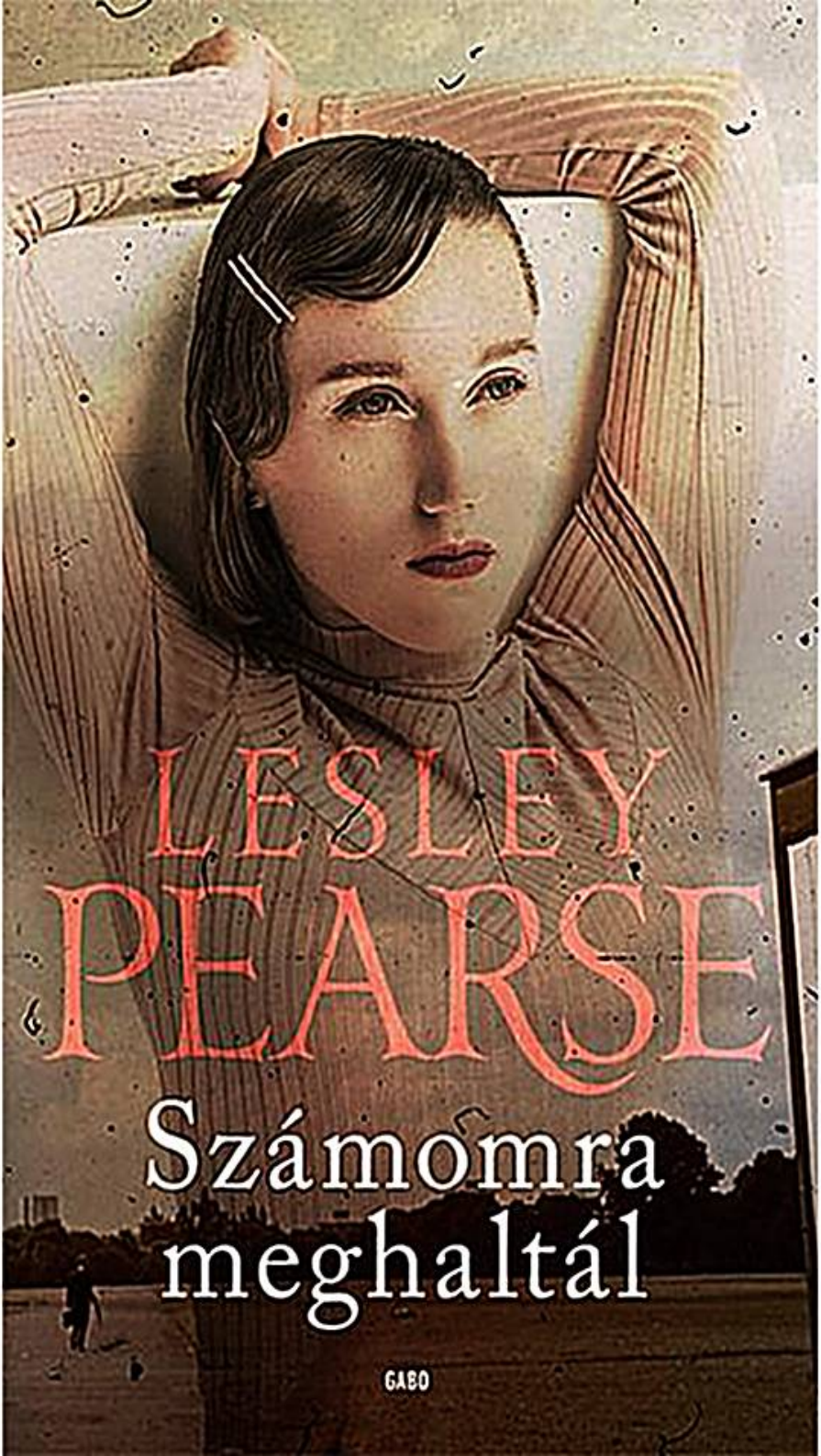
LESLEY
PEARSE
Számomra
meghaltál
GABO

1935 tavaszán a londoni Hampstead Heathben két lány találkozik véletlenül: a jól nevelt és szépen öltözött Verity és a borzas és piszkos Ruby. Az össze nem illő páros mégis azonnal egymásra talál, és olyan szoros barátság alakul ki köztük, amely még a szüleik helytelenítését is túléli.
Miközben az ország háborúra készül, Ruby Devonban találja magát: előtte a világ, és élvezi első romantikus kalandja ízét. Közben tőle több száz kilométerre Verity kénytelen elhagyni az egyetlen otthont, amelyet valaha ismert, és a múlt árnyai fenyegetően tornyosulnak egy új élet lehetőségének kezdete fölé.
De a lányok meg vannak győződve arról, hogy mindig ott lesznek egymásnak.
Egészen addig, míg egy napon az egyikük összetöri a másik szívét...
Sikerül-e Rubynak és Veritynek a háború dúlta országban túlélniük a borzalmakat és újra egymásra találniuk?
Vagy az árulás velük együtt sírba száll?

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Lesley Pearse: Dead To Me
Michael Joseph, Great Britain, 2016

Fordította: Tóth Gizella

Borítóterv: Malum Stúdió | Szabó Vince
Tördelte: Szőke Adrienn

Copyright © Lesley Pearse, 2016
Hungarian translation © Tóth Gizella, 2019
Hungarian edition © GABO Kiadó, 2019

A könyv bármely részletének közléséhez a kiadó előzetes hozzájárulása szükséges.

Kiadja a GABO Könyvkiadó
www.gabo.hu
Felelős kiadó: Földes Tamás
Felelős szerkesztő: Solymosi Éva

ISBN 978-963-406-765-8

Készült a Borsodi Nyomda Ipari Kft.-ben
Felelős vezető: Pásztor Csaba igazgató
A Gabo Kiadó könyveinek kizárólagos terjesztője a Talentum Kft.

LESLEY
PEARSE

Számomra meghaltál

GABO

Első fejezet

– Ezt nézd! – kiáltott fel Ruby, a mellette álló lányhoz intézve a szavait. A lány is tátott szájjal bámulta a férfit, akit a hampsteadi fürdőtóból húztak ki éppen.

– Meghalt? – kérdezte a másik lány remegő hangon.

– Asszem, igen. Meg sem próbájják magához téríteni.

Kora április volt, közvetlenül húsvét után, s bár a nap sütött, a levegő hűvös volt. A két lányon kívül csak néhány bámészkodó állt még ott, nagyrészt felnőtt kutyasétáltató.

A lányok némán figyelték, ahogy a két termetes rendőr felvonszolja a szétázott hullát a tó melletti ösvényen, majd a két mentős által tartott hordágyra emelik.

Három fürdőtó volt a hangáson: egy a közös fürdőzésre, kettő pedig külön a férfiaknak és külön a nőknek. Mind a hármat sűrű bozót, fák és kerítés vette körül. A hölgyek tavára majdnem lehetetlen volt rálátni, annyira dús volt a növényzet. De a vízbe fúlt férfi a közös tavat választotta, s mivel a növényzetet kivágták egy darabon, hogy a kerítést megjavítsák, a lányok mindent tisztán láttak.

Ruby enyhe szúrást érzett a szíve körül, amikor az egyik mentős letakarta a vízbe fúlt férfit. Ő volt az első halott, akit látott, s noha jó harminc méterre volt az esettől, és nem is ismerte a férfit, mégis érezte a veszteséget.

– Kíváncsi vagyok, ki ő – mondta a második lány. – Arra is, hogy van-e felesége, gyereke. Gondolom, meg kell várnunk, amíg bekerül az újságokba, hogy megtudjuk – tette hozzá szomorúan.

Ruby megérezte, hogy ez a lány hozzá hasonlóan érez, ezért felé fordult, hogy jobban megnézze. Úgy vélte, valamivel fiatalabb lehet, mint ő, talán tizenkét vagy tizenhárom éves, hosszú, szőke haját kék bársonyszalaggal fogta hátra az arcá-

ból. Előkelő hangon beszélt, és drága ruhát hordott; Rubyt az ilyen lányok általában észre sem vették.

– Csak akkó írnak róla, ha gazdag vagy fontos vót, a szegény emberek halála senkit se érdekel – mondta tudálékosan. – Itten laksz valahun? Még nem láttalak erre.

– Hamstead Village másik végén lakom, a Swiss Cottage közelében – felelte a szőke. – Rendszerint nem jövök fel egyedül a hangásra. Anyám szerint gyilkosok ólálkodnak errefelé.

Rubynak tetszett, hogy a másik lány úgy mondta ezt, mintha gúnyolódna az anyja véleményén.

– A gyilkosok azért ólákodnak, hogy talájjanak valakit, akit megőnek? – kérdezte vigyorogva, mert tetszett neki a kép. – Átalában nem ojjat őnek meg, akit ismernek? Egyébként hogy hínak, és hány éves vagy?

– Verity Woodnak, és tizenhárom éves vagyok. És te?

– Ruby Taylor, és tizennégy vagyok. Kentish Townba' lakok, és ottan nem ojjan szép, mint errefelé. Gondúlom, a mamád rohamot kapna, ha megtunná, hogy egy magamfajtáva' beszész.

– Nem nagyon érdekel, mit gondol. – Verity felvetette a fejét, és fényes haja hátrahullt a kabátja vállára. – Szerinted hová viszik a férfi holttestét? Ki tudja deríteni a rendőrség, hogy hová valósi?

Rubynak tetszett, hogy ez az előkelő lány láthatóan nem érzi rangján alulinak, hogy olyasvalakivel beszéljen, akit a legtöbben utcagyereknek titulálnak. Attól is el volt ragadtatva, hogy a véleményét kérik.

– Leviszik a hullaházba, ahun a hóttakat fel szokták vágni, hogy lássák, mibe hótt bele. Ha van ojjan holmi a zsebébe', amibű kiderül, hogy ki vót, hun lakik, a rendőrök eemennek megmondani a családgyának, meg hogy gyüjjön el valamelyikük, és azonosíccsa.

– Nahát, hogy te miket tudsz! – kiáltott fel Verity.

Ruby vállat vont.

– Missziz Briggshez, aki alattunk lakik, eccer kigyöttek a rendőrök, hogy az öregét bevert fejjel találták Camden Townba'. A mamám vele ment, hogy azonosíccsák. Mind a ketten rosszú lettek, az öreg ojjan borzasztóan nézett ki. De amikó a doktor felvágta, látta, hogy nem a fejin lévő sebtő hótt meg. Szívrohama vót, elesett, és beverte a fejit a járdába.

– Azta! – mondta Verity tiszteletteljesen, és áhítattal nézett Rubyra. – Milyen sokat tudsz!

Elhallgattak. Némán nézték, ahogy a mentő elhajt a vízbe fúlt férfival, és a négy rendőr szétszéled, hogy megvizsgálják a tó környékén a talajt.

– Keresnek valamit, ami elárújja, hogy a férfi magátó' esette a vízbe. De ha lábnyomot vagy másvalamit talának, aszt hihetik, hogy valaki belelökte, vagy előbb megőte, és utána lökte bele a testit a vízbe – mondta Ruby jól informáltan. – Szerintem megőték, és a mút éjjel dobták vízbe, miután lezárták a tavat.

Rubyt nagyon érdekelte a nyomozók munkája. A durva, nyomorúságos Kentish Townban felnőve hozzá volt szokva a látványhoz, ahogy a rendőrök bizonyítékokat keresnek a bűneset után. Gyakran megkérdezték tőle, hogy látta-e ezt vagy azt a személyt, és legalább olyan gyakran faggatta ő is a fiatalabb rendőröket a folyamatban levő nyomozásról. Attól a pillanattól fogva, hogy megtanult beszélni, azt is megtanulta, hogy soha senkit se „köpjön be", és nem is tett ilyet soha… de azt semmilyen törvény sem tiltotta, sem írott, sem íratlan, hogy információt gyűjtsön a maga örömére.

A lányok még egy ideig álldogáltak, mivel azonban semmi érdekes nem történt, elindultak Whitestone Pond és Hampstead Village felé.

– Van testvéred? – kérdezte Ruby, aki szerette volna az előkelő lány érdeklődését magáénak fenntartani, ameddig csak tudja.

– Nincs, de nagyon szeretném, ha volna. Borzasztóan magányos tud lenni így egyedül – felelte Verity.

Ruby nem igazán értette, mit jelent a magányos szó. Egy szobában lakott az anyjával egy olyan házban, ahol a többi hat szobában is teljes családok éltek, és állandóan zaj meg sok ember vette körül. Ezért is sétált fel aznap a hangásra, mert csendre és egyedüllétre vágyott.

– Én szeretek egyedű lenni – vont vállat. – Vagy legalábbis szeretem a csendet… ahun lakom, ottan sosincs csend… de az is teccik, hogy veled lehetek. Nem lármázó, és igazán csinos vagy.

– Ó, köszönöm. – Verity szembefordult Rubyval. A lánynak vörös haja volt, s bár ráfért volna egy alapos fésülés, a színét szépnek találta, s a lány zöld szeme csak még jobban kiemelte a haja vörösét. – Te is csinos vagy. Tetszik a hajad, és szeretek veled lenni, mert sokat tudsz. A lányok az iskolában unalmasak és fontoskodók, csak vihogni tudnak, meg ruháktól fecsegni, semmi mást.

– Én nem tudok a ruhákró' fecsegni, mer' csak ez az egy van – mondta Ruby. A durva, barna pamutszövetből készült holmi, amit viselt, rendkívül koszos volt. A ruháját fiús tweedkabát takarta. Az anyja találta valamelyik éjjel a kocsmából hazafelé jövet, és ő maga is elhordta volna, de a kabát túl kicsi volt. – De annak örülök, hogy teccik a hajam. A legtöbben csak répának csúfónak miatta.

– Pedig nem répaszínű, inkább a rézre hasonlít, és nagyon szép – mondta Verity. – De azt hiszem, néha meg kellene fésülnöd.

Ruby nem igazán tudta, erre mit válaszoljon. Verity nyilván olyan otthonból jött, amilyet ő eddig csak képeken látott. Olyan helyről, ahol hajkefék és fésűk vannak a fésülködőasztalon, ahol bármikor forró fürdőt lehet venni, és van olyan alkalmazott, aki összeszedi, kimossa és kivasalja a koszos ruhát.

Ruby tudta, hogy Verity elképzelni sem tudja, milyen egyetlen kis szobában élni egy olyan anyával, aki folyton merev részeg, amikor éppen otthon van. Vagy milyen saját magára mosni, amikor a mosás azt jelenti, hogy vagy felcipel egy vö-

dör vizet a szobába, vagy a hátsó udvarban, a közös csapnál mossa ki a ruháját, és utána egy szál alsószoknyában és egy zsákkal a vállán kell vigyáznia, amíg a ruha megszárad, nehogy valaki nála is szegényebb ellopja.

– Ha vóna fésűm, meg is fésűném – mondta végül Ruby, nem sértődve meg Verity szavain. Feltűnt neki a lány vastag, tengerészkék, barna szőrmegalléros kabátja, és bármit megtett volna, hegy neki is legyen olyan. Azt is látta, hogy Verity ruhája, amely kikandikált a kabátja alól, rózsaszín gyapjúból készült. Még vastag harisnyája is volt, amely melegen tartotta a lábát. – Ojjan szép, meleg kabátot is szeretnék, mint amijjen neked van, meg vacsorát mindennap, de ahogy a nagyim szokta mondani, ha a kívánságok lovak vónának, a kódusok mind lovagónának.

Verity arca megnyúlt.

– Tapintatlan voltam, ugye? – kérdezte zavartan. – Nem gondolkodtam. Ne haragudj.

– Nem kő' bocsánatot kérned – legyintett Ruby fesztelenül. – Te az a fajta vagy, aki semmit se tud a szegénységrő'. Fogaggyunk, hogy nemigen jártál még a saját uccádon túl. Pedig kellene. London csodás hely.

Verity kék szemében érdeklődés villant, és kérdőn nézett a másik lányra.

– Megmutatnád? – kérdezte.

Ruby vállat vont. Valójában el volt ragadtatva, hogy olyan lány, mint Verity, egyáltalán hajlandó együtt sétálni vele a hangáson, arról nem is beszélve, hogy több időt szeretne vele tölteni. – Ha akarod – mondta olyan nemtörődömséggel, ahogy csak tudta –, az iskolába' szünet van ezen a héten. Nálatok is? Csináhatnánk hónap valamit.

– Igen, igen. – Verity izgatottan ugrált, és szélesen mosolygott. – Az csodálatos volna!

Ruby nevetett, és olyan lelkesedés fogta el, hogy meg is feledkezett arról, milyen éhes, és mennyire fázik.

– Szükséged lesz egy kis pénzre a fődalattira vagy a buszra, meg ha venni akarsz valamit. Nekem egy fityingem sincs.

Ruby nem akart koldusszínben feltűnni, de tisztáznia kellett a helyzetet.

– Rendben, van egy kis pénzem – mondta Verity ragyogó arccal. – Elmegyünk enni és inni valamit, s közben megbeszéljük, hogy hová menjünk holnap?

Ruby megmerevedett. Nagyon szeretett volna enni és inni, de nem hitte, hogy szívesen látnák azokon a helyeken, ahol Verity valószínűleg meg szokott fordulni.

– Jó vóna, de…

Elhallgatott, mert képtelen volt rávenni magát, hogy kimondja, amit gondol.

Verity a homlokát ráncolva töprengett, aztán az arca hirtelen felderült, mintha megértette volna, mit akar mondani a másik.

– Azt hiszem, tudok egy jó helyet. Gyere! – mondta, és Ruby felé nyújtotta a kezét.

A lányok kézen fogva futottak végig a Heath Streeten, nagyokat nevetve azon, hogy megbámulják őket. Amikor a földalatti állomásához értek, Verity a Belsize Park felé irányította Rubyt, és körülbelül ötszáz méterrel odébb befordult balra, egy kis sikátorba. Az utcácskában volt néhány kisebb bolt – suszter, rőfös, kalapos –, mindegyik koszos és lepusztult, és rajtuk túl egy pités. A kis boltból csodálatos illat szállt, és Ruby gyomra fájdalmasan megkordult az éhségtől.

– Az egyik volt szolgálónk egyszer elhozott ide – mondta Verity. – Szerinte itt sütik a legjobb pitét egész Londonban. Nem tudtam eldönteni, igaz-e, vagy sem, mert a házvezetőnőnk is nagyon finom pitét süt, de az ittenit is igazán jó ízűnek találtam.

Ruby látta, hogy a kis bolt nem szokványos pités, mert hiányoztak a nagy pultok, ahol a pitéket melegen tartják, és úgy vélte, biztosan más boltoknak és éttermeknek adják el a pité-

jüket. De volt a boltban két kis asztal azoknak, akik helyben szerettek volna bekapni egy-két falatot.

– Ha szerinted nem gond, hogy bemegyek, akkó szívesen ennék egyet – mondta Ruby, bár rájött, hogy nem könnyű úgy beszélni, hogy közben csorog a nyála. – Éhen halok – tette hozzá.

Ezzel nem is túlzott, mivel két teljes napja semmit sem evett. Aznap is csak azért ment fel Hampsteadbe, hogy lopjon valamit, bármit, amire rá tudja tenni a kezét. Felfedezte, hogy az itt lakó embereknek naponta házhoz hozzák a kenyeret, a tejet és más élelmiszereket, és az árukihordó gyakran szabadon otthagyja a szállítmányt a teraszon. De ahogy átvágott a hangáson, a tónál zajló események elvonták a figyelmét, és egy időre megfeledkezett az éhségről, és az okról, amiért odament.

Verity két húsos pitét és két csésze teát kért, ami perceken belül meg is érkezett az asztalukhoz.

– Istenem! – kiáltott fel Ruby, ahogy az orrát megcsapta az aranybarnára sült tésztában rejtőző sült és vese illata. – Ojjan átkozottú éhes vagyok, hogy egy falásra behabzsolom az egészet, oszt szégyenkezhecc miattam.

– A házvezetőnőnk dicséretnek veszi, ha behabzsolom az ételt, amit főzött, szóval feltételezem, hogy itt is annak veszik majd.

Ez valójában hazugság volt. Miss Parsons egyáltalán nem lett volna elragadtatva attól, ha valaki mohón befalja az ételt, legyen az bármilyen finom. Az asszony nagy hangsúlyt fektetett a jó modorra. De Verity nem akarta, hogy Ruby kínosan érezze magát.

Ruby megérezte, hogy hazudik, de úgy döntött, Verity csak kedveskedni akart, mert úgy vélte, hogy az asszony, aki kihozta a rendelést, egyáltalán nem élvezné a látványt, ahogy ő fal. A nő most biztosan azon tanakodik a bolt hátuljában, hogyan mentse meg a jószívű, gazdag lányt az utcagyerektől, aki bizonyára azt tervezi, hogy kirabolja szegényt. De Ruby most nem

törődött azzal, ki mit gondol, csak az foglalkoztatta, hogy megtömje a hasát.

A késről és villáról tudomást sem véve felkapta a forró pitét, és nagyot harapott bele. Kétségtelenül a legjobb pite volt, amit valaha evett, finom és zamatos, a hús majdnem elolvadt a szájában. A tésztája leveles volt, és olyan könnyű, mint a pillangó szárnya. Ruby behunyta a szemét, hogy jobban élvezhesse a csodás ízt és aromát.

A pite egyetlen szemvillanás alatt eltűnt, és amikor Ruby újra kinyitott a szemét, azt látta, hogy Verity késsel és villával ide-oda tologatja a sajátját a tányéron.

– Ez remek vót – jelentette ki, és az ujjait lenyalva a ruhája ujjába törölte a száját.

Hirtelen rádöbbent, milyen faragatlannak tűnhet Verity szemében. A piszkos kezével tömte a szájába a pitét, s noha még sohasem látott gazdagokat enni, tudta, hogy nem így szokás. Elöntötte a szégyen, és erős kísértést érzett, hogy kirohanjon a boltból, vissza Kentish Townba.

De Ruby túlságosan hálás volt az ételért, és nem akarta Verityt még jobban megbántani.

– Ne haraguggy – mondta a szemét lesütve. – Úgy ettem, mint egy disznó. Ojjan éhes vótam, hogy nem tuttam urakodni magamon. Szégyent hoztam rád, pedig te ojjan finoman eszel.

Verity rámosolygott, és ettől kék szeme csillogni kezdett.

– Nem tehetsz róla, ha tényleg olyan éhes voltál, akkor nem. Edd meg, ami az enyémből maradt, én már jóllaktam. De ne falj olyan gyorsan, mert megfájdul a hasad. Legalábbis Miss Parsons mindig ezt mondja. – Azzal a tányérját, amin még a pite több mint fele ott volt, Ruby elé tolta.

A lánynak nem kellett több bátorítás, de ezúttal felvette a kést és villát, és próbálta úgy enni, ahogy Veritytől látta.

Tíz perccel később, már kint az utcán Verity megfogta Ruby karját.

– Gyakran vagy éhes? – kérdezte. – Az apád nem dolgozik?

– Sose láttam az apámat – felelte Ruby nyersen. – Eement, mielőtt megszülettem. És az megszokott dolog, hogy éhes vagyok. Ma is azért gyöttem fel, hogy csórjak valamit enni. Ez is megszokott.

Verity szeme tágra nyílt a döbbenettől.

– Ez borzasztó! – szörnyülködött. – Úgy értem, borzasztó, hogy ezt kell tenned, nem úgy, hogy te vagy borzasztó. Bárcsak hazavihetnélek, és rendbe hozhatnám neked a dolgokat, de nem tehetem.

– Persze hogy nem – nevetett Ruby. – Már az is több mint elég, hogy szóba átál velem, meg vetté' pitét. Ha a tieid meglátnának velem, szívbajt kapnának.

– De azért lehetünk barátnők, ugye? – kérdezte Verity. – Kedvellek.

Rubyt melegség járta át, és nemcsak azért, mert evett, és teát ivott.

– Én is kedvellek – mondta –, de ha barátnők leszünk, akkó tanítanod kő' egy kis jó modort.

– Azt megtehetem, te pedig megismertetsz Londonnal – felelte Verity. – Holnap kezdjük.

VERITY NAGYON HALKAN, az alagsori bejáraton osont be a Daleham Gardens-beli otthonukba, remélve, hogy észrevétlenül fellopakodhat a szobájába. De a szerencse ezúttal nem állt mellé, mert egyenesen beleszaladt Miss Parsonsba, a házvezetőnőbe, aki a mosókonyhából jött kifelé.

– Hol jártál, gyermek? – kérdezte szokásos éles hangsúllyal.

Verity szíve elszorult. A házvezetőnő minden helytelenséget jelentett az anyjának.

– Csak sétáltam egyet a faluban. Bocsánatot kérek. Anyám keresett?

Miss Parsons kicsi, sovány, középkorú asszony volt, aki akkor kezdett Woodséknál dolgozni, amikor megvették ezt a házat. Verity hároméves lehetett akkoriban. Csak annyit tudott

az asszonyról, hogy Cambridge-ből érkezett; a házvezetőnő soha egyetlen szót sem árult el magáról.

Még Verity anyja is ridegnek tartotta a nőt. Verity egyszer meghallotta, amint a barátnőjével Miss Parsonsról beszél. Szerinte egy házvezetőnőnek, aki ilyen hosszú ideig dolgozik egy családnál, olyanná kellett volna válnia, mint egy nagynéninek vagy kuzinnak, különösen egy gyerekkel szemben, akit látott felnőni. De sietve hozzátette, hogy Miss Parsons remekül vezeti a háztartást, és nélküle nem is boldogulna, de azért nem bánná, ha nem volna olyan merev, és jól el lehetne vele beszélgetni.

Verity néhányszor felóvakodott a padlásszobába, amikor tudta, hogy a nő elment valahová, és megpróbált többet kideríteni róla. De mindig csalódnia kellett. A szoba a házvezetőnőhöz hasonlóan tiszta és rendes volt, a fehér ágytakaró ránctalanul feszült az ágyra, Miss Parsons tengerészkék egyenruhája egy vállfán lógott az ajtó mögött, erős, tükörfényesre kefélt, fekete fűzős cipője a fésülködőasztal alá volt téve. A keskeny vaságy mellett néhány könyvtári könyv és egy vekker volt. Verity annyira nem volt neveletlen, hogy kihúzza a fiókokat, vagy benézzen a szekrénybe, de remélte, hogy lát néhány fényképet vagy bármit, ami arra utal, hogy a nőnek van családja, vannak barátai.

– Igen, keresett. Szerette volna, ha elkíséred a Selfridgesbe. Egyáltalán nem örült, hogy sehol sem talál, Verity – mondta Miss Parsons, és helytelenítően lebiggyesztette az ajkát.

Verity tudta, hogy alapos fejmosásban lesz része, és egyáltalán nem érezte igazságosnak, mert valahányszor az anyja a Selfridgesbe ment, csak ruhákat akart nézegetni, kalapokat próbálni, s Veritynek csupán annyi volt a szerepe, hogy vele legyen, és csodálja. Nem látta értelmét, hogy megpróbálja Miss Parsonst a maga oldalára állítani, mert úgy tűnt, az asszony mindig élvezi, ha ő bajban van.

– Felmegyek a szobámba olvasni – közölte, és felsietett a lépcsőn.

A Rubyval való találkozás hatalmas benyomást tett rá. Nemcsak arról volt szó, hogy a lány teljesen más életmód képviselője volt, bármennyire érdekes legyen is az, hanem arról, hogy úgy érezte, valami különleges ok miatt akar találkozni vele, amelyről még ő maga sem tudja, mi az.

Ezért is állt meg az előtérben; próbálta Ruby szemével látni az otthonát. Úgy vélte, új barátnője el lenne ragadtatva a hatalmas, háromszintes, szuterénes ikerháztól. Még elölről nézve is nagynak tűnt, a gondozott előkerttel, a széles kőlépcső két oldalán álló kőoroszlánokkal, és a tetején lévő, lenyűgöző bejárati ajtóval.

A házba lépve a tágas előtérbe jutott az ember, amelynek padlóját fekete-fehér kőlapok alkották sakktáblaszerűen. Az elülső teraszra üvegajtó nyílt, mellette volt az apja dolgozószobája. A ház hátsó, kertre néző traktusában kapott helyet a nappali és az ebédlő. Az emeletre széles lépcsősor vezetett, a korlát fáját fényesre csiszolták. Félúton, a lépcsőfordulóban gyönyörű, színes üvegablak díszelgett.

Karácsonykor az apja mindig nagy fát állíttatott az előtérbe, és az anyja magyalból és piros szalagokból készült girlandokkal díszítette fel a korlátot. Az összes ajándékot, köztük a karácsonyi ebédre várt vendégek ajándékait a fa köré tették. Egészen a legutóbbi karácsonyig Verity varázslatosnak tartotta ezt az időszakot, és azt hitte, szerencsés, hogy ilyen csodálatos otthona van.

De karácsony éjjel történt valami, ami örökre lerombolta ezt a hitét. Verity próbálta kitörölni a memóriájából, de nem tudta, és állandó félelemben élt, hogy ismét megtörténik a dolog. Valaha eszébe sem jutott volna egyedül elmenni otthonról, de mostanában a kinti világ – még egyedül is – sokkal biztonságosabbnak tűnt, még akkor is, ha utána el kellett viselnie az anyja haragját, amiért engedély nélkül ment el.

Verity megmozdult, felszaladt a lépcsőn a szobájába. A ház többi részéhez hasonlóan ez is gyönyörű volt: a tágas szoba a hátsó kertre nézett, és halvány barack- és krémszínűre volt

festve. A szekrénye tele volt ruhával, és az óriási babaházban egész babacsalád lakott. Több száz könyve volt, és a polcokon gondosan elrendezett kirakós- és társasjátékok, babák és más játékok egész sora tette teljessé a képet, de ő már alig nyúlt hozzájuk. Valami sötét és rossz dolog furakodott be ebbe a szobába karácsonykor, és Verity most is, még a fényes napsütésben is érezte a jelenlétét.

A Rubyval való találkozás után azonban mintha nem lett volna olyan nyilvánvaló. Tudta, a szülei elszörnyednének, ha tudnák, hogy egy általuk utcakölyöknek nevezett lánnyal barátkozik, de Verity komolyan megkedvelte Rubyt, és a szülei véleménye ellenére újra találkozni akart vele másnap.

Cynthia Wood a vacsora előtti gin-tonikját kortyolgatta, és elgondolkodva nézett ki a kertre azon tűnődve, mit csináljon Verityvel. Alkonyodott, és Miss Parsons hamarosan felszolgálja a vacsorát, szóval, ha szobafogsággal és vacsoramegvonással akarja büntetni a lányát, most kell cselekednie.

Igazából csak nyűg volt a számára ilyesmivel foglalkozni, de tudta, Miss Parsons elmondja Archie-nak, mi történt, amikor a férfi hazatér az üzleti útjáról. Férje biztos dühös lenne rá és Verityre is, ha nem lépne fel szigorúan.

Archie mostanában mintha mindig haragos lett volna, és Cynthiának úgy tűnt, ideje nagy részét azzal tölti, hogy nyugtatni próbálja. Valaha kigúnyolta volna azokat a nőket, akik így tesznek, azonban az volt az igazság, hogy kezdett félni a férjétől. Az utóbbi időben, amikor Archie dührohamot kapott, olyan volt, mintha a nagyon veszélyes ikertestvérét látná, aki rendszerint el volt zárva valahol mélyen bent.

Cynthia felállt az ablak melléli karosszékből, és megnézte magát a díszes tükörben. Nagyon szép gyerek volt – kicsi, szőke és kék szemű –, de most, negyvenkét éves korában látta, hogy a vonásai túl élesek és madárszerűek ahhoz, hogy szépnek lehessen mondani, valaha rózsás arca sápatag, a szeme

körül tucatnyi apró szarkaláb szalad szerte. A többi nő irigyelte karcsú alakját és ízléses ruháit, de igazság szerint jobban szerette volna, ha az eszéért vagy a humoráért irigylik, mintsem egy olyan alakért, amelyet annak köszönhetett, hogy a túl sok evéshez túl ideges volt. Különben, bárki megtanulhatja az ízléses öltözködés titkait, ha figyelmesen tanulmányozza a divatlapokat, és végigböngészi a Selfridges kínálatát, ahogy ő gyakran megtette.

Cynthia nagyot sóhajtva épp akkor lépett ki a szalonból, amikor Miss Parsons felfelé igyekezett a lépcsőn a szuterénből.

– Felmegyek Verityhez, és megmondom neki, hogy ma este nem kap vacsorát, és a szobájában kell maradnia – mondta Cynthia a házvezetőnőnek. – Azt hiszem, én a szalonba kérem a vacsorát egy tálcán, mivel a férjem nem jön haza ma este.

– Nagyszerű, Mrs. Wood – felelte Miss Parsons. – Örömmel látom, hogy szigorúan bánik vele. A lányok az ő korában hajlamosak önfejűen viselkedni és semmibe venni a szülői tanácsokat.

Cynthia kísértést érzett, hogy emlékeztesse az asszonyt, ő csak házvezetőnő, semmi több, és tartsa meg magának a véleményét, hogy szerinte hogyan kellene bánni az akaratos lányokkal, de nem tette. Ha Miss Parsons távozik, vagy továbbadja Archie-nak, mit mondott Cynthia, egyiknek sem lesz jó vége. Cynthiának szüksége volt házvezetőnőre. Nélküle képtelen lett volna emelt fővel szembenézni a többiekkel a bridzsesteken, mivel mindenkinek, aki számított Hampsteadben vagy Swiss Cottage-ban, volt házvezetőnője. Ami Archie-t illeti, ő majdnem biztosan megpofozná, mivel szereti Miss Parsons főztjét, és szerinte a felesége tojást sem tud úgy főzni, hogy el ne égetné.

Cynthia kopogás nélkül lépett be Verity szobájába. A lány hason feküdt az ágyon, és egy könyvet olvasott.

– Ma este nem kapsz vacsorát – közölte vele élesen. – Talán az éhség majd segít megbánni, hogy semmibe vetted, amikor azt mondtam, hogy ma délután elmegyünk a Selfridgesbe.

– Ne haragudj, anya. – Verity felült az ágyon. – Sétáltam, és megfeledkeztem az időről. Nem akartalak felizgatni.

– Tudod, hogy az apád nem helyesli, ha egyedül kóborolsz – mondta Cynthia ingerülten. – Mindenféle veszély leselkedik odakint a fiatal lányokra. Csak azt akarjuk, hogy biztonságban légy. Most pedig ígérd meg, hogy ez nem fordul elő többet!

– Ezt nem ígérhetem, anya – vágott vissza Verity. – Néha olyan helyzet adódhat, ami mindent megváltoztat. De azt megígérem, hogy a jövőben, ha megkérsz, hogy menjek veled valahová, ott leszek.

Cynthia nagyjából tisztában volt vele, hogy nem azt a fajta ígéretet kapta, amit akart, de egyelőre beérte ennyivel.

– Vigyázz, hogy így is legyen – figyelmeztette, és kihátrált a szobából.

Verity megkönnyebbülten mosolygott, amikor az ajtó becsukódott. Nyilvánvaló volt, hogy az apja nem jön aznap este haza, mert az anyja nem öltözött át a vacsorához.

Verityt cseppet sem izgatta a kimaradó vacsora. Nem volt étvágya, és akadt egy kis keksz valamelyik dobozban, ha esetleg később megéhezne.

Ezt könnyen megúszta.

Második fejezet

MÁSNAP DÉLELŐTT Verity egész nyugodt volt, amikor elhagyta a házat. Az anyja nem mondta, hogy bárhová is menne aznap, sőt a reggelinél arról beszélt, hogy kiválogatja a nyári ruháit, hogy rendben legyenek, amikor beköszönt a jó idő. Verity felajánlotta, hogy útban a könyvtár felé postára ad néhány levelet. Persze lesz itt gond, amikor végül hazajön, de Verity már megbeszélte magával, hogy nem szegheti meg az ígéretét… különben is, lehet, hogy Ruby egy-két óra alatt ráun a társaságára, és akkor ebédidőre visszaér.

Gondosan megválasztotta, mit vesz fel, hogy minél kevésbé legyen feltűnő a közte és Ruby közt lévő különbség. A tavalyi, tengerészkék kabátja eléggé viseltes és rövid is volt, az anyja fel is címkézte, hogy elküldjék a következő templomi kiárusításra. A kabát alá fakó, sötétzöld ruhát vett fel, amit sohasem szeretett igazán. A fülére húzott tengerészkék svájcisapka egészítette ki az átlagoslány-képet, s noha Miss Parsons nagyot nézett, amikor meglátta, nem szólt semmit.

Verity alig egy-két percet várt a földalatti Hampstead állomásánál, amikor Rubyt látta futva jönni az úton.

– Aszittem, nem gyössz el – kiáltotta kifulladva jó ötven méterről. – De azért elgyöttem, hátha mégis.

– Miért hitted, hogy nem jövök el? – kérdezte Verity, amikor új barátnője mellé ért.

– Az ojjan előkelő pipik, mint te, átalába' még csak szóba se ának velem – felelte Ruby.

Verity eltűnődött, mit jelenthet a pipi, de Ruby elragadtatott arcát látva inkább nem kérdezte meg.

– Igyekszem megtartani az ígéreteimet – mondta. – Tegnap bajba kerültem, amiért nem értem időre haza, hogy elmenjünk az anyuval. Nem kaptam vacsorát.

– Szerencsés vagy, hogy a mamád törődik veled. Én akár egy hétig is eemaradhatok, az anyám észre se veszi, hogy nem vagyok otthun.

– Hogy lehet az?

– Mer' mindig részeg – vont vállat lemondóan Ruby.

Verity mindössze két részeget látott életében. Az egyik Charles bácsi volt két karácsonnyal azelőtt, a másik pedig a szomszédjuk szobalánya. A szobalány az alagsori ajtón tántorgott be egy késő délután, eltévesztve a házat, ahol dolgozott. Verity Miss Parsonsnak segített a mosókonyhában összehajtogatni a tiszta ruhákat, és azt hitte, a lány beteg, mert nem tudta, hogy az erős italoktól tántorogva jár az ember, és a beszéde is érthetetlenné válik, ahogy összefolynak a szavai.

Miss Parsons erőszakkal kitessékelte a nőt, közben egyfolytában korholta az ital veszélyeiről beszélve, meg arról, mivé tehet az alkohol egy fiatal lányt. Verity tátott szájjal figyelt és hallgatott, és az eset maradandó benyomást tett rá.

Miközben a Chalk Farm felé ballagtak, Verity megkérdezte Rubyt, hogy az apja mit gondol az italozásáról.

Ruby nagyot nevetett.

– Montam tegnap, hogy nincs apám. Talán ez a baja az anyunak. Eccer aszt meséte, hogy apu vót a szívszerelme, de amikó megmonta neki, hogy bekapta a legyet, faképné' hagyta.

– Bekapta a legyet?

– Terhes lett – magyarázta Ruby.

Verity rájött, hogy ez azt jelenti, hogy valaki gyereket vár, de nem tudta, hogy a gyerek akkor is megszülethetik, ha két ember nincs összeházasodva. A múlt karácsonyig arról sem volt fogalma, egyáltalán hogyan lesz a gyerek… de még csak nem is gondolkodott rajta, de az akkor történtek miatt meglehetősen biztos volt benne, hogy annak valami köze lehet a gyerekcsináláshoz.

– Olyan sok mindent tudsz hozzám képest – mondta Verity, aki úgy vélte, csak úgy tanulhat új dolgokat, ha beismeri a tu-

datlanságát.

– Fogadok, hogy egy csomó ojjan dógot tucc, amit én nem – vigyorgott rá Ruby. – Más országokró, Anglia királyairó meg királynőirő, meg arró, mitő lesz valaki „lédi".

– Azt hiszem, igazad van – helyeselt Verity. Sohasem értette, miért kell bemagolni a királyok és királynők sorát, a hosszú, véget nem érőnek tűnő verseket, miért kell ismerni Afrika hegyeit vagy tudni, melyik a világ leghosszabb folyója. De azt tudni, hogyan születik a kisbaba, vagy hogy mit tesz a rendőrség, amikor holttestet talál, nagyon is hasznos. – A legtöbb dolog, amit az iskolában tanultunk, értelmetlennek tűnt nekem, de talán akad egy-két apróság, aminek hasznát tudod venni.

– Szeretnék ojjan szépen beszéni, mint te – sóhajtott Ruby vágyakozón. – És ojjan tisztának meg csinosnak láccani, mint te. Gondolod, hogy tucc belőlem lédit faragni?

Verity alaposan szemügyre vette barátnőjét. Ruby ugyanazt a tweedkabátot és koszos ruhát viselte, amit előző nap, de komoly erőfeszítéseket tett, hogy jobban nézzen ki. A haját megfésülte, sőt egy darab ruhával hátra is kötötte, és az arca is tisztának tűnt. Csinosnak nem mondta volna, de volt valami elragadó benne. Talán a zöld szeme, amely huncutul csillogott, a pisze orrán lévő néhány szeplő, vagy telt ajka, amely a sarkánál felkunkorodott, mintha állandóan mosolyogna. Igazán jó arc volt.

Verity tudta, hogy egy hozzá illő kabát, ruha és cipő teljesen átalakítaná Rubyt. Könnyedén kicsempészhetné ezeket a házból, mégis vonakodott felajánlani, mert félt, hogy ezzel kínos helyzetbe hozná új barátnőjét.

– Szívesen segítenék. – Megfogta Ruby kezét. – Ha megengednéd, legközelebb hoznék neked ruhát meg szalagot a hajadba, de attól tartok, esetleg kellemetlen volna neked.

Meglepetésére Ruby felnevetett.

– Nem vóna kellemetlen, de ha új ruhába' állítanák haza, anyu továbbadná a bácsinak, mire kettőt pislantanák.

– Miért adná oda a bácsikádnak? – csodálkozott Verity.

Ruby a fejét rázta, mintha mulattatná a kérdés.

– Nem a bácsikám, hanem így híjuk a zálogházat. Nem hiszem, hogy tudod, mi az. Pénzt kapunk, ha valami hómit beviszünk, oszt ha vissza akargyuk kapni, több pénzt kő' érte fizetni.

– Ilyen helyre viszitek a ruhát? – borzadt el Verity.

– Az ojjanok, mint az anyu, akinek kő' az ital, megteszik – mondta Ruby. – Mutatok ma egy ijjet, ha akarod.

Egy vagy két órával későbbre Verity rengeteg új dolgot ismert meg, köztük pite- és halasboltokat, mulatókat, valamint krumpli- és komlószedő helyeket Kentben. Az aszpikos angolna gusztustalannak tűnt, de szívesen elment volna egy mulatóba, és a krumpli- és komlószedés is jó mulatságnak hangzott Ruby előadásában. Sikerült egy zálogház ablakán bekukucskálnia, és öltönyöket, fényesre pucolt csizmákat és mindenféle ékszert látott odabent a ruha-, ágynemű- és könyvhegyek közt.

Ruby hagyományosabb látványosságokat is mutatott neki, amelyeket korábban már sokszor látott: a Trafalgar teret, a Buckingham-palotát, Ámor szobrát a Piccadillyn. Mutatott néhány színházat, és izgatottan mesélt a színészekről és színésznőkről, akik ott játszanak, olyanokról, akiket Verity látott már különböző darabokban a szüleivel. De Ruby véleményét hallgatva egészen más szemszögből látta őket.

– Szeretek a színházná' ácsorogni, és nézni, ahogy a ficsúrok gyönnek – mondta Ruby a Haymarket színháznál. – Sohase űtem még kocsiba' vagy taxiba'. Csuda dolog lehet ojjan gazdagnak lenni, hogy mindenhová azza' járjak. Vagy ojjan gazdagnak, hogy bundám vagy gyémántnyakláncom legyen. Csak a jegy árából fel a kakasülőre egy hétig tudnák enni.

Veritynek mindennapos volt, hogy autón vagy bérkocsin utazik az apjával a városban. Az anyjának voltak gyémántjai és szőrmebundája is, és még az sem jutott sohasem az eszébe,

hogy a színházjegyek árából valakinek egyheti élelme is kitelne. Hirtelen elszégyellte magát, hogy neki milyen sok jutott, Rubynak meg milyen kevés. Ez egyáltalán nem tűnt igazságosnak.

Otthon olyan ruhái voltak, amelyeket legfeljebb kétszer vagy háromszor vett fel, mielőtt kinőtte, és étkezéskor mindig rengeteg ennivaló maradt. Igaz, a maradékot néha felhasználták a másnapi ételhez, de legtöbbször ment egyenesen a szemetesbe.

De bármilyen megdöbbentő volt a közte és Ruby közt lévő egyenlőtlenség, semminek bizonyult ahhoz a sokkhoz képest, amikor megtudta, miből él Ruby anyja.

A St. James's Park egyik padján ültek, és a tóban úszkáló kacsákat nézték, amikor Ruby elmondta, hogy gyakran kikutatta az anyja zsebeit, amikor az aludt, hogy kifizesse a bérleti díjat, meg ennivalót vegyen. Ha nem így tett volna, az anyja csak elissza a pénzt.

– És mivel keresi a mamád a pénzt? – kérdezte Verity.

– Természetesen elaggya magát – felelte Ruby.

– De hogyan? Mi módon? – kérdezte Verity zavartan.

– Haggya, hogy a férfiak megbasszák.

Verity annyira megdöbbent, hogy csak némán tátogva meredt új barátnőjére. Csak néhány hete hallotta ezt a szót először az iskolában. A lány, akitől hallotta, azt mondta, hogy ez nagyon csúnya káromkodás, és a szexuális tevékenységre is használják.

– Nem szabad ilyet mondanod – szólt rá Rubyra. – Ez nagyon csúnya szó.

– Ahun én lakok, folyton hasznájják a népek – közölte Ruby dacosan. – Különben is, anya eszt csinájja. És ne nézz rám ijjen csúnyán, mer' fogaamad sincs, mijjen nehéz tisztességes munkát tanálni egy gyerekke' a sarkadba'. Amikó megszülettem, nem vót más lehetősége, csak ez vagy a dologház. Evettek vóna tőle, aszt meg nem akarta. Amit csinát, miattam csi-

náta, és tudom, hogy csak azér' iszik, hogy elfelejcse, mi lett belőle.

Bármennyire megdöbbent is Verity, mélyen meghatotta, Ruby milyen megértően beszél az anyja helyzetéről, és milyen hűséges hozzá. A hangjában egyáltalán nem volt keserűség, és Verity rádöbbent, hogy neki igazán nincs joga panaszkodni az otthoni viszonyokra.

Már ilyet hallani is elég sokk volt egyetlen napra, de Ruby ráadásul még elvitte a Sohóba, és megmutatta, hol élnek a prostituáltak.

– Nappa' nemigen látod őket – magyarázta Ruby, ahogy végigsétáltak a keskeny utcákon és sikátorokon. Koszos, vegyes terület volt ez nagyon öreg épületekkel és szegényesnek tűnő boltokkal, de rendes üzletek is akadtak: nyomdák, szabóságok, könyvesboltok és rőfösök… és az utcákon normális, dolgozó emberek nyüzsögtek. – De gyere csak ki ide este hétkó, és minden más lesz. A prostik kinn ának a sarkokon meg a kapuajjakba' kuncsaftra várva, stricik gyönnek, meg más gazemberek, akik rosszba' sántikának, és előkelők is az éttermekbe meg az éjszakai mulatókba.

– Tényleg?

Verity egészen elképedt azon, hogy a gazdagok a nyomornegyedbe járnak.

– A népek mindég meglepődnek rajta – kuncogott Ruby. – Aszongyák, London legjobb ételeit lehet itt kapni. Én persze nem tudhatom, mer' két garast se tudok összekaparni, de aszongyák, jó a zene a mulatókba, meg minden.

– A mindenit! – ámult Verity, úgy érezve, hogy semmiről sem tud semmit. – Mennyi mindent tanultam ma!

– Akkó itta zideje, hogy te is taníccs nekem valamit – nevetett Ruby. – Mi vóna, ha evinné' egy kávézóba, oszt megtaníta-ná', hogy úgy egyek, mint egy hőgy? Nem kő' flancos helynek lennie, nem akarok feetünést keeteni.

Verity olyan helyet választott, amelyik valamivel jobb volt, mint egy munkások látogatta kávézó. Az asztalokat fehér és piros kockás abrosz borította, az étlapon hétköznapi ételek szerepeltek.

Ruby szinte nyomban felkapta az étlapot, amint leültek az egyik sarokasztalhoz. Verity észrevette, hogy az ujját végigfuttatja a szavakon, és az ajka mozog, mintha próbálná kiejteni a szavakat.

– Szörnyű itt a világítás. Elmondjam, milyen ételek közül válogathatunk? – kérdezte, mert szerette volna megkímélni a barátnőjét attól, hogy be kelljen ismernie az olvasási hiányosságait. – Van virsli és tört krumpli, máj és szalonna, sült hús és vesés pite, pásztorpite.

– Pásztorpite! – kiáltott fel Ruby. – Aszt imádom!

Verity mosolygott.

– Első tudnivaló – kezdte –, hogy halkan beszélj. Nem akarjuk, hogy mindenki ránk figyeljen. Majd én rendelek.

Verity illendő módon mindkettőjüknek pásztorpitét rendelt és egy-egy pohár vizet hozzá.

– Szeressem a teát – mondta Ruby, miután a pincérnő távozott, aki előbb kemény pillantást vetett Rubyra, mintha szeretné kiutasítani.

– Igen, biztos vagyok benne, de helyesebb, ha étkezés után iszunk teát vagy kávét – mondta Verity csendesen. – Ha az ételt kihozzák, ne ess neki úgy, mintha egy hónapja nem ettél volna. A kést és a villát pedig így tartsd – mutatta a saját evőeszközeivel. – Nem szabad megfordítanod a villát, hogy belapátold az ételt, a késsel segítsd rá a villa hátára.

Majdnem felnevetett Ruby zavart arcát látva. Sejtette, hogy a lány normális esetben kanalat használt volna, kivéve, ha valamit fel kell vágni.

– Csak utánozz engem – javasolta. – Most pedig terítsd a szalvétát az öledbe.

Ruby ügyesen boldogult az étellel. Kicsit küzdött a késsel és a villával, és figyelmeztetni kellett, hogy ne nyitott szájjal rág-

ja az ételt, de nem úgy falta be, és nem kézzel evett. Pillanatok alatt tisztára pucolta a tányérját.

– Tedd egymás mellé a kést meg a villát – utasította Verity. – Még ha nem is tudod mind megenni, azzal jelzed a pincérnek, hogy végeztél.

– Micsoda cirkusz! – mondta Ruby. – De naggyon finom vót.

– Volt – javította ki Verity. – De a nyelvtanleckét máskorra halasztjuk.

Ezt követően mézes sütit ettek tejsodóval, és ittak egy csésze teát. Veritynek le kellett fognia Ruby kezét, amikor a lány ki akart tölteni egy kis teát a csészealjra, hogy lehűtse, aztán utána visszatöltse a csészéjébe.

– Ilyet nem csinálunk – szólt rá határozottan. – Csak várd ki, amíg lehűl.

De miután otthagyták a kávézót, megdicsérte a barátnőjét.

– Nagyon ügyes voltál, és gyorsan tanulsz. De jobb lesz, ha most hazamegyek, különben komoly bajba kerülök.

– Sohase vót még ijjen barátnőm, mint te – mondta Ruby kissé zavartan.

– Nekem sem – felelte Verity, és a könnyek szúrni kezdték a szemét. – De nem tudom, mikor találkozhatunk legközelebb. Ha az apám hazajön, nem lesz könnyű kijutnom a házból.

Ruby a homlokát ráncolta.

– Hónap fé' három körű elgyövök 'Amsteadbe. Ha nem tucc ott lenni, kűggy üzenetet Camden Townba, a Vörös Oroszlánba. Ott szoktam mosogatni esténként, szóval ott megkapom. De ha tanákozni akarsz velem, néhány nappa' előbb írj, mer' nem biztos, hogy rögtön megkapom az üzenetet.

Ruby a Swiss Townba menő busz megállójához kísérte Verityt.

Amikor a busz felbukkant, Verity egy shillinget nyomott Ruby markába.

– Buszjegyre hazafelé – mondta –, és köszönöm a csodálatos napot.

Verity felszállt a buszra, és visszanézett Rubyra. A lány a járda közepén állt, és láthatóan el sem jutott a tudatáig, hogy körülötte emberek nyüzsögnek. Borzasztóan szomorúnak és magányosnak tűnt. Verity rájött, hogy ő is így érez. Ő persze nem volt egyedül; voltak szülei, nénikéje és jó szomszédai. Rubyéval összehasonlítva paradicsomi életet élt.

Mégsem így érezte.

Szörnyen magányos volt!

Harmadik fejezet

– Szóva' etudtá' szabadúni – állapította meg Ruby, amikor másnap délután találkoztak, és a hangás felé indultak.

– Igen, de valahogy most furcsa a helyzet odahaza. Anyu meg sem kérdezte, miért voltam olyan sokáig a könyvtárban, sem azt, hogy miért nem mentem haza ebédre. Mintha észre sem vette volna, hogy ott vagyok.

– Nem ivott? A mamám mindég így viseekedik.

Verity mosolygott.

– Nem. Sohasem iszik két sherrynél többet, és azt is csak vacsora előtt. Szerintem biztosan olyan hírt kapott, amíg távol voltam, ami felzaklatta. Utasított, hogy Miss Parsonsszal ebédeljek a konyhában, aztán felment a szobájába. Megkérdeztem Miss Parsonst, hogy anyu beteg-e, de azt mondta, hogy fontos dolgok foglalkoztatják. Vajon mire gondolt?

– Nemtom, talán az apukádhó van köze.

– De mi? Másik nőt talált magának? Holtan esett össze? Mi?

Ruby vállat vont.

– Szeretnéd, ha ezek közű lenne az egyik?

Verity nyomban elszégyellte magát.

– Dehogy, persze hogy nem. De anyu csak akkor viselkedne így, ha valami baj történt volna az apuval.

Nem szóltak többet, amíg fel nem értek a hangásra, és leültek az egyik padra a Whitestone Pond mellett.

– Nem szereted a papádat, ugye? – kérdezte hirtelen Ruby.

– Miből gondolod, hogy nem?

Ruby vállat vont.

– Nemtom pontosan. Csak egy érzés.

Verity nem válaszolt. Nagyon szerette volna elmesélni, milyen szörnyű az apja, hogyan becsmérli, hogyan kötekedik mindenért, bármit mond is, és hogyan kiabál rá minden ok

nélkül. De leginkább arról szeretett volna beszélni, ami karácsonykor történt. Érezte, hogy Ruby tudna tanácsot adni. De nem tudta rávenni magát, hogy megszólaljon, így csak némán ültek, és nézték, ahogy néhány kisfiú csónakot úsztat a tavon.

– Van egy kis dógom itten a közeebe' – mondta Ruby néhány perc múlva. – Ha akarsz, megvárhacc itt, nem leszek sokáig oda.

– Mi dolgod van?

– Jobb, ha semmit se tucc – állt fel Ruby a padról. – Ha futva gyövök visszafelé, tégy úgy, mintha nem ismerné'. Csak ballagj végig a Heath Streeten, én meg, ha tudok, csatlakozom hozzád.

Elsietett, mielőtt Verity tovább kérdezősködhetett volna, és eltűnt a Mária Királynő Szülőotthon mögött.

Veritynek eszébe jutott, hogy amikor először találkozott Rubyval, a lány azért jött fel Hampsteadbe, hogy küszöbön hagyott kenyeret és tejet lopjon, szóval lehet, hogy most is azért van itt. De délután három volt, biztosan beszedték már a kenyeret és a tejet is. De valami rosszat tervez, különben nem számítana arra, hogy üldözni fogják.

Verity csak várt és várt. Eltelt egy félóra, aztán még egy, és épp felállt, hogy hazamenjen, amikor Ruby rohant elő a sarkon, a nyomában egy magas, sötét hajú férfival. Verity látta, hogy a férfi egyre közelebb kerül a barátnőjéhez, és bármelyik pillanatban elkaphatja. Noha Ruby azt mondta, menjen el, ha azt látja, üldözik, Verity nem ment. Helyette a rohanó páros felé indult azzal a halvány, éppen csak formálódó ötlettel, hogy valahogy közéjük kerül.

Ruby alig észrevehetően intett, hogy tűnjön el, de Verity nem törődött vele, egyenesen felé tartott. Nem mert odakiáltani neki, attól tartva, hogy felhívja a férfi figyelmét arra, hogy ismerik egymást Rubyval, de remélte, hogy barátnője kitalálja, mire készül.

Kevesebb mint öt méterre volt Rubytól, és a férfi előrenyúlt, hogy elkapja a lány vállát, amikor Verity akcióba lépett. Félre-

ugrott, hogy elengedje Rubyt maga mellett, aztán gyorsan folytatta az útját, hogy a férfi belebotoljon.

Verity nem látta, hogy sikerült-e a csele, mert az ütközés erejétől elesett. Esés közben biztosan belekapaszkodott a férfiba, mert az vele együtt zuhant a földre.

– Ne haragudjon, uram – szabadkozott elakadó lélegzettel, még mindig a földön, de nem mert körülnézni, hogy lássa, Ruby elmenekült-e. – Nem láttam önt.

A magas férfi kiszabadította magát, felállt, és mogorván rámeredt.

– Pontosan tudom, hogy mindketten benne vagytok – zihálta. Hátranézett a bámészkodókra, és odakiáltott nekik, hogy hívják a rendőrséget.

– Hogy érti ezt? – kérdezte Verity olyan felháborodottan, ahogy csak tudta. Felült, és porolni kezdte a ruháját. – Miben vagyunk benne? Fogalmam sincs, mivel vádol. Nem tettem mást, mint próbáltam kikerülni a felém rohanó lányt, és valahogy önnek ütköztem. Nem tehetek róla. Ráadásul úgy fellökött, hogy azt sem tudom, fel tudok-e egyáltalán állni.

Hallotta a bámészkodók mormolását, remélte, hogy együttéreznek vele, de nem kis rémületére meglátta a közeledő rendőrt. A szíve riadtan zakatolni kezdett, de kényszerítette magát, hogy lassan felálljon, és eljátssza, mennyire fáj a mozgás.

A rendőr már csak néhány méterre volt, és a magas férfi intett neki, hogy fogja le Verityt.

– Ez itt a cinkosa a másik lánynak, aki egy értékes úti órát lopott el a házamból – üvöltötte, hogy az egész világ hallja. – Őrmester, tartóztassa le, kérem! És küldjön valakit a másik után! Vörös haja van.

– Azt a lányt már elkapták – mondta a rendőr. – A Heath Streeten van, a társam vigyáz rá. Láttuk, amint elejti az órát, és én feljöttem, hogy megnézzem, mit bámulnak az emberek.

Mielőtt Verity magához térhetett volna, a rendőr megfogta a karját, és közölte vele, hogy beviszi a rendőrségre.

Verity nagyon megijedt. Minden olyan gyorsan történt, és az, hogy a rendőr közönséges bűnözőként bánik vele, annyira megdöbbentette, hogy szóhoz sem jutott.

Ahogy beértek a rendőrőrsre, csak futólag látta Rubyt, de barátnője semmi jelét nem adta, hogy ismerné, még egy apró mosolyt, kacsintást vagy biccentést sem engedett meg magának. Verity sejtette, hogy így akarja elejét venni a gyanúnak, hogy ők ketten ismernék egymást, vagy hogy mindketten benne voltak a rablásban.

Csak a nevét kérdezték meg, semmi mást. Aztán bedugták egy dobozszerű, kicsi szobába, amelyben mindössze két szék és egy asztal volt, és cigarettától meg áporodott izzadságszagtól bűzlött. A rendőr kiment, és Verity hallotta, hogy kulcsra zárja maga mögött az ajtót. Aztán nem történt semmi. Senki sem jött be, semmilyen hangot sem hallott az ajtón kívülről; olyan volt, mintha megfeledkeztek volna róla.

Félelem kerítette hatalmába, és sírva fakadt. Nem tett mást, csak próbálta megakadályozni, hogy a magas férfi elkapja a barátnőjét. Ez csak nem bűn? Vagy mégis?

Fogalma sem volt, mennyi az idő, de biztosra vette, hogy mostanra elmúlt öt óra. Ha nem megy haza hamarosan, az anyja dühös lesz. Mi van, ha a rendőrség elment hozzájuk?

De nem kérdezték meg, hol lakik, csak a nevét. Magában azért imádkozott, hogy Ruby az igazat mondja, hogy egyedül csinálta a dolgot, és állítsa azt, hogy egyáltalán nem ismeri Verityt.

Végül, amikor már úgy érezte, megőrül, nyílt az ajtó, és egy idősebb, sötét öltönyt viselő férfi lépett be. Ötven körül járhatott, testes volt, bajusza vékony, gyérülő haja őszes. Charmers nyomozófelügyelőként mutatkozott be.

– Hány éves, Verity? – kérdezte.

– Tizenhárom, uram – felelte a lány.

– Elég idős ahhoz, hogy különbséget tudjon tenni jó és rossz között?

– Igen, uram, és az rossz, hogy ennyi ideje itt tartanak. Semmit sem tettem, és az anyám biztosan őrülten aggódik értem.

– Lehet, hogy magában a rablásban nem vett részt, de bűntárs.

– Hogyan lehetnék? Nem ismerem azt a lányt, csak úgy belebotlottam.

– De igenis ismeri – mosolyodott el önelégülten Charmers. – Van egy tanúnk, aki látta magukat együtt ülni és beszélgetni a padon a Whitestone Pondnál.

Verity tudta, hogy vesztett. Ha a felügyelő nem mondta volna, hol látták őket együtt Rubyval, azt hitte volna, hogy csak blöfföl. De a pad és a tó említése bizonyította, hogy tényleg létezik a tanú.

– Látja, Miss Wood? – vigyorgott a férfi. – Ezt nem úszsa meg, észrevették. És szeretné tudni, miért emlékszik magukra bárki is?

Verity vállat vont.

– Mert tökéletes ellentétei egymásnak. A tanúnk csodálkozott is, hogy mi dolga lehet egy olyan jól öltözött lánynak, mint maga, egy utcakölyökkel.

– Igen, ott voltam, de nem ismerem azt a lányt. Csak beszédbe elegyedtünk – hazudta Verity. – Semmit sem tudok róla. Néhány percig beszélgettünk, aztán azt mondta, mennie kell. Utána már csak azt láttam, amikor az a magas férfi üldözte. Szóval próbáltam segíteni. Hiszen amennyire tudtam, a férfi akár meg is támadhatta. Nem tudtam, hogy az a lány valami rosszat tett.

Charmers hosszasan, keményen nézett rá, és Verity szinte összezsugorodott a tekintetének súlya alatt.

– Ostoba liba módjára viselkedett – mondta végül a férfi. – El tudom képzelni, hogy egy jó körülmények közt nevelkedett lány kíváncsi az övétől olyannyira eltérő életmódra. De higgyen nekem, a Ruby Taylorhöz hasonló lányok csak lehúzzák magát a saját szintjükre. Most pedig ideje, hogy hazavigyem.

Verity gyomra görcsbe rándult. Tudta, nincs értelme letagadnia, hol lakik. A rendőrök okosak, előbb-utóbb kitalálják, és a tagadástól csak bűnösebbnek tűnne. De rettegett attól, mit fognak a szülei szólni. Reménye sem volt rá, hogy ezt a szőnyeg alá söprik.

– Nem mehetnék haza egyedül? – kérte. – Az anyám idegrohamot fog kapni, és igazán kegyetlen dolog volna csak azért felzaklatni, mert szóba álltam azzal a lánnyal.

Charmers megfogta a karját, és talpra állította.

– Ha most elengednélek, azzal becsapnám a szüleidet – mondta. – Tudniuk kell, mit művel a lányuk, amikor nincs otthon.

Egy másik rendőr vitte őket a Daleham Gardensbe. Verity sejtette, hogy Charmers telefonon már beszélt az anyjával, mert a rendőr meg sem kérdezte a címét. Ez csak ront a helyzetén, mert így az anyjának van ideje töprengeni, mire készülhetett Verity.

Miss Parsons a tőle megszokott jeges arccal nyitott ajtót.

– Mr. és Mrs. Wood a szalonban várják magukat – mondta kurtán. Nyilvánvalóan tudta, miről van szó.

Verity szíve elszorult, hallva, hogy otthon van az apja. De amikor Chambersszel belépett a nappaliba, nyomban tudta, még rosszabb sors vár rá, mint amitől félt.

Archie Wood félelmetes ember volt. Magas, jóval száznyolcvan centi fölött, és izmos. Ritkán nevetett, mosolygott, vagy nézett rá úgy, mintha érdekelné a létezése. Verity gyakran gondolt arra, hogy sötét, hátrafésült hajával, napbarnított bőrével és sötét, kipödört bajszával úgy fest, mint a hollywoodi filmek gonosztevője.

Étkezés közben szokott vele beszélgetni, érdeklődött az iskoláról meg hasonló dolgokról, de az mindig olybá tűnt Veritynek, mintha puszta udvariasságból tenné, nem azért, mert komolyan érdekli a válasza. A szeme is sötét volt, és sohasem

csillant meg semmi fény vagy érzelem a tekintetében, olyan kifejezéstelenül meredt rá, mint a döglött hal a halárus márványpultján. Sohasem vette fel vagy kényeztette, amikor kicsi volt, és nem emlékezett arra, hogy valaha is az ölébe ültette volna, vagy akár meglovagoltatta volna a vállán. Ezért is volt olyan ijesztő, amikor karácsonykor bement a szobájába. Azt mondta, jóéjtpuszit akar adni, holott ilyesmit még sohasem tett. Mint kiderült, nem puszit akart. Verity alig tudta elviselni, amire kényszerítette.

És most, ahogy meglátta az apja haragos arcát, Verity megborzongott. Úgy nézett rá, mintha gyűlölné.

– Csak annyit árulj el, mi vonz abban, hogy ilyen söpredékkel barátkozz! – dörrent rá.

– Nem barátkoztam vele – felelte Verity. – Csak mondott valamit a csónakot úsztató fiúkról, és én válaszoltam. Nem ismertem őt, és az egész nem volt több, mint két hasonló korú lány fecsegése. Talán semmibe kellett volna vennem, és otthagynom, mintha túl előkelő lennék ahhoz, hogy hétköznapi emberekkel szóba álljak?

A férfi keze meglódult, és keményen pofon ütötte Verityt.

– Ne merészelj így beszélni velem! – acsargott Wood. – Tudom, hogy azért mentél el itthonról, hogy vele találkozz, és azt is, hogy nem ez volt az első alkalom. Ne hazudj nekem!

– Azért hazudok, mert nem engedtek el anyával, hogy a barátaimmal találkozzam. Ide sem hívhatom meg őket. Meséljem el a rendőrnek, hogy mit tettél velem karácsonykor?

Abban a pillanatban, ahogy kicsúszott a száján a dühös visszavágás, meg is bánta, mert látta, hogy az anyja szeme riadtan elkerekedik.

Charmers kíváncsian figyelt.

Verity igazából senkinek sem akarta elmondani, mert ahhoz túlságosan undorító volt. De ugyanakkor szerette volna bántani az apját, mert ő is oly sokszor bántotta őt. Nem mert felnézni, hogy lássa az apja reakcióját.

– Azt hiszem, Verity mostanra megértette, hogy nem volt bölcs dolog egy utcakölyökkel kezdenie – mondta Charmers gyorsan. Olyan benyomást keltett, mint aki igyekszik mielőbb elsimítani a dolgot, hogy aztán távozhasson. – Nincs rá bizonyíték, hogy a cinkostársa lett volna annak a lánynak. Verity-nek csak annyi a bűne, hogy naiv és önfejű volt. Biztosra veszem, hogy az őrsön töltött idő megtanította, hogy ezentúl jobban megválogassa, kivel áll szóba.

Azzal az ajtóhoz hátrált, és sietve távozott, még el sem köszönt.

Egy másodpercig tökéletes csend uralkodott a szobában. Verity apja a kandalló mellett állt, és fél kezét a kandallópárkányon nyugtatva szúrósan nézett Verityre. Az anyja a pamlag karfáján pipiskedett, a kezét a torkára szorítva, mintha nehézséget okozna neki a légzés.

– Nem hiszem el, hogy a lányom ilyen ügybe keveredett, és a rendőrségen kötött ki – mordult fel végül az apja. – Menj fel a szobádba! Egy perc, és utánad megyek.

A parancs megrémítette Verityt. A legjobb esetben is komoly verést ígért, a legrosszabb esetben pedig annak megismétlését, amit karácsonykor művelt vele. Kisietett a szobából. Az első lépcsőfoknál járt, amikor meghallotta az anyja hangját.

– Milyen kényelmes megoldás ez számodra, Archie. Gondolom, azt hiszed, ezzel el tudod terelni a figyelmem arról, amit tettél.

Verity megállt, hogy hallja a folytatást.

– Nem vagyok elragadtatva, hogy a lányom mindenféle söpredékkel szűri össze a levet, de ez semmiség összevetve azzal, hogy az apja sikkasztott.

Verity nem tudta, mit jelent a *sikkasztás,* de rossz dolognak tűnt.

– Ne használd ezt a fölényeskedő hangot velem! – csattant fel az apja. – Évekig boldogan éltél a bevételeimből.

– Azt hittem, minden pennyért keményen megdolgoztál. – Az anyja hangja hisztérikus visítássá vékonyult a felháborodástól. – Ha szóltál volna, hogy anyagi gondjaid vannak, csökkentettem volna a háztartási kiadásokat. Még abba is beleegyeztem volna, hogy kisebb házba költözzünk. Ez életem legborzasztóbb napja. Mr. Gladstone azt mondta, jogi lépéseket tesznek ellened, és hogy börtönbe kerülsz. Velem akkor mi lesz?

– Ez vagy te, mindig csak magadra gondolsz – vágott vissza az apja. – Egyetlen gondolatot sem vesztegetsz arra, hogy velem mi lesz.

– És mire célzott Verity, amikor azt mondta, hogy történt valami karácsonykor?

– Az a lány ostoba és hisztérikus, mint te – felelte a férfi. – Semmi sem történt, csak próbálta elterelni a figyelmed. Meg a rendőrét. Most mennem kell, hogy megbüntessem. Veled később beszélek.

Verity ekkor gyorsan felszaladt a lépcsőn. Csak még nagyobb verésre számíthat, ha az apja hallgatózáson kapja.

A KÖVETKEZŐ PILLANATBAN az apja berontott a szobába. Az arca vörös volt, a tekintete égett. Verity remegett félelmében. Még sohasem látta az apját ilyen dühösnek.

– Ha egy ujjal is hozzám érsz, megyek a rendőrségre – figyelmeztette, remélve, hogy a támadás a legjobb védekezés.

– Gondolod, hogy egyetlen pillanatig is törődnek egy olyan buta libával, mint te? – acsargott a férfi. – Nagyon is megérdemled, hogy alaposan elverjelek, amiért megpróbáltál bajba keverni.

Kikapcsolta a nadrágja bőrövét, kihúzta és szorosan az ökle köré tekerte, úgy, hogy a csatos vége szabadon maradjon.

– Hajolj rá az ágyra! – parancsolta.

Verity megdermedt a félelemtől, ezért az apja a nyakánál fogva elkapta, és az ágyra kényszerítette. Még mindig lefogva

ütötte meg először. Alig fájt, mivel nem tudott elég nagy lendületet venni, de gyorsan korrigált. Felegyenesedett, s utána csak úgy záporoztak az ütések Verity hátára és fenekére.

Általában az apja, ha megverte is, nem volt több négy-öt ütésnél, és az sem túl erős… de úgy is őrülten fájt, most azonban a férfi őrjöngött, mintha minden bajáért a lánya volna a felelős. A fájdalom izzó, perzselő volt. Annak ellenére, hogy Verity ruhát, alsószoknyát, bugyogót és egy lánykatrikót is viselt, úgy érezte, mintha az öv csatja egyenesen a húsába marna.

Hallotta, hogy apja dühöngve szónokol, de saját sikításától nem értette, hogy mit. Átfutott a fején, hogy senki sem élhet túl egy ilyen durva verést, aztán felhagyott a visítással, és azért fohászkodott, hogy a következő ütésre elveszítse az eszméletét.

Lehet, hogy az imái meghallgatásra találtak, mert az agyára boruló sűrű ködön keresztül is hallotta az anyja hangját, amint ráparancsol az apjára, hogy hagyja abba. Aztán Miss Parsons hangja is csatlakozott, és a verés hirtelen abbamaradt.

A fájdalom azonban nem szűnt meg.

Mintha tüzes takarót terítettek volna a hátára, a fenekére, a lábára.

Negyedik fejezet

– Jaj, Verity, mit tett veled?

Verity mintha sűrű, vörös ködön át hallotta volna az anyja döbbent kérdését. De olyan fájdalmai voltak, hogy a szemét sem tudta kinyitni, képtelen volt válaszolni.

– Hozok tiszta ágyneműt, mert apróbb baleset történt – szólalt meg Miss Parsons hangja egészen közelről. Verity ekkor rádöbbent, hogy a házvezetőnő az, aki gyengéd kézzel vizsgálgatja, és a hangja is rá nem jellemző módon lágy és aggódó volt. – El sem hiszem, hogy egy apa ilyen sebeket okozzon a saját lányának – mondta. – Hozok vizet, ruhát meg valami krémet, hogy megpróbálja enyhíteni a fajdalmait.

– Ha nem arra készülnének éppen, hogy sikkasztásért letartóztassák, magam hívnám ki rá a rendőrséget – mondta az anyja haragosan. – Magához tért és eloldalgott már?

Verity hallotta, hogy nyílik az ajtó.

– Nem, még ott hever a lépcsőfordulóban, ahová vonszoltam. – Most Miss Parsons hangja is haragosan csengett. – Próbál feltápászkodni, tehát mégsem ütöttem agyon. Milyen kár!

Aznap este jóval később Verity megtudta, hogy az ütlegelése azért maradt hirtelen abba, mert Miss Parsons egy golfütővel felfegyverkezve felszaladt az emeletre, és úgy fejbe kólintotta a gazdáját, hogy az elvesztette az eszméletét. Aztán a lábánál fogva kivonszolta a férfit Verity szobájából a lépcsőfordulóba. Ez önmagában is elképesztő volt. Verity sohasem hitte volna, hogy a házvezetőnő megtámadna vagy megvédene valakit. De nyilvánvaló, hogy ez a nő, aki látszólag rideg és nemtörődöm volt vele, mégis táplál gyengéd érzelmeket iránta. Az órákkal korábbi első vizsgálat óta, amikor Miss Parsons gyógynövényekből készült nyugtatót itatott vele, hogy könnyebben el tudjon aludni, hihetetlenül kedves és aggódó volt.

Azok az órák a perzselő fájdalom jegyében teltek, nem meglepő, hogy Verity nem tudott uralkodni magán, és bepisilt. A ruhája cafatokra szakadt az ütések erejétől, és egész teste a vállától a térdéig sebektől szabdalt és véres volt. Csak a hasán tudott feküdni – fel sem merült, hogy megforduljon vagy felüljön.

Miss Parsons volt az, aki ellátta, kitisztította és gyógyírral bekente a sebeit. Miközben dolgozott, Verity anyja csak ült egy széken, és szakadatlanul a férje bűnéről lamentált.

– Bárcsak meghalnék! – kiáltott fel egyszer csak. – Micsoda szégyen! El sem tudom képzelni, mit fognak ehhez szólni a szomszédok és a barátaink. Úgy tűnik, nemcsak a céget károsította meg, hanem egy sor kisebb befektetőt is. Nem lepődnék meg, ha mind idejönnének, hogy meglincseljék. Nem is hibáztatnám őket. El kell innen költöznöm – ismételgette. – El fogják venni tőlem ezt a házat meg a szép bútoraimat. Semmim sem lesz.

Verity próbálta összeszedni magát annyira, hogy az anyja felé nyújtsa a kezét.

– Itt leszek neked én – nyögte ki nagy nehezen. – Együtt új életet kezdünk.

De az anyja nem fogta meg a kezét, sőt mintha meg sem hallotta volna, amit mondott.

Mint kiderült, az apja még aznap éjjel elhagyta a házat, megszökve a tettei következményei elől. Verity csak másnap reggel szerzett róla tudomást, amikor izgatott hangokat hallott odalentről. A rendőrség jött, és az apját kereste. Nem a helyi rendőrök, akiket a hampsteadi őrsön látott, hanem különleges nyomozók, akik súlyos bűnügyekben nyomoztak. Hallotta, amint az anyja győzködi őket, hogy fogalma sincs, hová mehetett a férje, sőt arról sem, mikor távozott az éjjel, mivel ő bezárkózott a hálószobájába.

– Át fogják kutatni a házat, és lehet, hogy ide is bejönnek – mondta Miss Parsons Veritynek, miközben a gyógykenőccsel bekente, majd ismét bekötözte a sebeit.

Aznap reggel segített neki kimenni a mosdóba, megfésülte a haját, megmosta az arcát, aztán Verity állva megevett egy tányér zabkását és megivott egy csésze teát. De a járás maga fájt, leülni képtelen volt, úgyhogy Verity kénytelen volt visszafeküdni.

– Most kutatják át a lenti szobákat, de ne félj, ha bejönnek ide. Csak a munkájukat végzik, bizonyítékokat keresnek.

– Mi lesz velünk? – kérdezte Verity.

Mióta Verity csak vissza tudott emlékezni, Miss Parsons most először mutatott valami érzelmet. A szeme megtelt könnyel, ahogy a magáéba fogta Verity kezét.

– Azt hiszem, Hazel nénikédnél fogtok lakni az édesanyáddal – mondta. – Nekem pedig másik állást kell keresnem.

Késő délutánra Verity már nagyon sajnálta magát. Mindene fájt, úgy tűnt, az anyja semmilyen tekintetben nem alkalmas arra, hogy megnyugtassa, és vagy egy órával azelőttig a rendőrség elefántcsorda módjára dúlt a házban. Amikor két rendőr bejött a szobájába, Verity elmondta nekik, hogy az apja az előző éjjel megverte, de ők semmit sem szóltak, csak a fejüket csóválták, és rövid kutatás után távoztak. Nyilvánvaló volt, hogy a sikkasztás sokkal nagyobb bűn, mint egy kislány megverése.

Verityt nem érdekelte, hová ment az apja. Remélte, hogy a rendőrség elfogja, és egész életére lecsukja, de a kilátás, hogy Hazel néninél kell lakniuk, legalább olyan borzalmasnak tűnt.

Hazel néni hat évvel volt idősebb Verity anyjánál. Sohasem ment férjhez, és a család lewishami otthonában maradt, hogy gondoskodjon megözvegyült édesanyjukról. A nagymama erőszakos, rosszindulatú asszony volt, aki arról híresült el, hogy soha senkiről sem mondott jót. Egy éve halt meg, és Ha-

zel néni örökölte a házat. Úgy tűnt, az anyja természetét is örökölte, mert ő is gonosz, rideg nő volt.

Verity felidézte a temetést, ahol a két nővér közt dühös szavak hangzottak el az örökséggel kapcsolatban. Az anyja úgy vélte, a házat kettejüknek kellett volna örökölniük, de Hazel néni haragra gerjedt, és a húga szemébe vágta, hogy Cynthiának ott volt a férje, aki gondoskodott róla, és jómódban éltek, míg neki esélye sem volt férjhez menni, mert évekig kénytelen volt házsártos természetű anyjukat ápolni. Kijelentette, hogy megérdemli a házat, ami egyébként sem valami fényűző lak.

Verity nem sűrűn fordult meg nagyanyja otthonában – csak kétszer az elmúlt három évben –, és mindig kirázta tőle a hideg. A sötét, hideg és büdös viktoriánus sorházbeli lakás kicsi volt, a kertje is apró, ráadásul London munkásnegyedében. Verity észrevette, hogy a fiúk az utcán fociznak, és az idősek a házak küszöbén ülnek. Elviselhetetlen volt a gondolat, hogy az odaköltözésükkel mekkora lépést tesznek visszafelé. Abban is kételkedett, hogy Hazel néni szeretettel fogadná őket, hiszen a nővérek sohasem álltak közel egymáshoz. Igazából azt is nehéz volt elhinni, hogy rokonok. Hazel közönséges teremtés volt, aki függönyök varrásából tartotta el magát. Cynthia viszont úgy festett, öltözködött és beszélt, mintha Hampsteadben nőtt volna fel.

Mi lesz most az iskolával? Verity a Belsize Park-i lányoknak fenntartott magániskolába járt, de nyilvánvaló, hogy ott nem tanulhat tovább. Még ha volna is rá pénzük, képtelenség naponta odautazni Lewishamből.

Szerette volna mindezt megbeszélni Rubyval, de barátnője már valószínűleg úton volt oda, ahová a bíró egy tizennégy éves, rabláson kapott lányt küldhet. Vajon börtönbe kerül, mint egy felnőtt? Vagy van valami hely a hozzá hasonló lányoknak?

A MÁSODIK NAPON az újságok tele voltak az apja bűnével. Veritynek ugyan nem mondták meg, de Miss Parsons a hóna alatt tartotta az újságot, és a lány meglátta az apja képét meg a főcím egy részét. Húszezer fontot sikkasztott, állt az újságban. Verity meghallotta, amikor Miss Parsons azt mondta az anyjának, hogy az apja nem bujkálhat örökké, és a rendőrség nem adja fel, amíg meg nem találják.

Miközben Verity az ágyban feküdt, még mindig mindenét fájlalva, eltűnődött, mi lett a hatalmas összeggel. Mind odalett? Mire költötte el az apja? Egy lánynak, aki egyfontos bankjegynél sohasem tartott többet a kezében, elképzelhetetlen volt, hogy ekkora összeget egyáltalán el lehet költeni.

Azon is elgondolkodott, mi a különbség a sikkasztás és a lopás közt, s hogy az apja miért nem szökött meg rögtön, amikor megtudta, hogy lelepleződött. Miért jött haza, ha tudta, hogy a feleségének elmondták, mit tett. Csak nem számított arra, hogy az asszony együtt érzőn fogadja? Vagy talán itt rejtette el a pénz egy részét, és el akarta vinni? Ami még furcsább, hogy csak azért késleltette az indulását, hogy megverje a lányát! Merő bosszúból tette volna, amiért Verity célozni mert arra, hogy karácsonykor valami rosszat tett vele? Vagy csak dühös volt, amiért elkapták, és valakin ki kellett töltenie a haragját?

Verity Ruby miatt is aggódott. Hová vitte a rendőrség? Talán azt hiszi, hogy Verity nem törődik vele, amiért nem kereste? Vagy látta az újságokat, és rájött, hogy Verity apja csaló?

VÉGTELENNEK TŰNŐ NAPOK következtek, Verity sebei csak lassan gyógyultak. Amikor először merészkedett bizonytalanul a földszintre és ki a kertbe, úgy érezte, soha többé nem lesz olyan, mint volt. De a kertben nyíló tavaszi virágok látványa, a meleg napsütés, amely mindig arra utalt, hogy jobb idők jönnek, felvidította. Másnap kiült egy székbe, hogy olvasson néhány órát. Az utána következő napon pedig felöltözött, még

ha csak egy laza, köpenyszerű ruhát vett is fel, ami sehol sem dörzsölte a testét. Onnantól kezdve a fájdalom minden nappal kicsit csökkent, míg végül annyira meggyógyult, hogy megfürödhetett, és akkor tudta, hogy tényleg a gyógyulás útjára lépett.

Közben a rendőrség újra meg újra hívta őket. Úgy tűnt, nem hiszik el, hogy Archie Wood nem próbál találkozni a feleségével és a lányával.

– Tényleg azt hiszik, hogy egyetlen percet is pazarolok rá azok után, amit tett? – kiáltott fel egy nap az anyja felháborodottan. – Azt várom, mikor szólnak, hogy fel kell adnom az otthonomat, a bútoraimat. A lányunk még mindig lábadozik, annyira megverte, és nincs miből élnünk. A szomszédaink szánakozó pillantásokat vetnek rám, és minden barátnőm elfordult tőlem.

Verity nem hitte, hogy az anyjának tényleg vannak barátnői, csak hölgy ismerősei, akikkel együtt bridzselt. Egyikük sem telefonált, hogy együttérzéséről biztosítsa, vagy felajánlja a segítségét.

De talán tudták, hogy nem szívesen fogadnák őket, s az együttérzésükre sem tartanak igényt, mert valahányszor Verity azzal próbálkozott, hogy megvigasztalja az anyját, ő olyan ingerlékenyen és undokul viselkedett, hogy Verity azt kívánta, bárcsak meg se próbálta volna. De hallva anyja panaszát, hogy nincs miből élniük, és tudva, hogy Miss Parsons a kamra készleteiből eteti őket ahelyett, hogy friss élelmet vásárolna, Verity úgy érezte, újra meg kell próbálnia.

A szalonban talált rá az anyjára, amint fásultan pötyögött egy dallamot a zongorán, és Verity úgy érezte, ez a megfelelő alkalom.

– Ha attól félsz, hogy elviszik a holmid, akkor miért nem zálogosítasz el néhány kisebb darabot, például az ékszereidet vagy az ezüstöt, mielőtt idejönnek?

– Elzálogosítani! – kiáltott fel az anyja, és a szeme kerekre tágult meglepetésében. – Fogalmam sincs, mire gondolsz.

Verity maga sem ismerte a szót, amíg Rubytól nem hallotta, az azonban megdöbbentette, hogy az anyja sem tudja, mit jelent. Azt hitte, a felnőttek mindent tudnak.

– A zálogház olyan hely, ahová beviszed az értékeid, és ők pénzt adnak érte – magyarázta. – Három rézgömb van a cégtábla fölött, azzal jelzik, hogy ezzel foglalkoznak. Legtöbben csak arra használják, hogy kölcsönt kapjanak, amíg vissza nem tudják fizetni, de azt hiszem, vásárlással is foglalkoznak.

– Elképzelni sem tudom, honnan tudsz ilyesmit – mondta az anyja, és helytelenítően szipogott. – Hol vannak ezek a helyek, az ég szerelmére?

– Leginkább ott, ahol szegények laknak. Nem hiszem, hogy Hampsteadben lenne ilyen. De a Finchley Roadon láttam egyet. Az elég messze van, hogy egyetlen ismerős se lásson meg, ha bemegyünk.

– Én képtelen lennék elmenni egy ilyen helyre – jelentette ki Verity anyja, és idegesen markolászta a torkát. – De talán Miss Parsons elmehetne veled.

Verity nagyon felnőtt dolognak érezte, hogy megoldást talált egy sürgető problémára.

– Talán először csak néhány apróságot kellene elvinnünk – javasolta. – De rejtekhelyet kell keresnünk a többi értékes holminak is, nehogy elvegyék őket a házzal együtt. Aztán később eladhatjuk őket, amikor pénzre lesz szükségünk.

Mióta csak az eszét tudta, az anyja most nézett rá először igazi csodálattal.

– Észre sem vettem, hogy ennyire felnőttél – mondta. – Köszönöm az ötletet, Verity, azt hiszem, máris nekikezdek egy listának, és igyekszem rejtekhelyet találni a holmiknak.

– Valahol házon kívül kell lennie – emlékeztette Verity az anyját. – Talán Hazel néninél.

Verity és Miss Parsons másnap elment a zálogházba. Egy gyémántmelltűt, egy gyöngynyakláncot és az apja aranyman-

dzsettagombjait és nyakkendőtűjét vitték magukkal. Az anyja azt mondta, legalább harminc fontot szeretne kapni értük, de el kell fogadniuk, bármennyit is kínálnak, mert nincs miből kifizetni a tejesembert, a péket és a hentest.

– Ne lepődj meg, bármit is hallasz tőlem – oktatta Miss Parsons Verityt, miközben a Finchley Road felé siettek. – Ilyen alkalmakkor minden ravaszságodat be kell vetned, és úgy kell tenned, mintha teljesen lesújtana a gyász, hogy a zálogosnak megessen rajtad a szíve.

Verity a házvezetőnő egészen új oldalát ismerte meg, amikor bent voltak a dohos zálogházban. Egyáltalán nem volt merev, sőt annyira kedvesen és elbűvölően beszélt a tulajdonossal, egy Cohen nevű férfival, hogy Verity alig ismert rá. Csipkeszegélyű zsebkendőt tartott a kezében, és egyre a szemét törölgette, miközben elmesélte a férfinak, hogy özvegy bátyja most halt meg, ráhagyva egy halom kifizetésre váró számlát és a gyerekét, hogy gondoskodjon róla.

– Tudtam, hogy kicsit elhagyta magát, mióta elvesztette a feleségét – mondta el-elcsukló hangon –, de azt nem vettem észre, hogy ennyi pénzt elpazarolt, s hogy semmilyen biztosítása vagy megtakarítása sincs. Annyira megalázó, hogy el kell adnom az ékszereket, amelyeket tőle kaptam, de gondoskodnom kell erről a gyermekről.

Mr. Cohen szakállas, sovány és enyhén púpos kis emberke volt. Verity hatvan év körülinek vélte, és arra gondolt, hogy a férfi milyen szegénynek tűnik, a zakója kifényesedett a használattól, és az inggallérja sem volt túl tiszta. De kedvesen beszélt Miss Parsonszal.

– Ez igazán nagyon szomorú, kedvesem – mondta. – De ne ítélje meg túl szigorúan a bátyját. Még a legszilárdabb embert is kifordíthatja magából, ha elveszti a szerettét. Rendszeresen tanúja vagyok ilyesminek. Felnőtt férfiakat, akik úgy összetörnek, mint egy kisgyerek, gyásztól sújtott asszonyokat, akik képtelenek bármiben is dönteni. De ezek a gyöngyök igazán szépek, és a melltű is finom darab, szóval a fivérének látható-

an jó ízlése volt. Biztos vagyok benne, hogy rendezni akarta az ügyeit, és elkeserítené a tudat, hogy a leányának nélkülöznie kell a halála után. Talán az volna a legjobb, ha csak elzálogosítaná ezeket a holmikat, hogy később, amikor jobb körülmények közé kerül, visszavásárolhassa.

– Bárcsak megtehetném! – sóhajtotta Miss Parsons. – De nem látok reményt arra, hogy a közeljövőben javulna a helyzetem. Talán dolgozhatnék varrónőként vagy háztartási alkalmazottként, de így, hogy erről a gyermekről is gondoskodnom kell, még csak el sem helyezkedhetem.

Még könnyeket is sikerült kisajtolnia, és Verity le volt nyűgözve az asszony színészi képességitől.

Bármilyen együtt érző volt azonban Mr. Cohen, keményen alkudozott, huszonöt fontot ajánlva először. Miss Parsons fojtott, zokogó hangot hallatott, amelyet Verity teljesen meggyőzőnek talált, és azt mondta, legalább hatvan fontra van szüksége.

A zálogos erősködött, hogy semmiképp sem mehet harminc fölé, mire Miss Parsons lement ötvenre, s végül kemény alkudozás után kiegyeztek negyven fontban.

– Nagyon bátor és okos volt – mondta Verity, miután elhagyták a boltot, és újra a Finchley Roadon jártak.

– Igazság szerint nagyon is élveztem, Verity – kuncogott Miss Parsons. – Hidd el, az a melltű és azok a gyöngyök sokkal többet érnek, mint hittük, különben nem kaptunk volna értük ilyen sokat, szóval egyáltalán nem károsítottuk meg Mr. Cohent. Lehet, hogy a jövőben neked kell elzálogosítani valamit az anyádnak, ezért jegyezd meg, mindig többet mondj. Később engedhetsz az árból, de sohase fogadd el az első ajánlatot.

Aznap este Verity segített az anyjának és Miss Parsonsnak összecsomagolni egy kisebb koffernyi holmit, amit később eladhatnak. Többségében apróságok voltak: zsebóra, ékszerek, ezüsttubákosszelence, kupák és fényképkeretek. De volt köz-

tük egy nagy ezüstfácán, egy levesestál és néhány edény egy teljes készlet evőeszközzel.

– Archie anyjától kaptuk nászajándékba – mondta az anyja, és a doboz tetejét felemelve kivett egy kést a bársonyfészkéből. – A Bond Streeten vette, és sohasem fáradt bele, hogy emlékeztessen rá, egy vagyont fizetett érte. Remélem, hoz annyit a konyhára, hogy kárpótoljon a nyomorult fia szörnyű viselkedéséért.

– Azt hiszem, jó sokat fog hozni – vélte Miss Parsons, miután megszemlélte a doboz tartalmát. Kivett egy merőkanalat, és megnézte a fémjelzést. – Azt tanácsolom, hogy vigye vissza az üzletbe. Ez a fajta evőeszköz sohasem megy ki a divatból. Fogadni mernék, hogy boldogan eladnák újból.

– De túl nehéz – nyafogott Verity anyja kissé megemelve a dobozt. – Nem járkálhatunk csak úgy vele az utcán.

Verity szerette volna, ha az anyja végre felhagy azzal, hogy mindenben csak a rosszat keresse. Ha nem az evőeszközök súlya miatt panaszkodott, akkor a pakolás fárasztó feladata volt a baj, vagy azon aggódott, hogy a nővére nem fogadja be őket. Miss Parsons előző nap türelmét vesztve felcsattant, közölve, ha annyira nem akar a nővéréhez költözni, akkor béreljen egy kisebb lakást maguknak, aztán menjen el dolgozni, hogy független lehessen.

– Hogy én dolgozzak?! – szörnyedt el az anyja. – Mit nem mond?

– Nekem is dolgoznom kell – mutatott rá a házvezetőnő. – Biztos vagyok benne, hogy Veritynek is kell majd, ha elég idős lesz hozzá. Szóval maga miért ne dolgozna?

– De engem nem úgy neveltek – tiltakozott a munkaadója.

– Van saját jövedelme? – kérdezte Miss Parsons.

– Tudja jól, hogy nincs.

– Akkor mégis miből akarja eltartani magát? Kétlem, hogy a nővére, aki tudtommal dolgozik, kész arra, hogy a semmiért otthont adjon maguknak. Különös, hogy Hazelt nem úgy nevelték, ahogy magát!

Miss Parsons sok félreérthetetlen és gúnyos megjegyzést tett a következő napokban, amelyekből Verity rájött, hogy az anyja pusztán sznobságból tartotta távol magát a nővérétől a sok-sok év alatt, azt a látszatot próbálván kelteni, hogy ő előkelőbb családból származik. De Verity rettegve gondolt arra, hogyan fog az anyja boldogulni, ha a házvezetőnő egyszer távozik. Évek óta nem főzött, takarított vagy mosott. Napjait a West End-i üzletekben töltötte, vagy a bridzspartnereivel teázgatott. A kis bőrönd az előtérben várta Hazel néni engedélyét, hogy átvigyék hozzá, s hogy maguk hozzá költözhessenek, amikor szükséges. De hogy fogja Cynthia Wood túlélni Lewishamet?

Verity beszélt a félelmeiről Miss Parsonsnak.

– Mindig maga intézett mindent – mondta neki. – Még azt is maga döntötte el, mit együnk. Hogy fog anya boldogulni?

– Szerintem Hazel nénikéd majd a helyére rakja – felelte az idős nő mosolyogva. – Neked lesz a legkeményebb, mert két tűz közé kerülsz, de próbálj meg nem a szolgájukká válni… és nem kétségbeesni, mert amint betöltöd a tizennégyet, otthagyhatod az iskolát.

Verityt valamelyest megnyugtatta a felfedezés, hogy Miss Parsons komolyan törődik vele, és döbbenetesnek tűnt, hogy a hosszú évek során erről nem is tudott.

– De miféle állást kaphatnék? – kérdezte. – Sohasem kellett arra gondolnom, hogy egyszer majd dolgoznom kell.

– Nos, én azt tanácsolnám, hogy házhoz szegődj el, mert így elkerülhetsz hazulról, de élvezheted más otthonának a biztonságát. A cselédlányságba könnyű lesz beletanulnod, mert úgy nőttél fel, hogy láttad, hogyan kell csinálni, és ez jó alap lesz majd a későbbiekhez, bárhol is akarj elhelyezkedni.

Veritynek olyan érzése támadt, hogy Miss Parsons saját tapasztalatból beszél. Ha ő is tizennégy évesen hagyta el a családját valami katasztrófa vagy rossz érzés miatt, az megmagyarázná, miért nem beszél soha a múltjáról.

Verity egész nap és este Miss Parsons szavain töprengett. Igaz volt, hogy sohasem gondolta volna, hogy egyszer majd dolgoznia *kell,* noha néha elképzelte magát ápolónőként, színészként vagy titkárnői szerepben. Az anyja és a tanárai is mindig azt sugallták, hogy a továbbtanulás csak időpocsékolás, úgyis férjhez megy, és gyerekei lesznek. Veritynek igazából tetszett az ötlet, hogy dolgozzon. Gyakran gondolt arra, hogy azok a lányok, akiknek a férjhezmenetelükig otthon kell maradniuk, szörnyen unatkozhatnak egész nap. Azzal azonban nem volt kibékülve, hogy cselédlány legyen, még akkor sem, ha az azt jelenti, hogy elkerülhet otthonról.

A cselédlányoknak nagyon sokat kellett dolgozniuk, ki voltak szolgáltatva az úrnőjük és a magasabb rangú szolgálók kényének-kedvének, s az is biztos, hogy nem szeretné olyan gazdagok éjjeliedényeit ürítgetni, akik még ahhoz is lusták, hogy kimenjenek az illemhelyre. Tudta, hogy a cselédlányok ezt is kötelesek megtenni, mert Lily Armstrong, az egyik iskolatársa, aki hatalmas házban lakott, ahol külön emeleti és földszinti szolgálók voltak, elmondta neki. De Verity hiába tudta, mit nem akar csinálni, arról fogalma sem volt, mit csinálhatna, vagy milyen választásai vannak egyáltalán. Akárhogy is, ez szinte lényegtelen volt, hiszen bármi is akar lenni – nővér, tanárnő vagy akármi –, tizennégy évesen sehová sem veszik fel.

Verity félt. Egész eddigi élete tökéletesen megjósolható és biztonságos volt. Talán egyhangú is, de ennek ellenére sem panaszkodhatott, hisz mindene megvolt: finom étel, kellemes környezet és szép ruhák. Hirtelen azonban ez mind odalett.

Ötödik fejezet

Pontosan hat héttel azután, hogy a rendőrség felforgatta Verity apjáért a házat, levél jött az ügyvédektől. A levélben arról tájékoztatták Verity anyját, hogy a férje nagy összegeket sikkasztott a cégtől, ezért elveszik tőlük a házat. Ugyanakkor nyomatékosan ajánlották neki, hogy hét napon belül hagyja el a Daleham Gardens-beli házat, különben kénytelen lesz elszenvedni a megaláztatást, hogy a végrehajtó kiteszi az épületből. Ahogy az várható volt, Cynthia hisztérikus rohamot kapott.

Verity elolvasta a levelet, és úgy vélte, tisztességes, együtt érző hangnemben írták. Szerepelt benne, hogy az anyja magával viheti a ruháit, az ágyneműt és a főzéshez minimálisan szükséges eszközöket. Az ügyvéd megemlítette, hogy Mrs. Wood talán igazságtalannak érzi ezt a döntést, hiszen ő semmilyen bűnt sem követett el, de a törvény nem engedi, hogy egy bűnöző felesége vagy családja hasznot húzzon a bűncselekményből.

– Hogyan tehette ezt velem? – siránkozott Cynthia. – Ezzel az erővel akár a gázsütőbe is dughatnám a fejem, hogy véget vessek az életemnek, hiszen a világon semmim sem maradt.

– De tudta, hogy ez be fog következni, Mrs. Wood – mondta Miss Parsons meglehetősen élesen. Nem helyeselte a hisztériát. – Ráadásul azt is megtehették volna, hogy figyelmeztetés nélkül ideküldik a végrehajtót, aki szégyenszemre kidobta volna magát az utcára, mielőtt alkalma lett volna összeválogatni, amire szüksége van. Így legalább méltósággal távozhat.

– De a nászajándékaim, a gyönyörű szekreterem és perzsaszőnyegeim – sziszegte Cynthia, és villámló tekintettel meredt a házvezetőnőre. – Magának fogalma sincs, mit jelent ilyen tárgyakat birtokolni, így azt sem tudhatja, hogyan érzek.

– Szerintem a legértékesebb holmi ebben a házban Verity – vágott vissza Miss Parsons csípősen. – Ő még mindig a magáé, annak dacára, hogy Mr. Wood milyen gyalázatosan bánt vele. Legyen érte hálás vagy képtelen rá?

Veritynek kellemes meglepetés volt, hogy ezt hallja a házvezetőnőtől. Az meg különösen, hogy Miss Parsons elég bátor ahhoz, hogy szembeszálljon az úrnőjével.

Az anyja azonban sohasem bírta elviselni a kritikát, különösen nem olyantól, akit magánál alacsonyabb rangúnak tartott.

– Ne merészeljen így beszélni velem! – dühöngött. – Nem tűröm!

– Én sem tűröm ezt a hangnemet – vágott vissza azonnal Miss Parsons. – Azóta nem kaptam meg a bérem, hogy a férje eltűnt, ha még emlékszik. Én is elmehettem volna akkor, de maradtam, mert úgy éreztem, szüksége van rám.

Verity visszafojtotta a lélegzetét, s magában azért fohászkodott, hogy az anyja bocsánatot kérjen, mert ha a házvezetőnő most otthagyja őket, képtelenek lesznek boldogulni.

Egy örökkévalóságnak tűnő ideig síri csend honolt a szobában. A két nő szó nélkül meredt egymásra. Végül Cynthia szólalt meg.

– Sajnálom. Teljesen össze vagyok zavarodva. Nagy könnyebbség nekem, hogy nem ment el.

Verity megkönnyebbülten fújta ki a levegőt.

A DÉLUTÁNI POSTÁVAL Hazel nénitől jött levél. Cynthia úgy döntött, nem osztja meg a levél tartalmát a lányával, csak annyit mondott, hogy Lewishambe költözhetnek, ezért keresni akar valakit, aki azonnal átviszi oda az értékekkel teli kisbőröndöt.

Verity úgy érezte, ennyi elég volt az anyjából egy napra, és különben is, túl hosszú időt töltött már bezárva. Ezért anélkül, hogy engedélyt kért volna, kardigánt vett, és kiosont a

házból azzal a szándékkal, hogy Camden Townba megy, és keres valakit, aki tudja, hol van Ruby.

Gyorsan megtalálta a Vörös Oroszlánt, mivel azonban semmit sem tudott a nyilvánosházakról, így azt sem sejtette, hogy délután zárva vannak.

Nem akart üres kézzel hazamenni, ezért végigsétált a közeli sikátoron, s ahogy remélte, a nyilvánosház hátsó udvaránál kötött ki. Az udvarban egy kócos, barna hajú, kövér asszony üvegeket rakott éppen egy faládába.

– Akarsz valamit? – szólt oda a kapunál ólálkodó Verityt meglátva.

– Igen, azt szeretném tudni, ismer-e egy Ruby Taylor nevű lányt, ő mondta, hogy szokott itt üvegeket mosni. Barátnők vagyunk.

– Igen, szokott itt segítni – mondta a nő felállva a faláda mellől, és Verityhez ment. – De mostan nincs itt.

– Ó, istenem! – sóhajtott Verity. – Börtönbe csukták?

Meglepetésére a nő felnevetett.

– Nem szoktak kisjányokat börtönbe küldeni, butuskám, manapság mán nem. De tényleg elvitték, és ennél jobb dolog nem is történhetett volna vele.

– Jaj, nem, szegény Ruby! De mit ért azon, hogy ezzel jót tettek vele?

Az idősebb nő a falnak támaszkodott, és a köténye zsebéből cigarettát vett elő. Meggyújtotta, s mielőtt válaszolt volna, nagyot beleszívott.

– Semmi esélye se lett volna, ha az anyjáva' marad – mondta. – De néhány év vidéken jó emberek közt jót teszen majd neki. Nem te vagy az a jány, akive' 'Ampsteadben tanákozott?

– De igen – felelte Verity örvendezve, hogy Ruby mesélt róla, mert ez azt jelentette, hogy fontos neki. – Én is nagyon megkedveltem, és a tanácsát szerettem volna kérni, hogy mit tegyek. Gondok vannak otthon.

Az idősebb rámosolygott, felvillantva sárga foltos fogait.

– Nem hiszem, hogy Ruby jó tanáccsa' szolgálhatott volna egy olyan előkelő jánynak, mint te. De azér' gyere csak be, csinálok magunknak egy csésze teát, és talán segítni is tudok. Mellesleg Maggie Tyrell vagyok. És te?

– Verity Wood. – Verity kezet nyújtott. – Örülök, hogy megismerhettem, Mrs. Tyrell.

– A Maggie is megteszi – mosolygott a nő. – Rubynak igaza volt veled kapcsolatba', tényleg úri leány vagy.

Odabent sötét volt, és Verity, aki még sohasem járt nyilvánosházban, majdnem öklendezni kezdett a szagtól, ami minden bizonnyal sör és cigaretta keveréke volt. A hátsó ajtón át a pult mögé jutottak, amelyen túl Verity sok kisasztalt és széket látott. A falakat reklámtükrök borították, amelyek nagyon réginek tűntek, mert az üvegük foltos és opálos volt.

De Maggie egy keskeny folyosón át egy kis szobába kísérte Verityt. Kis irodába léptek be, az íróasztalon hegyekben állt a papír, s szinte minden felületet elborított a sok kacat. Maggie az egyik székről levett egy dobozt, amelyben savanyított tojásokkal teli üvegek voltak.

– A vizet mán feltettem, szóval biztos mingyár felforr – mondta. – Remélem, nem bánod, hogy ide hoztalak, de fönt még rosszabb. Sosincs időm, hogy rendet rakjak.

Amint Maggie eltűnt a folyosón, Verity végignézett a papírok, dobozok, konzervek, toalettpapír-tekercsek sokaságán, sőt egy nagy, összetekert kötélköteg is hevert a padlón, és eltűnődött, miért nem próbálták meg legalább szétválogatni ezeket a tárgyakat. Saját otthonában mindig rend uralkodott, ezért ezt a fajta rendetlenséget zavarónak találta.

– Itt a finom csésze tea – mondta Maggie, aki két fajansz bögrével jött vissza, olyanokkal, amilyenben Miss Parsons szokta a kertésznek odaadni a teáját. – Na, már most, te a mi Rubynkról akarsz hallani?

Verity elvette a teát. Nagyon erősnek tűnt, és néhány tealevél úszkált benne. Nem hitte, hogy képes lesz meginni.

– Igen. Az eset óta gyengélkedtem, ezért nem tudtam előbb jönni.

– No, úgy áll a dolog, hogy a fogdába' az egyik rendőr megsajnálta a jányt az anyja miatt, és szólt valami jótékonykodó hölgynek, aki odagyött a bíróságra, és amikor a rendőr meg én is szóltunk Ruby érdekében, azzal állt elő, hogy külgyék le Rubyt Devonba.

– Devonba hová? – kérdezte Verity, aki még mindig azt hitte, hogy a barátnője börtönbe került.

– Hát, nagyon úgy néz ki, hogy valami gyerekotthonba. Ruby eddig csak egyszer írt, amikor odaért, és azt írta, ő most az egyetlen gyerek ott, mer' az ottani hölgy túl idős mán ahhoz, hogy kisgyerekekkel bajlóggyék. A tenger mellett lakik, és a leveléből ítélve boldog.

– Nekem is jól jönne most, ha elküldenének valahová – tört ki Verityből önkéntelenül.

– Neked? De 'iszen neked aranyéleted van, vagy nem?

– Eddig talán az volt, de most úgy fest, hogy ez megváltozik – felelte Verity tétovázva.

Maggie hosszan, figyelmesen fürkészte.

– Valami baj történt? – kérdezte. – Nekem elmondhatod, ha akarod. Nem kerű ki ebbő' a szobábó'.

Verityt arra nevelték, hogy sohase beszélje ki a családi ügyeket, de ennek a meglehetősen lompos asszonynak olyan kedves arca volt, és láthatóan törődött Rubyval… különben is, ellenállhatatlan vágy tört Verityre, hogy megossza a ránehezedő súlyos terhet. Így aztán mesélt az apjáról, a házról, és arról is, hogy az anyjával ezentúl Hazel ténikéjénél kell lakniuk.

– Nocsak, nocsak – mondta Maggie elgondolkodva. – Ez aztán szép kis kalamajka! Sajnállak, bogaram, mert olyan aranyos vagy, ahogy Ruby is mesélte. De lehet, hogy jó lesz a ténikédnél.

Verity megrázta a fejét.

– A nénikém utálatos, a háza ronda, és mindig is borzalmasan viselkedett az anyuval, mert féltékeny volt rá. Új iskolába kerülök, és ott kinevetnek majd a finom viselkedésem miatt, és gyűlölni fogom Lewishamet.

– Nohát, a nénikéd többé nem fog irigykedni az anyádra, és lehet, hogy a gyerekek az iskolába' megkedvelnek, ahogy Ruby is tette, mer' lehet, hogy előkelő vagy, de nem jáccod meg magad. Lewisham sem rosszabb, mint ez a hely, talán még találsz is ott valami kedvedre valót. Nézd a dolog jó oldalát.

– Az nem olyan könnyű – mondta Verity borúsan. – Olyan, mintha kiűznének a vadonba egymagamban.

– Fogadok, Ruby ugyanígy érzett, amikor elküldték – húzta félmosolyra a száját Maggie. – Csak olyanokka' levelezhet, akiket engedélyeztek, én is köztük vagyok, de amikor hallottam felőle, igazán vidámnak tűnt. Amikor válaszolok neki, megírom majd, hogy kerested. Apádró' meg a többirő' persze nem írok, de annyit elmondhatok neki, hogy elköltöző. Ha mán megszoktá' ott, és megadod a címed, Ruby tudni fogja, hogy később megkereshet, vagy próbálhat engedélyt szerezni, hogy írgyon neked.

– Ez igazán kedves magától – mondta Verity. – Úgy örülök, hogy Ruby mellett áll.

Maggie mosolygott.

– Rendes, jószívű jány az, csak azér' lopott, hogy meg tuggyon élni, nem gonosságbó'.

Hazafelé menet Verity Maggie szavain gondolkodott. Eltűnődött, hogy az apja szükségből sikkasztott-e, vagy gonoszságból. Valahogy úgy érezte, hogy ez utóbbiból.

– Szereted a halat, Ruby? – kérdezte Wilby, miközben kipakolta az imént házhoz szállított élelmiszert. – Ha nem, még mindig készíthetek neked valami mást. Én sonkát vagy virslit eszem.

Ruby a konyhaasztalnál ült, és éppen a Wilby által tízórainak nevezett étkezést fogyasztotta, ami tejből és gyümölcsös briósból állt.

Nem tudta biztosan, mit feleljen erre. Úgy érezte, mintha valaki felkapta, majd lepottyantotta volna ide, erre a mennyei helyre, ahol meleg van, ételt kap, kedvesen beszélnek vele, és a napirend szerint zajlik az élet. De elég egyetlen rossz lépés, és visszadobják a való világba. Ezt a kedves hölgyet igazából Mrs. Wilberforce-nak hívták, de azt mondta Rubynak, hogy nyugodtan szólítsa Wilbynek, mert az rövidebb.

– Szeretem a halat – felelte Ruby, mert úgy vélte, ez a legjobb döntés, mert az biztos van a házban. – De nincs olyan étel, amit ne szeretnék.

– Milyen öröm az olyan gyerek, aki nem finnyás – mondta Mrs. Wilberforce ragyogó arccal. – Azt hiszem, ebéd után besétálunk Torquay-ba, hogy jobban kiismerd magad a környéken. Szeretnéd?

– Igen, köszönöm – felelte Ruby. Szeretett volna többet is mondani arról, milyen szerencsésnek tartja magát, hogy idehozták, és nem valamiféle intézetbe küldték. Hogy mennyire tetszik neki a ház, Wilby és az új ruhák, amelyeket tőle kapott. De valahányszor szóra nyitotta a száját, eszébe jutott, milyen helytelenül beszél, mint ahogy az is, hogy még tanulnia kell a jó modort, az úri életet.

Pedig amikor először találkozott Wilbyvel a bíróságon, biztosra vette, hogy ez a magas, elegánsan öltözött, előkelő beszédű asszony a rabszolgájává fogja tenni. Mi másért akarna az otthonába fogadni egy tolvaj utcakölyköt?

A bíró azt mondta, hogy meghallgatta Maggie Tyrellt, a Vörös Oroszlán tulajdonosnőjét, és a rendőrt is, aki letartóztatta Rubyt, és aki nagyon sokat tudott Ruby családi körülményeiről. A bíró azt is megjegyezte, hogy Ruby anyja nem jelent meg a bíróságon.

Azzal folytatta, hogy érzése szerint Rubynak hasznára válna, ha Mrs. Wilberforce felügyelete alá kerülne annak devoni

otthonában, s hogy reméli, Ruby jól fogja ott magát viselni, és tudatában van annak, hogy csupán azért kapta ezt a lehetőséget, mert jó emberek szót emeltek érte. Hangsúlyozta, ha legközelebb bajba kerül, nem lesz ilyen elnéző iránta.

Amikor Wilby előredöntötte az autó első ülését, és intett, hogy másszon be hátulra, Ruby ezt úgy értelmezte, hogy ily módon akarja megakadályozni a szökését. Még amikor néhány szendviccsel és egy almával kínálta, azt úgy vette, hogy a bizalmát akarja megvásárolni. De az utazás nagyon hosszúnak bizonyult, és Ruby belefáradt, hogy folyton azt lesse, mikor adódik alkalom a szökésre, ezért összegömbölyödött az ülésen, a fejét az otthagyott párnára hajtotta, és elaludt. Utolsó gondolata az volt, majd megszökik, amint hazaérnek az asszonyhoz.

Sötét volt, amikor felébredt, és Wilby azt mondta, már majdnem ott vannak. Rubynak pisilnie kellett, és átfutott a fején, hogy ezt használhatná ürügyként, hogy kijusson az autóból, és elszaladjon. De egyetlen házat sem látott, és semmi kedve sem volt a sötétben bóklászni a földeken anélkül, hogy tudná, merre menjen, ráadásul pénze sem volt.

Végül egy városba értek, amelyről Wilby azt mondta, az Torquay.

– Az otthonom csak néhány kilométerre innen, Babbacombe-ban van. Holnap meglátod a tengert – ígérte.

Ruby biztosra vette, hogy izgatottnak kellene lennie ennek hallatán. Az is volt, de esze ágában sem volt ki is mutatni.

Akkor sem szólt semmit, amikor beléptek a házba, bár az majdnem olyan nagy volt, mint némelyik ház Hampsteadben.

Wilby elmesélte, hogy sok gyerek lakott nála az évek során, és azt is, hogy mostanra kissé belefáradt, hogy a kicsik után szaladgáljon, szóval most már csak tíz év feletti gyerekeket fogad be.

– A te korodban már nehéz volna beilleszkedni egy új iskolába – folytatta –, ezért egy ideig magam foglak tanítani. Most pedig hadd mutassam meg a szobádat.

A hálószobában két ágy állt, és fényes, csinos bútorok, ráadásul kétszer akkora volt, mint az a szoba, ahol az anyjával laktak Kentish Townban. Borzasztóan szeretett volna leülni a fésülködőasztalhoz, és megcsodálni magát a háromszárnyas tükörben, de az azt jelentette volna, hogy lelkesedést mutat Wilby és a ház iránt, ezért inkább nem szólt semmit.

A fürdőkád volt az, amely végül szóra bírta. Az egyetlen kád, amit eddig látott, egy kicsi, fémből való volt, amelyben csak állva lehetett mosakodni. Azt sem használta gyakran, mert legalább egy shillingbe került felmelegíteni benne a vizet. Az anyja minden héten elment valamelyik közfürdőbe, de Rubyt sohasem vitte magával.

De amikor meglátta a hatalmas, vízzel teli kádat, igazán megijedt, nemcsak a víz miatt, hanem attól is, hogy Wilby előtt levetkőzzön. Márpedig egyértelmű volt, hogy a nő ott akar maradni, mert közölte, hogy segít megmosni Ruby haját.

– Nem megyek abba bele, mer' bele fog fojtani – ordította Wilby képébe. – Ki leszek szógátatva magának, mánpedig én nem az a fajta vagyok, aki haggya, hogy dirigájjanak neki.

– Micsoda buta gondolat! – mosolygott Wilby. – Miért akarnálak belefojtani, ha egyszer vettem a fáradságot, hogy egészen Londonig autózzak miattad?

– Nemtom, de nagyon úgy néz ki, hogy maga valamiféle szógálót akar csináni belőlem – vágott vissza Ruby.

– A rendőr, aki mesélt rólad, és javasolta, hogy menjek el a bíróságra, nagyon régi barátom. Rajta keresztül már sok gyereket fogadtam magamhoz, leginkább olyanokat, akikkel nem törődtek a szüleik. Azért csinálom, mert nem voltam olyan szerencsés, hogy gyerekem szülessen, és örömmel tölt el, amikor látom, hogyan virágzik ki egy gyermek a jó ételnek, a friss levegőnek és a szeretetnek köszönhetően. Nincs szükségem szolgálóra, Ruby, és remélem, hogy mi ketten nagyon sokáig boldogan élünk együtt. De annak a gyereknek, aki az én házamban lakik, muszáj megfürödnie és hajat mosnia.

– De én nem vagyok mán gyerek. Elég idős vagyok ahhó, hogy dógozzak – vágott vissza Ruby.

– Arra kényszerültél, hogy felnőttként gondolkozz, ha boldogulni akartál – mondta Wilby. – Nem hiszem, hogy valaha is volt részed igazi gyerekkorban, de még nem késő, hogy néhány olyan dolgot megtegyél, ami kimaradt az életedből. Kezdhetnénk mindjárt a fürdővel.

Ruby enyhe szúrást érzett a mellkasában. Rádöbbent, hogy ez az asszony jó, és vele élni talán nem is lesz olyan rossz. Kitört belőle a zokogás, és amikor Wilby megnyugtatón átölelte, kibökte, hogy fél levenni a ruháit.

– Akkor az lesz a legjobb, ha hátat fordítok, mialatt levetkőzöl – vélte Wilby. – Nem mintha olyasmid lenne, amit legalább százszor ne láttam volna. És igenis meg kell mosnom a hajad. De mutasd meg, milyen bátor vagy. Vetkőzz le gyorsan, és ugorj be a kádba. Meglátod, milyen finom lesz.

Wilbynek természetesen igaza volt, mint ahogy minden másban is.

Csodálatos volt a meleg vízben áztatni magát, igazán tisztának lenni, és a hajmosást is élvezte. Fürdés után Wilby csinos flanel hálóinget és papucsot adott neki, és megengedte, hogy újra lemenjen a földszintre megszárítani a haját a tűznél.

– Gyönyörű hajad van – mondta Wilby az egyik tincset az ujja köré tekerve. – Ez a legfőbb ékességed, szóval jól a gondját kell viselned. Egy-két nap múlva elviszlek a fodrászhoz, aki csinosan megnyír, hogy könnyebb legyen vele bánni.

Amikor eljött a lefekvés ideje, Ruby felment az új hálószobájába, és leült a fésülködőasztalhoz. Alig ismert rá a tükörből visszanéző lányra, olyan csinos volt rózsás bőrével, és a frissen vert pennyk rézvörösére emlékeztető hajával, amely úgy csillogott, mint a karácsonyi flitter. Csodás érzés volt tisztának és levendulaillatúnak lenni. Úgy érezte, a régi, koszos és tolvaj Ruby a fürdővízzel együtt lement a lefolyón, és a tükör előtt egy vadonatúj Ruby ül.

Eltűnődött, mit fog Verity szólni az új külsejéhez, ha valaha is találkoznak még.

VERITY AZ APRÓ szoba ágyán ült Hazel néni lakásában, és végre szabad folyást engedett az egész nap fenyegető könnyeknek.

Az ágy kemény és hepehupás volt, s csupán egy szög volt az ajtóba verve, ahová a ruháját akaszthatta. A falon nedves foltok ütköztek ki, és az ősrégi tapéta is levált helyenként.

Az összes könyve, játéka és a babagyűjteménye Daleham Gardensben maradt. Hiába volt már túl öreg a babázáshoz és a játékokhoz, és a könyveket is mind elolvasta már, gyerekkora támaszai nélkül elárvultnak érezte magát. A földszinten az anyja Hazel nénivel pörölt, mert a szobájában nem volt szekrény, ahová a ruháit akaszthatta volna.

– A legjobb, ha eladod mindet! – kiáltotta Hazel néni, aki azóta zsémbelt, hogy meglátta a súlyos bőröndöt, amelyet a taxisofőr cipelt az ajtajáig. – Úgyse mész sehová, ahová felvehetnéd bármelyiket is.

Most az egyszer Verity együttérzett az anyjával. Lehet, hogy hiú, önző és üresfejű, de a nővére akkor is megérthetné, milyen kétségbeejtő számára, hogy elhagyni kényszerült az otthonát. Miért kell még jobban elkeseríteni azzal, hogy emlékezteti, milyen élet vár rá?

De ez volt Hazel néni, és Verity tudta, hogy sohasem fog szívesen lakni a fedele alatt. A Weardale Road 7-es szám alatt minden az elhanyagoltságról és szegénységről árulkodott a bejárati ajtó törött ablaküvegétől kezdve, amelyet egy darabka deszkával helyettesítettek, a házban uralkodó dohos szagig és az emeletre vezető lépcsőt takaró papírvékony szőnyegig. A ház valószínűleg a legrosszabb arcát mutatta aznap, mivel esett. Amikor a bejárati ajtóhoz értek, az ereszcsatornán lévő lyukból víz ömlött rájuk. Daleham Gardensben az utcára néző előkert pezsgett a tavaszi virágok sokszínűségétől, az ablakok

tisztán csillogtak, és az ajtó rézdíszeit naponta kifényesítették. Az a ház csupa fény volt, tisztítószer és sütemény illata szállt a levegőben, míg itt minden sötét és sivár volt, s még mosdó vagy fürdőszoba sem volt a lakásban.

Miss Parsonstól is nehezen vett búcsút. Talán nyers és rideg nő volt, de remek szakács, és gyönyörűen rendben tartotta az otthonukat. Az utolsó hetekben, miután Archie Wood elment, kiderült, hogy a házvezetőnő igazán jószívű asszony, aki komolyan aggódik az úrnőjéért és Verityért is.

– Most a magad fejével kell gondolkodnod, Verity, mert az anyád megszokta, hogy másokra támaszkodik, azok végzik el helyette a munkát – mondta előző nap, mielőtt Highgate-be indult volna, hogy elfoglalja új házvezetőnői állását egy papnál. – Tanulj szorgalmasan az új iskoládban, szerezd meg a bizonyítványt, és akkor talán jó munkát találsz magadnak. Tudom, hogy okos, találékony lány vagy, és mostantól ott leszel a gondolataimban és az imáimban.

Verity megölelte, és ez egyszer a házvezetőnő nem húzódott el mereven, hanem viszonozta az ölelést.

– Tartsd magadnál a címem, és írj néha, meséld el, hogyan boldogulsz – mormolta Verity hajába. – Bocsásd meg, hogy korábban nem mondtam el, milyen élvezet volt nézni, ahogy felnőttél. De mindig azt hittem, az én helyzetemben nem való ilyet mondani.

Milyen tragikus, gondolta Verity, hogy ez az asszony hosszú éveken át vezette a háztartásukat, és azt hitte, hogy ezt a hírhedten merev és kemény viselkedést várják el tőle. Ha korábban felfedte volna az igazi jellemét, talán mindannyiuk élete másként alakul.

Alighogy Miss Parsons kitette a lábát a házból, Verity anyja hisztériázni kezdett.

– Mit fogok most csinálni? – siránkozott. – Egyedül képtelen vagyok rá.

Verity kénytelen volt rámutatni, hogy Miss Parsons már mindent becsomagolt, a ház kulcsait pedig elküldte az ügy-

védnek. A padlástól a pincéig kitakarította a házat, és odarendelte a taxit nekik. Az anyjának már semmi tennivalója nem maradt.

Ugyanakkor Veritynek világos volt, hogy a házvezetőnő erre gondolt, amikor arról beszélt, hogy az anyja elvárja, hogy valaki mindent megcsináljon helyette. És nagyon úgy festett, hogy ez a valaki Verity lesz, mivel Hazel nem az a fajta volt, aki másokat kiszolgál.

Verity az utóbbi napokban próbált kalandként gondolni a költözésre. Végül is, új barátokra tehet szert; Hazel néniről is kiderülhet, hogy sokkal aranyosabb, mint hitte; és az új iskolája talán sokkal jobb lesz, mint a régi. De bármennyire is igyekezett optimista lenni, az egyetlen reményt adó fénysugár, amit látott, az volt, hogy Blackheath és Greenwich Park tágas terei csak egy rövid sétára voltak a Weardale Roadtól.

Lewishamben akadt néhány előkelő üzlet. Ezek egyike volt a Chiesmans, az az áruház, ahová Verityt egyszer elvitték, hogy lássa a Mikulást. Hazel néni ott dolgozott, lakástextileket készített. Nem mintha lenne annyi pénzük, hogy oda menjenek vásárolni.

Bármennyire is igyekezett pozitívan gondolkodni, miközben a taxi átszelte a Temzét Dél-London felé, és az anyja ismét könnyekben tört ki, Verity érezte, hogy mindent, ami számára kedves volt, elvesztett.

Amint búsan üldögélt az apró szobában, és felidézte a Hazel néni házához történt utazást, gondolatait durva hang szakította félbe.

– Mit szipogsz itt?

Verity felnézett. Hazel néni az ajtóban állt, a kezét csípőre téve, az arcán végtelen megvetéssel. A húgához hasonlóan neki is éles vonásai voltak, de Verity kétellette, hogy volt valaha is olyan csinos, mint Cynthia. A szeme kicsi és fakókék volt, a szája körül millió ránc, valószínűleg az állandó, megvető ajakbiggyesztéstől. Valaha világosbarna haja régen megőszült már, és apró, szoros kontyba fogva viselte. Egyszerű szabású,

hosszú ujjú, tengerészkék ruhát viselt, amely híján volt minden díszítésnek; sem egy csipke, sem egy melltű vagy nyaklánc nem volt, ami feldobja kissé, s Hazel néni inkább hatvanhoz közelinek festett benne, mintsem negyvennyolcnak, amennyi valójában volt.

– Csak szomorú és magányos vagyok – felelte Verity, nem tudva másként kifejezni az érzéseit.

– A jövő héten iskolába mész, szóval nem sokáig leszel magányos – mondta Hazel néni szipákolva. – Hálásnak kellene lennetek, hogy befogadtalak benneteket. Csak a jó ég tudja, hol lennétek nélkülem.

– Hálásak vagyunk. Igazán kedves volt tőled, hogy tetőt adtál a fejünk fölé – biztosította Verity. – Csak túl nagy sokk elhagyni az otthonunkat.

– Örömmel látom, hogy szorult beléd valami jó modor. Most pedig szedd össze magad, és gyere le, segíts teát főzni!

VERITY MINDIG IS tudta, hogy Hazel néni a Chiesmansben dolgozik, de úgy tűnt, az anyja szerint ez valami szégyellnivaló dolog, mert amikor a sajtból és kenyérből álló vacsora közben Hazel megemlítette, hogy szól egy jó szót az érdekében a személyzeti irodán, Cynthia megsértődött.

– Még hogy én egy boltban dolgozzak! – kiáltott fel elszörnyedve, mintha a nővére legalábbis szénbányába küldte volna.

– Pénzt kell keresned – vont vállat Hazel. – Nem engedhetem meg magamnak, hogy eltartsalak benneteket. A Chiesmans pedig előkelő üzlet, a felnőttosztálya a legrangosabb a Regent Streeten kívül. Sokat tudsz a divatról, legalább vedd valami hasznát.

– Felvennének engem egy szombatra? – kérdezte Verity, akit lenyűgözött, hogy a nagynénje egy ilyen előkelő üzletnek varr függönyöket, noha eltűnődött, hogy miért nem varrt egyet sem a saját otthonába.

– Megkérdezhetem – felelte Hazel.

– Azt tervezed, hogy eladólányokból álló családdá teszel minket? – kérdezte Cynthia, tágra nyílt szemében rémület csillogott.

– Na most figyelj rám, Cynny – kezdte Hazel, most először használva húga becenevét. – Tudom, hogy kislánykorodtól fogva igyekeztél úgy tenni, mintha valami előkelő családból származnál, és mindig is többre tartottad magad, mint aki valójában voltál. De ez itt a valóság, a nővéreddel kell együtt élned egy kis, lewishami sorházban. Nincs saját otthonod, nincs pénzed, és amikor Archie-t megtalálják, börtönbe csukják. Van egy gyereked, akit el kell tartanod. Többé nem engedheted meg magadnak, hogy sznob legyél.

Cynthia erre csupán fojtott zokogással válaszolt. Hazel figyelmeztetőn nézett Verityre, mintha az az anyja védelmére akarna kelni.

De Veritynek esze ágában sem volt így tenni, tudta, hogy Hazel néninek igaza van.

Hatodik fejezet

Az iskola éppoly rossznak bizonyult, ahogy Verity gyanította. A Leahurst Roadon volt, csak egy rövid sétára Hazel néni otthonától, a Hither Green állomáson túl. A Leahurst hosszú, sivár út volt, ahol egyetlen fa sem enyhítette a sorházak kopárságát.

A Lee Manor iskola három részből álló épületegyüttese az út legvégén volt, és eredetileg az egyik épületet az alsós fiúknak, a másikat az alsós lányoknak, a harmadikat a tizenegy-tizennégy éves lányoknak tervezték. De a fiúk épületébe jelenleg az alsósok vegyesen jártak, a lányoké pedig az ovisoknak adott otthont.

Verity tanárnőjét Miss Rangernek hívták. A tanárnő kiállította Verityt az osztály elé, és felszólította, hogy meséljen magáról.

Verity keveset beszélt, csak a nevét mondta meg, az életkorát, és azt, hogy korábban Hampsteadben lakott, de most az anyjával a Weardale Roadon lakó nagynénjéhez költöztek.

Körülbelül tizenhat lány volt az osztályban, és zárkózott arcukat látva Verity érezte, hogy első látásra ellene fordultak. Az első délelőtti szünetben, amikor kimentek az udvarra, az egyik lány, Madeline Grant, akinek a nevét Verity csak később tudta meg, gúnyos arccal odament hozzá.

– Nálunk nem fogsz bevágódni az előkelő beszédeddel – közölte. – És hol az apád? Meghalt, vagy otthagyott benneteket?

Veritynek fogalma sem volt, mit válaszoljon. Csábította a gondolat, hogy azt mondja, meghalt, de félt, hogy ez a lány már tudja is az igazságot az apjáról, de ha mégsem, hamarosan úgyis megtudja.

– Elhagyott minket – felelte, ami alapjában véve igaz is volt. – De abban reménykedem, hogy anya és én is új barátokra ta-

lálunk itt.

– Ó, csak nem? – gúnyolódott Madeline. – Gondolom, azt hiszed, hogy az elegáns ruha és az úri beszéd mindenfelé megnyitja az ajtókat előtted.

– Egyáltalán nem – tiltakozott Verity. – Csak remélem, hogy az emberek hajlandók megismerni és megkedvelni, függetlenül attól, hogyan festek vagy beszélek.

Mostanra hallgatóságuk is volt, és ahogy gyorsan körbepillantott, Veritynek olyan érzése támadt, hogy farkasfalka veszi körül. A régi iskolájában is voltak rosszindulatú lányok, akik így bántak az újonnan jöttekkel, de igazán nem várta, hogy ez itt is megtörténik. De ami még ennél is rosszabb volt, hogy elképzelni sem tudta, hogyan reagáljon rá.

– Te hülye tehén! – kiáltott fel Madeline. – Azt hiszed, különb vagy nálunk, mi?

– Dehogy. Sajnálom, ha valami módon megbántottalak, biztos lehetsz benne, hegy nem volt szándékos.

Becsengettek. Be kellett menniük, de Verity tudta, hogy ezzel még nincs vége. Rettegve várta az ebédidőt, amikor az egész kétségtelenül újrakezdődik.

Ebédidőben tényleg újrakezdődött: a bordái közé böktek, gúnyos megjegyzésekkel illették, az egyik lány még elbuktatni is megpróbálta, ahogy visszaindultak az épületbe. És nem ért véget azzal a nappal.

Mindennap kicsit többet kapott, s csak ritkán tudta, ki a felelős. A kabátja ujjait összekötötték, a zsebét rizzsel rakták teli, penészes szendvicset talált a padjában, tinta ömlött a füzetére. És amikor fel akarta venni a kötényét háztartástanra, az csöpögött a víztől. Aztán ott voltak még a csúfolódások és gúnynevek, és nem csupán Madeline-től, de a többi lánytól is.

Verity némán tűrt nap mint nap, feltételezve, ha nem vesz róluk tudomást, előbb-utóbb megunják és abbahagyják. De félt iskolába menni, és még jobban rettegett a szünetektől.

Rémálmai voltak, amelyekben a lányok késsel a kezükben körülvették, a tekintetük félelmetesen izzott.

Az sem segített, hogy amikor hazaért, az anyja rákezdett az aznapi sirámaira: a szomszéd macskája az ő kertjükben végezte el a dolgát, a kenyér száraz volt, s hogy nem tudott elmenni a közfürdőbe kádfürdőt venni. Hogyan várhatja el Hazel, hogy kimossa a ruháját, amikor előbb fel kell melegítenie a vizet? Egyszer sem próbálta meg elkészíteni a vacsorát, noha Hazel minden reggel felírta, mit fognak aznap enni. Így aztán Veritynek kellett megcsinálnia, miközben az anyja folytatta a panaszok sorát. A takarítás, mosogatás mind Verityre vagy Hazelre maradt, Cynthia még a saját fekhelyét sem ágyazta be.

Két, majd három hét telt el, az idő fokozatosan melegedett, a napok hosszabbodtak, de ez csak újabb zúgolódást váltott ki az anyjából: a küszöbre tett tej megsavanyodott, a legyek bejöttek a konyhába, az ablakok nem nyíltak, és a közelben folyó Quaggy vize nagyon büdös volt.

De ha Verity élete otthon nyomorúságos volt, az iskolában még ennél is borzasztóbb dolgok vártak rá.

A lányok napról napra új módjait találták ki a gyötrésének, elbuktatták a hálólabdában, eldugták a tornacipőjét, kitéptek néhány lapot a matek- vagy az angolkönyvéből. Egyszer pedig, amikor a mosdóban volt, az egyik lány bement a mellette levő fülkébe, átnyúlt az elválasztófal fölött, meghúzta a láncot, és a víz eláztatta a fehérneműjét és az alsóruháját.

Verity három hete járt már a Lee Manorba. Péntek délután a tanítás végét jelző csengőt meghallva nyomban felugrott a padból, boldogan, hogy a hétvégére megszabadul a dohos osztályteremtől, a zaklatástól és sértésektől.

Csak annyi időre állt meg, hogy a blézerét lekapja a fogasról, de amikor kilépett a ruhatárból, valami nedveset érzett a hátán. Nem törődött vele, mert azt hitte, csak víz. De amikor fel akarta venni a blézert, és előrehúzta a copfját, az tintától csöpögött. A mosdó tükrébe pillantva látta, hogy a fehér blúz há-

tán fekete tintacsík van, s ahogy előrehúzta a copfját, azzal a blúz elejét is összekente.

Madeline a mögötte levő padban ült, így Verity tudta, hogy neki köszönheti a tintatámadást. Ez volt az utolsó csepp a pohárban, és ezúttal tudta, hogy tennie kell valamit, különben örökké zaklatni fogják.

Az iskolaajtónál elbújva várt, túl dühösen ahhoz, hogy féljen. Odabentről hallotta, hogyan kérkedik Madeline a tettével.

– Remélem, a szőke haja bezöldül tőle – vihogott. – Bárcsak egyenesen a feje búbjára öntöttem volna!

Amint Madeline kilépett, Verity nekiugrott. Nem érdekelte, hogy megsérül-e, csak meg akarta kóstoltatni ezzel a lánnyal a saját főzetét. A vállánál fogva kapta el Madeline-t, maga felé perdítette, és öklével orron vágta. A lány orra mintha felrobbant volna, vér spriccelt szerteszét.

– Így már nem olyan vicces, ugye? – üvöltött rá. – Kis szerencsével betört az orrod, és olyan ronda leszel, amilyen gonosz vagy.

Arra számított, hogy Madeline durván visszavág, így igazi meglepetés volt látni, ahogy a lány az orrát szorongatva sír. Arra az esetre, ha ez csak trükk, hogy leszerelje, Verity nem hátrált, hanem teljes erővel gyomron ütötte Madeline-t.

– Kínoztál attól a pillanattól fogva, hogy idekerültem, pedig semmit sem ártottam neked – háborgott. – Na, neked hogy tetszik, ha bántanak és megaláznak? Ez már nem olyan kellemes, ugye?

A gyomrára kapott ütéstől Madeline kétrét görnyedt fájdalmában, és Verity döbbenten látta, hogy a ministránsai, azok a lányok, akik segítettek a bántalmazásban, nem sietnek a vezetőjük segítségére.

– Hol vannak most a barátnőid? – kérdezte, miközben a lányok, egyik a másik után, mind hátraléptek. – Őket is bántalmaztad, azzal tartottad a hatalmadban? Menj vissza az osztályba, panaszkodd ki magad Miss Rangernek. Úgy tűnik, idekint egyáltalán nem számíthatsz együttérzésre.

Verity elindult, arra számítva, hogy valaki utánamegy, de senki sem tette. Amikor visszanézett, Madeline még mindig kétrét görnyedve támaszkodott az ajtónak, a többi lány pedig egy csoportba tömörülve beszélgetett jó messze tőle.

Veritynek az utóbbi hetekben most először volt min mosolyognia.

VERITY HÉTFŐN AGGÓDVA ment vissza az iskolába. Hiába bánt el Madeline-nel pénteken, tudta, hogy a hétvégén a lány rábeszélhette a barátnőit, hogy támogassák. Miss Rangernél is beárulhatta azt állítva, hogy ártatlan áldozat, ok nélkül támadták meg, pedig ő semmit sem tett.

De amikor átlépte az iskola játszótérre vezető kapuját, egy Susan Wallace nevű lány ment oda hozzá. Rá Verity jobban felfigyelt, mint a többi lányra, mert okos volt, az osztály legjobbjai közé tartozott, ráadásul fényes, fekete hajával és mandulaalakú, ragyogó szemével csoda szép is volt.

– Nagyon bátran viselkedtél pénteken – szólította meg. – Olyan bátran, hogy szégyelltem magam, amiért nem léptem közbe, hogy segítsek.

Verity megfigyelte, hogy bár Susan jól kijön az osztálytársaival, senkivel sem került közelebbi barátságba.

– Nem voltam bátor, csak az indulat munkált bennem – felelte Verity. – Gondolom, számíthatok rá, hogy Madeline valahogy visszavág majd.

– Nem hiszem – mosolygott Susan. – A legtöbb erőszakos alakhoz hasonlóan ő is gyáva. Most, hogy tudja, nem hagyod magad, félni fog tőled. Amikor először találkoztam vele, folyton kicsúfolt, gúnyneveket ragasztott rám, legtöbbször azt, hogy ferdeszemű vagy pingpong, tudod, a szemem miatt. Egy nap a fejére csuktam a padja tetejét, aztán néhány percre ráültem. Visított, mint akit nyúznak, de elértem, amit akartam. Utána soha többé nem gúnyolt. Mindig olyanokat szemel ki célpontként, akik valami módon mások… engem a szemem

miatt választott, téged a beszédedért. Két lány miatta ment el az iskolából.

Veritynek nagyon tetszett, ahogy Susan elbánt Madelinenel, és meghatotta, hogy a másik lány próbálja jobbá tenni számára a dolgokat.

– Nekem nem áll szándékomban elmenni – jelentette ki. – Tizennégy éves koromig semmiképp.

Susan belekarolt, ahogy lassan átsétáltak a játszótéren.

– Mit csinálsz majd, ha itt hagyod az iskolát? – kérdezte.

– Egyelőre várok az isteni kinyilatkoztatásra odafentről – felelte Verity.

Susan vihogott.

– Okosabb vagy, mint a legtöbb itteni lány – mondta. – Feltűnt, hogy milyen jól megy neked a fejszámolás. Lenyűgöző!

– A régi iskolámban hetente kétszer volt feleltetés, a tanárnőnk pergőtűzként zúdította ránk a számokat, és jaj volt annak, aki lassan válaszolt. Szeretem a matekot, kihívást jelent. A természettudományokat is szeretem, de az itt nincs.

– Kell az egy lánynak? – kérdezte Susan.

– Nem látom be, miért csak olyan dolgokat kellene tanulniuk a lányoknak, amiknek feleségként vagy anyaként hasznát veszik. Emlékezz csak, mi történt a háború alatt. A nőknek kellett átvenniük a férfiak munkáját, és nagyon jól boldogultak. Olyan sok férfi nem jött vissza a háborúból, hogy még mindig szükség van mérnökökre, tudósokra, orvosokra. Nincs rá valós ok, hogy egy nő miért ne lehetne olyan jó a legtöbb munkában, mint egy férfi. Ha joguk lenne tanulni…

Csengő szakította félbe a beszélgetésüket.

Verity megkönnyebbülten látta, hogy Madeline aznap nem jött iskolába. Nem hívatták be az igazgatói irodába, ahogy arra félig-meddig számított, és az osztálytársai is kedvesen viselkedtek vele. A tanárnő felolvastatta vele a négy kedvenc könyvéről írt fogalmazását. Miss Ranger azt mondta, olyan szenvedéllyel írt, hogy hatására az egész osztály el akarja majd olvasni a könyveket.

Mindenki tapsolt, amikor befejezte a felolvasást, és hirtelen a Lee Manor nem is tűnt olyan borzasztó helynek, és azt sem találta már annyira tragikusnak, hogy ide kellett költözniük. A Belsize Park-beli Oak Lodge-ban sohasem dicsérték meg… de ha megtették volna, Verity erősen kételkedett abban, hogy az ottani lányok úgy mosolyogtak volna rá, mint valami hősnőre, ahogy az itteniek tették.

Madeline három napig hiányzott az iskolából, és amikor végül újra jött, az orrán széles ragtapasszal, Verity örömmel látta, milyen ideges. De Verity megbocsátó hangulatban volt, ezért odament hozzá, és megkérdezte, hogy van.

– Jól – felelte Madeline a földet nézve, mintha újabb ütésre számítana.

– Örömmel hallom, és remélem, nem nagyon fáj az orrod. Amondó vagyok, hogy felejtsük el az egészet, és tegyünk úgy, mintha most ismernénk meg egymást.

– Rendben – mondta Madeline félénken.

– Szia – nyújtott kezet Verity. – Verity Wood vagyok, és örülök, hogy megismerhetlek. Hogy hívnak?

Madeline elfogadta a felé nyújtott kezet, és erőtlenül megrázta.

– Madeline Grantnak. Isten hozott a Lee Manorban.

– Köszönöm, Madeline – mosolygott Verity. – Bízom benne, hogy nincsenek erőszakoskodó alakok ebben az iskolában. Mert azokat ki nem állhatom.

Az iskola egyfajta menedékévé vált az otthoni élet elől. Mióta behúzott Madeline-nek, rá kellett jönnie, hogy a többi lány ég a vágytól, hogy barátkozzon vele, s bár a legtöbbjüket ostobának találta, sőt meglehetősen sötétnek, mégis megnyugtató volt népszerűnek lenni. Az összes többi lány, Susant is beleértve, dél-londoni akcentussal beszélt, s néha még ugratták a beszédmódja miatt. Verity nem bánta az ugratást, de igyekezett

változtatni a beszédén, hogy ne ríjon ki annyira a többiek közül.

Susan igazi jó barátja lett. Okos volt, remek humorérzékkel és érdekes családdal megáldva. Amikor egyszer hazakísérte, látta, hogy a Leahurst Roadon túl, a Lee felé haladva csoda szép fák szegélyezte utcák, nagy házak és gyönyörű kertek világa nyílik. Susan ezen utcák egyikében lakott, a Handen Roadon az Isten pásztora templom mellett. Az apja könyvelő volt, az anyja festett. Két bátyja és egy húga is volt.

Susan otthonától nem messze, egy valahai udvarházban pompás könyvtár kapott helyet. Az épülethez tartozó kerteket, amelyet egy nagy kacsaúsztató és a birtokot keresztülszelő Quaggy folyó tett teljessé, szép parkká alakították át, és most Manor House Gardennek hívták.

A könyvtárba járás tökéletes ürügyül szolgált Veritynek, hogy szombat délutánonként Susannel találkozzon. Mindketten sietve kerestek egy könyvet, aztán ha nem esett, kimentek a parkba. Mindig annyi mondanivalójuk volt, hogy gyorsan elszállt az a két óra, és elviselhetőbbé tette a vasárnapot, amelyet az anyjával és Hazel nénivel kellett töltenie.

Verity szerette hallgatni, ahogy Susan a család életéről mesél. Történeteiből meleg légkörű, kaotikus, nevetéssel teli otthon képe bontakozott ki.

– Apu mindig azt mondja, hogy egy könyvelőnek legyen jól szervezett otthona, szófogadó gyerekei és csinos felesége, aki lesi minden szavát. Ezen persze mindannyiunknak nevetnie kell, beleértve őt magát is – vihogott Susan. – Anyu általában csupa festékfolt, szörnyű szakács és háziasszony. Ben mindig túl hangosan zongorázik, az az álma, hogy egy nagy swingbandában fog játszani. John mindenféle teremtményt gyűjt: hernyót, vízisiklót, egeret és bármit, amit talál. Állatorvos akar lenni. Aztán ott van Cissie, a Ceceliát becézzük így, aki balerina szeretne lenni. Nem túl jól balettozik, ahogy én sem annak idején. De tőlem eltérően, ő azt hiszi, jó.

Verityt még nem hívták meg, és titokban remélte, hogy nem is fogják soha, mert akkor talán azt is elvárnák, hogy viszonozza a meghívást, márpedig roppant kínos volna bárkit is vendégül látni a Weardale Roadon. Úgy igyekezett elejét venni még a lehetőségnek is, hogy egyszer meghívják a barátnőjéhez, hogy humoros stílusban eltúlozta az anyja és a nagynénje hiányosságait.

– Anya egész nap csak sóhajtozva üldögél, és arról panaszkodik, mi mindent veszített: csillárokat, bársonyfüggönyöket, a házvezetőnőnket, György korabeli ezüstöt. Hazel néni meg kiabál vele, hogy menjen le a henteshez, hozzon egy kis tarját a teánkhoz.

Verity szándékosan homályosan fogalmazott azzal kapcsolatban, miért költöztek Hazel nénihez. Annyit mondott, hogy nehéz anyagi helyzetbe kerültek, mert az apja otthagyta őket, de arról nem beszélt, hogy sikkasztásért körözik. Elhatározta, ha valahogy mégis kiderül a dolog, úgy tesz, mintha nem tudott volna róla. A rendőrség már kétszer járt náluk, mióta Hazel nénihez költöztek, de eddig még nem kapták el Archie-t. Amikor legutóbb jöttek, azt mondták, szerintük a férfi elhagyta az országot, mire az anyja azt válaszolta, hogy szerinte csak azért ment vissza a férje aznap este, amikor a bűnére fény derült, Daleham Gardensbe, hogy magához vegye az útlevelét.

Egy nap késő este Verity már ágyban feküdt, de az ajtót nyitva hagyta, mert forró éjszaka volt, és hallotta, hogy odalent a nénikéje és az anyja a hiányzó pénzről beszél.

– Nem hiszem, hogy otthon tartotta azt a sok pénzt – mondta Cynthia. – Túlságosan félt volna, hogy megtalálom. Bizonyára egy másik bankszámlára tette, talán álnév alatt, mert az biztos, hogy a háztartási számlánkon nem volt.

– Én rögtön mondtam neked, amikor megismertem, hogy vigyázz vele, ravasz alak, de te csak kinevettél – mondta Hazel, és Verity szinte látta maga előtt, ahogy a nagynénje karba font kézzel áll, és megvetően lebiggyeszti az ajkát, ahogy szokta. –

De te magad is agyafúrt nőszemély voltál, mindig a nagy lehetőséget kerested. Ti ketten megérdemeltétek egymást.

– Hogy mondhatsz ilyet rólam? Ez nem igaz – nyafogta Cynthia.

– Hagyd ezt abba, Cynny, már ötéves korodban is nagy cselszövő voltál, addig csűrted-csavartad a szót, míg a végére kitaláltad, hogy tulajdonképpen királyi vér folyik az ereidben. Mindegy, szerintem Archie régóta tervezte, hogy ellopja azt a pénzt, és elhagy titeket – folytatta Hazel éles, gúnyos hangon. – Fogadni mernék, hogy néhány ribanc is ott tipródott a sarkában.

Cynthia erre felzokogott, Hazel pedig azzal folytatta, hogy össze kell szednie magát, és újra fel kell építenie az életét.

Verity arra gondolt, hogy a nagynénje okosakat mond, még ha utálatos és zsémbes is. Arra is rámutatott, hogy ha Cynthia is hozna pénzt a házhoz, akkor hívhatnának festőt, és kicsit felújíthatnák a lakást, a lépcsőre is új szőnyeg kerülhetne. Felhívta a húga figyelmét, hogy már két hete nem kapott tőlünk háztartáspénzt, szóval jobb lesz, ha Cynthia elad valamit, ha maradni akar.

Októberre esett Verity tizennegyedik születésnapja, és a nagynénje szólt, hogy kap egy próbanapot a Chiesmanstől, amikor megnézik maguknak. Cynthiának is adtak egy időpontot, hogy elbeszélgessenek vele, de Cynthia nem ment el, azt állítva, hogy beteg. Verity látta, mennyire csalódott a nagynénje. Hazel a közelgő télre való tekintettel figyelmeztette a húgát, hogy ne is álmodjon arról, hogy egész nap a tűz mellett fog üldögélni, mert addig nem lehet begyújtani, amíg ő haza nem ér a munkából.

Verity egyáltalán nem értette az anyját. Ha el akarta volna nyerni a nővére jóindulatát, nem kellett volna mást tennie, mint azzal kimutatnia a háláját, amiért Hazel befogadta, hogy könnyebbé teszi az életét. Főzés, takarítás, mosás… csak ennyit kellene elvégeznie, az anyja biztosan unatkozik, hiszen egész nap semmit sem csinál.

Egy másik alkalommal Hazel azt üvöltötte Cynthia képébe, hogy élősködő… és ez igaz is volt. Verity felfedezett egy zálogházat Lewishamben, és javasolta az anyjának, hogy vigyenek be valamit, és a kapott pénz egy részét adják Hazel néninek, de az anyja hallani sem akart róla. Még mindig a ruhákkal teli hatalmas bőröndje mellett szorongott a hálószobában, mintha csak abban hinne, hogy egy nap valaki majd kimenti ebből a nyomorúságos házból, és visszajuttatja abba a környezetbe, ahová szerinte tartozik.

Verity csak keveset mesélt Susannek a helyzetről, és azt is viccesen, hogy az elkényeztetett anyja és rosszindulatú nagynénje folyton pörölnek egymással. Verity meglehetősen biztosra vette, hogy Susan nem arra megy haza az iskolából, hogy a mosogatóban ott várják elmosatlanul a reggeli szennyes edények. Nyilván nem neki kell elkészítenie a vacsorát vagy kitakarítania a lakást. De Verity félt, hogy Hazel néni kidobja őket, ezért úgy érezte, ennyit meg kell tennie.

Hazel egyre inkább nehezményezte, hogy ingyen tartja el őket. Odáig fajult a dolog, hogy a végén csak magának vett húst a vasárnapi ebédhez, Cynthiának vagy Veritynek semmit.

– Nem foglak többé ingyen eltartani benneteket – vágta oda a húgának. – Miből gondolod, hogy jogod van kiszipolyozni? Nincs benned semmi büszkeség? És milyen példát mutatsz ezzel Veritynek? Úgy nő fel, hogy azt hiszi, a világ köteles őt is eltartani.

A sülő karaj illatától Verity gyomra összerándult az éhségtől, de a konyhaszekrényben nem maradt más, csak egy doboz szardínia. Verity elosztotta a doboz tartalmát négy pirítósra, amelyeket elfelezett az anyjával. Miközben ettek, az anyját győzködte, hogy adjanak el valamit.

– Elvihetnénk az ezüstfácánt és a Bond Street-i evőeszközkészletet egy blackheath-i üzletbe – mondta. – Nem zálogos, de vesznek ezüstöt… ki van írva a kirakatban. Azt hiszem, ott

jobb árat kapunk érte. Elmehetünk együtt, amikor hazajöttem az iskolából.

– Én valószínűleg nem tudok menni – makacskodott az anyja. – Neked kell elvinned.

Verity próbált könyörögni, azzal érvelt, hogy fél egyedül menni. Amikor ez nem működött, megtagadta, hogy elmenjen.

– Akkor nem fogunk enni – jelentette ki az anyja, rá sem nézve. – Miss Parsons elmagyarázta, mit kell tenned. Nem értem, miért viselkedsz ilyen gyerekesen.

– Te miért nem viselkedsz felnőttként? – vágott vissza Verity. – Neked kellene gondoskodnod rólam, nem fordítva.

De az anyja nem engedett. Mereven ült a konyhaasztalnál, és a semmibe meredt. Nem érdekelte a lánya sírása, sem az a tény, hogy nincs mit enniük.

Aznap este Verity felment a szobájába, és végigdőlt az ágyon. Túl volt már a síráson, s csak arra vágyott, hogy legyen valakije, akinek kiöntheti a szívét. Sokszor gondolt Rubyra, és eltűnődött, Maggie Tyrell írt-e neki, elküldte-e Verity új címét, ahogy megígérte. Talán vissza kellene mennie Maggie-hez, és megkérdeznie. Eszébe jutott, hogy Miss Parsonsnak is írnia kellene. De mi értelme lenne, amikor semmi jó hírrel sem tud szolgálni?

MÁSNAP REGGEL, AMIKOR Verity iskolába indult, Hazel néni odavetett neki egy csomagot.

– Vidd ezt el ebédre. Pár falatot a szobámban tartottam – mondta magyarázatként. – Tudom, hogy nem szívesen vinnéd eladni a holmikat. De ha szeretnéd, hazajövök előbb a munkából, és veled tartok.

Verityt megdöbbentette, hogy a nagynénje megérti, s az is, hogy szendvicset készített neki. Már korábban eldöntötte, hogy akár egyedül is elmegy az üzletbe, de jó volt tudni, hogy van szövetségese, ettől sokkal bátrabbnak érezte magát.

– Ne, nem kell előbb eljönnöd. Egyedül is meg tudom csinálni – mondta.

– Rendes lány vagy – dicsérte meg Hazel néni. – Bárcsak azt mondhatnám, hogy az anyád érdeme! De bármilyen jól sikerült teremtés vagy is, neki semmi köze hozzá. A holmikat beleteheted a kerekes bevásárlókocsimba. Túl nehezek ahhoz, hogy egészen Blackheathig cipeld.

Amikor Verity hazaért az iskolából, a lakásban néma csend honolt, az anyja mélyen aludt az ágyában. A lányt csábította a gondolat, hogy felébressze, és ismét megpróbálja rávenni, hogy kísérje el az ékszerészhez, de tudta, hogy képtelen lenne őt meggyőzni. Ahogy ott állt és alvó anyját nézte, feltűnt neki, hogy mennyire elhanyagolja a külsejét. A haja borzas volt, sebtében és gondatlanul felrakott madárfészekre emlékeztetett. Ujjatlan, csíkos pamutruhája elején ételfolt éktelenkedett, csupasz lába felpuffadt, és úgy festett, mint valami szőrös virsli. Közel sem kellett mennie, hogy érezze az áporodott izzadságszagot; pedig valaha ez a nő nagyon különlegesnek számított.

Ilyen állapotban látni őt riasztóbb volt, mint az, hogy nem hajlandó vele tartani az üzletbe, vagy az, hogy meg sem próbál munkát szerezni, mert ez azt sejttette, hogy mindent feladott. Verity szerette volna, ha olyat tudna mondani vagy tenni, amivel felrázná az anyját.

De most az volt a legfontosabb, hogy pénzt szerezzen, ezért előhozta a kerekes bevásárlókocsit a lépcső alól, és belerakta az ezüstfácánt és az evőeszközöket. Törölközővel körülbástyázta őket, hogy ne zörögjenek és ne látszódjanak.

Ahogy felfelé gyalogolt a Lee Parkon Blackheath felé, az út meredekebbnek tűnt a szokásosnál, és olyan meleg volt, hogy Verity szinte rosszul lett. Tudta, hogy ez jórészt az idegei játéka, s nem csupán a forróságtól van rosszul, hanem attól a néhány lézengő férfitól is, akik mellett el kellett haladnia. Attól

félt, hogy rájönnek, milyen értékes holmi van nála, és utánamennek. Amikor még Hampsteadben élt, nem érzékelte a gazdasági válságot, amiről sok szó esett a hírekben, de itt Lewishamben szembetűnő volt, milyen sok férfi van munka nélkül. Verity gyanította, hogy a feleségük és a családjuk gyakran éhezik.

Életében először az előző este éhesen feküdt le, és borzasztó volt. Ruby jutott eszébe róla, s az, hogy a barátnője milyen éhes volt aznap, amikor a pitét vette neki. Rubynak lopnia kellett… de valójában, ha igazán éhes volna, és nem lenne mit eladnia, ő is rákényszerülne a lopásra.

A Lee Park tetején megállt, hogy kifújja magát. Olyan hőség volt, hogy az úttest forrni látszott, mint a délibáb, és Verity izzadt. Zsebkendőjével megtörölgette az arcát, és megígérte magának, ha megkapja az ezüstért a Hazel néni által javasolt nyolcvan fontot, hazafelé meglepi magát egy fagylalttal.

Az ékszerboltot Rosen'snek hívták, és félúton volt Tranquil Vale felé. Verity szíve majd' kiugrott a helyéről, ahogy a bolt felé közeledett.

Az üzlet előtt nagy levegőt vett, gondolatban kihúzta magát, és benyitott. Az ajtó feletti kisharang csilingelt, és a pult mögül alacsony, kopasz, aranykeretes szemüveges férfi mosolygott rá.

– Jó napot, kisasszony – köszöntötte. – Mit tehetek önért?

Verity becsukta maga mögött az ajtót, és újabb, mély lélegzetet vett, mielőtt válaszolt.

– Megnézné, kérem ezt az ezüstöt, és kínálna érte egy jó árat? – bökte ki.

Az ezüstfácánt emelte ki először, és a pultra állította, aztán kivette az evőeszközöket rejtő fadobozt.

– Az apám néhány hónappal ezelőtt váratlanul meghalt – kezdte. – Sajnos nagyon nehéz anyagi helyzetben hagyott minket. A környékre kellett költöznünk egy bérlakásba, és az édesanyám nincs túl jó. A sokk megbetegítette.

– Milyen szomorú! – sajnálkozott az úriember. – De az édesanyja nagyon szerencsés, hogy ilyen bátor leánya van. Megmondta, mennyit remél ezekért a holmikért?

– Százharminc fontot – felelte Verity, emlékezve, mit mondott Miss Parsons, hogy mindig többet kérjen. – Az evőeszközkészlet nászajándék volt, és egy Bond Street-i üzletből származik.

– Értem – mondta a férfi. Kivett egy kést a dobozból, és alaposan megnézte. Más evőeszközöket is kivett, hogy jobban szemügyre vegye őket. Aztán felemelte az ezüstfácánt, megfordította, és megvizsgálta a fémjelzést.

– Milyen régi ez a fácán? – kérdezte.

– Nem tudom pontosan, de a dédszüleimé volt. Ők nagyon gazdagok voltak, és Shropshire-ben éltek. Apa azt mesélte, hogy szeretett hozzájuk járni, mert sok ehhez hasonló kincset őriztek. Biztosan nem örülne, hogy eladjuk, de nincs más választásunk.

A fácán eredetével kapcsolatban igazat mondott, de kicsit kiszínezte azt a részt, hogy az apja szívesen látogatta a nagyszüleit, mert úgy jobban hangzott. Valójában az apja azt mondta, hogy az öregek zsugori alakok voltak, és gyűlölt oda menni.

– Olyan sokat nem adhatok, kedvesem – mondta Mr. Rosen. – Egy válság közepén járunk, és bizonyára maga is tudja, hogy az emberek manapság nem vesznek ezüstöt. A legtöbb, amit adhatok érte, hetvenöt font.

Verity egyenesen a férfira nézett, és hagyta, hogy a szeme könnybe lábadjon.

– Adjon kilencvent, kérem – esdekelt. – Még az apám sírkövét is ki kell fizetnünk.

Mr. Rosen a fejét csóválta.

– Nem tehetem, kedvesem. Hónapokba, de talán évekbe is telhet, mire el tudom adni ezeket a holmikat. De mivel együttérzek önnel, ezért elmegyek nyolcvanig.

– Nyolcvanöt, különben kénytelen leszek máshol próbálkozni – mondta Verity, és felvette a fácánt, mintha vissza akarná tenni a kocsiba.

– Tisztességes ajánlat – bólintott Mr. Rosen. – Maga igazán keményen alkuszik.

Miután kiszámolta a bankjegyeket a pultra, Verity megkérte, hogy tegye egy borítékba. A borítékot beleejtette a blúza elejébe, és a derekán meghúzta az övet, nehogy alul kiessen.

– Az úgy biztos? – kérdezte Mr. Rosen a homlokát ráncolva.

– Bombabiztos – felelte Verity megpaskolva az övet. Mosolyogni, dalolni szeretett volna, és látni, hogy a férfi is mosolyog, de emlékeztette magát, hogy neki most feldúltnak illene lennie az apja halála miatt. – Köszönöm, uram. Maga igazán kedves.

Már a Tranquil Vale-en sétált visszafelé, fél kézzel húzva maga után a bevásárlókocsit, másik kezét a borítékon tartva, amikor eszébe jutott a fagyi. Most már nem vehette elő a pénzt… anélkül semmiképp, hogy ne vonna magára nemkívánatos figyelmet, de különben is, egyik boltos sem szívesen váltana fel egy ötfontos bankjegyet csupán egy egypennys fagyi kedvéért.

De most ez sem számított túlzottan. Hazel néni boldog lesz, és talán az anyja is elmosolyodik.

Hetedik fejezet

ARCHIE KINYITOTTA az ablakot a roueni szállodában, ahol az elmúlt két hétben megszállt, és a fogantyúra kötött kötél segítségével óvatosan leengedte a bőröndjét az egyik kerti bokor mögé. Egy órán belül elhagyja a szállodát, mintha csak üzleti ügyben ugrana ki kis időre, titokban visszajön a bőröndért, aztán eltűnik örökre, így elkerüli, hogy ki kelljen fizetnie a tetemes számlát.

A Doverből Calais-ba tartó korai kompot érte el a Daleham Gardensből való szökése utáni reggelen… egy jókora púppal a fején, amit attól a boszorka Miss Parsonstól kapott. Nem érezte túl jól magát, de tudta, ha Angliában marad, hamarosan elfogják.

Azóta azt csinálta, amihez a legjobban értett: hazardírozott, és hiszékeny nőket keresett, akik eltartják, amíg a képzeletbeli hajója megérkezik. Szerette a francia nőket – jobban öltözöttek és vonzóbbak voltak, mint az angol nők –, s mivel gyengén beszélt franciául, tökéletes ürügye volt arra, hogy csak keveset mondjon magáról.

Archie most egy Françoise Albin nevű, az ötvenes évei elején járó gazdag özvegyhez igyekezett. A Saint-Maclau templomban ismerte meg, ahol az asszony virágokat rendezett. Archie gyakran benézett egy-egy templomba, mert úgy találta, hogy a templom megbízható gyűjtőhelye a magányos és gyászoló nőknek. Nem kellett mást tennie, csak egy ideig térdelnie úgy téve, mintha elmélyülten imádkozna, aztán gyertyát gyújtania és kicsit álldogálnia, mintha arra a személyre gondolna, akiért a gyertya ég, és hamarosan oda is lépett hozzá egy nő. Azt azért a javukra kell írnia, hogy őszinte együttérzéssel közeledtek hozzá, de oly könnyű volt ezt az együttérzést valami számára hasznosabb érzelemmé változtatni. Minden

alkalommal más történetet mesélt: néha egy feleségről, aki hosszas betegség után hunyt el; egy gyerekről, aki tragikus körülmények közt halt meg; vagy egy testvérről, akit túl korán ragadott el mellőle a halál.

Ezen magányos nők közül oly sokan vágytak a szerelemre és szenvedélyre, és ugyan ki ő, hogy megfossza őket tőle? Színlelheti a szerelmet és a romantikát, amíg megkapja tőlük, amit akar: ételt és fedelet a feje fölé. A szenvedély sem okozott gondot, mindig sikerült tettetnie. Általában azt is megérezte, mikor kell abbahagynia és továbblépnie, de addigra mindig felfedezte, hol tartja a nő a pénzét vagy az értékesebb ékszereit, és azokat magával vitte.

A csinos, fekete hajú recepciós rámosolygott, amikor távozott a szállodából. Itt David White-ként, Észak-Angliából érkezett üzletemberként ismerték, Françoise pedig úgy tudta, hogy Peter Lane-nek hívják. Ez volt az egyetlen hátránya új, franciaországi életének, az állandó névváltoztatás. Szerencsére úgy tűnt, hogy a különböző városok rendőrei nem tartották egymással a kapcsolatot. De az is lehet, hogy az áldozatai szégyellték beismerni, milyen ostobák és hiszékenyek voltak.

Miután Archie magához vette a bőröndjét, a roueni állomás felé vette az útját, közben Cynthia jutott eszébe. Bárcsak évekkel ezelőtt elhagyta volna! Az állandó felfelé kapaszkodás a társadalmi ranglétrán, a színlelése, hogy előkelő családból származik, oly fárasztó volt! De azt meg kell adni, ő volt az egyetlen nő, akinek sikerült rászednie. Nemcsak azt hitette el vele, hogy illusztris rokonai vannak, de azt a Verity nevű kölyköt is a nyakába varrta.

Archie eltűnődött, maradt-e a nőben a régi Cynthiából, hogy egy másik férfit behálózzon. Valahogy kételkedett benne. Úgy érezte, sokkal valószínűbb, hogy visszamegy Lewishambe, és ráveszi a vénlány nővérét, hogy fogadja be. Ez nyilván nagyon érzékenyen érinti.

– Wilby, igazán szeretek itt élni! – tört ki egy délután Rubyból, amikor hazaértek a sétából.

Wilby a vacsorával szorgoskodott, de a váratlan bejelentésre otthagyta a zöldségek aprítását, és a lányhoz lépett, hogy megölelje.

– Bearanyoztad a napomat – mondta, és arcon csókolta Rubyt. – De, könyörgök, honnan jött ez a mélyenszántó gondolatod?

Ruby hátralépett, és szélesen elmosolyodott.

– Csak végigsétáltam a hegyi ösvényen Oddicombe Beachig. A tenger csodásan csillogott, és olyan tiszta volt! Kicsit pancsoltam, és rájöttem, milyen boldog vagyok. Soha többé nem akarok visszamenni Londonba, és ne haragudj, hogy eleinte olyan komisz voltam.

– Elárulok egy titkot – kocogtatta meg Wilby az orrát a titok jeléül. – Nem akarom, hogy valaha is elmenj. Szeretném, ha folytatnád a tanulást, hogy olvasásból és számtanból is megüsd a mércét, és jó munkát találj magadnak. Abban reménykedem, hogy idővel találkozol egy kedves fiatalemberrel, és férjhez mész. Egy napon talán a karomban tarthatom a gyermekedet.

– Ez jól hangzik – mosolygott Ruby. – Jó munkát végeztél velem. Fogadok, hogy Verity, a barátnőm nagyon elámulna, ha most látna. Ő is előkelő, mint te. De nem tudom, hogy vehetném fel vele a kapcsolatot, szóval nem is számítok rá, hogy valaha is viszontlátom.

– Ez nagy kár – mondta Wilby. – De sohasem tudhatod, lehet, hogy te is hiányzol Veritynek, és ő majd megtalálja a módját, hogy megkeressen.

Hazel néni és Verity a rozzant padon ült a kicsi hátsó kertben, és teázott, mivel odakint hűvösebb volt, mint a házban. A kert meglehetősen szép volt a gondoskodás hiánya ellenére; a

rengeteg fehér margaréta kirekesztette a gazt, a rózsaszín futórózsa benőtte a csorba kerítést.

Hazel rendszerint dolgozott szombaton, de ezt a napot megkapta, mert csendes volt az élet a lakástextilosztályon.

– Aggódom anyu miatt – tört ki hirtelen Verity. – Szerintem nem is enne, ha nem tennénk elé.

Hazel néni átkarolta Verityt, akit meglepett ez a váratlan érzelmi megnyilvánulás.

– Nem szabad aggódnod miatta, elég nagy és csúnya ahhoz, hogy egymaga is kitalálja, hogyan tovább. Ha nem teszi, a bolondokházában végzi. Meg is mondtam neki tegnap este.

– Ó, nénikém! – kiáltott fel Verity rosszallóan. – Azzal nem segítesz, ha ilyesmiket mondasz neki.

Hazel vállat vont.

– Mindig is önző volt. Mindenfélét követelt a szüleinktől, mintha valami különleges teremtmény volna. Jól pofon kellett volna vágniuk, ahogy velem is tették, ha elvetettem a sulykot, de ők ráhagyták. Mindig csak azt hajtogatták, milyen csinos. Mintha az ő érdeme lenne! Olyan a külsőd, amilyen, az csak szerencse kérdése.

Verity gyanította, hogy noha nagynénje keményen bánt a húgával, valójában jobban törődött vele, mint mutatta.

– Nem kellene beszélni az orvossal, és megkérni, hogy jöjjön ki megnézni?

Hazel fontolóra vette a kérdést.

– Igen, azt hiszem, ez jó ötlet. Elmehetnénk együtt hétfő este. Én egyenesen a munkából, te pedig ott várnál fél hatkor.

– Fogadjunk, azt kívánod, bárcsak sohase fogadtál volna be minket – borongott Verity.

– Néha igen – ismerte el Hazel. – De veled semmi bajom, kedvesem. Tudom, hogy zsémbes öreglány vagyok, és ez a ház sem olyan, amihez szoktál, de a legjobbat hozod ki a helyzetből. Ez tetszik nekem.

Nagynénje dicsérete rengeteget jelentett Veritynek.

Verity aznap délután boldogabban ment a Susannel való találkozóra. Már csak két hete volt hátra a szünidőből, mielőtt vissza kell mennie az iskolába, és ahogy a könyvtár felé sétált a Lee High Roadon, a tizennegyedik születésnapjára gondolt, amikor hivatalosan is otthagyhatja az iskolát, bár a tanárnője azt mondta, ostoba volna, ha megtenné, mielőtt megszerzi a bizonyítványát. Miss Ranger megígérte, hogy elintézi, hogy novemberben vagy decemberben vizsgázhasson.

Verity örült, hogy újévig maradhat. Úgy vélte, hogy karácsonyig valószínűleg dolgozhat a Chiesmansnél szombatonként, és ha ott megkedvelik, talán állandó munkát is kínálnak neki. De szívesebben ment volna irodába dolgozni… ott legalább volt esélye valamiféle előmenetelre.

Susan a könyvtár ajtajában várt rá.

– Ne menjünk ma be – javasolta. – Túl szép az idő ahhoz, hogy odabent töltsük.

Verity nem vitatkozott. Beszélgetni akart, és azt nem tehették a könyvtárban.

A parkban nagy volt a nyüzsgés, sokan kriketteztek, a kicsik tricikliztek vagy játék babakocsit tologattak, és sok család piknikezett a füvön. A lányok elsétáltak a kacsás tóhoz, és ott találtak is üres padot, amelyre leülhettek.

– Azon gondolkodtam, milyen közel járunk már ahhoz, hogy elhagyjuk az iskolát – kezdte Verity. – Nem tudom, hogy izgatottan várjam a dolgot, vagy inkább féljek tőle.

– Nos, én egy évre titkárnőképzőbe megyek. Halálra fogom unni magam – mondta Susan. Egy zacskó citromos cukorkát vett elő a zsebéből, és odakínálta Veritynek. – Te mit fogsz csinálni?

– Még nem igazán tudom – felelte Verity, és elvett egy cukorkát, összerezzent, ahogy a savanyú ízt megérezte. – Ápolónőnek nem tanulhatok, amíg el nem érem a tizenhetet. A nagynéném azt szeretné, ha hozzá hasonlóan a Chiesmansnél dolgoznék, de nem túlságosan lelkesedem az ötletért.

– A Chiesmans jó hely – mondta elgondolkodva Susan. – Inkább oda mennék, mint a titkárnőképzőbe. Nem akarok gépelni tanulni, sem gyorsírást, hogy aztán titkárnő legyen belőlem. Ha boltban dolgozol, van alkalmad emberekkel beszélgetni. Fogadok, hogy csak úgy repül az idő, amikor tele az üzlet. Képzeld el, milyen lehet egész nap leveleket gépelni! Milyen unalmas lesz az!

– Nagyon bonyolult munkának tűnik – vihogott Verity.

– Ó, ha ennyire tetszik a dolog, megpróbálhatsz gyakornoki állást szerezni egy irodában – javasolta Susan. – Akkor nem kell szombatonként dolgoznod, és még gépelni is megtanulhatsz az esti iskolában.

– Miénk a világ, komolyan – bizonykodott Verity. – Ki tudja? Talán lecsap ránk két gazdag, jóképű agglegény, még azelőtt, hogy megtanulnánk a nevünket legépelni. Akkor aztán olyan gondtalan életünk lesz, amilyenről nem is álmodtunk! – Nevetésben tört ki, és Susan csatlakozott hozzá.

– A szüleimet megütné a guta, ha csak eszembe jutna a férjhezmenetel huszonegy éves korom előtt – sikerült Susannek kinyögnie a nagy nevetés közben. – Meggyőződésük, hogy egy lánynak rendes egzisztenciát kell teremtenie, nem arra várnia, hogy egy férfi eltartsa, s ő csak egész nap lustálkodjon.

– Abból, amit a környezetemben láttam, nagyon úgy tűnik, hogy a házasélet nem lustálkodás, hanem rabszolgaság – mondta Verity. – Valamelyik este hallottam, ahogy megvertek valakit. Az asszony üvöltött, ahogy a torkán kifért.

– Ó, istenem, de borzasztó! A szüleim példáját látva azt mondanám, hogy a házasság csodálatos dolog. De ők majdnem harmincévesek voltak, amikor összekötötték az életüket. Anyu azt állítja, ilyen sok idő kell ahhoz, hogy kitaláld, kit és mit akarsz igazán.

Verity bólintott. Teljesen észszerűnek találta ezt a magyarázatot. Ugyan mi lehet annál rosszabb, hogy egy reggelen arra ébred, hogy olyan emberhez ment férjhez, mint az apja?

Egy ideig még mindenféléről fecsegtek, aztán Susan bevallotta, hogy megjött az első menstruációja.

– És neked? – kérdezte.

Verity a fejét rázta, zavarba jött a kérdéstől. Már így is aggódott, hogy neki még nem, ráadásul a melle sem kezdett el nőni, mint Susané.

– Anyu azt mondta, ez jó, mert azt jelenti, hogy nővé érek – mondta Susan. – De ha a vele járó hasfájás is hozzátartozik, akkor inkább férfi szeretnék lenni.

Verity annyi mindent szeretett volna kérdezni, de nem tudta rászánni magát. Valami oknál fogva témát váltott, és Rubyról kezdett mesélni. Ha Susan furcsának is találta a témaváltást, nem mondta.

– Mókás lánynak tűnik ez a Ruby, de szerintem a szüleim idegrohamot kapnának, ha hozzá hasonlóval szeretnék barátkozni – mondta.

– Akárcsak az enyémek, de nem érdekel, mit gondol az anyu. Mást sem csinál, csak egész nap fekszik, sajnálja magát, és hagyja, hogy Hazel néni eltartsa. Ruby csak azért került bajba, mert az anyja semmirekellő, és neki kellett ennivalót szerezni, meg a bérleti díjat fizetni.

Alighogy kiejtette a szavakat az anyjáról, nyomban megbánta. De elég volt Susan arcára pillantania, hogy tudja, nem lesz képes lerázni.

– Tudtam, hogy van valami, ami aggaszt – mondta Susan gyengéden, együtt érzőn. – Meséld el, Verity! Tudod, ha megosztod a bajt… Senkinek sem fogom elmondani, ha emiatt aggódsz.

Veritynek szüksége volt arra, hogy valakivel bizalmasan tudjon beszélni, és megbízott Susanben. Ezért nagy levegőt vett, és beszámolt neki mindenről, kivéve azt, hogy mit tett vele az apja.

– A rendőrség még nem találta meg – fejezte be, az arcán könnyek patakzottak. – Szerintem elhagyta az országot, de szörnyű volt otthagyni a szép otthonunkat. Hazel néni háza

nagyon komor, de igazán nagylelkű volt tőle, hogy befogadott és el is tart minket. Anyu tisztára megbolondult, én pedig kétségbe vagyok esve.

Susan átölelte a barátnőjét.

– Te szegény! – mondta. – Éreztem én, hogy valami nagyon nincs rendben. Néha úgy festettél, mintha a világ összes gondja a te válladat nyomná. Kicsit furcsának találtam, hogy összebarátkoztál Rubyval. Volt valami köze ehhez?

– Nem igazán, akkor még nem tudtam, mit csinált az apu. De nem barátkozhattam az iskolatársaimmal, szóval azt hiszem, magányos voltam.

Susan egy ideig hallgatott, mintha átgondolná az egészet.

– Nem úgy beszélsz, mintha túlságosan szeretnéd az apádat – bökte ki végül. – Tudom, hogy semmi közöm hozzá, de bántott? Közvetlen a szünet előtt, amikor bakugrást játszottunk, a blúzod teljesen felgyűrődött, és hegeket láttam a hátadon.

Verityt a rosszullét kerülgette. Soha senkinek nem akart erről beszélni.

– Igen, bántott, de kérlek, felejtsd el, hogy bármit is láttál. Gyűlölöm, és soha többé nem akarok beszélni vele.

Susan átölelte.

– Ne haragudj, hogy kíváncsiskodtam. Épp elég bajod van anélkül is, hogy én beleütöm az orrom. De néha jó, ha van kivel megosztanod a gondjaidat, az anyu legalábbis ezt szokta mondani. Velem még soha semmi rossz sem történt, szóval nem tudom.

– Remélem, nem is fog, mert olyan kedves vagy. – Verity megszorította a barátnője kezét. – Hazel nénivel beszélni fogunk az orvossal hétfőn az anyuról. Azt remélem, hogy ő tud neki adni valamit, amivel kirángatja ebből az állapotból, amibe lassan teljesen belesüllyed. Ha nem sikerül, lehet, hogy az anyu… – Elharapta a szót. Képtelen volt kimondani, hogy a bolondokházában végzi.

Susan semmit sem szólt, csak szomorúan nézett Verityre. Aztán felállt.

– Elmegyünk a teázóba, és eszünk egy fagyit? – kérdezte.

Verityt hála töltötte el a barátnője iránt, amiért máris továbblép. A beszélgetésük kezdett komorrá válni, és nem tudta, hogyan léphetne ki belőle.

– Gondolod, hogy meg kellene próbálnom kapcsolatba lépni Rubyval? – kérdezte Susant valamivel később. Már megvették a fagyijukat, és lementek a teniszpályára, hogy megnézzenek két fiút, akiket Susan ismert. – Vagy inkább hagyjam annyiban?

– Szerintem írnod kellene neki – felelte Susan. – Biztosan nagyon fog örülni, ha levelet kap tőled. Ráadásul sohasem tudhatod, lehet, hogy pont a te leveled segít neki a helyes úton maradni. Vele is őszinte lehetsz, nem fog elítélni vagy kibeszélni másoknak.

Aznap este Verity írt Rubynak, és a levelet egy másik, Maggie Tyrellnek a Vörös Oroszlánba címzett borítékba tette, megírva, hogy mostanra berendezkedett a nagynénjénél, és megkérte az asszonyt, hogy a mellékelt levelet juttassa el Rubynak.

Mivel nem tudta, nem cenzúrázzák-e a levelet, nem tudott mindent megírni, ami vele történt, csak annyit mondott, hogy az anyjával a nagynénje lewishami házába költöztek. Mesélt egy keveset az új iskoláról… eleget ahhoz, hogy Ruby tudja, mennyire lecsúszott, azt is megírta, hogy az anyja nem fogadta túl jól a költözést. De a levélnek nem róla kellett volna szólnia. Szerette volna tudni, hogy van a barátnője, jár-e iskolába, talált-e új barátokat, van-e valami terve a jövőre nézve, amikor visszatér Londonba.

Mielőtt leragasztotta, még egyszer átolvasta az egészet, és úgy vélte, sikerült jó hangot megütnie. Tiszteletre méltó és művelt hangnemben írt, így ha valaki elolvassa, nem hiheti, hogy rossz hatással lehet Rubyra, de a levélből az is kitűnt, hogy tényleg kedveli Rubyt, és mindig a barátnője marad.

Bélyeget ragasztott az aznap délután vásárolt borítékokra, és fontolóra vette, hogy maga viszi el a postára a leveleket, hogy addig friss levegőt szívjon, de ekkor hallotta, hogy Hazel néni felrobban a dühtől.

– A francba, összepisilted a széket! – üvöltötte teli torokból. – Nem elég, hogy fél napokat az ágyban döglesz, már annyi időre sem vagy hajlandó felkelni, amíg kimész a klotyóra.

Verity elszörnyedt. El sem akarta hinni, hogy a valaha oly kényes és igényes anyja ilyet tegyen, és annak bizonyítékát látta benne, hogy tényleg kezdi elveszteni az eszét. Lefutott a földszintre, és anyját a társalgóban találta, kifejezéstelen arccal, csöpögő szoknyával. A kérdéses szék sötétzöld bársonykárpitozású, tűzött háttámlájú volt, amelyet még a nagymamától örököltek.

– Majd én kitakarítom – ajánlotta fel Verity, és gyorsan kivitte a széket a kertbe. Aztán visszasietett, és az anyja kezét megfogva kikísérte a mosdóba, hogy levegye a nedves szoknyáját és fehérneműjét.

– Mintha nem lenne anélkül is elég bajom, hogy ő lepisili a széket – hallotta Hazel néni dühöngését az előszobából.

Verity nem tudta hibáztatni, amiért haragszik – ő is őrjöngene a nagynénje helyében –, de úgy tűnt, Cynthia nincs is tudatában annak, mit csinált. Ha ez valami új probléma kezdete, hogy a csudába fognak boldogulni vele?

– Biztos érezted, hogy ki kell menned, nem? – kérdezte Verity. Vizet öntött a lavórba, és ráparancsolt az anyjára, hogy mosakodjon meg. Válaszra sem várva felszaladt az emeletre, és lehozta az anyja hálóingét.

– Csak úgy megtörtént. Nem tehetek róla – nyafogta Cynthia, amikor a lánya visszaért a hálóinggel.

Verity felsóhajtott. Levette anyja melltartóját, és ráadta a hálóinget.

– Anyu, te nem vagy fogyatékos. Abba kell ezt hagynod, mert Hazel néni egyre jobban haragszik. Ki fog minket dobni, ha megint valami hasonlót csinálsz.

– Hazel mindig is erőszakos alak volt.

– Egyáltalán nem erőszakos. Tönkretetted a kedvenc székét, és a szőnyege is bűzleni fog. Mostantól kétóránként kiviszlek a mosdóra. És megütlek, ha még egyszer ilyet csinálsz.

– Nem üthetsz meg, az anyád vagyok! – Hitetlenkedő hangja emlékeztette Verityt, milyen volt az anyja, mielőtt a világa kifordult magából.

– Akkor kezdj úgy viselkedni, mint egy anya! – vágott vissza. – Azóta elkényeztetett, duzzogó gyerekként viselkedsz, mióta ideköltöztünk, és én is úgy bánok veled.

Anyja arca eltorzult, könnyek csorogtak az arcán.

– Nem érted, milyen rossz ez nekem – siránkozott az anyja. – Sohasem éltem még ilyen körülmények közt, és képtelen vagyok elviselni.

Hazel jelent meg a társalgó ajtajában, és látszott rajta, hogy minden szót hallott. Az arca lila volt a dühtől.

– Sohasem éltél ilyen körülmények közt! – kiáltotta. – Ebben a házban laktál, amíg férjhez nem mentél. Semmiben sem különbözik attól, amilyen akkor volt. Ne gyere nekem ezzel az előkelő, felsőbbrendű szöveggel. Csak azért mentél feleségül Archie-hoz, mert várandós voltál, és azt hitted, hogy van pénze. Nem csoda, hogy végül szélhámosságra vetemedett, hogy el tudjon tartani és boldoggá tegyen.

– Neked fogalmad sincs, milyenek a férfiak, mivel soha eggyel sem volt dolgod – vágott vissza Cynthia. – Mindig is féltékeny voltál rám, mert én megvalósítottam, amit akartam. Ha nem lettél volna olyan ütődött, talán te is találtál volna magadnak valakit.

Hazel előrelendült, mintha meg akarná ütni a húgát. Verity elé lépett, hogy megakadályozza.

– Ne bántsd tovább, nénikém – esdekelt. – Anyu most nem önmaga.

– Tényleg nem önmaga! – csattant fel Hazel. – Te nem ismered olyan jól, mint én. Azt hiszi, hogy az egész világ körülötte

forog, sohasem gondol másra. Jottányit sem törődik veled, Verity. Kezdjük azzal, hogy nem is akart gyereket.

Veritynél itt telt be a pohár. Elviharzott az anyja és a nagynénje mellett, hogy kijusson a házból. Hirtelen nem érdekelte, hogy összevesznek vagy akár össze is verekednek, elege volt.

Odakint már sötét volt, a tintafekete égen csillagok ragyogtak, ahogy felnézett. Még mindig nagyon meleg volt, és érezte a lonc illatát a szomszéd kertből. Egy ilyen gyönyörű nyári estén az embereknek boldognak kellene lenniük, nem pedig gonosz dolgokat vágni egymás fejéhez.

Azért volt mindig olyan feszült a légkör otthon, mert a szüleinek muszáj volt összeházasodniuk? Furcsának találta, hogy igaz, vagy sem, de az anyjának sikerült feldühítenie Hazel nénit a múlt felhozásával. Nem lehet olyan bolond, mint amilyennek tetteti magát, ha egyszer erre képes volt. A hatás kedvéért tette volna? De miért? Mit akar ezzel elérni?

Verity nem tudta, mit higgyen, sem azt, hogy egyáltalán kivel érezzen együtt. Igazából egy felnőttre vágyott, aki gondoskodik róla, aki rendbe hozza a dolgokat. De amikor visszament a mosdóba, hogy megtöltsön egy vödröt vízzel, és megkeresse a súrolókefét, a nővérek még akkor is egymással kiabáltak… csak visszavonultak hozzá a nappaliba.

Verity már kora gyerekkorában észrevette, hogy az ő anyukája nem kedves és szerető lélek, amilyennek egy anyukának lennie kellene. Minden miatt panaszkodott, örömtelen teremtés volt, törtető és pazarló. De Verity mindig azt hitte, az anyja meg az apja szeretik egymást, még akkor is, ha többnyire ridegen viselkedtek egymással. Az pedig eszébe sem jutott volna, hogy ő nem kívánt gyermek.

Kivitte a vödör vizet, és nekilátott, hogy lesúrolja a szék ülőkéjét. Úgy tűnt, mintha minden tökéletes tévedés lett volna, amiben eddig hitt – hogy a szülei szeretik egymást, hogy jó és tisztességes emberek, akik megvédik őt minden rossztól. Az apja gonoszságot művelt vele, és annyira megverte, hogy azt hitte, belepusztul. Az anyja az ujját sem mozdította, hogy ezt

megakadályozza, semmi mással sem törődött a saját kényelmén kívül.

Verity tisztában volt vele, mekkora sokk lehetett az anyjának, amikor tudomást szerzett a férje sikkasztásáról, és arról, hogy elveszíti az otthonát. De az is biztos, hogy minden más nőben lett volna annyi büszkeség és méltóság, hogy új életet teremtsen magának és a lányának.

Veritynek hirtelen olyan érzése támadt, hogy az anyja pontosan tudta, mit csinál, amikor a székre pisilt. Azt akarta, hogy a nővére és a lánya is azt higgye, megbolondult… mert akkor gondoskodnának róla, és nem kellene felelősséget vállalnia semmiért.

Lehet ennél mélyebbre süllyedni?

Nyolcadik fejezet

HÉTFŐN DÉLBEN Verity elment otthonról, miután szendvicset és egy csésze teát adott az anyjának, mert érezte, hogy egyre jobban haragszik rá. Mint az utóbbi hetekben oly gyakran, hagyta, hogy az anyja ágyban maradjon. Mosdatlanul, még mindig hálóingben feküdt, és erősen bűzlött, mert meleg volt, és a lakásban nem járt a levegő.

Verity azt tervezte, hogy Blackheathen át elsétál egészen a Greenwich Parkig, majd fél ötre visszaér Blackheath Villagebe, a Lee Parkba, hogy az orvos rendelőjénél találkozzon Hazel nénivel.

Kellemes volt a Greenwich Parkban, noha a hosszú, száraz időszak következtében a fű kiszáradt. A virágoskertben leült egy fa alatt levő padra, és J. B. Priestley *Angyalok utcája* című könyvét olvasta néhány óráig, aztán visszaindult Blackheathen át az orvoshoz.

Hazel nénivel a rendelő előtt találkozott.

– Uramisten, micsoda hőség! – sóhajtotta Hazel izzadó arcát törölgetve. – Kisül tőle az agyam. Azt mondják, éjszakára vihar várható, és nagyon remélem, hogy igazuk van. A csatorna bűzlik, mindenki ingerlékeny, és túl párás a levegő ahhoz, hogy éjjel aludni tudjunk.

A várószobában kellemes hűvös fogadta őket.

Csak egy fiatalasszony egy kisfiúval és egy idősebb úr volt előttük. Hazel néni odasúgta Veritynek, hogy nem kell sokat várniuk.

Verity még sohasem volt az orvosnál, és meglepve látta, milyen nagy és előkelő házban él. A várószobára ráfért volna egy festés, és a székek is mind kopottak és öregek voltak, de az ablakon át látta, hogy a kert gondosan ápolt, szépen nyírt gyeppel és virágoktól tarkálló ágyásokkal. A Daleham Gardens-beli

kertjükre emlékeztette, ahol az idős Mr. Angus minden héten jött, hogy füvet nyírjon és kigyomlálja a gazt. Futólag eszébe jutott, hogy az anyja megköszönte-e valaha az évek során a jól végzett munkát, vagy vette-e a fáradságot, hogy elmondja, miért nem tudják tovább alkalmazni. Nem esküdött volna meg rá. Elhatározta, hogy aznap este ír Miss Parsonsnak. Nem szerette volna, ha a házvezetőnő azt hiszi, hogy olyan önző és nemtörődöm, mint az anyja.

– Itt mindig jó átnézni a magazinokat – súgta a nagynénje, aki épp a *Vogue* egyik számát lapozgatta. – Tudom, hogy olyanoknak készült, akik hozzám képest egy más világban élnek, de szeretek bekukucskálni ebbe a világba.

Verity mosolygott. Hazel néni gyakran meglepte. Látszólag ő is csak egy dolgozó nő volt, akinek nincsenek vágyai és elvárásai, de a zsémbes, idős hölgy álarca alatt lehetséges, hogy egy fiatalabb, élénkebb, előtörni vágyó nő rejtőzött.

Dr. Menzies figyelmesen meghallgatta Hazel néni beszámolóját a húga viselkedéséről. Hazel semmit sem hallgatott el, nem leplezte önző testvére iránt érzett haragját és keserűségét sem. De hozzátette, hogy unokahúgát szívesen látja az otthonában, és azt is elmondta, hogy Verity milyen segítőkész. Az orvos ekkor Verityhez fordult, és kikérdezte, milyen volt az anyja, mielőtt Lewishambe költöztek.

– Mindig csinosan öltözött – mondta Verity. – Az otthonunk is mindig tökéletesen rendben volt. Bár a házimunkát és a főzést teljesen a házvezetőnőre hagyta, de a háztartás irányításából kivette a részét, megtervezte a heti étrendet, vacsorákat adott, bridzsdélutánokat tartott. Zongorázott, szeretett színházba járni, és sohasem ült tétlenül. Csak azután kezdte elhagyni magát, hogy megtudta, el kell hagyniuk a házat.

– Értem – mondta az orvos végigsimítva kopasz fején. Hatvan lehet, gondolta Verity, de borotvált arca kedves, pirospozsgás, és kék szeme élénken csillog. – Azt mondja, meg sem próbált munkát keresni, vagy bármit is elvégezni a házban? Az ideje nagy részét ágyban tölti, és semmi sem érdekli?

– Igen, így van – bólintott Hazel néni. – Nem tarthatom el örökké… és nem is akarom. Most meg már maga alá is vizel, és ezzel betelt a pohár.

Az orvos Verityre nézett.

– Maga még túl fiatal, hogy ekkora súly nehezedjen a vállára. – A hangja olyan kedves és együtt érző volt, hogy Verity szemét szúrni kezdték a könnyek. – Holnap délután, mielőtt megkezdem a rendelést, elmegyek, és megvizsgálom az édesanyját. Addig próbáljon meg nem aggodalmaskodni. Sokan magukba fordulnak egy súlyos sokk után, de idővel általában meggyógyulnak.

– Az idő és a türelmem is fogyóban – jelentette ki Hazel éles hangon. – Csak egy lépés választ el attól, hogy kidobjam az utcára.

VERITY SZÓ NÉLKÜL ballagott végig a Lee Parkon, közben nagynénje utolsó szavai csengtek a fülében. Valóban kidobná őket?

Amikor a Lee High Roadra értek, nagynénje azt mondta, benéz az egyik vásárlóhoz, aki a Belmont Parkban lakik. Függönyt kell varrnia neki, és szeretné ellenőrizni a méreteket.

– Nem akarom elhinni, hogy az ablak három méternél is magasabb – mondta. – Mr. Edwardsot küldték ki, hogy lemérje, de gyanítom, hogy odafelé menet leküldött egy-két kortyot a torkán. Viszont ha a függöny túl hosszú lesz, engem fognak okolni érte.

– Mit eszünk a teához? – kérdezte Verity. – Nekilátok, amíg hazaérsz.

– Akkor hámozz meg néhány krumplit, és felbontunk egy marhahúskonzervet. Nagyon remélem, hogy tényleg esik az éjjel. Elegem van már abból, hogy ebben a hőségben a tej megsavanyodik és minden megromlik.

Verity majdnem kibökte, hogy Daleham Gardensben volt hűtőszekrényük, de még idejében észbe kapott. Nagynénjének

nem kell további emlékeztető, hogy a húgának valaha mindene megvolt.

Ahogy Verity átvágott a Lee High Roadon, nézte, ahogy nagynénje a Belmont Park felé indul, és látta, milyen kimerült a járása. Hosszú órákon át dolgozott egy forró, zsúfolt szobában, és amíg az anyjával be nem költöztek hozzá, csak a munka töltötte ki az életét. Lehet, hogy újabb dimenzióval bővítették a napjait, de ahelyett, hogy némi fényt, nevetést csempésztek volna az életébe, könnyítettek volna a helyzetén, a jelenlétük ólomsúlyként nehezedhet rá.

– Ha anyu más volna, derűssé tehetnénk az életét – mormolta maga elé Verity. – Jobban fogok igyekezni, hogy megváltozzon.

A bejárati ajtó nem volt nyitva, ahogy az utóbbi napokban a kánikula kezdete óta, hogy friss levegő mehessen be a lakásba. Verity benyúlt a levélnyíláson, és áthúzta a túloldalról a madzagra kötött kulcsot.

Amikor kinyitotta az ajtót, gázszagot érzett. Nem gyenge illatot, hanem erős, fojtogató szagot, ami egyből betöltötte az orrát, a tüdejét.

– Anya! – kiáltott fel, és berohanva kinyitotta a csukott konyhaajtót, de a szíve mélyén tudta, mit fog találni.

Anyja a padlón feküdt a nyitott gázsütő előtt, a feje és a válla az előszobából származó kicsi sámlin nyugodott.

Verity a kezét az orra és a szája előtt tartva elzárta a gázt, és kinyitotta a konyhaajtót és ablakot. Aztán visszafordult az anyjához. Nem kellett hozzáérnie, hogy tudja, meghalt. Ennek ellenére megfogta a hóna alatt, és kihúzta a hátsó kertbe.

Miután kiért, csak állt egy pillanatig, és az anyját nézte. Túl döbbent volt ahhoz, hogy sírjon, vagy segítségért kiáltson. Anyja úgy festett, mint aki alszik – nem volt holtsápadt, semmi sem árulkodott arról, hogy meghalt –, és nehéz volt elhinni, hogy soha többé nem ébred fel. Rövid ujjú, rózsaszín ruhában volt szív alakú nyakkivágással, hozzá gyöngynyakláncot

és fülbevalót tett fel, megmosakodott, szépen megfésülködött.

Verity tudta, hogy a rendőrség, amikor kijönnek, azt fogja hinni, az anyja azért öltözött ki, hogy halálában is szép legyen. De ő tisztában volt vele, hogy hiú, önző és ostoba anyjának nem állt szándékában meghalni. Az egész jelenetet előre megtervezte, elrendezte feltételezve, hogy a lánya ötre ér haza, mint mindig. Valójában, amikor ebédidőben bevitte neki a szendvicset és a teát, meg is kérdezte, hogy aznap is megy-e könyvtárba, ahogy szokott. Verity bólintott, mert nem akaródzott bevallani, hogy Hazel nénivel az orvosnál találkoznak, hogy megbeszéljék vele Cynthia állapotát. Ha megmondta volna, hogy aznap később jön haza, az anyja biztosan megkérdezi, miért.

Mióta ideköltöztek, ez volt az első eset, hogy az anyja megkérdezte, hová megy. Már ez önmagában bizonyította, mire készült. Biztos, hogy nem ment el az esze… nem lehet bolond, ha megmosakodott, felöltözött, és kiszámolta, mikor kell bekapcsolnia a gázt, hogy az öngyilkossági kísérlete hitelesnek tűnjön.

– Te kegyetlen és önző nőszemély – mondta Verity, miközben könnyek patakzottak az arcán. – Ezt sohasem fogom megbocsátani neked.

VERITY TUDTA, HA SZÁZ évig él, sem fogja elfelejteni annak az estének a borzalmait. Alig néhány percen belül, hogy az anyját megtalálta, éppen az utcán futott végig a telefonfülkéhez, hogy hívja a rendőrséget, megnyíltak az ég csatornái. Egy pillanat alatt bőrig ázott, aztán kitört a vihar, dörgött, villámlott. De az égiháború sem volt olyan ijesztő és váratlan, mint ami utána történt.

Hazel néni a rendőrséggel egy időben érkezett haza, és annyira megdöbbentette a húga halála, hogy elájult. Néhány szörnyű pillanatig Verity azt hitte, ő is meghalt, de szerencsé-

re csak a sokk tette, és miután kapott egy csésze teát, és leültették, jobban lett. Másnap elmondta Veritynek, hogy éles szúrást érzett a mellkasában, és azt hiszi, szívrohama volt.

De aznap este még el kellett viselnie a rendőrök vég nélküli faggatózását, és a hozzáállásuk egyáltalán nem volt együtt érzőnek mondható. Csak rontott a helyzeten az esőben ácsorgó szomszédok hada, akik egyetlen mozzanatról sem akartak lemaradni. De a bánaton, döbbeneten és bűntudaton túl, amit Verity érzett, amiért nem volt otthon délután az anyjával, fortyogó harag emésztette belülről. Fel sem fogta, hogyan lehet egy nő oly szörnyen önző, hogy ilyen kegyetlen megpróbáltatásnak tegye ki a lányát és a testvérét.

Később aznap este Hazel néni igazi támasznak, erős bástyának bizonyult. Átölelte Verityt, és megnyugtatta, hogy mellette áll a bajban, sőt azt is mondta, hogy szereti, és hogy nála mindig lesz helye.

De azon az első éjszakán, ahogy Verity álmatlanul feküdt, és az eső dobolását hallgatta, minden idegszálával gyűlölte az anyját. Tudta, hogy a helyi újságnak jó napja lesz, amint értesül az esetről, valószínűleg összekapcsolják a családot Archie Wooddal, felidézik, mit tett, s hogyan vezetett ez a felesége tragikus halálához.

Az iskolában mindenki, a szomszédok, de még a könyvtáros nénik is hallani fognak róla. Hogyan járhat ezek után felemelt fejjel?

Másnap reggel Hazel néni kibökte, tudja, hogy a húga szánalmat akart kelteni maga iránt, azért rendezte meg az öngyilkossági kísérletet, de egyáltalán nem akart meghalni.

– Azt hitte, ötre itthon leszel, mint máskor, és akár mérget is vehetsz rá, hogy csak öt óra előtt néhány perccel nyitotta ki a gázcsapot. Egész életében ilyen volt, magára akarta irányítani a figyelmet, kerüljön bármibe. Nos, ezúttal utolérte a végze-

te. Meghalt, s jobb is így… ennyit arról, hogy aki farkast kiált…

Verity tudta, hogy nagynénje valójában nem örül a húga halálának, látta, hallotta őt sírni, és az arcán is látta a bánatot. Gyanította, hogy Hazelnek bűntudata van, amiért nem kérte meg az orvost már hetekkel korábban, hogy nézze meg Cynthiát. Ha megteszi, ez talán sohasem történt volna meg.

De akár gyászolt, akár örült Hazel, így legalább Verity is beismerhette, hogy ő is tudja, az anyja megrendezte az öngyilkosságot. Mi másért vette volna fel a legjobb rózsaszín ruháját és a gyöngyöket? Ez nem olyasvalakire vallott, aki magánkívül van a reménytelenségtől.

Ez azt is jelentette, hogy Verity nyugodtan beszélhetett a bűntudatáról, haragjáról és a többi érzelemről, amelyek elárasztották, megfojtással fenyegették.

Csodálta, ahogy Hazel néni meglehetősen szokatlan módon birkózik meg a gyászával. „Szenzációhajhász", „áruló", „féleszű" köpködte maga elé a szavakat, miközben lehúzta Cynthia ágyát, elrakta a ruháit. Zajosan odacsapta a tárgyakat, néha még a bútorokba is belerúgott. Úgy tűnt, segített neki, hogy kiadja a haragját.

Verity szerette volna, ha ő is úgy tud haragudni, ahogy a nagynénje, jó lett volna dühöngeni, milyen szörnyű, nemtörődöm anyja volt. De csak végtelen szomorúságot érzett, hatalmas nyomást a belsejében, amitől nem tudott enni, aludni vagy bárkivel is beszélni az érzelmeiről.

Susannek megírta, mi történt, arra gondolva, hogy barátnője biztosan aggódik, amiért nem volt ott a könyvtárban. Remélte, hogy Susan meglátogatja, mert nagy megkönnyebbülés lett volna, ha beszélhet valakivel.

Hazel kivett néhány szabadnapot a munkából, hogy megszervezze a temetést, nem mintha sok megszervezni való lett volna. A szomszédokat nem kívánta meghívni a gyászszertartásra – Cynthia sohasem beszélt egyikükkel sem és azok az emberek, akiket még kislányként ismert, már majdnem mind

halottak vagy nagyon öregek voltak. Igazi barátja nem volt, régi bridzspartnerei pedig biztosan nem jönnek el Dél-Londonba.

Hazel azt mondta, hogy egyébként is az volna a legjobb, ha senki sem jönne, az öngyilkosság végül is bűn. A riportereket sem akarta riasztani, akik az utóbbi napokban rendszeresen zörgettek az ajtaján, próbálva több információt szerezni a gonosztevő Archie Woodról, aki továbbra sem került elő.

A helyi gyülekezet lelkésze nem engedte Cynthiát szentelt földbe temetni, csak a temető végébe, ezért Hazel azon a nézeten volt, hogy olyan gyorsan és titokban történjen meg a dolog, amennyire csak lehet. Hozzátette, hogy szerinte az volna a legbölcsebb, ha fátylat borítanának a történtekre, és megpróbálnák elfelejteni.

A temetést négy nappal Cynthia halála utánra tervezték. A közbeeső napokban Verity és Hazel a konyhában üldögélve töltötték a legtöbb időt. Teáztak és beszélgettek. Nemcsak Cynthiáról folyt a szó, Hazel mesélt az anyjukról, elmondta, hogy ő is szerette megjátszani magát, ha szánalmat akart kelteni.

– Valahányszor azt mondtam, elmegyek, mindig megbetegedett – mesélte. – Micsoda színésznő volt! Tudott hányni, éhezni, fájdalomtól vonaglani. De mindez csak színjáték volt, és végül én is felismertem. Nem volt kedves nő, Verity, igazából nem is volt szíve. Szóval azt hiszem, nem csoda, Cynthiával mindketten tudunk számítók lenni.

– Te egyáltalán nem vagy számító – biztosította Verity. – Első látásra tényleg hűvösnek és barátságtalannak tűnsz, de nagyon kedves és nagylelkű volt, hogy befogadtál minket anyuval. De mesélj a nagyapáról. Ő milyen volt?

– Halk szavú, gyengéd, szorgalmas. Vonatvezető volt. – Hazel felsóhajtott. – Jobbat érdemelt volna az anyunál, aki folyton erőszakoskodott vele. Bármit csinált is, az anyunak sohasem volt elég jó. Az összes szabadidejét kint töltötte a kertben, gyönyörűvé varázsolta, de anyu még azért is kigúnyolta, azt

mondta, nem is igazi férfi. Egyszer megkérdeztem tőle, miért nem megy el, de ő csak mosolygott, és azt válaszolta, hogy kötelessége maradni. Szívroham vitte el még hatvanéves kora előtt. Utána anyu engem ugráltatott.

Verity még sohasem volt temetésen, így nem tudta, milyennek is kellene lennie.

Hazel azt mondta, nem az a megszokott, hogy ilyen sietséggel földelik el a halottat, csak a kötelező két imát mondva el fölötte; hogy nem énekelnek, és nincsenek gyászolók.

– Szóval igyekezz mielőbb elfelejteni – sürgette újra.

Amikor eljött a nap, Verity színes dáliákból kötött csokrot, amelyet bedobott a sírba, a koporsó tetejére. Csak ekkor ejtett néhány könnyet, s ekkor is csak azért, mert alig akarta elhinni, hogy valaki ilyen komor, senki által meg nem gyászolt véget érjen.

A temetés utáni napon Verity elvitte anyja legjobb ruháit egy lewishami boltba, amelyik bevette a jó minőségű használt ruhát.

Külső szemlélő számára ez talán szívtelen gesztusnak tűnt, de Hazel és Verity alaposan átrágta a dolgot, és úgy határoztak, hogy valami pozitív cselekedetre van szükségük ahhoz, hogy megszabaduljanak a haragjuktól és bosszúságuktól. De mindenekelőtt ki kellett fizetniük Cynthia temetését, és valahonnan pénzt kellett szerezniük, hogy Veritynek új cipőt vegyenek, s hogy a következő hetekben is legyen miből eltartani őt.

Verity tizenkét fontot kapott a ruhákért, többet, mint remélte, és Hazel néni úgy döntött, Cynthia többi ruháját megtartják, hogy átalakítsák maguknak.

Susan végre válaszolt Verity levelére, de csak ridegen, kurtán írt. Részvétet nyilvánított, de „a szüleim úgy érzik, nem illendő, hogy túl sokat legyünk együtt ezentúl” szavak kifejezték, hogy igazából nem akar olyan lány barátnője lenni, akinek az anyja önkezével vetett véget az életének.

Veritynek ez nagyon fájt, de magában tartotta. Hazel néni mondhatta, hogy igyekszik mielőbb fátylat borítani a történtekre, és elfelejteni a húga önzését, de Verity tudta, hogy szomorú, és gyászol. Nagyon felzaklatná, ha megtudná, hogy az unokahúgának fájdalmat okoztak az anyja tette miatt.

Kilencedik fejezet

Vasárnap este volt, és Veritynek másnap reggel iskolába kellett volna mennie. Hétfőn lesz két hete, hogy az anyja meghalt.

– Nem kell visszamenned az iskolába, ha nem akarsz – tette a vállára a kezét Hazel néni. – Senki sem várja el tőled, amikor most temetted el az édesanyádat.

– Magam sem tudom, mit akarok – ismerte be Verity. – Az egész olyan borzasztó volt, és teljesen össze vagyok zavarodva.

Nagynéni és unokahúg barátságos hangulatban ültek együtt a társalgóban. Egész nap esett, és ebéd után Verity könyvet olvasott, Hazel Cynthia egyik ruháját vette be.

Amikor kisütött a nap, Verity javasolta, hogy menjenek el egy késő esti sétára.

– Végül is elmehetünk – mondta Hazel néni –, bár olyan kényelmesen ülök itt, hogy nem tudom, akarok-e megmozdulni.

Verity mosolygott. A temetés óta sokkal könnyebb volt együtt élni a nagynénjével. Nem volt olyan csípős nyelvű, és sokkal lazábbnak tűnt.

– Kénytelen leszel megmozdulni – mutatott az ablak felé. Mrs. Dean, a szomszédjuk vágott át az utcán feléjük tartva. – Rázzam le valahogy? Mondjam neki, hogy már lefeküdtél, vagy ilyesmi?

– Más se hiányzik nekem, csak ő – nyögött fel Hazel.

Mrs. Dean volt a legnagyobb pletykafészek az utcában. Jó időben majdnem egész nap a kertfalon ült, figyelte az embereket, s arra nógatta őket, hogy álljanak meg kicsit beszélgetni vele. Az emberek azzal viccelődtek, hogy ha Mrs. Deannek elmondanak egy titkot, egy órán belül egész Lewisham tudni fogja. Az asszony nyomban Cynthia halála után megpróbált

közelebbi barátságba kerülni Hazellel pusztán azzal a szándékkal, hogy előásson valami szennyet.

– Ne, majd én elintézem – állt fel Hazel, amikor megszólalt a csengő. – Maradj itt. Te túl lágyszívű vagy, és ezt ő is tudja.

Verity nem moccant a székből. Nagynénjéhez hasonlóan ő sem állhatta a látogatókat. Gyakran hoztak ételt ajándékba, de csak azért, hogy valami információmorzsához jussanak, nem kedvességből vagy együttérzésből. Verityt megdöbbentette, milyen ügyesen bánik nagynénje a látogatókkal, nagyon udvariasan, sőt meglepő melegséggel mondott köszönetet, de mégsem árult el semmit. De Mrs. Deantől megszabadulni különösen nehéz feladatnak ígérkezett; az asszonynak rinocéroszbőre volt, és sohasem tántorította el a sértés, a fenyegetés vagy a képébe vágott ajtó.

Egy, legfeljebb két perc telhetett el, és Verity hallotta, hogy csukódik a bejárati ajtó. Hazel néni levéllel a kezében jött vissza a szobába.

– Ez gyors munka volt – mondta Verity. – Hogy csináltad?

Hazel halványan elmosolyodott.

– Azt mondtam neki, hogy itt van a lelkész. Valószínűleg nem volt ideje a szokásos ablakon való bekukucskálásra, különben tudta volna, hogy nem igaz. Úgy tűnik, a postás tévedésből hozzá dobta ezt be. Bár megesküdött, hogy csak most találta meg félig a lábtörlő alá bújva, feltételezem, hogy gőzzel felnyitotta. Neked szól, édesem.

Alighogy meglátta a devoni bélyegzőt, Verity tudta, hogy Rubytól jött. Ezt a kialakulatlan, gyerekes írás is megerősítette.

– A barátnőmtől, Rubytól jött – mondta, tudva, hogy a nagynénje biztosan kíváncsi. – Aznap este írtam neki, amikor anyunak az a balesete történt a székkel, és másnap postára adtam. Még nem is tudja, hogy anyu meghalt.

– Talán éppen így jó – vélte Hazel –, és a levele kicsit felvidít. Megyek, odateszem a teát, addig nyugodtan elolvashatod.

Verityn valami szeretettel rokon érzés futott át a nagynénje iránt, mert nem akarta nyomban tudni, ki ez a barátnő… sem elolvasni a levelet, ahogy az anyja tette volna.

Gyorsan, izgatottan felbontotta a levelet.

Kedves Verity!

Micsoda meglepetés! Aszt hittem, elfelejtettél. Furcsán írtál… gondolom, aszt hitted, valaki elolvassa. De nem. Mindegy. Sajnálom, hogy ki kellett költöznötök a szép házatokból. A nénikéd kedves? A lányok az új iskolában rendesek veled?

Én szerencsés vagyok, hogy ide kerültem. Biztosan aszt hitted, hogy börtönbe vittek, de nem. Egy hölgy szót emelt értem a bíróságon, aszt mondta soha eséjem sem volt az anyu mellett, és hogy rendes otthonra van szükségem. Kapaszkoggy meg! Erre nem idehoztak a tenger mellé Mrs. Wilberforce-hoz? Megengedi, hogy Wilbynek híjam. Voltak idők, amikor nyolc vagy kilenc gyerek is lakott nála, de elvesztette a férjét és kezd öreg lenni a kicsikhez. Igazán szeretem őt, és itt élni is szeretek. Jó ételeket és sok kedvességet kapok. Sokat javult az olvasásom és az írásom és Wilby előkelő beszédet meg jó modort is tanít nekem. Mindent elmeséltem neki rólad és aszt mondta, hogy eljöhetsz hozzánk, amikor csak akarsz. A levél végére odaírom a telefonszámot, hogy fel tuggy hívni. Nem olyan nehéz ide lejönni, a vonat a Paddingtonról indul. Nagyon szeretném, ha eljönnél.

Nagy-nagy szeretettel.

Ruby

Verity szeméből hirtelen ömleni kezdtek az oly sokáig visszafojtott könnyek, a görcsös zokogás enyhítette a belsejében lévő súlyos nyomást. A levél hemzsegett a hibáktól, a vesszők sem voltak mindenhol kirakva, de minden szavából áradt a szeretet, pedig Ruby még nem is tudta, milyen rosszra fordultak a dolgok.

Hazel bejött, de döbbenten állt meg síró unokahúgát látva.

– Mi történt? – kérdezte. – Valami komiszságot írtak abban a levélben?

Veritynek zokogás közben valahogy sikerült mesélnie Rubyról, és arról, hogyan ismerkedtek meg. Hazelt kicsit megdöbbentette a lopott óráról szóló rész, de elvette a levelet Veritytől, és elolvasta.

– Úgy tűnik, szerencséje volt – jegyezte meg Hazel. – Az is egyértelmű, hogy nagyon örült a levelednek, még ha ő maga nem is nagy szám a levélírásban.

– Olyan boldog vagyok, hogy írt – hüppögte Verity a szemét törölgetve. – Fogalmam sincs, miért bőgök.

– Nekem van – mondta Hazel. – Mindent magadba zártál, nemcsak az anyád dolgát, hanem mindent, méghozzá régóta, és Ruby a kulcs. Megnyitott téged, hogy felszínre törhessenek az érzelmeid.

– Anyu gutaütést kapott volna, ha tud Rubyról.

– Az anyád sznob volt, ráadásul bolond is – jelentette ki Hazel. – Gyerekkorunkban gyakran jártunk mezítláb, és nem volt még vasárnapi ruhánk sem, mint a többieknek a környéken. Szörnyen szerencsésnek tartottam magam, amikor felvettek gyakornoknak. A függönykészítés rendes munka. De anyád mindig fennhordta az orrát. Azt mondta, inkább megölné magát, mintsem varrjon, vagy eladólány legyen.

– Tényleg azért ment férjhez az apámhoz, mert azt hitte, sok pénze és jó kapcsolatai vannak?

– Úgy tudom. A West Enden ismerte meg. Akkoriban Iris Petherall-lal, egy beképzelt blackheath-i lánnyal mászkált, mert a lány családjának volt pénze. Egyik este mind a két lányt magukkal vitték a színházba, és utána elmentek vacsorázni valami elegáns helyre. Nem emlékszem már rá, hogy hová, de volt zenekar, táncolni is lehetett, és Archie is ott volt. A háború alatt Franciaországban szolgált, és kétségtelen, hogy valamiféle hősnek állította be magát. Természetesen jóképű és előkelő volt. Az érdekes az, hogy Cynthia nem sokat mesélt róla másnap, csak annyit, hogy a szüleinek nagy háza van Sh-

ropshire-ben. Volt egy olyan érzésem, hogy kivetette rá a hálóját, és igazam lett. Két hét múlva összeházasodtak.

– Tényleg? – tátogott Verity döbbenten. – Olyan hamar?

Hazel összerezzent.

– Sejtem, mivel vette rá a nősülésre, de nem lenne illendőbb elmondani neked, mint azt, hogy honnan tudtam mindig is, milyen gazember és faragatlan tuskó. Nem számít, térjünk inkább vissza a barátnőd levelére. Szerintem menj le a telefonfülkéhez, és hívd fel most rögtön. Jót fog neked tenni, ha magad korabelivel beszélgethetsz.

Hazel letette a varrását, miután Verity lement telefonálni. Aggódott az unokahúga miatt, mert tudta, hogy az iskolában kibeszélik, talán még ki is közösítik az anyja miatt. Az emberek már csak ilyenek.

Szerette volna, ha jobban ki tudná fejezni az érzelmeit, és el tudná mondani Veritynek, milyen felnőtt, kedves és értelmes teremtés, s hogy mennyire megszerette, de képtelen volt rá, hogy ilyesmit kimondjon. El sem tudta képzelni, hogyan válhatott Verity ilyen jóvá, hiszen semmilyen szülői példa nem állt előtte: az anyja annyira el volt foglalva magával, hogy a gyerekével eszébe sem jutott törődni, és az apját meg csak a szerencsejáték érdekelte, meg az, hogy másnak tettesse magát, mint amilyen valójában. De bármilyen kiegyensúlyozottnak tűnt is Verity, nagyon sebezhető volt; a kora, az apja eltűnése, az otthona elvesztése és az anyja öngyilkossága mindmind túl sok együtt egy ilyen fiatal lánynak.

– Bárcsak tudnám, mit tegyek vagy mondjak! – sóhajtott fel. Gondolt már arra, hogy eladja Cynthia maradék értékeit, és a pénzből kicsit kitatarozza a házat, hogy Verity otthonosabban érezze magát itt. Vagy mégis meg kellene tartania a pénzt, hátha az unokahúgának később szüksége lesz rá… tanfolyamra vagy ilyesmire?

Verity jó húsz percig volt távol, és amikor megérkezett, az arca kipirult az izgalomtól.

– Olyan jó volt Rubyval beszélni! Igazán boldognak tűnt, de elszomorodott a hírre, hogy az anyu meghalt. Azt mondta, hogy Mrs. Wilberforce megengedte, hogy elutazzam hozzájuk egy időre, ha akarok, akár holnap is, ahelyett hogy visszamennék az iskolába. Szeretném látni a tengert!

– Még sohasem voltál a tengernél? – döbbent meg Hazel.

– Soha. Anyu minden nyáron megígérte, hogy elmegyünk Brightonba, de sohasem mentünk. Egyedül csak Wood nagymamánál nyaraltam Shropshire-ben. Nagyon szép, öreg ház volt, a kert gyönyörű, egy patak is keresztezte, de rajtam kívül nem volt más gyerek, akivel játszhattam volna, és a nagymama nagyon utálatos tudott lenni.

Hazel arra gondolt, hogy Verity több utálatos emberrel találkozott életében, mint kedvessel.

– Csodát művelne veled egy kis nyaralás – mondta élénken. – Persze aggódom, hogy olyanokhoz küldjelek, akiket nem ismerek, de ha ez a Wilberforce volt olyan jó, hogy befogadjon egy bajban lévő utcakölyköt, nem lehet rosszfajta. Van férje?

– Özvegy – felelte Verity. – Tanítja is Rubyt. Ugyan elég idős már ahhoz, hogy dolgozzon, de Mrs. Wilberforce igyekszik bepótolni a hiányosságait, mielőtt munkát vállal. Nénikém, kérlek, engedj el! Képtelen lennék visszamenni az iskolába, amikor Susan még barátkozni sem akar velem.

– Nem is volt a barátnőd, ha ilyen gyorsan hátat fordított neked – mondta csípősen Hazel. – Megmondom, mit teszek. Holnap magam telefonálok Mrs. Wilberforce-nak, és kiderítem, mikor megy vonat Torquay-ba. Nem mész iskolába, helyette kicsit rendbe szeded a lakást. Ha pedig minden jól megy, kedden, vagy amikor Mrs. Wilberforce mondja, elutazhatsz.

Verity előrehajolt, és megölelte a nagynénjét, aki ezúttal nem hőkölt hátra, mintha kígyó marta volna meg.

– Természetesen hiányozni fogsz – mondta rekedten. – Csak aztán jól viselkedj nekem!

Verity végül csütörtökön indult Torquay-ba. Mrs. Wilberforce azt mondta, mehet, amilyen hamar csak akar, de Hazel néni szerette volna kikísérni az állomásra, ezért meg kellett várni a szabadnapját.

Verity magánkívül volt az izgalomtól attól a pillanattól fogva, hogy elrendeződött, hogy mehet. Ki kellett mosnia és vasalnia a nyári ruháit, mialatt a nagynénje munkában volt, és szandált is vennie kellett. A pakolással gyorsan megvolt, mert mindössze három olyan nyári ruha akadt, ami még jó volt rá, egy rövidnadrág és egy blúz. Ruby mondta, hogy fürdőruhát nem kell vinnie, mert Wilbynek több is van, azokból kölcsönvehet egyet.

Gyötrelmes volt a várakozás. Verity kitakarította a házat, kifényesítette a rezet, lesúrolta a küszöböt és kigyomlálta a kertet, hogy gyorsabban teljen az idő. De még az olvasás sem segített, pedig az volt az egyetlen mód, amelynek segítségével elmenekülhetett a valóság elől, vagy el tudta érni, hogy gyorsabban múljanak a percek.

Végül elérkezett a csütörtök reggel. Sütött a nap, és egész hétre jó időt jósoltak. Verity megmosakodott, aztán azt a halványkék és fehér pamutruhát vette fel, amely még az anyjáé volt, és a nagynénje átalakította neki.

– Nagyon csinos vagy – állapította meg Hazel, amikor lejött a földszintre, és unokahúgát a pirítóssal szorgoskodva találta. – Illik hozzád ez a ruha. Na, már most, a vonat tizenegykor indul a Paddingtonról, és csak fél öt körül ér Torquay-ba, szóval készítek neked néhány szendvicset az útra.

Amikor elindultak, kiderült, hogy Hazel néni meglepően jól kiismeri magát London belvárosában. Lekísérte Verityt a lépcsőn a Charing Crosstól a földalattiig, és pontosan tudta, melyik szerelvény megy a Paddingtonra.

Húsz perccel korábban érkeztek az állomásra, és Hazel vett egy tábla csokit Veritynek, meg egy magazint is, hogy legyen mit olvasnia a vonaton.

– Azt akarom, hogy a hölgyeknek fenntartott kocsiban utazz – mondta. – És ne csinálj semmi olyat, amit nem illik.

Verity eltűnődött, mire gondolhat a nagynénje, ugyan mi illetlent csinálhatna egy vonaton, de nem szólt semmit.

– Nagyon furcsa lesz nélküled – szólalt meg Hazel, amikor a hangosbemondó bejelentette, hogy Verity vonata beáll az egyes vágányra. – Légy udvarias és segítőkész Mrs. Wilberforce-szal – tette hozzá, ahogy a vonat felé ballagtak a hölgyeknek fenntartott kocsit keresve. – A hétvégén telefonálok, hogy minden rendben van-e.

Hazel néni abban a pillanatban hátat fordított, ahogy a kalauz belefújt a sípjába. Verity gyanította, hogy azért, mert a könnyeivel küszködik.

Ahogy a vonat kigurult a Paddington állomásról, el a piszkos házak kopár hátsófalai és a röpke pillanatokra felvillanó nyomorúságos utcák mellett, ahol London legszegényebb lakói élnek, Verity szinte érezte, hogy a régóta dédelgetett gondok és aggodalmak tovaszállnak. Háttérbe szorult az iskola és a barátokkal való minden esetleges problémája, nem volt több bizalmas információt kicsalogatni remélő és ezért kedvességet színlelő szomszéd. Egy ideig nem fogja látni nagynénje arcán a fájdalmas és zavarodott kifejezést, és Ruby előtt nem kell tettetett gyászt mutatnia.

Igazából nem azért volt szomorú, mert az anyja meghalt. Sokkal inkább az a felismerés keserítette el, milyen korlátozottak voltak az egymás iránti érzéseik. Mikor osztottak meg bármit is egymással? Mikor beszélgettek el valami fontos dologról? Mikor nevettek együtt addig, míg az oldaluk bele nem fájdult? Vagy ha már itt tartunk, mikor sírtak egymás karjában? Hogyan tisztelhetne egy gyermek egy olyan szülőt, aki a baj első jelére összeomlik? Hogyan szerethetné igazán az anyját, amikor nem hitte, hogy az anyja valaha is felfogta, mit jelent szeretni őt?

Bizonyos szempontból örült, hogy az anyja meghalt, még ha borzasztó is ilyet beismerni. Ha élne, örökké csak élősködne

rajta, mindig csak nyűg lenne a nyakán, egy gond, amelyre meg kell találnia a megoldást.

Most szabad. Igaz, még egy évet Hazel nénivel kell élnie, de az is rendben van. Verity tisztelte a nagynénjét, és hálás volt mindazért, amit tett.

És lehet, hogy az apró, furcsa érzés, amely elfogja, amikor a nagynénje kedves, vagy megnevetteti, nem más, mint szeretet.

Verity mindent élvezett a vonatúton. Három idősebb hölgy ült még a kupéban rajta kívül Readingig, de ott mindhárman leszálltak, és az egész fülke az övé volt. Miután kiértek Londonból, minden olyan csodálatosnak tűnt a napfényben: csillogó folyók kanyarogtak a réteken, tehéncsordák legeltek a mezőn, és érdeklődve nézték az elhaladó vonatot. Az aranysárga kukorica-, búza- és árpamezők többségén már folyt az aratás. Verity megcsodálta, ahogy a parasztok levágják, kévékbe rakják a gabonát, valószínűleg azért, hogy kiszárítsák. Kisgyerekek segítettek, Verity még egy hatévesnél nem idősebb kislányt is látott egy nagy lovon, és erről az jutott eszébe, hogy csak annyit tud a földművelésről és a vidéki életről, amennyit az iskolai aratóünnepen hallott.

A vonat gyengéd ringatása és az ablakon beáradó nap melege elálmosította, és csak Bristolnál riadt fel, amikor megálltak.

Két hölgy szállt fel, és a beszédük megmosolyogtatta Verityt. Noha elegáns ruhát viseltek, úgy beszéltek, ahogy a gazdafeleségek szoktak a rádióban. Valamivel később megkínálták Verityt házi sütésű csokis süteménnyel, és kiderült, hogy egy Torquay melletti faluból származnak. Égtek a vágytól, hogy mindent elmeséljenek a tengerparti városról, és hogy a cím, ahová utazott, Babbacombe-ban van, a hegyek közt egy kis faluban, rövid buszútra Torquay-tól.

– Van függővasútja, ami levisz a tengerpartra – mondta a két hölgy közül a nagyobbik, majd magyarázni kezdte, hogy az egyfajta vasúti kocsi, olyan, mint a lift, és nyolc-tíz utast tud egyszerre szállítani fel vagy le. – És hiszi, vagy sem, egyszer egy szörnyű gyilkosság is történt ott.

– Tényleg így volt – szólt közbe a másik nő. – Egy gonosz férfi, igazi vadállat, fojtogatott és leszúrt egy idős hölgyet, aztán felgyújtotta a házát. Háromszor is próbálták felakasztani, de nem sikerült. Odafent Babbacombe-ban úgy hívják, a férfi, akit nem tudtak felakasztani.

Veritynek tetszett a történet, és biztosra vette, hogy Rubynak is tetszett, és hogy barátnője majd még több részlettel szolgál.

– Hogy mik vannak! – mondta. – Remélem, azért börtönbe zárták.

– Természetesen, bár vannak, akik azt mondják, hogy nem ő tette, különben sikerült volna kivégezni. Azt hiszem, a felesége és a gyerekei még most is a környéken élnek.

Exeter után a sín közvetlenül a tengerpart mentén futott. Verity alig akart hinni a szemének, csak úgy itta be a látványt, ahogy a hullámok a partot mossák alig néhány lépésre a vonattól. Kellemes, kábító illat kúszott be az ablakon.

– Ez a tengerpart illata – mondta az egyik hölgy. – Alga és só. Mi már észre sem vesszük, mert itt élünk, de azt mondják, jót tesz a tüdőnek. Ezért jönnek ide az emberek, hogy itt lábadozzanak a betegségük után.

Verity nem tudott elszakadni a látványtól. A tenger türkizkék volt, és a víz felszínén megcsillanó napfény olyanná varázsolta, mintha millió gyémánt ragyogna. Rengeteg hajó volt kint a vízen, többségükben kisebb jachtok, de néhány nagyobb, vitorla nélküli is akadt, olyanok, mint azok a gőzhajók, amelyeket a Temzén látott.

Amikor a vonat egy Dawlish nevű helyen robogott át, tucatnyi ember fürdőzött a tengerben, kisgyerekek gázoltak a víz-

ben anyjuk kezét fogva, és látott egy férfit, aki hatalmas homokvárat épített.

Látott már könyvekben képeket a tengerpartról, és tucatszor is kívánta már, hogy bárcsak valóságban is láthatná, de a valóság sokkal jobb volt, mint ahogy várta. El sem tudta képzelni, miért akarna valaki egy koszos városban élni, amikor itt is lakhat.

Végül a vonat megérkezett Torquay-ba. Verity sietve búcsút mondott útitársainak, kinyitotta a kocsi ajtaját, és a bőröndjével leugrott a peronra.

Nem ismerte fel rögtön a szélesen mosolygó, felé sétáló Rubyt. Még mindig annak a sovány, piszkos arcú, koszos ruhájú és kócos, vörös hajú lánynak a képe élt a fejében. De ennek a lánynak fénylő göndör fürtjei és szeplői voltak, csinos kék ruhája és olyan széles mosolya, mint a Teign folyó, amely fölött az imént haladt át a vonat.

– Verity! – kiáltott fel boldogan. – Azt hittem, sohasem érsz ide!

Semmi sem esett olyan jól Veritynek, mint barátnője meleg ölelése, és ahogy ugrált fel-alá, miközben ölelte. Valahogy ez arról árulkodott Veritynek, hogy az elmúlt hetek minden nyomorúságát maga mögött hagyta, és sokkal jobb jövő vár rá.

– Az utóbbi néhány éjszaka már olyan izgatott voltam, hogy aludni sem tudtam – mondta Verity. – De alig ismertem rád! Nagyon megváltoztál.

Ruby belekarolt, és kifelé indult vele.

– Wilby megváltoztatott – vihogott Ruby. – Először egy fürdővel, új ruhákkal, jó étellel, aztán jó modorra, szép beszédre tanítni.

– Tanítani – javította ki Verity.

Ruby nevetett.

– Néha még visszaesek, amikor nagyon izgatott vagyok. De mondd, kérlek, hogy tetszik az új Ruby, különben visszaváltozom.

– Még annál is jobban tetszik – mosolygott Verity. – Annyira örülök, hogy végre valami jó történt veled!

– Úgy tűnik, sorsot cseréltünk! Wilby elmesélte, mit tett az apád. Amikor írtál, és meglátta a nevedet, eszébe jutott, hogy olvasta az újságban. Még mindig szökésben van?

Verity szégyenkezve elpirult a gondolatra, hogy Wilby ismeri a családi hátterét.

– Ne csináld! – fogta meg Ruby a barátnője karját, megérezve, hogy valami baj van. – Wilby soha senkit sem hibáztat, különösen nem az olyan ártatlanokat, mint te. Különben jobb is, hogy tudja, így legalább nem kell titkolóznod előtte, és vele is beszélhetsz róla, ha akarsz. Most pedig siess, el kell érnünk a buszt, mert Wilby különleges uzsonnával vár minket.

Tizedik fejezet

ARCHIE NAPJAI nagyon kellemesen teltek Françoise gyönyörű kastélyában. Sok munka volt rajta, és a kertekben túlburjánzott a növényzet, de az éppen érő gyümölcsökkel és a színpompás virágágyásokkal maga volt a paradicsom. Archie-t mindenesként mutatta be az alkalmazottainak, és az istállók fölötti szobában lakott. Amikor az asszonynak látogatói voltak, tényleg ott aludt, de a többi éjszakát az asszony ágyában töltötte.

Az általa ismert legtöbb özvegyhez hasonlóan az étvágya kielégíthetetlen volt, és nagyon élvezte a vad szexjátékokat, például egymás kikötözését, vagy ha elfenekelte a hajkefével. Ötvenéves nő létére jól nézett ki, szinte ránctalan arccal, fényes, rézvörös hajjal és csinos, érzéki testtel. Archie szerette, hogy gyakran járkált meztelenül, és hagyta, hogy a férfi nézze, amint előtte maszturbál.

Életében először most pontosan azt kapta, amire mindig is vágyott: egy igazán szexi nőt, aki bármikor, bármilyen kívánságát teljesítette. Ráadásul jól is főzött, a pincéje tele volt minőségi borokkal, és látszólag egyáltalán nem érdeklődött a múltja iránt, csak élvezte vele a jelent. Sőt úgy érezte, lassan kezd beleszeretni.

Már három hete lakott nála, amikor egy késő délelőttön, mialatt ő a zsalugátert javította, ami mindig csapkodott a szélben, Françoise őrült módjára robogott végig a murvával felszórt kocsifeljárón régi Renault-jával. Bement Rouenbe vásárolni, és a szokásos templomi virágrendezésre.

Arra gondolva, hogy talán a szex miatt siet ennyire, Archie sietett, hogy kinyissa az autó ajtaját.

Legnagyobb meglepetésére úgy tűnt, az asszony rá haragszik.

– *Tu es un gredin!* – támadt rá, és utána olyan hadaró tirádát vágott le franciául, hogy Archie nem tudta követni. De az első néhány szót értette: *Gazember vagy!,* ezért gyanította, hogy a nő megtudott valamit a múltjáról.

A nő felkapott egy angol újságot az anyósülésről, és a képébe vágta. Archie megdöbbenésére saját, kis alakú képével nézett farkasszemet. A SZÖKÉSBEN LÉVŐ SIKKASZTÓ FELESÉGE ÖNGYILKOSSÁGOT KÖVETETT EL! – hirdette a szalagcím.

Françoise jobban tudott angolul olvasni, mint beszélni, ezért nem volt értelme hazudozni az újsághírrel kapcsolatban. Úgy tűnt, Verity holtan találta az anyját a konyhában a nyitott gázsütő előtt. Archie keserűen olvasta: a feleség és anya, aki nem tudott együtt élni a férje bűnével vagy az otthona elvesztésével.

Ám miközben Françoise dühöngve szidta, Archie csak arra tudott gondolni, hogy Cynthia és Verity elvették most tőle az első igazán jó dolgot, ami az utóbbi években érte. Françoise haragjából látta, hogy a nő sohasem fogja megbocsátani, hogy a kapcsolatuk alatt végig nős volt, s hogy a rendőrség körözte. Még ha jól beszélt volna franciául, sem találta volna a helyes szavakat, hogy kimagyarázza magát.

– Akarod, hogy elmenjek? – kérdezte.

A nő pofon vágta, és mielőtt Archie visszafoghatta volna magát, kétszeres erővel viszonozta az ütést.

– Kifelé, de rögtön! – ordította a nő az arcát fogva, amely most élénkvörösen lüktetett a pofontól. – Gyűlöllek!

Archie-nak rohanva kellett összekapkodnia a holmiját és mielőbb kijutnia, mert tudta, hogy a nő hívni fogja a rendőrséget. Öt perccel később, ahogy a bőröndjével végigsietett a kocsifeljárón, Françoise hadaró hangját hallva a bejárati ajtó mögül, Archie Cynthiát átkozta, amiért miatta ismét az újságokba került a neve. De a gyűlöletét teljes egészében áttette Verityre, pusztán csak azért, mert nem volt mást okolnia.

Verity kinyitotta a szemét, és egy pillanatra zavarba jött, hogy egy ablakot lát maga előtt a hálószobaajtó helyett. De aztán eszébe jutott, hogy nem otthon van Hazel nénivel, hanem Rubyval Babbacombe-ban.

Felült, és megdörzsölte a szemét. Ruby még mélyen aludt a mellette levő ágyban. Az utolsó emléke az előző estéről az volt, hogy Ruby John Lee hátborzongató történetét meséli, a férfiét, aki fojtogatott és leszúrt egy idős hölgyet, majd felgyújtotta a házát, lent, Babbacombe Beachnél. Három külön alkalommal is megpróbálták felakasztani, de nem nyílt ki a süllyesztő, így végül börtönbe került. Verity úgy vélte, ekkortájt aludt el, de még rémlett, hogy Ruby megígérte, ma megmutatja neki a helyet.

A találkozás Rubyval és Mrs. Wilberforce-szal egyáltalán nem olyan volt, mint amilyenre számított. Először félt, hogy Ruby megváltozott, félénk és hallgatag lesz. Aztán azt képzelte, hogy Mrs. Wilberforce szigorú és félelmetes lesz, a háza spártai, az étel nagyon egyszerű. De mekkorát tévedett mindenben!

Ruby még jobb társaságnak bizonyult, mint emlékezett. Látszott rajta, hogy boldog, amit betudhatott volna annak, hogy tiszta, jól táplálkozik, és szép ruhákban jár, de sokkal inkább úgy tűnt, hogy talált magában valamit, amire büszke lehet, és szerette az új énjét.

A Higher Downs Roadon lévő ház nagyjából akkora volt, mint Verity Daleham Gardens-beli otthona, csak nem olyan régi, ötszobás, szép nagykertes, családi ház. A tenger ott hullámzott a házak mögött, az utca túloldalán. A szikla szélére épültek a házak, és a tenger messze alattuk ostromolta a partot. Ruby nyomban megmutatta barátnőjének, hogy az emeleti szobákból jól látni a vizet, de a lentiekből épp csak megpillanthatják.

A berendezést nagyon régi és csoda szép örökölt és modern bútordarabok alkották. Lehet, hogy az évek során itt megfordult gyerekek összekarcolták a festést, nyomot hagytak a ta-

pétán, és elkoptatták a szőnyeget, de a ház így is nagyon előkelően, mégis barátságosan és otthonosan festett.

De bármilyen szép is volt a ház és a kert, semmi sem készíthette fel Verityt arra a lélegzetelállító, különleges panorámára, amely a Downsról nyílt, és amelyet Ruby rögtön megmutatott neki, még mielőtt beléptek volna a házba. A Downs sík, füves sétány volt a sziklán, csinos virágágyásokkal és sok-sok paddal, ahová az emberek leülhettek a kilátást csodálni. A szikla alatt a víz türkizkék volt, kis vitorlások kergetőztek a szelet kihasználva, a furcsa halászhajó és a sétahajó méltóságteljesen úszott tova. A tengerhez lemenő sziklákat fák és buja növényzet takarta, bár a sok zöld közt itt-ott kivillant a vöröses talaj. Ruby azt mesélte, hogy néha sziklák potyognak a vízbe, és olyankor a tengert barnára festi a föld.

Verity úgy vélte, képes lenne mindennap elnézni ezt a tájat, és sohasem unná meg.

Ami Wilbyt illeti, az asszony pontosan olyan kedves és barátságos hölgy volt, akiről Verity azt hitte, hogy ilyen csak a mesékben létezik. Ruby azt állította, hogy hatvan is elmúlt már, de ráncos arca ellenére sokkal fiatalabbnak nézett ki. Magas, hófehér hajú, élénkék szemű, kicsit kövérkés asszony volt, de így is elegáns mind öltözködésében, mind modorában. A legjobb mégis a belőle áradó melegség volt; Verity érezte, hogy abban a pillanatban körülölelte, amint belépett az ajtón. Wilby az egész életét arra tette fel, hogy gyerekeket fogadjon be, akiknek valamilyen okból ideiglenes otthonra volt szükségük, és Ruby azt mondta, meggyőződése, hogy mindegyiket szerette.

– Most annak az alapítványnak segít pénzt gyűjteni, amelyik azt tervezi, hogy kihozza a zsidó gyerekeket Németországból, hogy megmentse őket Mr. Hitlertől – tájékoztatta Ruby azon az első estén. Aztán azzal folytatta, hogy felvilágosítsa Verityt, milyen gonosz ember az a Hitler, és hogy mennyire gyűlöli a zsidókat.

Verity hallotta a rádióban még márciusban, hogy Hitler azzal fenyegetőzik, hogy remilitarizálja Németországot, és tudta, hogy ezt széles körökben elítélik. Nem igazán értette, ez mit jelent, nem jobban, mint a Spanyolországon végigdübörgő erőszakhullámot, vagy azt, hogy milyen következményekkel jár, ha a walesi herceg folytatja a viszonyt Mrs. Wallis Simpsonnal. Mindkét hír gyakran szerepelt a rádióban.

Azt azonban megértette, hogy lehetséges egy újabb háború Németországgal. Nemcsak a rádióban, újságokban hallhatott, olvashatott róla, de az utcán is folyt a szóbeszéd. Hajlott arra, hogy tényleg szóbeszédként kezelje, remélve, hogy a nyugtalanságot kiváltó problémákat meg lehet oldani. Gyakran kívánta, hogy legyen valakije, aki érti ezeket a dolgokat, és el is tudná magyarázni.

Úgy tűnt, Ruby rengeteget tud a világ dolgairól; szerinte azért, mert Wilbynek meggyőződése, hogy a fiataloknak is tisztában kell lenniük az ilyesmivel, ezért mindent nagyon világosan elmagyarázott.

Mielőtt leültek az esti étkezéshez – Wilby vacsorának hívta, míg odahaza Hazel néni teának nevezte –, Wilby elmondott egy imát az amerikai Porteknőben élő szegényekért.

Verity nem tudta, mi az, ezért megkérdezte.

– Kedvesem – nézett rá Wilby –, biztosan hallottál a katasztrofális méretű homokviharokról, amelyek áprilisban söpörtek végig az országon, Kanadától egészen le Texasig.

Verity a fejét rázta.

– Istenem, az iskolák annyira semmibe veszik a világ fontos eseményeit – ciccegett. – Nos, azóta szörnyű szárazság sújtja az országot, a hőmérséklet helyenként az ötven fokot is elérte, aminek következtében kiégett a gabona, és elpusztultak a háziállatok. S mintha ez nem volna elég nagy csapás, a férfiak többségének nincs munkája. Az emberek éhen halnak, Verity.

Az idős nő fürkészőn nézett Rubyról Verityre, mintha csak látni akarná, hogy a két lány felfogta-e a hallottakat.

– Ti már valamelyest megértitek, mit jelent az egyenlőtlenség és a nélkülözés, s én gondoskodom róla, hogy mindketten megtegyetek minden tőletek telhetőt, hogy megmutassátok másoknak, milyen helytelen semmibe venni a nálatok szerencsétlenebbek szorult helyzetét.

Azzal folytatta, hogy hisz abban, hogy nem csak a véletlen hozta össze Verityt és Rubyt.

– A szüleim megesküdtek volna rá, hogy ez Isten ujja volt – mondta halk kuncogással. – De én nem vagyok hajlandó olyan istenben hinni, aki megengedi, hogy ártatlanok szenvedjenek, és a kapzsi, kegyetlen emberek meg gondtalanul éljenek. Abban azonban hiszek, hogy a sors okkal avatkozik bele valakinek az életébe. Ti ketten tökéletes ellentétei voltatok egymásnak, amikor találkoztatok, és a körülmények ellenére összebarátkoztatok. Verity, te adtad az ötletet Rubynak, hogy javíthat az életén. És te, Ruby, megmutattad Veritynek, hogyan élnek a szegények. Képzeld el, Verity, mennyivel rosszabb lett volna kiköltöznöd a szép házadból, ha Ruby kicsit nem készíti elő neked a talajt. És Ruby, ha nem hatott volna rád Verity, képes lettél volna meglátni, milyen életet kínálok neked azon a napon ott, a bíróságon?

– Talán nem – vigyorgott Ruby. – Verity megmutatta nekem, hogy az előkelők közt is akad jó ember.

Verity teljes egyetértéssel rábólintott, bár gyanította, bármivel egyetértene, amit ez a rendkívüli asszony mond. Hogyan is ne bízna meg valakiben, aki az egész életét a nélkülöző gyerekeknek szentelte? A férje, akit láthatóan nagyon szeretett, néhány éve meghalt, s ő csak annyit változtatott azóta, hogy idősebb lányokat fogad be, mert az a véleménye, hogy a kisebb gyerekeknek és a nagyobb fiúknak szüksége van arra az egyensúlyra, amit egy férfi és nő közös gondoskodása biztosít.

– Ti, lányok, még nem vagytok tudatában – folytatta Wilby –, de az életetek keresztúthoz érkezett. Nagyon fontos lesz majd, hogy hogyan döntötök. Abból, amit a nagynénéd mondott, Verity, úgy vélem, hogy nem tartod túl sokra magad, és

inkább elfogadsz bármilyen munkát, ahelyett hogy végiggondolnád, mit is szeretnél csinálni.

Verity vállat vont.

– Lehetséges, de nem is tudom, miféle munkákat végezhetnék. Az emberek olyanokat mondanak, úgyis hamarosan férjhez mész, mintha egyáltalán nem számítana.

– Ha újabb háború lesz Németországgal, márpedig szerintem ez elkerülhetetlen, a fiatal nőknek kell majd helytállniuk a gyárakban, az utakon, a bankokban, az iskolákban és nagyjából az élet minden területén. Azt hiszem, valamennyi korodbeli lánynak fel kellene készülnie arra, ami nagy valószínűséggel bekövetkezik, és most van itt az ideje, hogy ezen gondolkodjon.

Kicsit elhallgatott, aztán Rubyra nézett, és elmosolyodott.

– Rubyval már beszélgettünk az itteni helyzetéről – mondta. – Bevallotta, hogy amikor ideérkezett, azt hitte, kénytelen lesz csak a természet adta józan eszére támaszkodni. Azóta sokat fejlődött az írása és olvasása, és gyanítom, reményteljesebbnek látja a jövőjét. De tudod, azt hiszem, te is remekül fogsz boldogulni, ha és amikor kitör a háború, mert nagyobb nehézséggel is megbirkóztál már.

Wilby felszolgálta a vacsorát, sajtos makarónit főtt tojással, a tetején extra sajttal. Finom volt, teljesen más, mint az az ízetlen étel, amit Hazel néni ugyanezen a néven oly gyakran főzött, és Verity kétszer is szedett magának.

A vacsora alatt a könyvekről beszélgettek, és Wilbyt teljesen lenyűgözte a Verity által olvasott könyvek száma és minősége is.

– Az olvasás az önművelés leggyorsabb módja. Örömmel látom, hogy Ruby olvasása is ugrásszerűen fejlődik – mondta –, de ott még nem tart, hogy ne tudná letenni a könyvet.

– Gondolom, ez azért van, mert még mindig elég lassan olvas, és nem áll össze a fejében a történet – vélte Verity. – De mondd csak, Ruby, jól tudom, hogy hamarosan munkába állsz?

– A jövő hónapban kezdek a Kastélyszállóban. Szobalány leszek, és az asztalok leszedésénél segítek, de egész az igazgatói székig fel akarom küzdeni magam.

Hamiskásan elmosolyodott, és Verity gyanította, valóban ez a vágyálma.

Irigyelte Rubyt, és titokban azt kívánta, bárcsak ő is itt lakhatna és dolgozhatna. De még nem hagyhatta magára Hazel nénit… meg különben is, vissza kell mennie az iskolába, hogy megszerezze a bizonyítványát.

– Biztos vagyok benne, hogy meg tudod csinálni – bátorította barátnőjét. – A lehető legtöbbet hoztad ki a sorstól kapott lehetőségből. Szebben beszélsz, van tartásod. Azt hiszem, bármire képes vagy.

– Igen, igazi csoda ez a lány – helyeselt Wilby ragyogó mosollyal. – És a látogatásod, Verity, csak még elszántabbá tette, hogy továbblépjen.

VERITY CSAK ESTE, villanyoltás után szedte össze annyira a bátorságát, hogy Rubyt az anyjáról kérdezze.

– Nem tudom, és nem is érdekel – felelte Ruby a sötétben.

– Fogadok, hogy érdekel – mondta Verity. – Én is szeretném tudni, hol az apám, még ha gyűlölöm és megvetem is.

– Még a bíróságra sem jött el, hogy lásson – vékonyodott el Ruby hangja. – Ő küldött abba a hampsteadi házba. Azzal a férfival volt ott, aki ott lakik. Együtt berúgtak. A férfi fizetett neki a szexért, aztán kidőlt, szóval az anyámnak volt alkalma körülnézni, és meglátta az órát.

– Tényleg? – kérdezte Verity, mert semmi más nem jutott az eszébe.

– Nem mondanám, ha nem lenne igaz.

Ruby hangja feszült volt, mintha fájna neki a beismerés.

– Akkor miért nem hozta el ő maga az órát? Alig hiszem, hogy a férfi a rendőrséget hívta volna, miután együtt voltak.

– A férfi az a fajta, akinek veszélyes barátai vannak. Anya után mentek volna.

– Szóval beszélt neked az óráról, és rád bízta, hogy szerezd meg?

– Aha. Azt mondta, a férfi nem lesz otthon napközben, de otthon volt.

– Biztos, hogy tudta, hogy elkaptak? Úgy értem, lehet, hogy nem is értesült róla.

– Egy rendőr elment hozzá még aznap este. Azt mondta, még csak részeg sem volt, szóval biztosan nem felejthette el. Az az igazság, hogy egyszerűen boldog volt, hogy megszabadulhatott tőlem. Azt hiszem, ha nem kapnak el, mostanra már kényszerített volna, hogy férfiakkal menjek el.

– Kizárt dolog, hogy ilyet tegyen – suttogta Verity döbbenten a sötétben. – Egyetlen anya sem tenne ilyet.

– Nem hiszed el? – horkant fel Ruby gúnyosan. – Már célozgatott rá. Mindegy, jobb is, hogy nem jött el a bíróságra. Wilby nem sajnált volna meg, ha találkozik az anyuval.

– Fogadok, hogy jól lehordta volna – erősködött Verity.

Ruby felsóhajtott.

– Fogalmad sincs, milyen jó színész tud lenni az anyám. Ha felveszi a legjobb ruháját, és csinosan megfésülködik, meggyőzte volna a bírót és Wilbyt is, hogy a lehető legjobban bánik velem, csakhogy rossz útra tévedtem.

Verity mintha halvány büszkeséget hallott volna ki ebből az utolsó kijelentésből, és rájött, hogy ők ketten ugyanabban a cipőben járnak. Egyikük anyja sem tökéletes – némelyek azt mondanák rájuk, hogy szörnyűek –, de ennek ellenére mindketten szeretik őt.

Ekkor kezdett el Ruby mesélni a férfiról, akit nem tudtak felakasztani, és Verity valószínűleg elaludt, mielőtt befejezte volna.

Az első Babbacombe-ban töltött hét csodásan telt Verity számára. Kellemes, enyhe időjárás, béke és nyugalom. Hazel nénitől eltérően Wilby nem sorolta folyton-folyvást az elvégzendő munkákat, csak nyugodtan közölte, mit kellene elvégezni, legyen az asztal megterítése, a konyha felsöprése vagy krumplipucolás, aztán ő maga nekilátott lepényt vagy süteményt sütni, és hagyta, hogy a lányok körülötte szorgoskodjanak.

Verity mindig is szerette, ha bevonják a munkába, és hasznosnak érezheti magát, de Miss Parsons és újabban Hazel néni mindig ott vigyázott fölötte, azt az érzést keltve benne, hogy mindent rosszul csinál. Nem úgy Wilby. Ő szinte rá se nézett a lányokra, hogy mit csinálnak, megbízott bennük, hogy jól végzik a dolgukat. Dicséreten kívül nem is hallottak mást tőle.

A napok változatlan napirend szerint teltek, ami nagyon megnyugtató volt: reggeli a kertben, mert csoda szép az idő, aztán Wilby kiosztott néhány feladatot. Később vásárolni ment, és szerette, ha a lányok vele tartanak. A St. Marychurch boltjai csak rövid sétára voltak, ráadásul sokkal szebbek, mint amilyenekhez Verity szokott a Lee High Roadon, így nem esett nehezére Wilbyvel tartani. És a tízóraira mindig hazaértek. Wilby tábori tejeskávét csinált nekik, ami meglehetősen bonyolult műveletnek tűnt.

Ruby egy óráig tanult, de Wilby Verityt is bevonta, és szórakoztató feladatokat adott a lányoknak. Utána Wilby kivonult a konyhába ebédet főzni, ezalatt Verity gyakoroltatta az olvasást Rubyval.

Jelenleg Susan Coolidge *What Katy Did (Mit tett Katy)* című könyvét, Verity egyik régi kedvencét olvasták, és Ruby nap mint nap panaszkodott, hogy nem jutottak elég messzire, mire ebédelni hívták őket.

Wilby szeretett délután lepihenni, és ilyenkor a lányok egyedül is elmehettek. Néha csak ültek a Downs füvén, és a nyaralókat nézték, közben beszélgettek, máskor viszont lementek a partra. Mindig pénzfeldobással döntötték el, hogy a

könnyebb megoldást választják, és a függővasúttal menjenek le Oddicombe Beachre, vagy a nehezebb úton, a meredek sziklaösvényen és az erdőn át sétáljanak le Babbacombe Beachig. Oddicombe Beach mindig napfényben fürdött, a part homokos volt, ami kellemesebb volt, ha mezítláb a vízben gázoltak, de Babbacombe Beachnél apálykor kisebb medencék keletkeztek, ahol jó móka volt kutakodni… és a régi kőmólón fiúk horgásztak.

A fiúk rejtélyesek voltak Verity számára, és sohasem ismert egyet sem. De Ruby nagyon lelkesedett értük, és tanította Verityt, hogyan kell érdeklődést mutatni a halászzsákmány iránt, hogyan kell flörtölni. Ruby nagyon jó volt a flörtölésben, értett hozzá, hogy magára vonja a fiúk figyelmét, aztán szégyenlősen elmosolyodott, és elfordította a fejét, a fiú pedig hamarosan ott termett, hogy valamilyen ürüggyel szóba elegyedjen vele.

A lányok különféle történeteket találtak ki magukról, hogy elmeséljék a fiúknak: hogy unokatestvérek, akiket azért küldtek Devonba, mert Londonban skarlátjárvány dúl, vagy hogy épp csak meglátogatták a nagynénjüket, mielőtt Amerikába indulnak egy óceánjárón.

Egy nap, ahogy felfelé kaptattak a sziklán, Ruby felnevetett.

– A saját történetünk sokkal izgalmasabb, mint amiket kitalálunk – mondta. – Én majdnem börtönbe kerültem, te pedig egy szökésben lévő szélhámos lánya vagy. Mi igyekszünk szörnyen előkelőnek tűnni.

Verity is nevetett, korábban erre nem is gondolt.

– Ha elmesélnénk a fiúknak az igazságot, valószínűleg nem hinnének nekünk. Milyen ostobaság!

Lihegve mentek tovább, mert a hegy nagyon meredek volt.

– Bárcsak örökre itt maradhatnék! – tört ki hirtelen Verity. – Hazel néni tényleg mindent elkövet, és tudom, hogy meg is kedvelt, de sohasem éreztem otthonomnak a házát. Gyűlölöm, hogy nincs fürdőszobánk, és hogy a vécé kint van. Télen szörnyű lesz.

Ruby megsimogatta a vállát, néma jeleként annak, hogy megérti.

– Amikor idekerültem, féltem bemenni a kádba – vallotta be. – Korábban sohasem fürödtem kádban. Lavórban kellett mosakodnom. De gyűlölném, ha vissza kellene mennem oda. Ha akarod, megkérdezem Wilbyt, maradhatnál-e.

– Még ha beleegyezne, sem maradhatnék – mondta szomorúan Verity. – Vissza kell mennem az iskolába, hogy megszerezzem a bizonyítványt.

– Talán visszajöhetnél a vizsgák után, és kereshetnél itt munkát.

– Tartozom annyival Hazel néninek, hogy legalább egy évig segítsem a béremmel. Különben is, addigra lehet, hogy találkozol egy fiúval, vagy unni fogjuk egymás társaságát.

Ruby csillogó tekintettel nézett rá.

– Sohasem fogok rád unni – fogadkozott. – Ráadásul Wilby úgy véli, hogy jó hatással vagy rám, ami kapóra jön.

Ismerve Wilby érzéseit, Veritynek könnyebb volt megtagadnia a beleegyezését Ruby vadabb terveibe. Ruby másnap este szeretett volna kiszökni, hogy találkozzanak két fiúval, akikkel délután beszéltek. A fiúk tizenhét évesek voltak, s Verity nem csupán félt tőlük, de azt is tudta, hogy Wilby túl okos ahhoz, hogy elhiggye a dajkamesét, amit Ruby be akart adni neki.

– Nem tehetjük – erősködött, és utána meg is indokolta, hogy miért. – Ne dobd el, amit itt kaptál pusztán azért, hogy egy fiúval találkozz.

Ruby duzzogott, de végül beadta a derekát.

– Azt hittem, kapható vagy egy kis kalandra – meredt morcosan Verityre. – Nem számítottam rá, hogy a jó kislányt játszod.

Verity nem szólt semmit. Szerette volna, ha el tudja mondani barátnőjének, hogy ez a nyaralás a legcsodálatosabb dolog,

ami valaha is történt vele, és nem meri megkockáztatni, hogy felizgatja Wilbyt, és azzal elront mindent, de nem találta a helyes szavakat. Azt sem merte bevallani, hogy fél a fiúktól amiatt, amit az apja tett vele. Túl szörnyű volt.

Aznap este enyhén feszült volt a hangulat. Ruby nem fecsegett, ahogy szokott, és ürügyként azt hozta fel, hogy hallgatni szeretné a rádiójátékot. Ha Wilby érzett is valamit, nem szólt semmit, csendben kézimunkázott. Verity megkönnyebbült, mert a darab jó volt, ráadásul tökéletes ürügy, hogy csendben maradjon.

Aznap este történt először, hogy miután lefeküdtek és eloltották a villanyt, nem kezdtek el beszélgetni. Verity suttogva bocsánatot kért, de nem kapott választ.

Másnap reggel zuhogó eső hangjára ébredtek.

– Tessék, ezzel vége is a nyárnak – jelentette ki Ruby, és az ágyból kiugorva az ablakhoz ment, és elhúzta a függönyt.

– Ez azt jelenti, hogy haza kell mennem? – kérdezte Verity, mert azt hitte, Ruby arra célzott.

– Dehogyis, te ostoba liba – vigyorgott rá Ruby. – Ne haragudj, hogy olyan kegyetlen voltam tegnap este.

Verity úgy érezte, kisütött a nap, és egy sugara az orrát csiklandozza.

– Nem kell bocsánatot kérned, mert én viselkedtem unalmasan. Szóval, mit csinálunk ma, hogy esik az eső?

– Segíthetsz az olvasásban. Van odalent egy Sherlock Holmes-könyv, már régóta szemezek vele.

Verity boldog volt, hogy megbocsátottak neki.

– Rendben, tökéletesen hangzik egy ilyen esős napra.

Wilby előírt néhány összeadást Rubynak, hogy reggeli után csinálja meg, így Verity a konyhába ment, hogy segítsen a mosogatásban.

– Mi volt ez az egész tegnap este? – kérdezte Wilby.

– Semmi különös – vágta rá Verity.

– Fogadjunk, valami olyat akart csinálni, amit nem helyeseltél. – Wilby szigorúan Verityre nézett, mer-e hazudni.

Verity vállat vont, nem akarta beismerni, hogy Wilbynek igaza van.

– Gondolom, egy fiú volt. Észrevettem, hogy Ruby koraérett e tekintetben. – Wilby felsóhajtott, mintha ez aggasztaná. – Sajnos azok a lányok, akik szeretet vagy anyai útmutatás nélkül nőttek fel, szinte elkerülhetetlenül áldozatul esnek az első mézesmázos modorú férfinak, aki az útjukba akad.

– De maga segített neki, és megmutatta, hogy másképp is lehet élni – mondta Verity. – Ruby nem akar visszatérni a régi életéhez.

– Persze hogy nem, Verity, de a fiatal lányoknál, különösen az olyan szeretetre éheseknél, mint Ruby, nagy a kockázata, hogy kihasználják és olyanra is rávegyék őket, ami nem is volt szándékukban. Ilyenkor a lány gyakran bajba kerül, a fiatalember pedig, aki esküdözött, hogy szereti, eltűnik.

Verity szerette volna felháborodottan odavágni az idős nőnek, hogy Ruby nem az a fajta, akit könnyen az orránál fogva lehet vezetni, de bármilyen tapasztalatlan volt is a világ dolgaiban, érezte, hogy Wilbynek igaza van. Ha Ruby kiszökik az éjjel, történhetett volna vele valami. Az a két fiú nem azért keresett lányt, hogy beszélgessen vele.

– Döbbentnek tűnsz, kedvesem – jegyezte meg Wilby. – Gondolod, hogy túl kemény vagyok Rubyhoz?

– Nem, dehogy – tiltakozott Verity. – Maga sokkal többet tud az ilyen dolgokról, mint én. Van valami, amiben segíthetek Rubynak?

– Csak légy a barátnője, és engedd meg, hogy ő is a barátnőd legyen. Bízzatok egymásban, és éreztesd vele, hogy szereted – mosolygott Wilby. – Van épp elég gondod neked is. Ruby elmesélte, hogy félsz visszamenni az iskolába.

– Így igaz – ismerte be Verity, és lehorgasztotta a fejét. – Sugdolózni fognak az anyám öngyilkosságáról, és néhányan biz-

tosan tudni fognak arról is, amit az apám tett. Mit mondhatnék vagy tehetnék ellene?

Wilby megölelte.

– Járj emelt fővel, kedvesem. Ne felejtsd el, te semmi rosszat nem tettél. Az emberek gyorsan ráunnak a pletykára, ha nem reagálsz rá. Na, lássuk csak, hogyan boldogult Ruby azokkal az összeadásokkal!

KÉT HÉTTEL AZUTÁN, hogy Verity Torquay-ba érkezett, Wilby és Ruby búcsút intettek neki az állomáson. Verity mélyen kihajolt a londoni vonat ablakán, és addig integetett, amíg el nem tűntek a szeme elől. Akkor lerogyott az ülésre, és megtörölte a szemét. Elég volt rágondolnia, hogy vissza kell térnie Hazel néni kicsi, sivár házába, és szeretett volna sírva fakadni. Wilby felajánlotta, hogy a téli szünetben ismét eljöhet, de az még nagyon távolinak tűnt.

Két nappal ezelőtt megjött az első menzesze, és nagyon örült, hogy Ruby ott van, és elmondja, mit kell tennie. Arra gondolt, bele is pusztulna, ha a nagynénjét kellene kérdeznie.

Vissza az iskolába. Újabb dolog, amit egyáltalán nem várt. De, ahogy Ruby is rámutatott, már csak rövid időről van szó.

Ideje elterveznie, mit akar csinálni, ha végzett.

Tizenegyedik fejezet

1937

– Ne, Michael, nem szabad – lökte el Ruby a fiú kezét a mellétől. – Különben is, ideje, hogy hazamenjek.

Borzasztó este volt, nyirkos és hideg, és Michael megígérte, hogy megnézik a *Koldus és királyfi*t Errol Flynn-nel, de mozi helyett egy wellswoodi kocsmába vitte a kocsiján, aztán néhány ital után lementek Meadfoot Beachre.

A dagály magasan állt, és többször is átcsapott az úttesten, majdnem elérve a kocsijukig, amely az út túloldalán parkolt egy kiugró szikla alatt. Michael azt állította, hogy romantikus, de Rubynak volt egy olyan érzése, hogy csak azért hozta ide, hogy kihasználja a helyzetet.

Hat hete járt már Michaellel, és reménytelenül belészeretett. A fiúban megvolt minden, amit Ruby egy férfiban szeretett: magas volt, sötét hajú, és roppant jóképű. Szerinte Michael kicsit hasonlított Errol Flynnre, a tekintete is ugyanúgy izzott. Újságíró volt, és azt mondta, hívták a *Times*hoz, de az azt jelentette volna, hogy el kell hagynia Rubyt, kivéve, ha a lány hajlandó vele tartani.

– Csak még néhány csókot – könyörgött Michael, és a keze a lány blúza alá siklott, mielőtt Ruby megállíthatta volna.

A fiú csókjaitól a fellegekben érezte magát, de nyomban észrevette, hogy Michael kikapcsolta a melltartóját. A fiú kezének érintése a csupasz mellén olyan csodálatos volt, hogy Ruby akaraterejét vesztve meg sem próbálta többé megállítani.

Még néhány csók után a fiú felhajtotta a szoknyáját, és ujjai megtalálták az utat befelé.

– Nem szabad – tiltakozott Ruby erőtlenül, de olyan kellemes érzés volt, hogy közelebb fészkelődött a fiúhoz, még többre vágyva.

Hirtelen a bugyi lekerült róla, az ülésen fekve találta magát, és Michael a sliccét gombolgatta.

– Michael, ne! – riadt meg Ruby. – Mi lesz, ha teherbe esek?

– Nem fogsz, majd vigyázok – mondta a fiú a szenvedélytől rekedt hangon. – Gyönyörű vagy, Ruby, muszáj, hogy az enyém légy! Tudod, hogy szeretlek, nincs miért aggódnod.

Michael még sohasem mondta, hogy szereti, és ez valahogy elejét vette minden további tiltakozásnak.

Kicsit fájt, és nagyon kényelmetlen volt, mert a lába különös szögben beszorult, miközben a fiú zihálva lenyomta. De nem tartott sokáig. Michael horkantásszerű sóhajtást hallatott, aztán mozdulatlanná merevedett. Majdnem rögtön fel is ült, és elhúzódott tőle.

Ennyi volt? – szerette volna Ruby megkérdezni. Mindig is valami csodálatos dolognak képzelte a szeretkezést, és nem számított rá, hogy egy kis piszkos matatás és néhány döfés után másodpercek múlva véget is ér az egész.

De nem mondott semmit. Zavarban volt, kicsit szégyellte, és ostobának érezte magát, amiért nem tudta, mire számítson.

– Azt hiszem, a legjobb lesz, ha most hazaviszlek – szólalt meg Michael, és cigarettára gyújtott, mielőtt beindította a motort. – Jól vagy?

Ruby szerette volna, ha a fiú újra kimondja, hogy szereti. Nem akart körbetapogatózni a bugyijáért, hogy aztán a fiú előtt vegye fel. De azt végképp nem akarta, hogy a fiú megkérdezze, jól van-e, amikor biztosan érezte, hogy nem.

– Csak vigyél haza, Michael – mondta, és az ajkába harapott, nehogy sírva fakadjon.

JÓ BIZONYÍTVÁNYA DACÁRA a legtöbb vállalatnál, ahová Verity irodai gyakornoknak jelentkezett, be sem hívták állásinterjúra, akik pedig mégis megtették, egyáltalán nem voltak lenyűgözve, hogy az egyetlen szakmai gyakorlata egy szomba-

tonkénti menzai állás volt a Chiesmansnél. Az egyik cég egyenesen azt javasolta, hogy a vendéglátásban kellene dolgoznia. Miután oly sokszor elutasították, Verity úgy érezte, el kell fogadnia az egyetlen felajánlott állást… kisegítői munkát egy nagykereskedelmi cégnél.

A St. Pauls Cooks nagy raktáráruház volt, amely a vegyeskereskedéseket látta el mindennel a gyapjúfonaltól és rövidárutól a ruházati cikkekig, cipőig és felsőruházatig. Hatalmas épület volt, de nagyon poros és sötét, közvetlenül az út túloldalán a Szent Pál-székesegyházzal szemben. Az állásinterjún Veritynek azt mondták, hogy noha a munkája főleg a rendelések felvétele lesz, néha más osztályokra is átteszik, és arra is lesz lehetősége, hogy kipróbálja magát a könyvelésben és az irodai munkában, így alkalma nyílik más képességei fejlesztésére is.

Az első sokk akkor érte, amikor a fűzőosztályra tették. Az összes többi eladó férfi volt, és kínos volt hallania, ahogy a melltartókról, kosárméretekről vagy a harisnyatartókról beszélnek, mivel eddig azt hitte, csak a nők ismerik ezeket a holmikat. De a legtöbb rendelés a kész fűzőkre érkezett – erős, tearózsaszínűekre, amilyeneket Hazel néni is viselt –, s mivel ezeket idősebb hölgyek rendelték, és cseppet sem voltak szexisek, néhány nap múlva a férfi eladókhoz hasonlóan Verity is viccelődött rajtuk.

A munka közel sem bizonyult olyan izgalmasnak, amilyennek hitte. Mr. Cushing, az osztályvezető minden reggel átadta neki a boltokból beérkezett rendelések papírjait. Majd' mindet kézzel írták, és alig olvashatóak voltak. Ilyesmiket olvasott:

2 Twilfit telikosaras fűző, 36-os méret, tearózsaszín.
1 Ambrose krémszínű szaténfűző, 40-es mell.
3 fehér pamut harisnyatartó, 26-os méret.

Verity dolga volt, hogy a rendelt árucikkeket levegye a polcokról, biztonságosan összekötözze egy zsineggel, és mellétegye

az árcédulát, majd ledobja a csomagolórészlegbe vezető csúszdán. Odalent egyetlen csomagba rakták össze a különböző osztályról rendelt árukat, és összeállították a számlát, amelyen valamennyi rendelt holmi árát feltüntették. Aztán a csomagot elküldték a megrendelőnek.

Napközben akár tucatnyi telefonos rendelés is befuthatott, és Mr. Cushing mindig megdicsérte, ahogy az ügyfelekkel beszél. Azt mondta, előtte olyan lányokkal dolgozott, akik alig beszélték a művelt angolt, nem hogy rendesen és udvariasan fel tudtak volna venni egy rendelést.

Összességében az 1936-os esztendő szomorú volt: meghalt György király, aztán ott voltak a találgatások, hogy Eduard király feleségül veszi vagy sem Wallis Simpsont, a viták, hogy a király összeházasodhat-e egy elvált nővel. Végül, az év végén a király lemondott, ami a legtöbb ember szerint helyes döntés volt. Legalább érdekesebb hír volt, mint a náci párt elsöprő győzelme a parlamenti választásokon, vagy a spekulációk, hogy Csang Kaj-seknek mi a szándéka Japánnal.

Veritynek sikerült az új évi hosszú hétvégét Wilbyvel és Rubyval töltenie, aztán egy hetet húsvétkor, és két hetet augusztusban. Ezen időszakok jelentették számára az év fénypontjait, még akkor is, ha a nap nagy részében Ruby a Kastélyszállóban dolgozott.

Az új, 1937-es év VI. György koronázásának tervével, amelyet május tizenkettedikére tűztek ki, reményt hozott az emberek életébe. Úgy tűnt, mindenki őszintén támogatja az új királyt, a feleségét és két kislányát, Erzsébetet és Margitot.

Verity segített megszervezni a Weardale Road-i utcabált a koronázás napjára, és ezen a napon valóban egész Anglia lázban égett. Ruby feljött az ünnepségre Torquay-ból, és teljes öt napig maradt, amely idő alatt nem csupán az utcabálon vettek részt, de belefért egy táncmulatság Lewishamben, a blackheath-i vásár és egy bevásárlóút az Oxford Streetre.

De alig vonták le a koronázási lobogót, és Ruby alig illeszkedett vissza az otthoni életbe Wilbyvel, az újságok máris visszahozták a komor hangulatot. A háborús áldozatok száma az egekbe szökött Spanyolországban, New Jersey-ben felrobbant a Hindenburg léghajó, a japán csapatok megszállták Pekinget, Sanghajt és Nankinget a kínaiakkal vívott háborúban. Aztán Windsor hercege új, amerikai feleségével nagy port felkavaró látogatást tett Berlinben, és még Hitlerrel is találkozott, amiért rengeteg kritikát kapott.

Biztosra lehetett venni, hogy az újságokban mindennap megjelenik valami Hitlerrel és egy újabb háború lehetőségével kapcsolatban, s mintha ez nem volna elég, ennek tetejében szomorú és komor cikkeket közöltek a munkanélküliségről és szegénységről, amely különösen Anglia északi részét sújtotta. Verity eltűnődött, történik-e valami olyan bárhol a világon, ami örömre ad okot.

A nagynénjével javításokat végeztek a házon az elmúlt évben. Verity átköltözött az anyja szobájába, és Hazel néni segítségével kicsinosította, az ablakra új függönyök kerültek, és az ágyra foltvarrással készült paplan. A nagynénje megbízott egy férfit, aki kitapétázta a folyosót és a lépcső falait. A tapéta krémszínű volt, zölden kavargó mintával, és a lábazat is krémszínű fából készült. S miután Verity eladta anyja még néhány ékszerét, sikerült venniük egy új, zöld szőnyeget.

Azt tervezték, hogy ezek után a társalgó kerül sorra. De Hazel néni húzta az időt, mert nem tudta eldönteni, megszabaduljon-e néhány öreg bútortól, amit még a szüleitől örökölt, vagy sem. Verity úgy vélte, meg kellene. El sem tudta képzelni, hogyan ragaszkodhat valaki egy viktoriánus kanapéhoz, ami borzasztóan kényelmetlen, a lószőr több helyen kilógott a műbőr huzat alól, és szúrta az ember lábát. De feltételezte, hogy a nagynénje szentimentális érzelmeket táplál a bútordarab iránt, amely egész életében ott volt a szeme előtt.

Anyja csecsebecséi közül már csak néhány maradt eladásra, de legalább jó hosszú időn át kihúzták velük. Hazel néni arra

számított, hogy hamarosan fizetésemelést kap, mivel az üzlet gyors ütemben fejlődött ősztől karácsonyig, amit mindenki annak a jeléül vett, hogy véget ért a válság.

Noha mostanra Verity majdnem mindenkit megismert a személyzetből a Cooksnál, csak egy igazi barátnőre tett szert. Sheila a harisnyakötöttáru részlegen dolgozott. A személyzeti vezető irodája előtt találkoztak mindkettőjük első munkanapján, és azóta is barátnők voltak. Nem tudtak sokat együtt lenni munka után, mivel Sheila Dagenhamben lakott, de mindig együtt ebédeltek. Nyáron szendvicset ettek a Szent Pál lépcsőin, télen pedig levest a Cheapside egyik kávézójában, vagy lementek a Cooks menzájára.

Ahogy az év vége közeledett, Verity fontolóra vette a jövőjét. Néha arra gondolt, új képességeit felhasználva jobb állást kellene keresnie. De a Cooksnál könnyű és egyszerű volt a munka, a munkatársak rendesek, és rendszeresen kapott fizetésemelést. Lehet, hogy más cégnél sokkal keményebbek lennének a követelmények.

Ami az apját illeti, továbbra sem fogták el. Amikor legutóbb kijött egy rendőr, hogy megkérdezze, Archie nem lépett-e a kapcsolatba a lányával, azt mondta, hogy a felettesei nem hiszik, hogy valaha is megtalálják. Hozzátette, hogy bizonyos információk szerint Dél-Afrikába szökött, de ezeket az információkat nem erősítették meg.

A háborúról szóló szóbeszédek közepette, amikor a legtöbb férfi arra készült lelkileg, hogy behívják katonának, Verity nem nagyon tudta elképzelni, hogy a rendőrség sokat törődne Archie Wooddal.

Ő mindenesetre egyetlen pillanatig sem gondolt rá.

Tizenkettedik fejezet

1938

– Boldog új évet, kedvesem – emelte Hazel néni a sherrys poharát Verity felé, amikor az óra elütötte az éjfélt. Az utcán hangos kiáltozás tört ki, és fémtálcák kongatásának a zaja hallatszott be. – Túl öreg vagyok már, hogy csatlakozzam hozzájuk… és különben is, reggel mindkettőnknek dolgoznunk kell. Szóval el is köszönök. Jó éjszakát.

– Boldog új esztendőt neked is, és aludj jól – felelte Verity, és belekortyolt a sherrybe. Nem túlzottan szerette, de úgy vélte, ez az az ital, amelyet meg kell tanulnia legyűrni.

Csüggedten hallgatta, ahogy Hazel néni kimegy a konyhába, aztán sercen a gyufa, hogy meggyújtsa a kis lámpást, amelyet kivisz magával a vécére. Aztán, ahogy az megjósolható volt, hideg levegő áramlott be, majd halk kattanás következett, ahogy nagynénje becsukta maga mögött a hátsó ajtót.

Verity minden éjjel meghallgatta ezt a rituálét, amióta több mint két éve hazajött Torquay-ból az első nyaralásáról. Néha sikítani szeretett volna, odakiáltani a nagynénjének, hogy csapja be az ajtót, kapcsoljon fel egy zseblámpát, törjön össze egy tányért, mosson el egy csészét, vagy vegyen ki egy sütit a dobozból. Bármit, csak valami mást. Ma este Hazel néni ivott egy kis sherryt, de nem eleget ahhoz, hogy dalra fakadjon, vagy sajtos pirítóst süssön.

Miután nagynénje felment a szobájába, Verity felállt, fogta a hátsó ajtónál levő zseblámpát, amelyre a nagynénje soha rá se nézett, és a vécé felé sietett. Koromsötét volt odakint, dermesztő hideg, és a szél is kezdett feltámadni. Hallotta, hogy a szomszédban az önkád folyton az ajtónak ütődik a szögén. Egyszer udvariasan szólt a szomszédoknak, hogy erős szélben szörnyű zajt csap, és tudnának-e odatenni valamit, hogy meg-

szűnjön a csattogás, de semmi sem történt, és most megint egész éjjel hallgathatja.

Hazel néni forróvizes palackot tett az ágyába, és most Verity hálásan ölelte magához, amikor lefeküdt. Fejét a párnába fúrta, behunyta a szemét, és kedvenc ábrándozásába menekült, amelyben Rubyval közösen vezetnek egy kávézót Babbacombe-ban. Ebben az álomképben mindketten idősebbek voltak, gyönyörű ruhában jártak, és szörnyen kifinomultan viselkedtek. Együtt éltek a kávézó feletti csoda szép lakásban, amely luxusfürdőszobával dicsekedhetett, és mindig meleg és napfényes volt.

A Babbacombe-ban töltött napok voltak Verity számára az év igazán boldog időszakai. Nyáron két hetet töltött ott, és próbált lejutni húsvétkor meg a pünkösdi hosszú hétvégére, de ennyi sohasem volt elég. Ha nincsenek a heti telefonhívások és a rendszeres levelezés Rubyval, Verity el sem tudta képzelni, hogyan bírná ki a nagynénje mellett.

Egyszerűen majd' megölte az unalom. A beszélgetések mindig arról szóltak, mi legyen teára, ki mit mondott a Chiesmansnél, és mi folyhat a szomszédoknál. Hazel néni nem olvasott könyveket, és sohasem volt sehol… még moziba sem járt, amit Verity annyira szeretett.

Ruby egyre csak azt hajtogatta, hogy keresnie kellene egy barátnőt, akivel együtt járnának vásárolni, vagy elmennének táncolni. De hol talál valaki magának barátnőt? Aligha állíthat meg valakit az utcán azzal, hogy legyen a barátnője. A munkahelyi társnőiről annyit tudott, hogy a legjobb barátnőikkel még az iskolában barátkoztak össze. De Verityhez nagyon gonoszak voltak a lányok az iskolában az anyja öngyilkossága után. Susan például elfordította még a fejét is, amikor elment mellette, mintha Verity valami ocsmány, fertőző betegségben szenvedne.

Két és fél év elteltével Verity még mindig érezte, mennyire megsebezte az anyja halála. Nem hiányzott, nem kívánta, hogy bárcsak élne, de a tragédia ott élt benne, a seb nem gyó-

gyult be. Tudta, hogy a helyiek még mindig úgy emlegetik, hogy „a lány, akinek az anyja gázzal megmérgezte magát". Egyszer azt mondta Rubynak, hogy még szerencse, hogy az apjáról nem hallottak, mert akkor úgy hívnák, „a csaló/öngyilkos lány".

Ugyanakkor úgy tűnt, Ruby teljesen levedlette a szerény kezdeteket, mint kígyó a bőrét. Helyesen beszélt, okos és művelt volt, és lélegzetelállító szépséggé fejlődött. Göndör, vörösesbarna hajával, ragyogó, zöld szemével, porcelánbaba-arcbőrével és manökenalkatával minden tekintetet magára vont, amerre csak járt. Szeretett a Kastélyszállóban dolgozni, és úgy tűnt, ott is mindenki jó véleménnyel van róla. Néha, ha szükség volt rá, beállt a recepciós pult mögé, és Verity tudta, abban a pillanatban, hogy megüresedik egy recepciós állás, Ruby jelentkezni fog a posztra.

Verity emlékeztette magát, hogy másnap, munkába menet hívja fel Rubyt, hogy boldog új évet kívánjon neki és Wilbynek. Ruby munka mellett elvégzett egy esti iskolát, ahol megtanult gyorsírni és gépelni. Egyik levelében megírta Veritynek, amint megkapja róla a bizonyítványt, jelentkezik a vendéglátói kurzusra.

VERITY NEGYEDÓRÁVAL KORÁBBAN indult másnap reggel, hogy a Hither Green állomásról fel tudja hívni Rubyt. Nagyon erős szél fújt, ezért felhajtotta a gallérját, és szorosabbra húzta a sálat a nyakán. A kabát az anyjáé volt, méghozzá nagyon jó teveszőr kabát, amelyet a Gorringesban vett. Szerencse, hogy Hazel néni előrelátó volt, és sokat megtartott anyja holmija közül, mert Verity mostanra kinőtte az összes ruháját, és a heti bérből nem maradt semmi *cifraságokra,* ahogy a nagynénje hívta. Majdnem százhetven centi magas volt, harminchetes cipőt hordott, és a nagy örömére az elfogadható 86-66-86 alakot tudhatta magáénak. A melle sokáig nem akart nőni, már attól tartott, örökre deszkamellű marad, de tekintve,

hogy hányan fütyültek utána az utcán, úgy vélte, minden bizonnyal meglehetősen vonzó.

Nem mintha szerette volna, ha ráirányul a férfiak figyelme. A férfiakat azzal azonosította, amit az apja tett vele, és néhány, a fagyöngy alatt kapott csókot leszámítva soha senkihez sem került olyan közel, hogy megtudja, tévedett-e ezzel kapcsolatban. Sheilának volt barátja, és gyakran áradozott, hogyan teszi őt Jack boldoggá, amit Verity nagyon unalmasnak talált. Ruby is hajlamos folyton a fiúkról írni, és leveleiben mindig akadt valaki, akitől a fellegekben járt.

Szerencsére, amikor múlt augusztusban Verity nála nyaralt, Ruby épp szakított Charlie-val, és bizonygatta, hogy összetört a szíve. Ez persze nem akadályozta meg abban, hogy megnézze magának a fiúkat, de legalább nem akart állandóan randizni, vagy ami még rosszabb, rávenni Verityt, hogy randevúzzon valamelyik barátjával.

A novemberi levelei jóformán csak egy Michael nevű fiúról szóltak, aki huszonkét éves, és autója van. Ruby biztos volt benne, hogy ő az „igazi". De a karácsonykor írt levelében nem említette, szóval lehet, hogy ez a láng is kialudt.

Szokás szerint keménykalapos férfiak tömege hömpölygött a Hither Green állomás felé. Verityhez hasonlóan ők is a belvárosban dolgoztak, és a Cannon Street-i vonathoz mentek. A kocsiban már csak állóhely volt, mire a Hither Greenhez ért, és Verity a számát sem tudta, hányszor bökték meg esernyővel. De az még mindig jobb volt, mint szemtől szemben állni egy bőszen füstölgő dohányossal, akit nem érdekelt a többiek közelsége.

A telefonfülke ez egyszer üres volt, és jó volt néhány percre elmenekülni a metsző szél elől. Tárcsázta a számot, bedobott néhány érmét, és amikor meghallotta Ruby hangját, megnyomta a gombot.

– Boldog új évet! – kezdte. – Úton vagyok a munkahelyemre, de mindenképpen el akartalak érni, mielőtt felszállok a vonatra. Mondd meg Wilbynek, hogy telefonáltam, jó?

– Hála istennek, hogy hívtál – felelte Ruby. – Komoly gondom akadt, és nem mertem leírni, hátha a nagynénéd elolvassa a leveleid.

– Nem szokta elolvasni. De mi történt?

Rövid csend következett, és Verity elképzelte, hogy Ruby gyorsan körülnéz, nincs-e Wilby hallótávolságra.

– Gyors leszek. Wilby kint ügyködik valamit a kertben. Ha hirtelen témát váltok, azt jelenti, hogy visszajött. A lényeg, fel tudnál hívni este fél nyolc után? Wilby valami gyűlésen lesz, és tudunk rendesen beszélni.

– Rendben – egyezett bele Verity. – Nagyon titokzatosan hangzik a dolog.

– Gyűlölni fog, ha megtudja. Terhes vagyok, Verity. Szeretném, ha elmennél az anyámhoz Kentish Townba, és szólnál neki, hogy intézze el az abortuszt.

Verity megtántorodott döbbenetében.

– Nem teheted! – kiáltott fel. – Azt hittem, szereted Michaelt.

– Nos, ő nem szeret engem, és megfutamodott – mondta Ruby keserűen. – És *igenis* megtehetem. Meg is fogom. Nem akarok gyereket…

Elhallgatott, és amikor ismét megszólalt, teljesen más volt a hangja. Eltűnt belőle az él, és úgy hangzott, mintha mosolyogna.

– Neked is boldog új esztendőt, Verity, reméljük, hogy mind közül ez lesz a legjobb. Ó, Wilby épp most jött be, és biztos vagyok benne, hogy szívesen beszélne veled, de el kell érned a vonatot. Hamarosan újra beszélünk.

Verity néhány döbbent másodpercig csak állt a kezében a kagylóval. De valaki, aki a telefonra várt, megkopogtatta az üveget, ezért Verity letette a kagylót, és elhagyta a fülke melegét.

Nem igazán hitte el, amit hallott. Sohasem gondolta volna, hogy Ruby ilyen messzire megy valamelyik fiújával. De Ruby

túlságosan tapasztalt volt ahhoz, hogy azt higgye, terhes, ha nem az.

Verity szeretett volna azon nyomban felszállni egy Torquay-ba tartó vonatra, hogy a barátnőjéhez menjen, de tudta, ez lehetetlen. Nem volt pénze jegyre… és egyébként is munkába kellett mennie. Ráadásul Wilby is halálra rémülne, ha váratlanul felbukkanna náluk.

Nagyon hosszú munkanapnak ígérkezett ez a nap így, hogy az esze folyton Rubyn járt. Mit értett a barátnője azon, hogy menjen el az anyjához, és intéztesse el vele az abortuszt? Gyereket elvetetni nem veszélyes? Milyen anya lenne képes ilyesmire?

– Nagyon gondterheltnek tűnsz – jegyezte meg Hazel néni, miközben kolbászt sütött a teához. – Úgy bámulsz arra a falra, mintha azt várnád, hogy keresztültör rajta valami.

A konyhában voltak, és a nagynénje begyújtott. A legtöbb estét, amikor hideg volt, a konyhában töltötték, és lefekvésig a rádiót hallgatták a tűz mellett. Csak nyáron és vasárnaponként használták a társalgót.

Verity gondolatban megrázta magát. Rubyra gondolt, és arra, hogy mi az ördögöt mondhatna neki. Senkit sem ismert, aki teherbe esett volna úgy, hogy nem volt férjnél, de hallotta, hogy az emberek nagyon utálatosak tudnak lenni az ilyen lányokkal. Azt viszont nem hitte, hogy Wilby is utálatos lenne; szomorú és csalódott talán, de semmiképp sem utálatos. Ennek ellenére kételkedett benne, hogy Ruby ezt elhinné.

– A munkára gondoltam – felelte nagynénje kérdésére. – Ne haragudj. Milyen volt a napod?

– Dolgos, nagy rendelést kaptunk egy blackheath-i hölgytől, az egész házba új függönyöket akar. A legdrágább brokátot választotta. Jó dolog lehet, ha valakinek annyi pénze van, hogy bármit megvehet, amit akar.

Majdnem fél nyolc volt, mire Hazel néni kiment. Alighogy kitette a lábát, Verity lerohant az utcára a telefonfülkéhez. Szerencsére üres volt, a hideg éjszaka is jó valamire. A tollat és a papírt a telefonkönyvre tette, és amikor sikerült elérnie, hogy ne pottyanjanak le, tárcsázta a számot.

Ruby a második csöngetésre felvette.

– Azt hittem, cserbenhagysz – mondta köszönés helyett.

– Mintha az előfordulhatna – vágott vissza Verity. – Most pedig írd le ezt a számot, és hívj vissza, mert nincs sok apróm.

Két perc múlva ismét vonalban voltak.

– Magyarázatot várok – mondta Verity. – Azt hittem, Michael „az igazi", és szeret téged.

– Azt mondta, szeret. – Ruby sírva fakadt. – Még azt is mondta, hogy feleségül vesz, amikor elárultam neki, hogy terhes vagyok. De aztán eltűnt. Igazi hazug fráter, Verity. Azt állította, hogy újságíró a helyi lapnál, de amikor elmentem hozzájuk, kiderült, hogy soha nem is hallottak róla. Voltam a lakásán is, de a házinénije azt mondta, elment úgy, hogy adós maradt egy heti lakbérrel. Még a kocsmába is elmentem, ahová néha elvitt, és úgy tűnt, mindenkit ismer ott. Kiderült, hogy nekik is összevissza hazudott. Hogy állás várja a *Times*nál, és hogy drága autót készül venni. Tényleg elhittem neki mindent.

– Istenem, Ruby! – sóhajtott Verity. – Teljesen biztos vagy a terhességben? Voltál orvosnál?

– Két menzeszem kimaradt, ez elég bizonyíték. Nem megyek orvoshoz, mivel abortuszt akarok. Na már most, van nálad papír és ceruza? Mert meg akarom adni az anyu címét. Elmész hozzá, elmondod neki, milyen helyzetbe kerültem, és megkéred, hogy intézkedjen. Van egy ismerőse, aki a prostiknak is meg szokta csinálni.

– Ne csináld, kérlek, ez veszélyes – könyörgött Verity.

– Átkozottul veszélyesebb világra hozni egy nem kívánt gyereket – vágott vissza Ruby. – Én csak tudom, én is ilyen gyerek vagyok. Nem tudnám egyedül felnevelni, lehetetlen.

– De Wilby segítene, és én is.

– Felejtsd el, abból semmi sem lesz. Csak tedd, amit kérek, és menj el az anyámhoz. Lehet, hogy furcsa lesz veled, de ne hagyd magad. Fenyegesd meg, hogy vagy megteszi, vagy felmegyek Londonba, és a nyakába varrom magam.

Verityt megijesztette Ruby vad elszántsága. Látta benne a keménység jeleit, amikor először találkoztak, de ezek Wilby mellett mind eltűntek. Valahogy érezte, nincs értelme tovább a veszélyről papolnia, vagy arról, mi helyes, és mi nem. Ruby elszánta magát, és ha az anyja nem intézi el neki, akkor keres valaki mást. Azt a valaki mást pedig nem fogja érdekelni Ruby, csak a pénze.

Ezért Verity leírta a címet.

– Legjobb, ha hat körül kapod el, amikor szépítkezni kezd, mielőtt elmegy otthonról. Az igazi neve Aggie Taylor, de csak Angie Taylornek hívja magát. Nem fog tetszeni, ahogy él, de ezt amúgy is tudtad. Kérlek, ne hagyj cserben, Verity, senkim sincs, aki mellettem állna, csak te.

Verity, miközben hazafelé ballagott, Ruby utolsó kijelentésére gondolt. Szigorúan véve ez nem volt igaz, mert Wilby gondolkodás nélkül mellé állna. De ebben talán mégsem. Azt mondaná, az örökbeadás a megoldás, ha Ruby tényleg nem akarja a gyereket. De ha Ruby akarná, Wilby segítene felnevelni, és saját unokájaként szeretné.

Az erkölcsi kérdésektől eltekintve, Verity valóban nem akart Angie Taylorrel találkozni. Egy anya, aki lopni küldi a gyerekét, rossz anya, és Verity szerint, Ruby nem került volna ebbe a helyzetbe, ha gyerekkorában szeretettel gondoskodtak volna róla.

Másnap este Verity rögtön munka után a Kentish Town felé tartó földalattira szállt fel. Meg kellett keresnie a Rhyl Streetet a londoni utcajegyzékben, és nagyjából tudta, hogy

jut el oda. Miután elhagyta a főutat, és befordult a sugárút mögötti keskeny, lépcsőzetes utcába, félelem járta át.

A házak kicsik voltak, többnyire emeletesek, Viktória királynő korában épültek a munkásoknak. A levegőben köd szitált, nem olyan sűrű, hogy ne tudta volna elolvasni az utcatáblákat, de elég ahhoz, hogy minden koszosabbnak és vészjóslóbbnak tűnjön a lámpás sárgás fényében. Eddig úgy gondolt Hither Greenre, mint szegény és barátságtalan helyre, de Kentish Townnak ehhez a részéhez hasonlítva egyenesen kívánatosnak tűnt.

Elsőre látható volt, hogy a házak többségében, ha nem mindben, több család is lakik; sok bejárati ajtó nyitva volt, és Verity látta a folyosón felsorakoztatott babakocsikat. A legtöbb háznak még függönye sem volt, így bepillanthatott a rosszul megvilágított szobákba, ahol gyerekek és felnőttek zsúfolódtak össze a tűz körül. Az általa ismert bútorzat itt nem létezett. Néhány szobában látott egy-egy vaságyat, de mást nemigen.

Bőre viszketni kezdett, ahogy elképzelte, milyen lehet így élni. Egész nap rettegett ettől a látogatástól, de most forrón kívánta, hogy Ruby anyja otthon legyen, elmondhassa neki, amit kell, és aztán mielőbb kijusson innen.

A Rhyl Street harminckettes számú ház éppolyan lerobbant volt, mint a többi a szomszédságban. Két rongyos, nyolc-kilenc év körüli kölyök kuporgott az ajtóban.

– Angie Taylort keresem – szólította meg őket Verity. – Nem tudjátok, itthon van-e?

– Láttam ojjan tíz perccel ezelőtt – mondta az idősebb fiú. – Te az uccán grasszálsz?

– Dehogy – háborgott Verity. – Menjetek be most, mielőtt megfagytok.

– Még nem mehetünk, a mamánk dógozik.

Verity nagyot nyelt, azonnal tudva, miféle munkáról van szó. Volt egy hatosa a kabátzsebében, azt odaadta a fiúknak.

– Menjetek, vegyetek egy kis sült krumplit. Az megmelegíti a bensőtöket.

– Köszönnyük, hölgyem! – A fiú rávigyorgott. – Angie az emeleten van elöl.

A csupasz falépcsőt hónapok óta nem söpörték le, és az egész ház dohos volt, főtt étel és még valaminek a kellemetlen szaga érződött, amit Verity nem tudott azonosítani. Odafent csak egy ajtó vezetett a ház homlokzati része felé. Verity bekopogott.

– Ki az? – hallatszott odabentről.

– Verity Wood, Ruby barátnője – felelte.

– Mit akarsz?

– Bizalmas ügy. Engedjen be, kérem.

Az ajtó kinyílt, és Ruby jóval idősebb, kiéltebb és kövérebb változata jelent meg. Göndör, vörös haja koszos, zöld pongyolájának a vállára omlott. A pongyola alatt a nő fekete alsószoknyát viselt. Verity tudta, hogy harmincnégy éves, de idősebbnek nézett ki.

Intett Veritynek, hogy menjen be, és becsukta mögötte az ajtót. A szobai lámpa fényénél a haja pont olyan vörösen fénylett, mint Rubyé.

– Honnajt ismered Rubyt? – kérdezte. Pongyolája zsebéből cigarettásdobozt vett elő, és kihúzott egy szálat a dobozból.

– Hampstead Heathen találkoztunk három évvel ezelőtt – felelte Verity. – Barátok maradtunk. Néha leutazom hozzá Torquay-ba. Ő kért meg, hogy jöjjek el magához, mert terhes, és azt szeretné, ha maga segítene neki megszabadulni a gyerektől.

Fájt Veritynek ilyen komoly dologról ennyire rideg és nemtörődöm módon beszélni, de érezte, nincs értelme diplomatikusabbnak lenni, legjobb egyenesen a tárgyra térni, és túllenni rajta.

Az idősebb nő nem tűnt meglepettnek, sem aggódónak.

– Mér' engem kér? Egyátalán honnajt az ördögbő' veszi, hogy ismerek valakit?

– Azért magát kéri, mert maga az anyja – mondta Verity idegesen remegő hangon. A szoba igazi disznóól volt, mocskos, büdös, szétdobált koszos evőeszközökkel, szépítkezőszerekkel és ruhákkal. A bevetetlen ágyon lévő lepedő olyan koszos volt, hogy legalább egy éve ott kellett hogy legyen, és a nyitott kandalló előtt fehérnemű száradt. – És tudja, hogy vannak kapcsolatai, ismer olyat, aki segíthet. Azt is kérte, mondjam meg magának, ha nem segít megszabadulni a gyerektől, ideköltözik, és itt fog élni a maga nyakán.

– A fenébe, aszt nem teheti! – kiáltott fel a nő. – Jobban kellet vón vigyánia! Megmontam neki, ha egy pasas arra kényszeríti, akkó' szopja le, mer' úgy nem kapja be a legyet. Anná' többet nem tehetek, hogy erre megtanítottam.

Angie szavaitól élesen felidéződött Verityben, amire az apja kényszerítette, és akaratlanul is öklendezni kezdett.

– Ez igazán gusztustalan – sikerült kinyögnie. – Hogyan tanácsolhat ilyesmit a saját lányának?

– Átkozottul okos dolog – vágott vissza Angie, és Verityt közelebb lépve mellbe bökte. – Ha eccer a szádba vetted egy pasas farkát, és végezté' vele, többé nem fog zavarni a dolog. A legtöbb jobban szereti, ha leszopják… te meg nem kaphacc el semmit tőlük.

Veritynek eszébe jutott, hogy Ruby azt tanácsolta, ne hagyja magát, ezért ő is mellbe bökte Angie-t, de az olyan érzés volt, mintha egy hatalmas mályvacukorba mélyesztette volna az ujját.

– Nem érdekelnek a mocskos tanácsai arról, hogyan kerüljem el a terhességet. Csak annyit akarok hallani, hogy elintézi Rubynak az abortuszt, mégpedig gyorsan.

– Sokba fog az kerűni – vonta össze Rubyéhoz oly hasonló zöld szemét a nő, remélve, hogy neki is leesik valami a dologból.

– Nem fog – jelentette ki Verity határozottan. – Elintézi, hogy ingyen megcsinálják, méghozzá jól és biztonságosan, mert Ruby a lánya, és tartozik ennyivel neki. Maga volt az, aki

abba a házba küldte, hogy lopjon, és még a bíróságra sem ment el, hogy megpróbáljon segíteni neki.

– Jó' tettem, hogy nem mentem, mint kiderűt. Megtaláta a szerencséjét, nem?

Verity rosszul volt ettől a nőtől, de tudta, meg kell próbálnia legalább annyira megkedvelnie, hogy rá tudja venni, segítsen Rubynak.

– Igen, megtalálta a szerencséjét, és most magának kell gondoskodnia arról, hogy meg is tartsa. Márpedig nem fog sikerülni, ha ez a gyerek megszületik. Maga is tudja, hogy akkor vissza fog jönni ide, Kentish Townba, és hamarosan nem marad más választása, mint hogy ugyanúgy keresse meg a kenyerét, mint maga. Nem hiszem, hogy ezt akarná, ugye?

Verity elővett egy fotót Rubyról. Wilby fényképezte még a nyáron. A fekete-fehér kép nem tudta visszaadni Ruby hajának és szemének szépségét, de így is lenyűgözően festett, ahogy Wilby kertjében egy fának támaszkodva nevetett, mert Verity képeket vágott neki.

Verity odaadta a képet Angie-nek. Az idősebb nő lélegzete elakadt.

– Gyönyörű, ugye? És nagy jövő vár rá a szállodaszakmában. De az és minden más is oda, ha gyereke lesz.

– Az a Mrs. Wilberforce gondoskodik róla, vagy nem?

Verity most először aggodalmat hallott kicsendülni a nő hangjából.

– Megtenné, de Ruby sohasem fogja elmondani neki, mert fél csalódást okozni. Mert Ruby ilyen, hűséges és szerető szívű, és hajlandó bármit vállalni, nehogy meg kelljen szomorítania, akit szeret. Ahogy képes lett volna inkább börtönbe menni, de nem árulta el, hogy az anyja volt az, aki lopni küldte.

Erre nagy csend állt be. Csak a tűz ropogását lehetett hallani, és azt, ahogy Angie a cigarettáját szívja.

– Rendben, elintézem – mondta végül a nő. – Mondd meg neki, hogy Mrs. Wilberforce-nak mongya azt, hogy engem látogat meg, és néhány napig marad is. Mer' beszéni akar velem.

Itt meglehet a dolog, és itt tőtheti az éjszakát. A jövő péntekre e' tudom intézni. Mondd meg neki, hogy délután négyre legyen itt.

Verity zavartan nézett rá, mire Angie felnevetett.

– Nem eccerre megy a dolog – mondta. – A barátom teszi a dógát, asztán várunk. Estére hatni fog, és éjfére vége is lesz, és mi is letehettyük a fejünket.

– Ruby azt mondta, nem érdekli a kockázat, de engem igen. Mivel jár ez? Ruby belehalhat? – kérdezte Verity.

– Nem nagyobb az esélye annak, hogy megha', mintha ezen a környéken szűné meg a gyerekét – felelte Angie. – A barátom tuggya, mit csiná'. Ápolónő. Ha úgy láttya, Ruby veszélybe' van, szól, hogy híjuk a mentőt. Persze nekik hazudni kell, mint a vízfolyás, hogy elvetél, de akkor is elláttyák, szóva' ne aggógy.

– Akkor rendben. – Verityt már attól is az ájulás környékezte, hogy rágondolt. – Megmondom Rubynak. De magának is fel kell hívnia. Mondja meg neki, hogy vigyázni fog rá.

Angie gúnyosan mosolygott, kivillantva rossz fogait.

– Igen, persze, de aszt akarom, hogy te is itt legyé'. Egyedű' nem bódogulok vele.

Veritynek egyébként sem állt szándékában magára hagyni Rubyt az anyjával.

– Itt leszek – vágta oda éles hangon. – Addig is húzzon fel tiszta ágyneműt!

– Nicsak, hogy fővágták a nyeevét! – kiáltott fel Angie. – Mit képzeesz, ki vagy te?

– Ruby barátnője – felelte Verity halkan, és egy kis kártyára felírta a babbacombe-i telefonszámot. A saját nevét is odaírta, és a mellék számát, amelyen Angie elérheti a Cooksban, és odaadta a nőnek.

– Akkor a jövő péntek? Előtte hívja fel Rubyt… és baj esetén ezen a számon érhet el.

– A francos rendőrségen kellene dógoznod, amijjen erőszakos vagy – gúnyolódott Angie.

Tizenharmadik fejezet

– Mi a fene van veled? – dörrent rá Hazel néni az unokahúgára. – Megkértelek, hogy nézz rá a kolbászra, amíg kifizetem a biztosító emberét, erre hagytad megégni!

Verity visszazuhant a valóságba.

– Ne haragudj – szabadkozott, és a megégett kolbászokra nézett, közben tudatosult benne, hogy a konyhában keserű füst terjeng. – A munkámra gondoltam. De semmi baj, csak a bőrük égett meg.

Másnap találkoznia kell Rubyval, és vele mennie Kentish Townba. Féltette a barátnőjét, de attól is rettegett, mit fog majd látni. A nagynénjének azt mondta, Rubyval tart az anyjához egyfajta közbenjáróként, és ott is marad éjszakára.

Nagynénje többször is beszélt már Wilbyvel telefonon, és szerinte az asszony igazi „hölgy", szóval nem látta semmi okát, miért akarna Ruby az igazi anyjával találkozni, akit Hazel csak „rosszfajtaként" emlegetett. Verity hasonlóan érzett, ezért ki kellett találnia egy hihető történetet Rubyval Wilby és Hazel néni számára. Végül azt gondolták ki, hogy Ruby úgy érzi, ahhoz, hogy végképp eltemethesse a múltat, meg kell ismernie az anyja hátterét… abban a reményben, hogy az rávilágít majd, miért is volt Angie ilyen rossz anya.

Wilbyt sikerült teljesen meggyőzni, igaz, ő maga többször is javasolta, hogy Ruby találkozzon az anyjával. Az a fajta ember volt, aki hitt abban, hogy a gondokra megoldás, ha megbeszélik őket. Ruby elmesélte, hogy gyakran járnak hozzá mások, hogy megbeszéljék vele a gondjaikat.

De Hazel néni teljesen másfajta személyiség volt. Ő nem részesült jó nevelésben, mint Wilby, és semmi tapasztalata nem volt sérült gyerekekkel és kártékony szüleikkel. Hazel fekete-fehér típus volt, aki az embereket jónak vagy rossznak látta, és

nem hitt abban, hogy megváltozhatnak. Szóval az volt a véleménye, hogy Rubynak távol kellene tartania magát az anyjától, és az sem tetszett neki különösebben, hogy Verity elkíséri a barátnőjét. Verity tudta, ha még azt is látná, milyen körülmények közt él Angie, teljesen elszörnyedne, ezért gyenge és meglehetősen ostoba nőnek festette le Ruby anyját, aki nehezen boldogul az életben.

– Mondanom kellett volna, hogy inkább hozd ide a barátnődet, töltse nálunk az éjszakát – mondta Hazel néni. – De feltételezem, túl késő van már a változtatáshoz. Csak remélem, hogy az a nő rendes ételt tesz elétek, és az ágy tiszta, kényelmes lesz.

Verity gondolatban maga előtt látta a nyomorúságos szobát és a koszos lepedőt az ágyon, és újfent azt kívánta, bárcsak ne kellene ott töltenie az éjszakát.

– Biztos vagyok benne, hogy közel sem lesz olyan rossz, mint hiszed – próbálta megnyugtatni a nagynénjét. – Abból, amit Rubytól hallottam, úgy tűnik, az anyja tényleg igyekszik összeszedni magát.

– Kár, hogy nem akkor tette, amikor Ruby még gyerek volt – szipogott megvetően Hazel néni. – Fogadok, azért akarja visszakapni a lányt, mert már dolgozik. Sok hozzá hasonló nő van. Mondd meg Rubynak, ne legyen ostoba, és ne dőljön be mindenféle mézesmázos beszédnek.

– Szereti Wilbyt, és túl jól érzi magát Babbacombe-ban ahhoz, hogy vissza akarna menni az anyjához. Csak le kell győznie a múlt szellemeit, és tisztáznia, hogyan is állnak a dolgok az anyjával. Én megértem őt.

– Megváltozott a világ – mondta Hazel néni elgondolkodva. – Amikor még kislány voltam, senki sem merte volna kibeszélni a szüleit, még akkor sem, ha éheztették vagy kékre-zöldre verték. Az anyánk utálatos alak volt, és az apánk gyenge. De elfogadtuk őket olyannak, amilyenek.

Verity szörnyen sajnálta a nagynénjét. Nem sok örömben volt része az életében, csinos húga a háttérbe szorította, a szü-

lei terrorizálták, aztán elvárták, hogy mellettük maradjon, és gondozza őket. De ezúttal Verity szerette volna valahogy a tudomására juttatni, hogy ő szereti, ezért átölelte az idős asszonyt.

– Nagyon kedves voltál hozzám – mondta. – Az egyszerű köszönet nem igazán elég, de szeretném, ha tudnád, nagyon sokat jelentesz nekem.

– Ó, ugyan menj már! – Hazel néni ellökte, de az alsó ajka gyanúsan megremegett, elárulva, hogy meghatódott, és az érzelmeivel küzd. – Csak azt tettem, amit bárki megtett volna a családjáért. Mellesleg, szeretem, hogy itt vagy körülöttem.

Verity gyengéden megsimogatta nagynénje arcát.

– Én is szeretek itt lenni. Szóval ne aggódj, hogy elmegyek egy éjszakára, nem lesz semmi bajom.

VERITY MÁSNAP KETTŐKOR elment a munkából, hogy a Paddingtonon találkozzon Rubyval. A munkahelyén azt mondta, hogy a fogorvoshoz megy. Egy kis táskában vitte magával a holmiját, amelybe elővigyázatosságból elpakolt egy kis üveg fertőtlenítőt, egy csomag egészségügyi betétet, szappant és tiszta törölközőt. Nem volt benne biztos, hogy Angie kitakarította a lakást.

Ruby vonata már bejött, mire Verity megérkezett az állomásra, és barátnője az újságos mellett várakozott sötétkék kabátjában, a fején krémszínű svájcisapka, a nyakában hozzáillő sál. Nagyon sápadt volt, minden élénksége a múlté volt.

– Mielőtt megkérdeznéd, nem félek – mondta, mielőtt még üdvözölte volna barátnőjét. – Csak szeretnék túllenni rajta, szóval ne is próbálj lebeszélni.

– Akkor csak annyit mondok, bármit teszel is, mész előre, vagy visszakozol, én ott leszek melletted – biztosította Verity.

Ruby halványan elmosolyodott.

– Tudtam, hogy számíthatok rád. Menjünk. Nagy megpróbáltatás lesz újra találkozni anyuval.

Angie Rhyl Street-i szobája valamivel jobban festett, mint Verity előző látogatásakor. Az ágyat bevetették, a ruhákat összeszedték, és mosatlan edények sem hevertek sehol. De így is koszos volt; a linóleumon porcicák kergetőztek, a kandallópárkányt vastagon belepte a por, és az asztalon levő viaszosvászon sem úgy festett, mint amit gyakran lesúroltak a hónapok során.

Angie azonban őszintén örülni látszott a lányának, megcsodálta a ruháját, a haját, és hogy mekkorát nőtt. De nem is próbálta megölelni.

– Nos, mán nem az én kislányom vagy többé – mondta végigmérve Rubyt. – Szégyen, hogy annyi okosság meg cifra beszéd mellett aszt nem tanútad meg attó' a beképzeet nőtő', hogy összezárva tarcsd a lábad.

– Nos, egy életre szóló leckét kaptam tőled abból, hogyan hagyjam hanyatt dönteni magam – vágott vissza Ruby élesen, kőkemény arccal. – De ne aggódj, anyu, még egyszer nem fogom elkövetni ezt a hibát. Csak legyünk túl a dolgon, és már itt sem vagyok.

– Csak ugrattalak, ne kapd fő a vizet – morgott Angie. – Az asszony mingyá' itt lesz. Engedményt kaptá tőle, mer' a lányom vagy. Szóva' ne jácd itt az úrinőt, mer' lehet, hogy fejjebb srófojja az árat.

Megittak egy csésze teát, amíg az asszonyra vártak. Angie az utcabeliekről mesélt, akiket Ruby is ismert, és azt is elmondta, mennyire aggódik, mi lesz vele, ha kitör a háború.

– Néhány bombát ledobnak ide, oszt a házak összeomlanak, mint valami átkozott kártyavár. Asszem, jobb vóna elkőtözni Londonbó'.

Verity látta Ruby arcán a riadalmat, hogy az anyja egyszer csak megjelenhet Babbacombe-ban, és úgy érezte, közbe kell szólnia.

– A legjobb volna, ha északra költözne valami kisvárosba – vetette fel. – A németek leginkább a kikötőket fogják bombáz-

ni. Ami azt illeti, szerintem az egész partvidéket veszély fenyegeti.

– Tényleg? – kérdezte Angie. – Ez eszembe se jutott.

– De az is lehetséges, hogy elvonul a vihar – tette hozzá Verity, noha tudta, hogy a dolgok jelenlegi állása szerint ez nem túl valószínű.

Angie láthatóan nem volt valami fényes elme, és a lelki finomság sem volt az erőssége, mert belefogott, hogy részletesen ecsetelje, hogyan is zajlik majd az abortusz.

– Fee fog űtetni egy székre, jól szét kell tárnod a lábad, és akkor foggya a cső végét, és beléd duggya. Ez eetart egy ideig, mer' pontosan a méhnyakhó kell illesztenie. Utána szappanos vizet pumpál be. Tudni fogod, mikó van jó helyen, mer' a víz nem gyön ki. Asztán ő lekopik, mi meg várgyuk, hogy megkezdőggyenek a fájdaamak, és aztán az egész kigyőjjön.

Veritynek tucatnyi kérdése volt. Steril-e az a cső, a szappanos víz okozhat-e heves reakciót, milyen erősek lesznek a fájdalmak? És mi lesz, ha valami rosszul sül el, és Ruby meghal? De nem tehette fel a kérdéseit, mert félt, hogy még jobban megijeszti Rubyt… különben is, Angie már arról beszélt, hogy régebben, amikor még kötőtűvel csinálták, hogyan zajlott ez a dolog.

– Rendben, anya, most már fogd be – szólt rá remegő hangon Ruby. – Nem akarok több rémtörténetet hallani. És az asszonynak se engedd, hogy ilyenekkel traktáljon.

– Erősödnek a fájdalmak – súgta Ruby Veritynek. Verity elbóbiskolt, bár ébren akart maradni, ahogy barátnője mellett feküdt. De hallva, hogy a fájdalmak erősödnek, nyomban felébredt.

– Mit tegyek? – kérdezte. A kandallópárkányon lévő órára pillantott, és látta, hogy hajnali három van.

– Semmit, csak maradj mellettem, hogy ne legyek egyedül. Ne keltsd fel anyut, az idegeimre megy.

Angie az egyik karosszékben aludt, a lábát a lábtartón nyugtatva, és erősen horkolt.

Angie sálat tekert a lámpa köré, hogy tompítsa az éles fényt, és a tüzet is megrakta, hogy a szobát melegen tartsa, de ha a halvány fény elrejtette is, milyen csúnya és koszos a szoba, amit Verity korábban látott, olyan rettenetes volt, hogy nem hitte, hogy valaha is képes lesz elfelejteni.

Az abortuszt végző nőt Evie-nek hívták, kis termetű, vörös hajú, ír nő volt, aki roppant magabiztosnak és hozzáértőnek tűnt, de amikor Rubyt felültette a székre, és a kezével belenyúlt, közben végig arról beszélve, hogyan kell megnyitnia a méhnyakat, Verityt a hányinger kerülgette.

Már Lifebuoy szappant reszelt egy tál forró vízbe, és bőszen kavargatta, míg a víz rózsaszín és habos nem lett.

Miután elégedetten konstatálta, hogy megnyitotta a méhnyakat, fogta a csövet, amelynek egyik vége a szappanos vízbe lógott, és a másik végét bevezette Rubyba, és addig tolta fel, amíg a lány felsikoltott.

– Akkó megvan – mondta. – A lányaim sikoltoznak, amikó jó hejjen van… kicsit hasonlít ahhó, ami idevezetett, libuskám.

Angie ezt roppant mulatságosnak találta, és töltött magának egy pohárka gint, de Ruby arca hófehér volt, a szeme tágra nyílt. Verity nézte, hogyan kezdi el Evie nyomogatni a csövön lévő gumilabdát, hogy a szappanos vizet a barátnőjébe pumpálja.

– Gondúlom, Angie má' monta, hogy a szappan irritá' és görcsöket okoz. Nem rosszabb, mint amikó meggyön a vérzésed. Néhány aszpirin, és minden rendben lesz.

Az egésznek fél óra alatt vége lett. Angie kifizette Evie-t, aki összepakolta a csövet és a sajtreszelőt, majd sietve távozott. Ruby azt mondta, felfúvódottnak érzi magát, semmi több.

Hosszú este volt. Angie-nek nem volt rádiója, amivel elterelte volna a figyelmüket, és egyre csak a gint nyakalta, és a szomszédokkal való veszekedéseiről hablatyolt, meg arról, ho-

gyan fenyegette meg a háziúr, hogy kidobja, és hogy a földszinti gyerekek milyen hangosak.

A gyerekek tényleg hangosak voltak. A folyosón játszottak valamit, és éles hangjuk nagyon zavaró volt. A ház hátsó részében valahol kisbaba sírt, és időnként egy férfi felüvöltött, hogy hallgattassák már el. De az utcai zaj is behallatszott: néhány fiú konzervdobozzal focizott, az asszonyok a gyerekük után kiabáltak, a részegek nótázva jöttek haza, néha elbotlottak. De éjfélre elcsendesedett a ház, Verity biztosan ekkortájt aludt el.

– Mennyire rossz? – kérdezte suttogva.

– Erős, de kibírható – felelte Ruby. – De azt hiszem, sok vért vesztek. Tudnál hozni másik betétet?

Verity nem vetkőzött le arra az esetre, ha mentőt kellene hívni, vagy ilyesmi, de Ruby hálóingben volt, és azon a tiszta törölközőn feküdt, amelyet Verity hozott neki.

Ahogy Verity felhajtotta a takarót, hogy segítsen barátnőjének betétet cserélni, megdöbbent a vér mennyisége láttán, és a szappanillat is nagyon erős volt.

– Ne nézz ilyen riadtan – mondta Ruby. – Semmit sem adnak ingyen. Csak dobd a betétet a tűzre.

Verity nyomasztónak és zavarba ejtőnek érezte végignézni, amit Evie csinált, mivel korábban még sohasem látta másik nő intim testrészeit, de minden zavara elmúlt most, és helyét a barátnőjéért való aggodalom vette át. Angie tovább horkolt, miközben Verity a barátnője mellett ült, és a derekát masszírozta, mert úgy tűnt, ez valamennyit segít. De a fájdalmak erőssége és a vesztett vér mennyisége ijesztő volt, és amikor Verity látta, hogy májdarabkákhoz hasonló vérrögök távoznak barátnőjéből, segített neki az éjjeliedényre ülni, és magában fohászkodott, hogy mielőbb legyen már vége ennek az egésznek.

Egy hirtelen toccsanás és a fájdalom azonnali enyhülése arra a reményre adott okot, hogy most már valóban vége, és Angie csak ekkor ébredt fel.

Verity hányingerrel küzdött, de sikerült elmondania Ruby anyjának, hogy szerinte vége.

– Megnézem – mondta az asszony, és felsegítette lányát az éjjeliedényről, aztán belenézett. – Igen, vége, most már jobban leszel, drágám – mondta Rubynak. – Megszabadulok ettő', addig Verity csinálhat egy teát minnyájunknak.

– Jobban vagy? – kérdezte Verity a barátnőjét, miután Angie kiment. Visszafektette Rubyt az ágyra. – Megmosdatlak, és beteszek egy tiszta betétet, jó?

– Láttad? – fogta meg Ruby a kezét.

– Nem, képtelen voltam odanézni.

Ruby halkan sírva fakadt. Verity magához ölelte, és ő is sírt, megosztva vele annak fájdalmát, ami az imént történt, és gyászolva a kis életet, amelynek vége szakadt.

– Veletek meg mi van? – kérdezte Angie az ajtóból.

Verity nem hallotta, mikor jött vissza. Az asszony felé fordult, de nem tudta rávenni magát, hogy megszólaljon.

– Most má' kár keseregni rajta – mondta Angie. – Vége és kész.

Ruby elaludt, miután Verity megmosdatta, Angie pedig elment arra hivatkozva, hogy találkoznia kell valakivel. Verity a tűz mellett ült egy karosszékben a kezében egy magazinnal, és olvasni próbált. De túl kevés volt a fény… különben sem fogott fel semmit abból, amit olvasott, mert a gondolatai folyton visszatértek ahhoz, aminek tanúja volt.

Még csak reggel nyolc óra volt, bár sokkal későbbnek érezte, mivel nagyon keveset aludt. Ruby a négyórási vonatot akarta elérni, de Verity nem volt biztos benne, hogy képes lesz rá. Túl korainak tűnt, hogy bárhová is menjen.

Alvó barátnőjére nézett. Még mindig nagyon sápadt volt, de Verity arra gondolt, talán csak a gyenge világítás miatt látja így. Odakint igazi hideg, sötét januári nap kezdődött, az utca még csendes volt. Két idős nő lépett ki a szemközti házból be-

vásárlókosárral a kezében, mindkettőjük arcát pirosra csípte a hideg.

Az volna a legjobb megoldás, ha Ruby még egy éjszakát itt töltene, gondolta Verity. Ő másnap reggel visszajöhetne, és kikísérhetné barátnőjét az állomásra. De nem igazán akarta Rubyt Angie-re és az ő legkevésbé sem gyengéd gondoskodására hagyni.

Vigye haza magával? Szívesen megtenné, de eltekintve attól, hogy az utazás árthat neki, ott van még Hazel néni. Ő mindig azonnal megérzi, ha valami szokatlan történik, és még ha Ruby a világ legjobb színésznője volna, sem valószínű, hogy leplezni tudná, hogy épp lábadozik valamiből.

Halk hangot hallott, ezért felkelt, és Rubyhoz ment. Barátnője ébren volt, de a homlokán izzadságcseppek gyöngyöztek.

– Hogy vagy? – kérdezte. – Izzadsz. Hozzak vizet?

– Azt hiszem, valami baj van – suttogta Ruby alig hallhatóan. – Nagyon rosszul vagyok.

Verity a homlokára tette a kezét. Tűzforró volt.

– Fáj valahol? – kérdezte ijedten.

– Mintha mindenem érzékeny lenne, még a karom és a lábam is. Nem tudom jobban megmagyarázni.

– Hozok aszpirint és egy kis vizet. Az biztosan segít.

– Anyu elment?

– Igen, találkoznia kell valakivel.

– Inkább tőlünk akar szabadulni. Csak azután fog visszajönni, ha már rég elmentünk.

Verityt megdöbbentette, hogy Ruby így gondol az anyjára, de valószínűleg igaza van. Végül is, Angie elég korán elment, és nem adott rendes magyarázatot. De nemcsak döbbenetes volt arra gondolni, hogy egy anya ilyen keveset törődjön a saját gyerekével, hanem ijesztő is, mert Verity számított a nő segítségére, tanácsaira, ha rosszra fordulnának a dolgok.

Hozta a vizet és az aszpirint, és feltámasztotta barátnőjét, hogy be tudja venni.

– Nem hiszem, hogy kibírod a hosszú vonatozást hazafelé már ma – mondta leülve Ruby mellé, aki közben újra visszahanyatlott a párnára. – Itt kellene maradnod még egy éjszakát.

– Itt maradsz velem?

Verity a barátnőjére nézett, s noha semmit sem értett az orvostudományhoz, anélkül is tudta, hogy valami nagy baj van. A láz volt az egyetlen nyilvánvaló tünet, de Ruby tekintete felhős volt, és a gyenge hangja sem tréfadolog.

– Természetesen veled maradok, amíg jól nem érzed magad – nyugtatta meg. – De azon tűnődöm, nem kellene-e mentőt hívni és kórházba vinni.

– Nem teheted – suttogta Ruby. – Bajba kerülnék, és anyu is.

Újabb óra telt el. Verity a barátnője mellett ült, és időről időre megtörölgette az arcát, a nyakát egy hideg, nedves kendővel. De úgy látta, Ruby egyre mélyebbre süllyed, nem volt már tudatában, mi történik vele, még azt sem érzékelte, ahogy Verity az arcát törölgeti.

Tizenegyre Verity kezdett pánikba esni, hogy Ruby akár meg is halhat, ha nem szerez neki segítséget. Bármi lesz is a következménye annak a segítségnek, nem lehet olyan súlyos, mint a halál.

– Kiugrom, és hívok mentőt – mondta Rubynak. – Majd én beszélek helyetted. Azt mondom, hogy elvetéltél, amikor az édesanyádat jöttél meglátogatni. Letagadom, hogy bármit is tettél, bizonyítani meg nem tudják majd.

Ruby csak üres tekintettel nézett rá, nyilvánvaló volt, hogy túl van már azon a ponton, amikor még képes döntést hozni magáról.

Nagyon hideg volt az utcán, különösen a zárt, fülledt szoba után. Verity előző nap látott egy telefonfülkét két utcával lejjebb. Végigfutotta az utat, a szíve félelemtől zakatolt.

Az operátornak azt mondta, fél, hogy a barátnője elvetélt, rengeteg a vér, és magas láza van. Miután megadta a nevét, Rubyét is és a Rhyl Street-i címet, az operátor azt mondta, menjen vissza, és várja a mentőt.

A MENTŐ AZ archwayi Whittington kórházba vitte Rubyt. Verity egyszer járt itt az anyjával, tizenegy éves lehetett, és a család egy beteg barátját látogatták meg. Akkoriban izgalmasnak találta, hogy belülről láthat egy nagy kórházat. De mentővel menni, látni, hogy a legkedvesebb barátnője hirtelen hányni kezd, aztán ernyedt, élettelen babaként hanyatlik hátra, ijesztő volt. Érezte a Lifebuoy szappan illatát Rubyn, és biztos volt benne, hogy a mentős is érzi, s azon töprengett, hívják-e a rendőrséget, ha egyszer a kórházba érnek.

A sürgősségi osztályon Rubyt elvitték, Veritynek pedig mondták, hogy üljön le a várószobában. Fiatal ápolónő érkezett, és kérdezgetni kezdte. Verity csak megadta neki Angie címét, és annyit mondott, hogy Ruby előző nap érkezett látogatóba az anyjához, de ma hajnalban rosszul lett. Azt is elmondta, hogy Ruby néhány napja megemlítette, hogy talán terhes, ezért látogatta meg.

Nem tudta, hogy a nővér hitt-e neki. Nem mondott semmit, csak leírta azt a keveset, amit Veritytől hallott, aztán elment.

Verity az ideg-összeroppanás határán volt, amikor két óra elteltével még mindig senki sem jött, hogy mondjon neki valamit. A várószoba tele volt valamilyen bajban szenvedő emberekkel: vérző fejű férfiakkal, akik talán verekedésből jöttek, és másokkal, akik ugrálva érkeztek, mert a lábuk sérült. Volt néhány halovány arcú anya beteg gyerekkel vagy csecsemővel a karjában, egy férfi egy fiatal lánnyal, akinek mintha a karja lett volna eltörve, és sok idős ember, akik közül néhány magában motyogott.

Valahányszor mentőkocsi érkezett, a beteget nyomban begurították a kétszárnyas ajtón túlra, ahová Rubyt is vitték, ezért Verity feltételezte, hogy az itt lévő emberek mind a saját lábukon jöttek, és nem számítanak annyira sürgős esetnek.

Végül fél négykor Verity összeszedte a bátorságát, és megkérdezte az egyik ápolónőt, mi van Rubyval. A nő megígérte, hogy kideríti, de Verity üljön le és várjon.

De ezúttal nem kellett sokáig várnia, mert egy orvos lépett ki az ajtón, és megkérte, hogy menjen vele. Kis irodába kísérte, s ott szembefordult vele.

– Ki tette ezt a barátnőjével? – kérdezte kertelés nélkül.

– Bocsánat, de senki sem tett vele semmit – felelte Verity. – Ma reggel egyszer csak vérezni kezdett.

– Ostobaság! – csattant fel az orvos. – Mondja el az igazat!

Nem tehette, megígérte Rubynak és Angie-nek. Az egyetlen lehetősége felháborodást színlelni, és ragaszkodni a sztorijához.

– Elnézését kérem – kezdte, és összevonta a szemöldökét. – Az igazat mondtam, és most megtudhatnám, kérem, hogy van a barátnőm? Azt hiszem, ez most a legfontosabb, nem az, hogy engem faggasson, amiért idehoztam, hogy segítsenek rajta.

– Azonnal a műtőbe került D&C[1] miatt – mondta az orvos haragosan villogó tekintettel. – Rengeteg vért vesztett, és nagy a kockázata, hogy nem éli túl. Talán tényleg semmit sem tud arról, hogy mit tett a barátnője, de valaki ezt tette vele, és azt a valakit meg kellene korbácsolni.

Verityt ájulás környékezte. A lába megroggyant, s ő nekitántorodott a falnak. Az orvos karon fogta, egy székhez vezette, és a fejét lenyomta a térde közé.

– Sóhajtson nagyokat – utasította. – Evett ma valamit?

Veritynek sikerült megráznia a fejét, s rádöbbent, az előző reggeli pár szelet pirítós óta semmit sem evett.

– Nos, akkor javaslom, hogy menjen, vegyen valamit. Épp elég betegünk van maga nélkül is.

Nyers hangja elárulta, hogy semmi szánalmat nem érez a lány iránt. Verity nem akart több kérdést, ezért felállt, és kisomfordált.

Talált egy pékséget a kórház közelében, és vett egy húsos pitét. Ahogy beleharapott, eszébe jutott a nap, amikor megismerkedett Rubyval, és pitét vett neki, s ahogy arra gondolt,

hogy a barátnője meghalhat, nehezére esett lenyelni a falatot. De kényszerítette magát, hogy egyen. Az orvosnak igaza volt, nincs szükségük elájuló emberekre a váróban… és erősnek kell maradnia arra az esetre, ha jönne a rendőrség.

A kórházba visszatérve újabb órát várt, közben a körmét rágta aggodalmában. Aztán amikor nem bírta tovább, hogy semmit sem tud, berobbant a kétszárnyas ajtón, és követelte, hogy mondjanak valamit a barátnője állapotáról.

Egy ápolónőt kérdezett, alacsony, idős asszonyt, aki nagyon ráncos volt, és túl öregnek nézett ki ahhoz, hogy még mindig dolgozzon.

– Muszáj tudnom – könyörgött Verity. – Fogalmam sincs, hogy hazamenjek-e, vagy mi legyen. A nagynénémmel élek együtt, és már biztosan nagyon aggódik. Nincs telefonja, hogy felhívhatnám.

– Várjon itt – mondta a nő. – Mindjárt megkérdezem.

A fertőtlenítő és más gyógyszerek szagától Verity gyomra felfordult, miközben várt. Nagy volt a nyüzsgés és a zaj is: betegápolók betegeket gurítottak tova tolókocsikon, ápolónők siettek el mellette, valahonnan távolról bömbölő hang hallatszott, a közelben kisgyerek sírt.

Az idős ápolónő visszajött.

– Mondja, Miss Wood, Wilby a beteg bátyja vagy csak egy barát?

– Nem, csak egy hölgy, akit nagyon kedvel – felelte Verity. Nem akarta elárulni, hogy Ruby vele él, mert attól tartott, kapcsolatba lépnek vele. – Miért kérdi?

– A mellette levő ápolónő mondta, hogy ezt a nevet hajtogatta önkívületében.

Ettől Verity százszor jobban aggódott.

– De hogy van?

– Csak annyit mondhatok, hogy kritikus az állapota. Azt javaslom, lépjen kapcsolatba az anyjával, vagy ezzel a Wilby nevű illetővel, és hívja ide őket.

– Annyira rossz a helyzet? – kérdezte rekedten Verity, és könnybe lábadt a szeme. – De Wilby Devonban lakik.

Az ápolónő vállat vont.

– Ha el tud jönni, talán mindent megváltoztat a barátnője számára. Most mennem kell, magára bízom, hogy értesítse, akit kell.

Verity visszament a várószobába, és leült. A feje kóválygott az ellentmondásos gondolatoktól. Ha Ruby életben marad, és megtudja, hogy szólt Wilbynek, sohasem fogja megbocsátani. De ha meghal, anélkül, hogy Wilby tudna róla, Wilby lesz az, aki sohasem bocsát meg neki.

Verity tudta, bármit tesz is, mindenképp kitagadják.

– Szóval, mi a *helyes* döntés? – kérdezte magától.

Az, hogy telefonál Wilbynek. Utána pedig vissza kell mennie a Rhyl Streetre, hogy megkeresse Angie-t.

– Csak maradj életben, Ruby – suttogta maga elé. – Kibírom, ha soha többé nem állsz szóba velem. De azt nem bírnám elviselni, ha meghalnál.

Tizennegyedik fejezet

VERITY IZGATOTTAN bontotta fel a Torquay-ból érkezett levelet, mivel aggódva várta, hogy végre hírt halljon Rubyról. Úgy érezte, ha barátnője vette a fáradságot, hogy írjon, az azt jelenti, hogy megbocsátotta Verity „árulását", ahogy ő hívta. Ha bántani akarná, akkor a telefont használná, hogy élőszóban tegye.

De elakadt a lélegzete, ahogy előhúzta az egyszerű fehér lapot a borítékból. Csupa nagybetűvel Ruby csak ennyit írt:

SZÁMOMRA MEGHALTÁL.

Nem volt magyarázat arra, Ruby miért érezte úgy, hogy ilyen kegyetlennek kell lennie, és az üzenet határozottsága bizonyította, hogy megkeményítette a szívét, és már nincs visszaút.

Verity annyira megdöbbent, hogy néhány percig sírni sem tudott. Csak rémülten nézte a szavakat. De amikor rájött, hogy vége a barátságuknak, amelyet Verity mindennél többre tartott, eleredtek a könnyei.

Amikor telefonált Wilbynek a kórházból, természetesen tisztában volt vele, hogy megszegi a Rubynak adott szavát. De nem rosszakaratból vagy figyelemfelkeltésből tette, hanem mert a helyzet kétségbeejtő volt. Senki – sem ő, sem az orvos vagy az ápolónők – sem hitte, hogy Ruby túléli az éjszakát.

Miféle barátnő lenne, ha nem próbált volna meg kapcsolatba lépni Wilbyvel, azzal az asszonnyal, aki annyit tett Rubyért, hogy elbúcsúzhasson tőle?

Vagy talán Ruby annyira önző, hogy nem érti, milyen fontos az ilyesmi a szerető emberek számára?

Ha Ruby meghal a kórházban, a rendőrség vagy Angie úgyis értesítette volna Wilbyt, és elmondja neki, mi történt. Ruby

talán azt képzeli, hogy ez a kívánatos módja annak, hogy az ember a szerette haláláról értesüljön.

De eltekintve attól, hogy tájékoztatnia kellett Wilbyt, Rubynak vajon van fogalma arról, hogy Verity min ment keresztül azon az éjszakán? A végtelen, sötét órák alatt, miközben Ruby alig volt magánál, Verity végig mellette maradt. A kórházi ágy mellett térdelt a padlón, és imádkozott, hogy Ruby életben maradjon. Még abban is hitt, hogy Isten meghallgatta a könyörgését, mert vasárnap reggel hét körül Ruby végre kezdett magához térni.

Wilby tíz órakor érkezett, Devontól Londonig vezetett öreg Austinján, amelyben még fűtés sem volt. Jéghideg volt, kimerült és merev a hosszú vezetéstől, de ha csalódott is Rubyban, vagy haragudott rá, semmilyen jelét nem adta. Verity nem látott mást rajta, csak a szeretetet és a végtelen aggodalmat Ruby miatt.

Az sem volt kétséges, hogy Ruby örül, hogy Wilbyt láthatja. Nagyon rosszul volt, de úgy kapaszkodott az idős asszonyba, mint a mentőövbe, és nem kérdezte, hogyan került oda. Talán jobb lett volna, ha Verity marad, és később megmagyarázza, mit miért csinált, de Wilby hazaküldte, mondván, ő is kimerült, és megígérte, hogy mindent elrendez.

Másnap Wilby felhívta Verityt a munkahelyén, és elmondta, hogy egy panzióban szállt meg néhány napra, amíg Ruby fel nem épül annyira, hogy utazhasson.

– Olyan ostoba volt, hogy nem bízott bennem! – sajnálkozott. – Igaz, én sohasem egyeztem volna bele az abortuszba. Megoldottuk volna, hogy örökbe adhassa a kicsit, ha semmiképp sem akarja megtartani. Téged nem hibáztatlak, Verity, tudom, milyen erőszakos tud lenni Ruby, ha véghez akar vinni valamit.

Verity akkor elsírta magát, és elmondta az idős nőnek, attól fél, hogy gyűlölni fogja, amiért telefonált neki.

– Attól tartok, Ruby valóban árulóként gondol rád, Verity – mondta Wilby gyengéden, hangja elcsuklott az érzelmektől. –

De ez majd elmúlik, ha teljesen felgyógyul. Megmondtam neki, hogy végtelenül hálás vagyok, amiért felhívtál. Még a gondolatát sem tudom elviselni, hogy éreztem volna akkor, ha nem láthatom még egyszer, utoljára. Hangsúlyoztam, hogy helyesen cselekedtél, azt tetted, amit tenned kellett. Ha van valaki, akit hibáztatni lehet, az a saját anyja, aki még meglátogatni sem jött el. Nehéz elhinni, hogy valaki ennyire érzéketlen lehet.

Verity hitte, hogy Wilbynek igaza van, és amikor Ruby teljesen felgyógyul, még azt is szégyellni fogja, hogy egyáltalán eszébe jutott a hűtlenség gondolata Verityvel kapcsolatban.

Mekkorát tévedett! Két hónap telt el, Ruby tökéletesen felépült, és újra dolgozott. Bocsánatkérő levélnek kellett volna érkeznie, s kérésnek, hogy húsvétkor Verity ismét utazzon Devonba, ahogy az már megszokottá vált, helyette úgy tűnik, szoros barátságuknak vége, és Ruby gyűlöli őt.

Verity csak egyetlen magyarázatot talált barátnője kegyetlenségére: úgy vélte, Ruby azt hiszi, Verity féltékeny rá Wilby miatt. Talán azt képzelte, Verity abban a reményben hívta Londonba Wilbyt, hogy a szent képében tündököljön, miközben Ruby testesíti meg a rossz útra tért lányt. Nem tűnt lehetségesnek, hogy Ruby annyira őrült lenne, hogy elhiggye, Verity képes volna ellene fordítani Wilbyt, vagy annyira rosszindulatú, hogy merő gonoszságból képes volt elküldeni ezt a szörnyű üzenetet, de ez volt az egyetlen értelmesnek tűnő magyarázat.

Verity örült volna, ha mindent őszintén elmondhat Hazel néninek, és kikérheti a véleményét, de erről szó sem lehet. Hazel néni is gyanakodott rá, mert a hétvége után Verity nagyon visszahúzódó lett, és nagynénje vég nélküli faggatózása kis híján megőrjítette. De nem tehette, s nem is tette, hogy a nagynénjének vagy bárki másnak beszéljen erről a borzalmas és fájdalmas élményről.

Senki sem jött ki jól ebből az ügyből: sem Verity, amiért beleegyezett, hogy megkéri Angie-t, intézze el az abortuszt; sem

Angie, amiért ilyen veszélybe sodorta a saját lányát; de Ruby sem, ha képes volt hátat fordítani annak a személynek, aki próbált helyesen cselekedni.

Verity hasonlóan érzett, amikor az anyja öngyilkos lett… ugyanilyen bűntudat, harag és szörnyű magány gyötörte.

Teltek a hónapok, eljött, majd elmúlt a húsvét, a Wilby kertjében űzött tojásvadászatra emlékeztetve Verityt, vagy arra, amikor lementek a partra, és egymást noszogatták, hogy belegázoljanak a jéghideg tavaszi vízbe.

Elérkezett a pünkösd, aztán a nyári szabadság, felidézve mindazokat a dolgokat, amelyeket együtt tettek a napfényes délutánokon: a vízi csatákat, a versengést, ki tudja gyorsabban megenni a fagyit, vagy ahogy teljes sebességgel átrohantak Brixhamen, hogy elérjék az utolsó kompot vissza, Torquay-ba. Fiúkkal flörtöltek, dodzsemeztek, ettek csigát, és ketten megittak egy üveg almabort, aztán gyalog mentek haza, mert túl részegek voltak ahhoz, hogy buszra szálljanak. Szép emlékek, boldog napok. Sohasem számított, hogy esik, vagy nincs pénzük. Akkor is jól érezték magukat együtt, ha csak fecsegtek vagy vihogtak egy buszmegálló menedékében.

Verity sóvárgón vágyott vissza a barátnőjéhez, érezni akarta a tenger illatát, hallani, ahogy a hullámok a partot mossák, és érezni, ahogy a szél a haját borzolja. Az élete most üres és unalmas volt. Nem hitte, hogy valaha is képes lesz még nevetni, vagy olyan közel kerülni valakihez, mint amilyen közel álltak egymáshoz Rubyval. Mivel nem volt mire várnia, nem volt senki, akivel a reményeit és az álmait megoszthatta volna, még az is eszébe jutott, hogy követi az anyja példáját, és a fejét a gázsütőbe dugva véget vet az egésznek.

Egyedül Hazel néni miatt nem tette meg. Noha a húga csak nyűg volt a nyakán, Hazelt mégis összetörte a halála. Verity tudta, hogy a nagynénje tényleg szereti őt, és nem tudná túltenni magát egy újabb tragédián.

Ezért mindent elkövetett, hogy leplezze a bánatát, továbbra is eljárt dolgozni, beszélgetett a nagynénjével a teánál, ahogy máskor is, és korán lefeküdt, hogy olvashasson. Mindig is az olvasás volt az az eszköz, amellyel ki tudta zárni a nemkívánatos gondolatokat, és elmenekült egy szebb és jobb világba.

A tavasz, nyár és ősz során, minden szombat délelőtt, amikor a nagynénje dolgozott, Verity a pincétől a padlásig kitakarította a házat, aztán könyvtárba ment. Kiválasztott néhány új könyvet, de aztán beült az olvasóterembe, és újságokat, magazinokat olvasott, amíg a könyvtár be nem zárt.

Szerette az olvasótermet, az enyhén lejtős faasztalokat, a magas székeket, a békét és a csendet, az épületet körülvevő hatalmas fákat. Még rossz időben is, amikor az öregek bejöttek az eső elől, hogy melegedjenek, és a levegő testszagtól és nedves ruha illatától volt terhes, még olyankor is a biztonság és a nyugalom helye volt számára.

A közelgő háború fenyegetése, és az, ami Németországban zajlott, lenyűgözte, és mindent tudni akart róla. Akkor sem kapott volna széles, átfogó képet arról, mi történik Európában és a világ többi részén, ha minden nap vesz egy újságot; ahhoz több újságot kellett összevetnie, szaklapokat olvasnia, és a könyvtárban mindez a rendelkezésére állt.

Márciusban azt olvasta, hogy a német csapatok átlépték az osztrák határt, felrúgva ezzel a trianoni békét, amely megtiltotta az egyesülést. Májusban arról olvasott, hogyan találkozott Hitler Mussolinival Rómában, júniusban, hogy az ausztriai zsidók két hetet kaptak, hogy távozzanak a közhivatalokból, augusztusban Németország mozgósította a hadseregét. Spanyolországban tovább folyt a polgárháború. Közben Nagy-Britannia, Franciaország és Olaszország vezetői Münchenben találkoztak Hitlerrel. A tárgyalások hajnalig tartottak, s a végül létrejött megállapodás megengedte Hitlernek, hogy Csehszlovákia bizonyos részei felett uralmat gyakoroljon. Szeptember 30-án Neville Chamberlain miniszterelnök visszaérkezett Angliába egy papírt lobogtatva, amely garantálta, hogy Né-

metország és Anglia között nem kerülhet sor háborúra soha többé. Október 1-jén Hitler csapatai bevonultak a Szudéta-vidékre. A cseh miniszterelnök élete legtragikusabb pillanataként jellemezte az esetet.

Sokan, köztük Hazel néni is, még mindig hitt abban, hogy a háború elkerülhető, de Verity nem. Novemberben, amikor a *Kristallhacht*ról, a kristályéjszakáról olvasott, amelynek során lerombolták vagy felgyújtották a zsinagógákat, zsidó családok boltjait és otthonait fosztották ki, Verity nyíltan zokogott azon, milyen kegyetlen tud lenni az egyik ember a másikhoz.

De mialatt Verity arra gondolt, mit jelenthet a háború neki és Hazel néninek, és arra bátorította nagynénjét, hogy konzerveket halmozzon fel, addig Hazel nénit jobban érdekelte, hogy fiatalembert keressen unokahúgának.

– Nem helyes, hogy egy csinos, fiatal lány otthon töltse az estéit a rádiót hallgatva – panaszolta heti rendszerességgel. – Miért nincs barátod? Mi a baj veled?

Veritynek erre nem volt kész válasza. Hazel néni egész évben faggatta, elmegy-e nyaralni Babbacombe-ba, és miért nem ír többé Ruby. Verity erre azt felelte, hogy Rubyt most lefoglalja a randevúzás, és nincs ideje senki másra. Úgy tűnt, nagynénjét kielégíti ez a válasz. De azért csípősen megjegyezte, hogy az a lány, aki megfeledkezik a barátnőjéről, amint egy fiú az útjába akad, nem is volt igazi barát.

Verity nagyon szerette volna elfelejteni Rubyt, de ez lehetetlennek tűnt. Annyi minden emlékeztette a barátnőjére: könyvek, amelyeket együtt olvastak, egy másik göndör hajú lány megpillantása a távolban, egy Rubyéra hasonlító harsány nevetés a vonaton munkába menet. A rádióban folyton a *September in the Rain* című szám ment, Ruby egyik kedvence. Húsos pite, hal és krumpli, csokis ekler; Verity néha úgy érezte, nincs olyan a világon, ami ne lenne valamilyen kapcsolatban a barátnőjével.

Szerette volna felhívni Wilbyt, és könyörögni neki, hogy mondja meg Rubynak, milyen magányos és szomorú, de túl

büszke volt ahhoz, hogy ilyen messzire menjen. Ettől olyan szánalmasnak tűnt volna.

December 23-án Verity arra érkezett haza a munkából, hogy egy rendőr csenget az ajtajukon. Rögtön tudta, anélkül, hogy a férfi bármit mondott volna, hogy valami történt a nagynénjével.

– Nagyon sajnálom, hogy rossz hírt kell közölnöm – kezdte a rendőr, amikor már benn voltak a lakásban. – A nagynénje, Miss Ferris, délután hirtelen rosszul lett a munkahelyén. Mentőt hívtak, de sajnos meghalt a kórházba vezető úton. Szívroham.

Verity úgy érezte, mintha mély verembe zuhanna. Ez egyszerűen nem lehet igaz. Hazel néni még nem volt olyan idős, és teljesen fittnek és egészségesnek tűnt. És miért pont karácsonykor kellett ennek történnie? A lehető legrosszabbkor vesztette el egy szerettét.

A rendőr feltette a teáskannát, még azt is felajánlotta, hogy begyújt, és átölelte Verityt, amikor az sírva fakadt. Kedves férfi volt, talán ötvenes, barázdált arcú, fáradt tekintetű. Azt mondta, Michaels őrmesternek hívják, és a Hither Green állomásnál lakik. Felajánlotta, hogy áthívja az egyik szomszédot Verity mellé, de a lány inkább lemondott róla.

– Jobb lesz nekem egymagamban – mondta. – Így lesz időm rendezni a gondolataimat.

– De túl fiatal ahhoz, hogy egyedül maradjon, és holnap szenteste – érvelt a rendőr.

Verity csak vállat vont. Múlt vasárnap segített a nagynénjének feldíszíteni a kis fácskát a társalgóban. Izgatottságot színlelt, hogy örömet okozzon Hazel néninek, sőt új, piros és arany gömböket is vett a fára, hogy meggyőzze. Ajándékba szaténhajtókás, piros pamutpongyolát vett neki. Ha boltban veszi, méregdrága lett volna, de a Cookstól, nagybani áron és a dolgozóknak járó kedvezménnyel olcsó vétel volt. Nagy gondot

fordított a csomagolásra, és piros szaténszalaggal kötötte át, mielőtt a fa alá tette. A nagynénje még viccelődött is, hogy éjszaka kénytelen lelopakodni, hogy megtapogassa, megrázza.

– Holnap munkába kell mennem. Karácsonyi parti is lesz – mondta Verity a rendőrnek. – Nem mintha részt akarnék rajta venni, de legalább lehetőségem lesz rá, hogy szóljak a főnökömnek, hogy karácsony után talán ki kell vennem néhány napot.

– Bekopogok a szomszédokhoz, és elmondom, mi történt. – Michaels őrmester hangja olyan volt, mint egy tanárbácsié. – Szüksége lesz valakire, aki eligazítja, mit kell ilyenkor tenni, hogyan kell megszervezni a temetést, hogyan rendezze el a nagynénje ügyeit. És vigyáznak is magára.

– Rendben – bólintott Verity –, de kérem, szóljon nekik, hogy ma este hagyjanak békén. Tényleg nem tudnám elviselni, ha itt sürgölődnének körülöttem.

A férfi ragaszkodott hozzá, hogy begyújtson, mielőtt elmegy, és rávette, hogy tegyen forró vizes palackot az ágyába.

– Szeretném, ha enne valamit – mondta, ahogy távozni készült, és megpaskolta Verity vállát. – Ez rosszabbkor nem is jöhetett volna, és karácsony utánig azzal sem foglalhatja le magát, hogy a temetés ügyében intézkedik. De ügyeljen arra, hogy mindig meleg legyen, és ha segítségre vagy tanácsra van szüksége, bármikor eljöhet a rendőrségre. Végig nyitva leszünk az ünnepek alatt.

Miután elment, Verity leült a kandalló mellé egy újabb csésze teával, és a lángokba bámult. Furcsa zsibbadtság vett rajta erőt, mintha üvegen át valaki más problémáját nézné. Arra gondolt, hogy soha többé nem fogja hallani nagynénje esti rituáléját, ahogy meggyújtja a kis lámpást, mielőtt kimegy a vécére. Másnap sem arra fog ébredni, hogy a hamut rostálja a konyhai tűzhelyen, hogy aztán gyújtóssal és papírral ismét felélessze a tüzet. Szerette volna, ha ezektől a gondolatoktól megint sírva fakad – ez volna a normális, a várható –, de ezúttal nem jöttek a megváltó könnyek.

Verity nem dolgozott szenteste. Szeretett volna, mert Hazel néni nélkül otthon lenni elviselhetetlen volt, de tudta, ha most bemegy, mindenki azt fogja hinni, hogy nem szerette a nagynénjét.

A telefonfülkéből felhívta a Cookst, és megígérte, karácsony után, amint tudja, mikor lesz a temetés, ismét telefonálni fog. Aztán elment Lewishambe, hogy bejegyeztesse Hazel néni halálát.

A főutca karácsonyi lázban égett, olyan sok ember tolongott itt, hogy alig tudta átverekedni magát rajtuk. A piacon mindig is nyüzsgött az élet, de aznap kemény könyökre és elszántságra volt szüksége, hogy eljusson az egyik végéből a másikig. Verity mindig szerette a piacot. Tavaly karácsonykor Hazel nénivel pont zárás előtt érkeztek. A standokat petróleumlámpákkal világították meg, és a zöldségesek asztalai a mandarin- és almahegyekkel úgy festettek, mint megannyi kincsesládikó. Fenyőfát vettek, egy nagy csirkét és egy egész zacskó gyümölcsöt, és úgy gyalogoltak haza, hogy Hazel néni a fa csúcsát, Verity a végét fogta, és minden lépésnél nagyokat nevettek egészen hazáig.

Akkor megbeszélték, hogy legközelebb korábban kell fát venni, mert nagyon nagy munka az összes díszítést szentestére hagyni. Meg is tették. Idén a fa már ott állt a társalgóban, a szoba szépen feldíszítve. Hazel néni ajándéka a fa alatt volt. De ő nem lesz itt, hogy felbontsa, és azt sem fogja látni, ahogy unokahúga meggyújtja a gyertyákat a fán. Másnap Verity kibontja a nagynénje ajándékát. Egyedül. Nem lesz csirke, ahogy eltervezték, hogy zárás előtt ma is lejönnek megvenni. Veritynek nem állt szándékában csirkét venni, megfőzni és egyedül megenni.

Verity másnap nem kelt fel. Hallotta a templom harangját, de a fejére húzta a paplant, és próbált visszaaludni. Később valaki kopogott a bejárati ajtón, de nem törődött vele. Tudta, a

szomszéd az, Mrs. Purcell, hogy áthívja magukhoz karácsonyozni. De azt is tudta, nem igazán akarják, hogy ott legyen, hiszen alig ismerik. És ugyan ki szeretné a karácsonyt olyannal tölteni, akinek friss a gyásza. Kedves emberek voltak, de nem gondolkodtak reálisan. Kis szerencsével azt fogják hinni, hogy elment itthonról, és megfeledkeznek róla az ünnep örömei közt.

Délig ágyban maradt, és akkor is csak azért kelt fel, mert tudta, éjjel nem fog aludni, ha nem fárasztja ki magát. Ezért felöltözött, kabátot vett, gyapjúsapkát és kesztyűt, majd elment otthonról. Élénk iramban felgyalogolt Blackheathre, egyenesen átvágva a hangáson a Greenwich Park felé, aztán át a parkon Greenwichbe és a folyóhoz. Szürke, enyhén ködös délután volt, nem jártak emberek az utcákon. Nyilván még mindig az ebédnél ülnek, isznak, karácsonyi pukkantót tépnek szét, nevetnek. Gondolatai visszatértek a Daleham Gardensben eltöltött utolsó karácsonyhoz. A sok ajándék közt, amit kapott, volt egy csodálatos varródoboz, amelyben, ha felnyitották, mindkét oldalán négy fiók rejtőzött, s bennük temérdek spulni cérna, tű és gombostű, olló és hímzőfonal. Biztosan ott maradt a házban, amikor kiköltöztek, mivel nála nincs. De aztán az ajándék örömét tönkretette az apja, amikor aznap este bement hozzá a szobába.

Amióta otthagyták a régi házat, Verity nem gondolt rá, mit tett vele az apja, Ruby jelenléte az életében segített elnyomni a fájdalmas emlékeket, s feltételezte, most is csak azért jutott eszébe, mert karácsony van. Manapság már többet tudott a szexről, még ha csak Ruby és a többi lány a munkahelyén volt is a forrás. Abból, amit tőlük hallott, teljesen megszokottnak tűnt, hogy egy férfi a barátnője kezébe adja a szerszámát, hogy az dörzsölgesse. El tudta képzelni, hogy még élvezik is. Aztán ott volt az a szörnyűség, amit Ruby anyja mondott, hogy a szájába kell venni, és akkor nem lesz terhes. De Verity tökéletesen biztos volt abban, hogy gonosz és perverz dolog, ha egy apa kényszeríti a lányát, hogy azt csinálja. A gondolattól is li-

babőrös lett, és még mindig az orrában érezte azt a szagot, ahogy az apja a szájába nyomta a szerszámát, hogy kis híján megfulladt tőle.

Mennyire szeretett volna vonatra szállni, és elutazni Rubyhoz és Wilbyhez! Egy vagy két pillanat erejéig el is határozta, hogy keres egy telefonfülkét, és felhívja őket, hogy megmondja, Hazel néni meghalt. Tudta, Wilby együttérezne vele, és azt mondaná, szálljon fel a következő vonatra, de nem kockáztathatta, hogy Ruby nem hajlandó szóba állni vele. Azt nem bírta volna elviselni.

A folyónál hosszasan elidőzött, mert szerette a Temzét, különösen az ilyen napokon, amikor a víz fodrozódott, és a szürkébe ezüstös csillogás vegyült. Arra gondolt, szívesen hajóra szállna, és leúszna egészen Gravesendig, a torkolatig, és onnan tovább, ki a nyílt tengerre. Úgy érezte, azzal kitörölne minden szomorú és rossz dolgot, ami az utóbbi néhány évben történt vele.

De akkor eszébe jutott, hogy bármilyen szerencsétlen, szomorú és riadt is, s gyűlöletes, továbbra is szökésben lévő apját leszámítva nincs élő rokona, ez azt is jelenti, hogy senkinek sem kell megfelelnie. Ez igazából egészen kellemes gondolat volt. Olyan sokáig fennmaradhat, ameddig akar, oda megy, ahová szeretne.

Senkinek sem tartozik magyarázattal, bocsánatkéréssel vagy ígéretekkel.

Tizenötödik fejezet

– Nos, Miss Wood, jól értem, hogy átkutatta az egész lakást, és ezeken kívül nem talált más hivatalos papírokat? – kérdezte Mr. Platt, az ügyvéd, és kezét a Verity által behozott, megsárgult papírokra tette.

– Igen – felelte Verity. – A szomszédom mondta, hogy keressem meg a nagynéném végrendeletét, és átkutattam a padlást, minden dobozt, szekrényt és fiókot, de nem találtam. Az ágy alól, egy dobozból kerültek elő ezek a régi papírok, s mivel a maga címe volt rajtuk, félig-meddig azt reméltem, hogy önnél lesz a végrendelet.

Február elején jártak. Miután a boncolás megerősítette, hogy Hazel néni halálát szívroham okozta, abban a temetőben helyezték örök nyugalomra, ahol a szüleit és a húgát is január első hetében. Dermesztő hideg volt aznap heves hózáporokkal, mégis sokan részt vettek a temetésen, a Chiesmans alkalmazottai és számos szomszéd is.

Verity a mai napot kivette, hogy eljöjjön a lewishami Simmons, Platt és Friedman ügyvédi irodába. A papírok közt megtalálta a nagyanyja végrendeletét, amelyben a Weardale Road-i házat Hazel nénire hagyja.

– Sajnos a nagynénje nem készített végrendeletet, nálunk legalábbis nem. De azzal, hogy megtartotta ezeket a papírokat, és tudva, hogy a ház ügyeit nálunk intézte, egészen biztos vagyok abban, hogy hozzánk fordult volna először.

– Gondolom, azt hitte, még van ideje… végül is, még csak ötvenegy éves volt.

– Bárcsak beláttathatnánk az emberekkel, hogy ostobaság ilyesmit feltételezni! – sóhajtotta Mr. Platt. – Ha végrendelet nélkül hal meg valaki, a kormány elveheti az ingatlant, ha

nincs örökös. Még ha van is örökös, az örökösödési eljárás szünetel, amíg a legközelebbi hozzátartozót keresik.

– Ez volnék én – mondta Verity. – A nagynéném nem ment férjhez, egyetlen testvére volt, az anyám, aki szintén halott. Egyedül én maradtam.

Mr. Platt gondterhelten nézett rá a szemüvege fölött.

– Nos, kedvesem, ez igaz lehet, de nekünk akkor száz százalékig meg kell bizonyosodnunk arról, hogy így van. Nem lenne szerencsés, ha nem a jó személynek adnánk át a tulajdont. De a házban maradhat addig, amíg az öné nem lesz, vagy amíg nem találunk egy másik, jogos örököst. De még ha az öné is, hivatalosan csak huszonegy éves korában örökölheti.

Verity feltételezte, hogy ez lesz a helyzet, de azért megkönnyebbült, hogy nem kell elmennie.

– A temetést abból a pénzből fizettem, amit a hálószobájában találtam, és az utolsó fizetéséből – ismerte be. – Helytelenül tettem?

– Ahhoz képest, hogy milyen fiatal, azt hiszem, mindent nagyon okosan rendezett el. De a törvény szerint nem adhatja el és nem is rendelkezhet a nagynénje ékszereivel, ezüstjével vagy bármely más értékével, amíg az örökösödési eljárás le nem zajlik.

– Semmiféle értékes holmija nem volt – mondta Verity. – A pénzt, amit találtam, fürdőszobára gyűjtötte.

– Képes lesz fenntartani a házat egyedül? – kérdezte a férfi.

– Azt hiszem, igen, bár éppen hogy csak. De a háború fenyegető rémével a fejünk felett, senki sem tudhatja, mit hoz a holnap, vagy hogy miként fogunk boldogulni.

– Ez nagyon igaz, Miss Wood. A magam részéről még mindig azt remélem, hogy a háború elkerülhető, de úgy tűnik, a legtöbben már elfogadták, hogy nem. Nagyon sok ügyfelünk hozzánk fordul a kérdéssel, hogy elhagyják-e Londont egy időre. Személy szerint úgy vélem, hogy ez szükségtelen lépés lenne. De azt mondta, meghalt az anyja. Megkérdezhetem, hol az apja?

Verity nagyot nyelt. A saját körülményeiről eddig nem sokat árult el. Arra pedig végképp nem számított, hogy az apjáról fogják kérdezni.

– Már régen elhagyott minket anyával – felelte sietve. – A házunk másé lett, s nekünk Hazel nénihez kellett költöznünk. Édesanyám már szintén régen meghalt.

– Sajnálattal hallom. – Mr. Platt arca együtt érzőn ellágyult. – Az adott körülmények közt csak azt tanácsolhatom, hogy ha az apja mégis felbukkanna, hívja a rendőrséget, ha veszélyben érzi magát. De addig is, képviselem önt a nagynénje ügyében, ha úgy kívánja.

Verity nagyon ideges volt, amikor elhagyta az ügyvéd irodáját. Már az is elég baj volt, hogy alig talált annyi pénzt, amiből eltemethette a nagynénjét. Abban reménykedett, hogy talál valami biztosítási kötvényt, amelyből fedezni tudja a költségeket, de nem talált. Mostantól csak a saját keresetére támaszkodhatott, s már így is gondot okozott a gáz és villany kifizetése. Abban a reményben jött Mr. Platthez, hogy még ha nincs is végrendelet, elrendezte nagynénje minden ügyét. Álmában sem gondolta volna, hogy az apja szóba kerül, azt meg főleg nem, hogy a férfinak továbbra is joga van rendelkezni fölötte.

Józan ésszel nézve, Mr. Platt nem tudhatta, hogy Verity apja szökésben van, és ezért roppant valószínűtlen, hogy olyasmit tegyen, amivel kockáztatná, hogy letartóztassák. Ráadásul az apja mindig mindenből a legjobbat akarta, ezért Verity elképzelni sem tudta, hogy megelégedne egy olyan házzal, ahol a vécé az udvaron van, és nincs fürdőszoba.

Szóval ezzel az erővel akár el is felejtheti.

Az ügyvédnél tett látogatása utáni este Verity komoly szortírozásba kezdett. Részint azért, hogy elterelje a gondolatait az apjáról, de azért is, mert eszébe jutott, hogy egy lakó befogadása megoldás lenne a gondok egy részére.

Hazel néni gyűjtögető típus volt, mindent megtartott a régi képeslapoktól kezdve a lyukas harisnyákig. A szobájában minden fiók tele volt, és többtucatnyi tömött doboz volt bezsúfolva az ágy alá, felhalmozva a szekrények tetején, de még a padláson is.

Verity több kupacba válogatta szét a holmikat. A jó állapotban lévő ruhákat és cipőket eladásra, a többit régi párnacihákba az ócskásnak. Az összes értéktelennek ítélt holmi szemetesbe került, és a gyűlölt pamlagból pedig máglyát rakott, annak ellenére, hogy az ügyvéd figyelmeztette, a bútorok felett sem rendelkezhet. De biztos volt benne, hogy soha többé nem akarja látni. Tűzre dobta a régi képeslapokat és leveleket is.

Négy estén át dolgozott keményen munka után, egész késő éjszakáig. Selejtezés közben előkerült anyja néhány olyan holmija is, amelyről Hazel nénivel megfeledkeztek. Talált egy nagyon elegáns ezüst cigarettatárcát, egy gránátköves aranykarkötőt és egy ezüst és türkiz nyakláncot.

Ez majdnem olyan jó volt, mintha arannyal teli kancsóra bukkant volna, és jelentősen felvidította. Arra gondolt, ha elég pénzt kap a holmikért, talán megvalósíthatja Hazel néni álmát a fürdőszobával. A férfi, akit Hazel néni áthívott, hogy nézze meg a lakást, és adjon árajánlatot, azt mondta, könnyű volna berakni egy fürdőszobát abba a kis helyiségbe, amelyik Verityé volt, amíg az anyja élt.

A lelet, valamint az értéktelen kacatok kikerülésével tágasabbá vált lakás gyógyhatással volt Verityre. Azon kapta magát, hogy izgatottan tervezgeti, milyen apró javításokat tudna maga is elvégezni. Nem okozhat gondot, hogy kifesse Hazel néni szobáját, még a tapétázásban is kipróbálhatná magát. A saját holmiját áthozná ide, és régi szobáját kicsinosítaná a jövendőbeli lakó számára.

Hirtelen nagyon elfoglalt lett esténként, amikor hazajött a munkából, és a hétvégék sem tűntek többé oly hosszúnak és magányosnak. Rájött, hogy a kreatív tevékenységnek hála, már nem azzal tölti az idejét, hogy Hazel néni, Ruby vagy az

anyja hiányán borong. Mivel a március enyhe, napos idővel köszöntött be, azon töprengett, hogyan tehetné szebbé a hátsó kertet, hogy nyáron kiülhessen oda.

Egy szombat délután a cigarettatárcát, a karkötőt és a nyakláncot elvitte a Rosenhez, a blackheath-i ékszerészhez. Rendszeres látogatásai során közelebbi kapcsolatba került Mr. Rosennel, a tulajdonossal, aki olyan barátságosan fogadta, mintha régi barátot üdvözölne.

– Egyre csak azt remélem, hogy egy napon egy fiatalemberrel lép be ide, hogy jegygyűrűt vegyenek – ugratta a férfi. – El kellene csábítania egyet, mielőtt mindet behívják katonának.

Verity nevetett, és rájött, milyen sok dolgot talált mulatságosnak az utóbbi hetekben.

– Nincs olyan fiatalember, akit elcsábíthatnék – mondta. – Pénzre volna szükségem, hogy berakathassak egy fürdőszobát a házba. Talán, ha az is meglesz, keresek egy tökéletes úriembert.

Mr. Rosen megvizsgálta a hozott értékeket.

– Tíz font – mondta végül.

Verity lélegzete elakadt döbbenetében.

– Azt nem fogadhatom el – szörnyedt el. – Legalább harmincra számítottam.

– Sajnálom, kedvesem, ha az ajánlatom csalódást okozott – vont vállat az idős férfi –, de nagyon nehéz idők járnak rám. Még a magától vett ezüstfácánt sem adtam el, és attól tartok, nem is fogom, csak a fenyegetően közelgő háború után. A legjobb vásárlóim közül sokan aggódnak miatta, és elköltöznek Blackheathből. Az elmúlt hetekben szinte semmit sem adtam el.

– Miért mennek el? Még azt sem tudhatjuk biztosan, hogy lesz-e háború – méltatlankodott Verity.

A férfi kemény pillantást vetett Verityre, és arca lemondóvá vált.

– Azt hiszem, mindnyájan tudjuk, hogy a háború elkerülhetetlen, kedvesem. Az emberek úgy okoskodnak, jobb lesz vala-

mi biztonságos helyet keresni, mielőtt elkezdődik. Kérdem tőlük, ki fog vigyázni a szép házukra, ki védi meg a betörőktől és rablóktól. Nem mondják, hogy ostoba vénember vagyok, de látom rajtuk, hogy ezt gondolják.

– Úgy érti, hogy ezek az emberek egyszerűen bezárják a bejárati ajtót, és elmennek? – hitetlenkedett Verity.

– Pontosan – bólintott Mr. Rosen. – Épp ma reggel, ahogy idefelé tartottam a Lee Parkon, láttam, hogy a Solway házaspár, akik az orvos mellett laknak, pakolják be a bőröndjeiket az autóba, útra készen. Azt mondták, a Tóvidékre mennek, ahol nyaralójuk van.

Verity végül elfogadta a férfi által kínált tíz fontot, mert szüksége volt a pénzre, és gyanította, hogy senki sem fog ennél többet kínálni. Kicsit még maradt, arról beszélgetve, mit jelenthetne nekik a háború. Mr. Rosen is figyelmesen követte az újságok híreit, és megtárgyalták, milyen borzalmasan bánnak a németek a zsidó lakossággal.

– Úgy érzem, még rosszabb idők várnak rájuk – mondta Mr. Rosen. – A gazdagabbak közül már sokan távoztak Amerikába vagy más biztonságos helyre, de a többi itt rekedt csapdába esve, s csak a jó isten tudja, mi lesz velük.

Verity látta, hogy az öreg szeme könnybe lábad, talán a Németországban élő rokonai vagy barátai jutottak eszébe, ezért sietve témát váltott, és a besorozásról kezdett beszélni, mondván, hogy azt olvasta, áprilisban minden húsz-huszonegy éves férfit behívnak katonának.

– Hála istennek, ezúttal túl öreg vagyok hozzá – mosolygott halványan Mr. Rosen. – Legutóbb önként és lelkesen mentem, meg sem várva a behívót, akárcsak sokan mások. De a legtöbb barátomat elvesztettem, és egy ideig azt hittem, az ép eszem is odavan. Imádkozom, hogy a mostani ne legyen ilyen borzasztó.

Az ékszerésztől távozva Verity vett egy kis gyümölcsöt és egy vekni kenyeret a péknél. Visszafelé ballagva azon tűnő-

dött, tíz font elég lesz-e a fürdőszobára, mert nem emlékezett rá, Hazel néni milyen árat mondott.

Nem a legokosabb dolog most megcsináltatni, amíg nem biztos, hogy az övé a ház. Másrészt viszont mennyivel kényelmesebb volna az élet neki és a lakójának, ha lenne fürdőszobájuk, meleg vizük és benti vécéjük. Kibírna még két-három évet nélkülük?

A Lee Parkhoz érve megállt, hogy megnézze Solwayék házát, és eltűnődött, hogy bírták itt hagyni. Egyike volt azoknak a György korabeli, elegáns épületeknek, központi bejárati ajtóval, díszes tornáccal és szép, magas, boltíves ablakokkal, amelyekből oly sok volt Blackheathben.

A függönyök többségét Hazel néni varrta a házaspárnak, és gyakran mesélt arról, milyen szép a ház belülről.

Verity benézett a kapun, feltűnt neki, hogy az ablakokon becsukták a belső spalettákat. Aztán meglátott egy fiatalembert, aki a füvön ült egy chilei fenyő alatt.

Kis bőrönd volt mellette, és teljesen magába roskadt, majdnem úgy, mintha sírna. Verity azt hitte, Solwayék rokona, és azután érkezett, hogy a házaspár elutazott, ezért úgy érezte, meg kell szólítania.

– Elnézést! – kiáltott oda neki. – Ha Mr. és Mrs. Solwayt keresi, azt hallottam, hogy ma reggel a Tóvidékre utaztak.

A férfi a hangját meghallva felnézett, és a keze fejével megtörölte a szemét.

– Igen, tudom – mondta, és felállt. – Én voltam a kertészük, és ma kirúgtak.

Szokatlan külsejű férfi volt, karcsú és magas, csontos, de azért csinos arccal, rakoncátlan, sűrű, szőke hajjal és kék szemmel. Verity úgy vélte, a húszas évei közepén járhat, s noha a ruhája öreg és kopottas volt, a beszéde jólneveltségről árulkodott.

– Csak úgy kirúgták?

A férfi a kapuhoz ballagott, és Verityre nézett. Közelről még érdekesebbnek tűnt. Markáns arcél, szép szem hosszú, sötét

szempillákkal. Nem volt jóképű a szó hagyományos értelmében, de volt valami megragadó az arcában.

– Pontosan. Tíz után behívtak, a kezembe nyomták a fizetésemet, és közölték, hogy lezárják a házat, és elutaznak. Kérdeztem, hogy maradjak-e a házra és a kertre vigyázni, van egy kis kuckóm a régi kocsiszín fölött, de azt mondták, nem szükséges, menjek el.

Tényleg sírt. Verity látta, milyen vörös a szeme.

– Ez kegyetlenség volt tőlük – mondta. – Régóta dolgozik nekik?

– Hat éve. Ez a kert semmilyen sem volt, mielőtt idejöttem, én leheltem belé életet, és varázsoltam olyanná, amilyen ma. A nárciszok most bújnak elő, egy-két hét múlva csodálatos látvány lesz, erre csak úgy kidobnak, mintha semmit sem tettem volna értük.

A férfi hangja megremegett. Verity nem csodálkozott, hogy fel van dúlva, bárki fel lenne az ő helyében.

– Van hová hazamennie? – kérdezte.

– Nem, nincs családom…

Hirtelen elhallgatott, és Veritynek feltűnt, mennyire elsápadt és remeg.

– Jól van? – kérdezte.

Nem kis döbbenetére a férfi válasz nélkül összegörnyedt, majd ott, a szeme előtt a kavicsos járdára zuhant. Verity sietve kinyitotta a kaput, és bement. A férfi mellé guggolt, nem tudva, mit tegyen.

Szerencsére az néhány pillanat múlva kinyitotta a szemét, tehát nyilván csak elájult, vagy talán sokkot kapott. Próbált felülni.

– Bocsánat – szabadkozott zavartan. – Fogalmam sincs, mi történt, hirtelen megszédültem, és a földön találtam magam.

– Azt hiszem, csak elájult – mondta Verity, és segített neki felülni. – Lehet, hogy csak a sokk, különösen, ha még semmit sem evett ma.

– Épp mielőtt jött, mondtam magamnak, hogy el kell mennem a kávézóba. Tegnap óta nem ettem.

– Akkor egye ezt most meg – vett elő egy almát a zacskóból Verity. – Aztán elkísérem a kávézóba. Van itt egy a Lee High Road végén.

Fred és Ada kávézójában a férfi marhapörköltet rendelt tört krumplival, Verity meg egy szalonnás szendvicset. Megvárta, amíg a férfi enni kezd, csak utána kezdett el kérdezősködni.

Látható volt, hogy nagyon éhes, és ez arra a napra emlékeztette Verityt, amikor húsos pitét vett Rubynak. A különbség csak annyi volt, hogy ennek a férfinak kifogástalan volt a modora, nem tömte magába az ételt, használta az evőeszközt.

– Verity Wood vagyok – mutatkozott be. – A közelben lakom, tizenhat éves vagyok, és egy nagykereskedésben dolgozom a belvárosban.

– Engem Miller Granthamnek hívnak, huszonöt éves, és jelenleg munkanélküli és hajléktalan.

– Miller. Milyen szokatlan név! De hamarosan talál magának másik állást és otthont.

A férfi halványan rámosolygott.

– Persze hogy találok, csak most kicsit sajnálgatom magam, olyan váratlanul ért a dolog. A Miller egyébként vezetéknév, de az apámnak és a nagyapámnak is a második keresztneve volt.

– Nekem tetszik – mondta Verity –, és valahogy illik is önhöz.

– Akkor nem gondolja, hogy talpig lisztesnek kellene lennem, hogy megfeleljek a névnek?[2]

Verity nevetett.

– Egyáltalán nem. Azt mondta, nincs családja. Nekem sincs. Az önével mi történt? A beszéde alapján jó nevelést kapott.

A férfi gúnyosan lebiggyesztette a száját, és felvonta a szemöldökét.

– Drága bentlakásos iskola – mondta. – Az apám kormányzati pozíciót töltött be Indiában, de az anyámmal együtt sárgalázat kaptak, és meghaltak, amikor tízéves voltam. Akkor már az iskolában voltam. Ott is maradtam, még a szünidőket is ott töltöttem a főnővér felügyelete alatt. Ott kezdtem el kertészkedni, mivel sokat segítettem az iskola gondnokának, aki nemcsak a krikettpályát gondozta, hanem zöldséges- és virágoskertje is volt. Szeretetre méltó ember volt, néhány éve meghalt, de még most is hiányzik.

– Ő mit tanácsolna, mihez kezdjen most?

Miller nevetett.

– Tizenhat éves lány létére nagyon értelmes és felnőtt.

– Meg kellett tanulnom, hogy az legyek – mondta Verity, és röviden elmesélte, hogy elvesztette az anyját, és nemrég halt meg a nagynénje is, így most teljesen egyedül áll a világban.

– Először is, találnom kell valami olcsó szállást – kezdte Miller. – Aztán meg kell néznem a hirdetéseket a *Lady*ben, hogy nem keres-e valaki kertészt. De ha jól értesültem, minden fiatalembert behívnak katonának, szóval lehet, hogy jelentkeznem kellene, nem megvárni, amíg hívnak. Szívesen szolgálnék a légierőnél.

– Jól fog állni az egyenruha – vélte Verity. – Szerintem egész helyes.

– Most flörtöl velem? – kérdezte a férfi melegen mosolyogva. – Vagy csak próbál felvidítani?

– Egy barátnőm mondta, hogy teljesen alkalmatlan vagyok a flörtölésre – vallotta be Verity, és elpirult, mert nem a flörtölés volt a szándéka. – Általában hallgatag vagyok a fiúk társaságában. Azt hiszem, csak segíteni próbáltam, hogy meglássa a jó dolgokat. De nem ostobaság így bevonulni, hogy át sem gondolta rendesen?

– Az a helyzet, hogy a pénz, amit kaptam, nem sokáig fog kitartani, ha nincs munkám… még a legolcsóbb szállás és az étel is gyorsan felemészti. És kinek kell most kertész, hogy itt a nyakunkon a háború?

– Ez mind igaz, de akkor is adnia kell magának néhány hét pihenőt – erősködött Verity. Egy pillanatra elhallgatott, ahogy egy ötlet kezdett megfogalmazódni a fejében. – Nézze, nekem van egy szabad szobám, ahol ellakhat.

Alighogy kimondta, már meg is bánta. Nem lehet férfi lakója, az nem helyes. Semmit sem tud erről a Millerről, lehet akár szökött gyilkos is, és ő meg egyedül él. Ráadásul még mindig akad tennivaló a szobán. Mégis, amikor látta a férfi arcán a meglepetést, örömet és megkönnyebbülést, hogyan is visszakozhatott volna?

– Természetesen csak néhány éjszakáról van szó, amíg átgondolja a dolgokat – tette hozzá sietve. Szerette volna elejét venni, hogy a férfi valami másra is gondoljon, de nem tudta, hogyan fejezze ki magát.

– Ha biztos benne – mondta Miller. – Ez csodálatos és kedves ajánlat, Verity, és biztos lehet benne, hogy nem élek vissza a nagylelkűségével.

Verity azt hitte, kínos lesz megmutatni a házat, a kiadó szobát, s közben elmondani, hogy nincs fürdőszoba és a vécé is odakint van, de nem.

– A kocsiszín feletti lakásban sem volt – nyugtatta meg Miller. – Szóval hozzá vagyok szokva, hogy nyilvános fürdőbe menjek, vagy lemosdjak egy nagy lavórban. És ahogy mondta is, csak néhány éjszakáról van szó.

Mire Verity ágyba került aznap éjjel, úgy érezte, jó ötlet volt hazahozni Millert. Könnyű volt vele kijönni. Elmosogatott maga után, kérni sem kellett, és hozott még szenet a hátsó sufniból, amikor a szoba kezdett kihűlni. Késő estig beszélgettek a kandalló mellett; Miller mesélt az indiai emlékeiről, mielőtt az angliai iskolába küldték, arról, hogyan kezdett el kertészkedni Heverben, a régi Boleyn-házról Kentben, ahol három évet töltött, aztán a találkozásról Mr. Solwayjel, aminek következtében Blackheathbe került.

– Mr. Gordon, a heveri főkertész azt tanácsolta, hogy ne fogadjam el az állást. Azt mondta, Solway elvégezteti velem az összes kulimunkát, ami a kertépítéshez tartozik, aztán ha úgy tartja kedve, kirúg. Igaz, beismerte, hogy arra sincs garancia, hogy egy olyan híres kertben, mint a Hever, megtarthatom a munkám, de legalább lesz némi respektem azáltal, hogy tanultam, és a komoly birtokkal rendelkező gazdagok keresni fognak, hogy nekik dolgozzam. De arra gondoltam, ha hiányozni fog Hever, még mindig visszamehetek látogatóként.

– Szóval a főkertésznek igaza volt Solwayékkel kapcsolatban?

– Sajnos igen. Így visszagondolva, ők sohasem törődtek úgy a kerttel, ahogy én. Csak arra volt jó, hogy dicsekedjenek vele a barátaik előtt. Éhbérért dolgoztattak, a kocsiszín feletti lakás hideg és dohos volt, és néha nagyon magányos voltam, mivel hozzászoktam, hogy sokadmagammal dolgozom. Azt hiszem, most izgatottnak kellene lennem, hogy valami újnak nézek elébe, de csak arra tudok gondolni, hogy megszakad a szívem, amiért ott kell hagynom a kertet, amelyet a semmiből teremtettem.

– Meg tudom érteni.

Miller a visszafojtott könnyektől fénylő szemmel nézett rá.

– Olyan volt, mint egy mező, amikor odamentem. Méter magas gaz mindenfelé, a szeder túlburjánzott. Kimerítő munka volt, és nem számított, milyen az idő.

Verity előrehajolt, és együtt érzőn megpaskolta a karját. Miller halványan mosolygott, mintha a könnyeit nyelné vissza.

– Talán holnap majd elviszem oda, mielőtt még újra elgazosodna. Amúgy el kell hoznom onnan a szerszámaimat. Megengedné, hogy idehozzam őket, és betegyem a kis sufniba, hogy biztonságban legyenek?

– Persze – bólintott Verity. – Alig várom, hogy lássam a kertet, amit teremtett.

– Építettem egy tavacskát vízeséssel, kanyargó ösvényeket lugasokkal, sövénnyel. Magam ültettem a fákat, vetettem a fűmagot a gyephez. Sohasem éreztem munkának, csak láthatóvá tett szeretetnek.

Verity arra gondolt, hogy a „láthatóvá tett szeretet" a legköltőibb meghatározás, amit valaha hallott. És annyira találó egy gyönyörű kertre.

– Szeretném azt mondani, hogy tökéletesen megértem, de az igazság az, hogy sohasem kertészkedtem – ismerte be. – Hampsteadben szép kertünk volt, de akkor még túl kicsi voltam ahhoz, hogy azon gondolkodjam, ki csinálta. De talán adhatna ötleteket. A hátsó kert rémes állapotban van. Arra gondoltam, jó volna szebbé tenni, hogy kiülhessek oda.

– Holnap megnézem – ígérte Miller. – Azok után, hogy ilyen kedves volt hozzám, ez a legkevesebb, amit megtehetek.

Miller igazi úriember, gondolta Verity, s már tudta, nem fogja siettetni, hogy mielőbb költözzön ki.

Tizenhatodik fejezet

Másnap Miller valóban elvitte a Lee Park-i házba, hogy elhozza a szerszámait, és hogy megmutassa neki a kertet. Annyira becsületes volt, hogy még azért is bűntudata volt, amiért elvette Solwayék talicskáját, hogy elfuvarozza a villáit, ásóit, locsolócsövét, gereblyéit és más kerti szerszámait Verityhez. De, mint mondta, csak így tudta elszállítani őket, ráadásul Solwayék még azt sem tudják, hogy van talicskájuk.

– Nekik csak rossz szerszámaik voltak – mesélte felnézve. – Amikor kiesett a nyelük, vagy eltompult az ásó, kicseréltem őket jóra, amelyeket én magam vettem. Részint ez volt az oka a tegnapi zaklatottságomnak. Azon töprengtem, hol tudnám tartani őket, amíg másik állást kapok. Maga volt a megmentőm, Verity.

A lány túl félénk volt ahhoz, hogy beismerje, úgy érzi, talán a férfi meg az ő megmentője, mert hirtelen minden rózsásabbnak tűnt. Elmondta Millernek, hogy azt tervezi, beépíttet egy fürdőszobát, és a férfi megígérte, segít, amiben csak tud, mert ügyes keze van. De a fürdőszoba csak a kezdet volt, még rengeteg kisebb-nagyobb javítanivaló akadt a ház körül. Csak egyetlen dolog fogta vissza, a pénz.

A Miller által teremtett és gondozott kert volt a legszebb, amit Verity valaha látott. Bár még nagyon az év elején jártak ahhoz, hogy teljes pompájában lássa, így is elég kamélia, hunyor, nárcisz és más korai virág nyílt ahhoz – a virágzó fákról nem is beszélve –, hogy elképzelhesse, milyen lesz néhány hónap múlva. Verity nem tudta, mi az a sok piros, rózsaszín és fehér rózsához hasonlító virág, amíg Miller el nem árulta, hogy kamélia. A kanyargó, kavicsos ösvény és a remek tó a hatalmas sziklaköveivel fenséges látványt nyújthatott, amikor be volt kapcsolva a vízesés, ami most természetesen nem mű-

ködött. A gondosan nyírt, puha gyep láttán is elakadt a lélegzete. Tudta, aki ilyen csodát tud teremteni, abban megbízhat.

Miközben hazafelé tolták a talicskát, Miller mesélt Solwayék barátairól, akik már korábban elhagyták az otthonukat, és vidékre költöztek.

– Csak felkerekedtek és elmentek. Persze a gazdagabbaknak már régebben is volt vidéki otthonuk. De a többiek, mint a birka, olyanok voltak. Elhitték, hogy ha a németek megszállják a déli partot, egyenesen Blackheathen keresztül gázolnak át, hogy eljussanak London szívéig, felégetve, kifosztva, legyilkolva mindent és mindenkit útközben.

– Azt hiszem, ha a németek tényleg támadnak, pontosan ezt fogják tenni – mondta Verity, és félelem járta át a gondolatra.

– Komolyan azt hiszi, hogy hagyjuk, hogy megszálljanak minket? – nézett rá hitetlenkedve Miller. – Biztos vagyok benne, hogy az utolsó emberig harcolni fogunk, hogy távol tartsuk őket. Ebben hinnie kell! – Letette a talicskát, és a lány álla alá nyúlt, hogy felemelje. – De ha a németek véletlenül mégis megszállnának, senki sem garantálhatja az emberek biztonságát, bármennyi pénzük van is, akárkik is, vagy bárhová menjenek. Persze, ha bombáznak, valószínűbb, hogy a nagyvárosokat, kikötőket veszik célba. De ugyanúgy biztonságban lehet Lee Greenen, mint ahogy kibombázhatják Hither Greenen, olyan ez, mint a lottó. Akkor mi értelme elköltözni?

– Ha így nézzük, semmi – ismerte el Verity. – De ez a sok gazdag itt Blackheathben, akik elmentek, csak úgy mindent itt hagytak?

Miller bólintott.

– Feltételezem, magukkal vitték az ékszereiket meg a könnyen mozdítható dolgokat, de szerintem a többség Solwayékhez hasonlóan fejvesztve menekült, és eszükbe sem jutott, hogy az otthonukat ugyanúgy kifoszthatják a helyi rablók, mint a németek. Tegnap még az is megfordult a fejemben, hogy betörök a házba, és ott maradok, a borukat és brandyjüket iszom, az ő ágyukban alszom, és elolvasom az összes köny-

vüket. Úgy értem, még a villanyt sem kapcsolták ki. Mint egy sikkes nyaralás, olyan volna.

Verity jót nevetett.

– De nem megy be, mert… – kérdezte.

– Mert lehet, hogy visszajönnek valamiért. Képzelje el, amint ott terpeszkedem az ágyon egy nagy pohár drága vörösborral, és ők bejönnek.

A MÁSODIK EGYÜTT töltött napon Verity kettévágta a húst, amit eredetileg magának vett, és rengeteg krumplit sütött hozzá, hogy kipótolja a hús kicsi mivoltát. Káposztával, répával és finom hagymaszósszal, amelyet rizspuding követett, kiváló ebéd kerekedett belőle.

– Maga nagyon jó szakács – dicsérte Miller, miközben tisztára kaparta a pudingos tálkát. – Én eléggé használhatatlan vagyok a konyhában. Finom szalonnás tojást és sajtos szendvicset készítek, és nagyjából ennyi. De, hacsak nem akarja, hogy holnap távozzak, akkor kimegyek és veszek valamit a vacsorához, talán kolbászt vagy ilyesmit, és megfőzöm önnek, mire megjön a munkából.

– Nem akarom, hogy elmenjen – mondta Verity. – Jó, hogy itt van, és elképzelni sem tudja, milyen csodálatosan hangzik kész ételre hazajönni, amit nem nekem kellett megfőznöm.

Ebéd után Miller kiment, hogy kitakarítsa a kis sufnit. Ősrégi festékesdobozokon, néhány rozsdás szerszámon és rengeteg pókhálón kívül semmi más nem volt benne. Verity nézte, ahogy a férfi kisöpri, aztán hosszú szögeket ver a falába, hogy a szerszámait takarosan felakaszthassa.

Miután a férfi mindent elpakolt, még egy kis ideig kint maradt a kertben, és amikor visszajött, leült, és felvázolta az ötleteit.

– Ki kell köveznünk ott középen azt a gazzal benőtt, sáros gyalogutat – mondta. – Tudom, hol lehet törött macskaköveket szerezni, azok tökéletesek lesznek egy kerti úthoz. Aztán

arra gondoltam, hogy egy kedves, lonccal benőtt lugas a mosókonyha mögött kellemes hely az üldögélésre, mivel az dél felé néz. A csúf kerítés elé sövényt lehetne telepíteni, hogy eltakarja.

Már elmosogattak és a konyhában üldögéltek a rádiót hallgatva, mire Verity elhatározta, hogy elmondja Millernek, milyen őt itt tudnia az otthonában.

– Jó, hogy itt vagy nálam – tért át a bizalmas tegezésre, ezzel is erősítve a szavait. – Egyértelmű, hogy munkát kell szerezned, és lehetséges, hogy csak valahol máshol találsz állást, ezért nem tudsz itt maradni. De nagyon remélem, hogy sikerül a közelben találnod valamit, és itt maradsz.

A férfi széles mosolya mutatta, mennyire örül a szavainak.

– Fizetek lakbért, és természetesen hozzájárulok a számlákhoz. Arra gondoltam, hogy elnézek Greenwich Parkba, nincs-e szükségük valakire – tette hozzá izgatott hangon. – Az évnek ebben a szakaszában általában több embert foglalkoztatnak.

Verity nem sajnálta a fáradságot, hogy az utca legnagyobb pletykafészkeinek elmondja, lakót vett magához, mivel alig tudott kijönni a fizetéséből. Ha úgy vélték is, hogy letért a helyes útról, és bűnben él Millerrel, a szemébe nem mondták. De egyébként sem érdekelte, mit gondolnak mások, hónapok óta most először igazán boldog volt.

Miller kapott munkát Greenwich Parkban, és vett egy öreg biciklit, hogy gyorsabban tudjon közlekedni. Öt shilling lakbért fizetett Veritynek hetente, és mindketten hat shillinget tettek egy dobozba ételre, szénre és a gázra. Miller előbb indult a munkába, és korábban is ért haza a lánynál, ezért hazafelé jövet általában ő vette a húst vagy a halat a vacsorához, és neki is fogott a vacsorakészítésnek, amint hazaért. Verity szeretett arra hazajönni, hogy a férfi a konyhában szorgoskodik. Gyakran virág várta az asztalon, amit Miller a parkból hozott, és ez is örömmel töltötte el.

– Csodálkozom, hogy nincs barátnőd – mondta neki egyik este.

– Volt egy szerelmi csalódásom Heverben – vigyorgott rá Miller. – A lány ott volt szobalány, és egy nap rajtakaptam, hogy egy másik kertésszel csókolózik. Akkoriban nagyon megviselt, de néhány hónappal később rájöttem, hogy úgysem tartott volna sokáig. Epekedtem utána, de beszélgetni nem tudtam vele, és azt hiszem, az igazi tartós szerelem valahol a kettő kombinációja. Mi a véleményed?

– Én sohasem epekedtem senki után – vallotta be Verity, s alig hitte, hogy ilyesmit elmond a férfinak. – És azt hiszem, te vagy az egyetlen férfi, akivel igazán beszéltem valaha. Mármint természetesen beszélek a férfi munkatársaimmal, ugratom őket, velük nevetek, kérdezem őket a feleségükről, barátnőikről, gyerekeikről, de ez mind csak könnyed csevegés, nem komoly vagy mélyenszántó.

Verity elmesélte a férfinak, hogy az anyja nem sokkal az ideköltözésük után gázzal megmérgezte magát, körülbelül egy héttel később azt is elárulta, miért kellett elköltözniük a Daleham Gardens-beli házból, és az apja szerepét sem hallgatta el. De csak a múlt hétvégén mesélt neki Rubyról.

Miller figyelmesen végighallgatta, s nem szólt semmit, megvárta, míg befejezi, és kitörli a szeméből azt a néhány könnycseppet.

– Szerintem azért viselkedett így veled, mert félt, hogy örökké arra fogod emlékeztetni, hogy honnan jött.

– Nem, biztos nem erről van szó, mert akkor már régen véget vetett volna a barátságunknak – tiltakozott Verity felháborodottan. – Sohasem emlegetném fel a múltját, és ezt ő is tudja. A sajátomról sem szoktam beszélni, mert nem olyasmi, amire büszke volnék.

– Nem arra gondoltam, hogy azt hitte, fecsegni fogsz, inkább arra, hogy mindig arra emlékeztetnéd, kapott egy második esélyt az élettől, és elszúrta, ráadásul Mrs. Wilberforce bizalmát is elvesztette. Ahogy magad is mondtad, az egyetlen

logikus magyarázat az, hogy a barátnőd félt, hogy megpróbálsz közé és Mrs. Wilberforce közé állni. De bármibe fogadok, hogy azóta ezerszer is megbánta, és hogy szörnyen hiányzol neki.

– Akkor talán írnom kellene neki?

– Nem, Verity. Ő volt az, aki hibázott. Ha túl makacs, vagy túlságosan szégyelli magát ahhoz, hogy megkeressen, és bocsánatot kérjen, az ő vesztesége. Nem szabad hagynod, hogy bárki átgázoljon rajtad, Verity, légy keményebb. Nagyon kedves lány vagy, de sajnos ezt sokan kihasználják.

Áprilisban, ahogy arról már hallottak is, bejelentették, hogy minden húsz- és huszonegy éves férfit behívnak katonának. Miller ezt jelnek tekintette, hogy jelentkezzen. Ha önként vonul be, nagyobb volt az esélye, hogy a légierőhöz kerül, mint ha kivárja, hogy megkapja a behívóját, és a kormány dönt arról, hová kerül, nem ő.

– Nézzünk szembe a ténnyel, hogy a háború alatt nem lesz szükség kertészekre – mondta. – Ezért kiveszem a jövő pénteket, hogy elmenjek a sorozásra, aztán elutazom Surrey-be, hogy a nagybátyámékkal töltsem a hétvégét. Több mint egy éve nem láttam őket, és ha a légierő a sorai közé fogad, lehetséges, hogy még nagyon sokáig nem lesz alkalmam találkozni velük.

Veritynek nem tetszett, hogy elveszítheti Millert, de annak jobban örült, hogy a légierőhöz csatlakozik, mint ha a hadseregbe vagy a tengerészethez vonulna be. A férfinak nem volt repülési tapasztalata, ezért Verity úgy vélte, valami földi munkát kap, ami nem tűnt olyan veszélyesnek. De csak péntek este döbbent rá, amikor hosszú idő óta először maradt egyedül a lakásban, hogy mennyire számít már a férfi társaságára.

Hogy elfoglalja magát, áthúzta a férfi ágyát, majd kivasalt néhány holmit. Aztán mivel unatkozott, kisétált a kertbe. Mil-

ler nem vesztegette az idejét, felásta a központi részt, és lerakta a macskaköveket. Kiásta a régi, nem különösebben szép bokrokat, és új növényeket hozott a munkahelyéről, néhányat meg Solwayék kertjéből… de olyan becsületes volt, hogy csak azokat ásta ki, amelyeket amúgy is szét kellett volna ültetni. Bár a kert még nagyon új volt, máris kezdett formát ölteni, ahogy az új növények benépesítették.

A lugas padjának is nekikezdett már, épp előző este mondta, hogy a hétvége után befejezi. Máris jól mutatott, majdnem gótikus hatást keltve csúcsos, rácsos tetejével. Ha a köré ültetett lonc és jázmin megered, nagyon kellemes és jó illatú hely lesz az üldögélésre.

Nem csak a társaságára számított, a heti öt shilling nélkül is nagyon nehéz lesz megélnie. Bármennyire is remélte, hogy egy keveset félre tud tenni a felújításokra és a fürdőszobára, eddig semmi megtakarítani valója sem maradt. Szóval komoly gondot fog a megélhetés jelenteni, amikor Miller elmegy.

A blackheath-i elhagyott házak jutottak eszébe. A tulajdonosaikat nyilván cseppet sem érdekelték a vagyontárgyaik, ha csak úgy otthagyták. Miért ne lehetne az övé valamennyi belőlük. Nem lesz mohó, csak egy kis tasak holmi, amit valószínűleg soha senki sem fog hiányolni.

Ruby elmondta neki annak idején, hogyan szokott bejutni a házakba anélkül, hogy betörte volna az ablakot. Vékony, hajlékony pengét használt, amelyet becsúsztatott a tolóablak két szárnya közé, és feltolta vele a zárnyelvet, aztán bemászott. Azt mondta, a kétszárnyas üvegajtókat ugyanilyen könnyű kinyitni.

Verity visszament a házba, egyenesen a konyhába, ahol a főzőeszközöket tartotta, kivette a kaparókést, és alaposan megnézte. Vékony penge, hajlékony is, és elég erős ahhoz, hogy ellenálljon egy kis nyomásnak.

Mivel Miller három családot is megemlített, akik elutaztak, egyszerű volt elsétálni az utca végén lévő telefonfülkéig, és a

telefonkönyvben kikeresni a címüket. Miután megtalálta, fel is hívta őket. Senki sem vette fel a telefont.

Ami puszta fantáziálásnak indult, hirtelen nagyon valóssá vált. Verity tényleg be akart törni a házak egyikébe, s még izgalmasnak is találta a gondolatot.

Szombaton a naplemente közeledtével felsétált Blackheathbe, hogy megbizonyosodjon róla, tényleg senki sincs otthon, és sötétedéskor arról is meggyőződött, hogy egyik ablakban sem gyúlt fény. A Paragon-beli cím egy magas teraszon volt, de Verity megtalálta az utat a cselédbejáróhoz, és bekukucskált a kapun. Nem hitte, hogy ezt sikerül kirabolnia, túl kemény diónak tűnt. De a Blackheath Park és a Glebe jó lehetőségnek ígérkezett, az oldalkapuk a kertbe nyíltak, ahol a fák eltakarták a kíváncsi szemek elől. Végül a Glebe-beli címet választotta, és úgy döntött, másnap hajnalban jön, amikor már elég világos van ahhoz, hogy lásson, de még túl korán, hogy bárki is erre járjon vasárnap reggel.

VERITY SZÍVE HEVESEN dobogott, amikor a Glebe-beli házhoz ért. Annyira ideges volt, hogy majdnem megfutamodott, de az oldalkaput még csak le sem lakatolták, így, miután felhúzta a kesztyűjét, pillanatok alatt besurrant a kertbe. A belső spalettákat bezárták a ház első frontján, de hátul már nem, és a hajlékony penge, mint az álom, úgy bevált a mosogatókamra kis ablakánál. Másodpercek múlva a szárítódeszkákon állt. Miután gyorsan körülnézett a konyhában és a mosókonyhában, ahová láthatóan csak a cselédlány vagy a házvezetőnő járt le, felment az utcai szintre. A szalonban eltett két ezüst gyertyatartót és egy bonbonos dobozkát. Rengeteg ezüst volt az ebédlőben, többségében nagy levesestálak és súlyos evőeszközök, de Verity csak egy kis kancsót tett el, a dolgozószobából pedig semmit sem.

Felment az emeletre, a nagy hálószobába, ahol a komódon egy rubin melltűt és egy régimódi ezüstmedaliont talált. Be-

nézett a szekrénybe, pusztán azért, mert anyjának és nagynénjének is az volt a szokása, tart ott egy kis pénzt. Nem kis megdöbbenésére az egyik cipősdobozban egy halom ötfontos bankjegyet fedezett fel.

Úgy érezte, ezzel igazolást nyert a tette, ezért az ékszereket visszavitte oda, ahol találta, a gyertyatartót és a bonbonos dobozkát is visszatette az ebédlőasztalra, elvégre azt mondta, nem lesz mohó, és ezek úgyis nagy és nehéz darabok voltak.

Azon az úton ment ki, ahol bejött, és a kést használva újra bekattintotta a zárat. Néhány perc múlva már ismét az utcán járt. Küldetés teljesítve.

Hazaérkezve kinyitotta a táskát, hogy megszámolja a pénzt. De meglepetésére a pénzzel együtt kiesett a kis ezüstkancsó, amelyet elfelejtett visszatenni. Ez magához térítette, rádöbbentette a tette súlyosságára. A betörés bűn volt, amiért börtönbe zárják az embert.

Lerogyott a székre, és a fejét a tenyerébe hajtotta. Szörnyű dolgot tett, és nagyon szégyellte magát, hogy hagyta a kapzsiságát felülkerekedni a józan eszén. Később megszámolta a pénzt. Ötvenöt font volt, több mint amennyit valaha egy összegben látott. A pénz miatt valahogy nyugodt volt a lelkiismerete, azt könnyű pótolni, ha valaki gazdag, de az ezüstkancsó… lehet, hogy nászajándék volt, és kedves a tulajdonosának.

Ruby felnézett, amikor Wilby kijött a kertbe.

– Gyere, ülj ide mellém néhány percre – kérte.

A cseresznyefa éppen kinyitotta virágait a napfénynek, és az összes új levél a fákon és bokrokon tavaszi méregzöld színben csillogott.

– Valami baj van? – kérdezte Wilby.

– Csak fura érzésem támadt Verityvel kapcsolatban – vallotta be Ruby.

– Sajnálod, hogy szakítottál vele? Mondtam, hogy meg fogod bánni.

– Túl utálatosan viselkedtem ahhoz, hogy most elvárjam, hogy megbocsásson. – Ruby vállat vont. – Annyira szégyellem, amit mondtam, hogy még neked sem akarom elárulni. De ez az érzés inkább mintha valami figyelmeztetés lett volna. Mintha történt volna vele valami.

– Akkor talán nem kellene tovább makacskodnod, és írhatnál neki – mondta Wilby éles hangon. – Annak a lánynak köszönheted, hogy életben vagy. Nem hiszem, hogy egyáltalán felfogtad, milyen nyomorúságos állapotban voltál.

– Néha a dolgok úgy elromlanak, hogy nem lehet megjavítani őket – sóhajtott fel Ruby. – Soha többé nem akarom látni az anyámat, és egyáltalán nem bánom, hogy ezt megmondtam neki. De túl sokáig vártam ahhoz, hogy akár remélhessem, hogy Verity még mindig szeret.

– Nem gondolod, hogy most, nyakunkon a háborúval az embereknek ki kellene mondaniuk, ami a szívüket nyomja? – kérdezte Wilby. – A legutóbbiban tudom, hogy mindenki elvesztett valakit, és hallottam, hogy sok nő, köztük az anyám is, sajnálkozott, amiért nem mondta el az elvesztett személynek, hogy mennyire szereti.

Tizenhetedik fejezet

Miller leverten jött vissza kedden. Görnyedten tartotta magát, és a tekintete is elvesztette a szokásos csillogását.

– Nem kellek nekik – mondta, és a padlóra dobta a táskáját.

Ha nem festett volna olyan nyomorúságosan, Verity lelkendezve örült volna, hogy nem kell elmennie.

– Mi a csudáért nem? – kérdezte. – Fiatal és egészséges vagy, mi egyéb kell nekik?

– Úgy tűnik, szívzörejem van. Most hallok először róla, mindig olyan erős voltam, mint egy bivaly.

– Sajnálom – mondta Verity –, és borzasztó lehetett, amikor megmondták, hogy baj van a szíveddel. Ez nagyon aggasztó.

Miller vállat vont.

– Nem aggódom olyasmi miatt, amin nem változtathatok. De nagyon is aggódom, hogy mi lesz velem most, hogy egészségi okok miatt felmentettek. Hamarosan nem kellenek kertészek, és kétlem, hogy bármelyik gazda felvenne, ha azt hiszi, hogy nem vagyok egészséges.

– Olvastam az újságban, hogy felássák a parkokat, és a háború miatt zöldségeket fognak termeszteni, és azt beszélik, hogy az egyszerű emberek is veteményeskertté alakítják át a virágoskertjeiket. Szóval lehetséges, hogy megtartanak a Greenwich Parkban… vagy ha ott nem, akkor ott van még Hilly Fields és Chinbrook Meadows is, mind könnyen elérhető biciklivel.

– Igen, de félek, az emberek gyávának hisznek majd, amiért nem vonultam be.

Felsóhajtott és elfordult, és Verity megérezte, hogy olyan ez neki, mintha a lábát vágták volna le, és ezért senkinek sincs hasznára.

Aznap este alig beszélgettek. Miller azon borongott, mit jelent neki a felmentés, Verityt pedig még mindig mardosta a bűntudat a betörés miatt. Azzal nyugtatta magát, hogy soha többé nem csinál ilyet. Különben is, ha megcsináltatja a fürdőszobát, azzal a vízvezeték-szerelőnek is segít, akinek négy gyereket kell etetnie.

De egy kis hang a fejében mégis azt suttogta, hogy nem több közönséges tolvajnál, s még annak is az alja, mert olyasvalakiket rabolt ki, akik távol vannak. És sehogy sem tudta elhallgattatni azt a kis hangot.

A TAVASZBÓL NYÁR lett, és a háború bizonyossággá vált, csak azt nem lehetett tudni, mikor tör ki. Gázmaszkokat és élelmiszerjegyeket osztottak. Mivel a törvény szerint mindenkinek magánál kellett hordania a gázmaszkot, kék bársonyba burkolta a sajátját, és ettől úgy festett, mint egy retikül. Mindenki a fejadagokról beszélt, azt találgatva, mennyi élelmet kapnak fejenként. A középületeknél felhalmozott homokzsákok mértékét is megvitatták; néhányan úgy vélték, szükségtelen, és csak szúrja a szemüket, akárcsak a bedeszkázott Ámor szobor a Piccadillyn. A járdaszegélyeket, lámpaoszlopokat és egyéb kiálló tárgyakat fehér csíkosra festették, hogy ezzel is segítsenek az embereknek megtalálni az utat az elsötétítés idején, ami újabb mulatság forrása volt. Mindenki azon rágódott, hogy Anderson-menedéket telepítsen-e a kert végébe, vagy Morrison-menedéket készítsen, ami úgy festett, mint egy megerősített ketrec a tetején asztallappal, és a házban tárolták.

A textilboltok ablakra való sötétítőket hirdettek, mindenkit emlékeztetve arra, hogy hamarosan szabálysértésnek minősül, ha nincs sötétítő az ablakokon, és sok kormányzati intézmény már le is ragasztotta az ablakait. De mindezen háborús előkészületek ellenére a legtöbb ember nyugodt volt, és élvezte a jó időt.

Verity alig várta, hogy hazaérjen és kiüljön a most már csinos kertjébe. Miller megmentett egy kisasztalt egy blackheath-i szemetes mellől, és élénksárgára festette. A konyhából vittek ki két széket, és legtöbbször kint vacsoráztak, gyertyát gyújtva, amikor besötétedett.

Az igazi fürdőszoba és az állandó meleg víz szintén kiapadhatatlan örömforrás volt. A vízvezeték-szerelő jó munkát végzett. Miller és Verity közösen rakta fel a fehér csempét, és festette fölötte a falat halványzöldre. Egy szép függönnyel és néhány virággal az ablakpárkányon igazán kellemes látványt nyújtott. Verity azt mondta Millernek, hogy a nagynénje által ráhagyott pénz egy részéből fizette ki, s még saját magát is sikerült meggyőznie, hogy ez igaz.

Miller még mindig a Greenwich Parkban dolgozott, de a Földművelésügyi Minisztérium értesítette, hogy a háború kitörésekor másik helyre küldik.

– Már építik az óvóhelyeket a parkban – mesélte Veritynek. – Olyan pletykát is hallottam, hogy a hadsereg egész idő alatt kisajátíthatja a parkot. Kíváncsi vagyok, megölik-e a szarvasokat a húsukért.

Nagyon furcsa volt, hogy noha az ország szinte lélegzetvisszafojtva várja a hadüzenetet, mégis mindenki jókedvű volt. Tudták, hogy a gyerekek evakuálása hamarosan megkezdődik, s hogy az élelmet jegyre kapják, mégis az emberek fesztelenül csevegtek arról, hová mennek, ha a házukat lebombázzák, gyakran nevetgéltek is, mintha az egész csak nagy kaland volna.

A Cooksban azonban egyértelműen látható volt, hogy Anglia kereskedői nem kockáztatnak, és az eladások ugrásszerűen nőttek, mivel felhalmozták az árut. Verity most állandóan az irodában dolgozott a számlákkal, nem valamelyik osztályon, így naponta látta a megnövekedett eladásokat, és feljegyezte, mely termékek voltak a legkelendőbbek. Mulatságosnak találta, hogy fűzőt alig rendelnek többé, de a női egészségügyi ter-

mékeket, a gyapjúfonalat, a rövidárut és a ruházati cikkeket vitték, mint a cukrot.

Július végén, amikor Verityt a többi dolgozóval és az osztályvezetőkkel együtt gyűlésre hívták, azt hitte, Mr. Smailes, a cégvezető bejelenti, hogy bezárnak. Igazából nem is bánta volna. Mindenfelé azt beszélték, hogy a nők átveszik a férfiak munkáját, amikor azokat behívják, ezért Verity meglehetősen izgatottan várta a változás lehetőségét. Mr. Smailes azonban állhatatosan ragaszkodott ahhoz, hogy valahol máshol kell folytatni a nagykereskedést, Londontól távolabb, ahol kisebb a bombázás kockázata.

– Gondolom, mindnyájan egyetértünk abban, hogy a Szent Pál-székesegyház valószínű célpont, s mivel ilyen közel van hozzánk, bolondok lennénk kockázatot vállalni és itt maradni – kezdte. – Alkalmas telephelyet találtunk Hertfordshire-ben, ezért kérem, hogy legkésőbb augusztus elsejéig közöljék az osztályvezetőikkel, hogy óhajtanak-e velünk költözni, vagy sem. Az összes fiatalemberünket behívták már, és biztos vagyok benne, hogy az idősebbek közül is sokan kapnak behívót a következő hónapokban. De azoknak, akik maradnak, eljött az ideje, hogy döntsenek, velünk együtt költöznek-e, hogy új életet kezdjenek egy biztonságosabb helyen, vagy elhagynak minket, és Londonban maradnak.

Beszélgetés moraja hullámzott végig a termen, az emberek egymásra néztek, bólintottak vagy a fejüket rázták attól függően, hogy örültek az új élet lehetőségének, vagy borzalommal töltötte el őket London elhagyásának gondolata.

Mr. Smailes tapsolt, hogy ismét magára irányítsa a figyelmet.

– Az osztályvezetőik meg tudják válaszolni a kérdéseiket, és biztosak lehetnek benne, hogy akik nem akarnak velünk tartani, megfelelő ajánlóleveleket kapnak, és a legjobb kívánságainkat a jövőre nézve. – Elhallgatott, és rámosolygott az emberekre. – Amikor ennek az egésznek vége, és feltéve, hogy ez az

épület, amely hetven év óta ad otthont a St. Paul Cooksnak, még áll, mindnyájukat szeretettel visszavárjuk.

– Fogadjunk, hogy büdös Bettyt nem várná olyan szeretettel – suttogta Marylin, Verity új barátnője, akivel azóta melegedtek össze, amióta Verity a számlákkal dolgozott. Noha jóval idősebb volt Veritynél, harminc fölött, és pufók, együgyű lány, vidám teremtés volt, aki mindig megnevettette.

Verity vihogott. Büdös Betty valóban büdös volt. A rövidáruosztályon dolgozott, és azt beszélték, hogy az osztályvezető többször átvette tőle a munkáját, mert annyira bűzlött, hogy elriasztotta a vevőket. Nyilvánvalóan valami egészségügyi problémája volt, mert nem javult a helyzet. Verity most is érezte őt, noha Betty három sorral hátrébb ült.

Az ebédszünetben esett, így Verity és Marylin felmentek a menzára ebédelni.

– Velük megyek, ha segítenek helyet találni, ahol ellakhatunk – mondta Marylin. – Dave-vel elhatároztuk, hogy összeházasodunk, még mielőtt behívják, és Hertfordshire jobb hely, mint Dagenham. És te?

– Azt hiszem, maradok – felelte Verity. Úgy látta, leginkább csak a gyerekes asszonyok akarják elhagyni Londont, és ők néha nagyon unalmasak tudnak lenni. – Szeretnék valami izgalmasat csinálni, például vonatot vezetni, vagy telefonvezetékeket felszerelni.

– Vonatot vezetni! – kiáltott fel Marylin. – Nem hiszem, hogy egy nőnek megengedik. Mindegy, és mi van a lakóddal? Ágyba bújtatok már?

– Nem, és nem is fogunk – háborgott Verity. – Csak barátok vagyunk, és jó ez így.

– Buzi a pasi?

– Dehogy – tiltakozott Verity, azon csodálkozva, miért hiszik rögtön egy férfiról, hogy meleg, ha jó modora van, és helyesen beszél. – Úriember.

– Az általam ismert „úriemberek" némelyike a legfickósabb, legrámenősebb pasas volt, akivel valaha találkoztam – vont

vállat Marylin. – Igazából szeretem is, ha egy férfi ilyen, szerintem ez a normális.

Hazafelé tartva Verity elgondolkodott Marylin szavain. Sokszor voltak romantikus gondolatai Millerrel kapcsolatban. Szerette a csillogó szemét, a gödröcskét az állán, és ahogy a haja göndörödni kezdett, ha túl sok idő telt el két borbélynál tett látogatás közt. Amikor a férfi levette az ingét a kertben, a barnára sült, izmos mellkas és karok látványától megroggyant a térde. Az ágyában fekve bűnös módon arról ábrándozott, milyen volna megcsókolni, vagy mit szólna ahhoz, ha belopakodna a szobájába, és mellé bújna az ágyban. Persze ez utóbbit sohasem volna képes megtenni. Sohasem lett volna ennyire „modern", különösen, hogy semmiképp sem tudhatta, a férfi hasonlóan gondol-e rá. Feltételezte, hogy nem, mert mostanra biztos próbált volna közeledni hozzá, ha ily módon érdeklődne iránta.

MINDÖSSZE KÉT NAPPAL azután, hogy Mr. Smailes bejelentette, a Cooks áttelepül Hertfordshire-be, Miller arra ment haza, hogy levél várja a Földművelésügyi Minisztériumból.

– A francba! – tört ki belőle, miközben olvasta. – Skóciába küldenek az erdészethez.

Verity megrémült. Annyira biztosra vette, hogy Miller valahol a közelben kap feladatot.

– Muszáj menned? – kérdezte úgy érezve, menten sírva fakad.

– Azt hiszem, ez parancs, nem kérés – vont vállat a férfi. – De nekem megfelel az erdei munka, inkább az, mint egy vágóhíd vagy egy szennyvíztisztító telep. Megjegyzem, kicsit aggódom a fakivágás miatt, jobban szeretek ültetni.

– Mit fogok csinálni nélküled? – kérdezte Verity, reményei szerint könnyed hangon.

– Másik lakót kell keresned. Társaságra van szükséged, ha leszáll az est, arról nem is beszélve, ha megkezdődnek a bom-

bázások.

Veritynek gyorsan el kellett fordulnia, és úgy tennie, mintha teljesen lefoglalná a borsófejtés, nehogy a férfi meglássa, ahogy könnybe lábad a szeme.

Aznap éjjel némán telesírta a párnáját. Millernek majdnem teljesen sikerült betöltenie azt az űrt, amelyet Ruby hagyott az életében. Vidám és jó természetű volt, segített a ház körüli teendőkben, és szinte mindenről tudott vele beszélni. Rettegett attól, hogy ismét magára marad. Biztosan el van átkozva, hogy mindenki elhagyja, akit szeret. Már majdnem tizenhét, és még nem volt rendes fiúja, nem jár táncolni sem, mint a többi lány, mert nincs kivel.

Millerrel minden héten voltak moziban, amióta a férfi idejött, és vasárnaponként gyakran felszálltak a farnborough-i buszra, hogy aztán átvágjanak a mezőn Downs felé, és harapjanak valamit az ottani fogadóban. A férfit szinte minden érdekelte az állatoktól és növényektől kezdve az ősi kultúrákig, sőt a pszichológiáig is. Egyszer elárulta Veritynek, hogy jó néhány elítélt gyilkost tanulmányozott már abban a reményben, hogy rájön, miért követtek el ilyen borzalmas bűncselekményt. Erre Verity mesélt neki a babbacombe-i gyilkos John Lee-ről, „a férfiról, akit nem tudtak felakasztani".

– Olvastam róla, abszolút lenyűgöző! – lelkesedett Miller. – Egy teljesen romlott alak… vagy őrült, aki fojtogatta és leszúrta azt a szegény nőt, aztán felgyújtotta a házát. Egyetlenegy jó tulajdonságot sem tudtam felfedezni benne, legalábbis azokban a könyvekben és újságokban, amelyeket olvastam, egy sem volt. Most már helyi legendának számít.

– Rubyval sokáig úgy képzeltük, hogy a szelleme ott kísért Babbacombe-ban – vihogott Verity. – De aztán valaki azt mondta, hogy Amerikába ment, miután kiszabadult a börtönből, és azt hiszem, még mindig él.

– Nem olyasvalaki, akinek a közelében szeretnék lakni – mosolygott Miller. – Egyszer el kell mennünk Madame Tussauds

múzeumába, a Borzalmak kamrájában az összes híres gyilkos megtalálható.

Mint annyi más dolog, amelyet terveztek, ez sem valósult meg, és most Miller azt mondja, keressen másik lakót… mintha létezne olyan ember, aki olyan jól illik ide, ahogy ő.

Verity nagyon hallgatag volt másnap a reggelinél. Szerette volna elmondani a férfinak, mennyire fog hiányozni, de még mindig félt, hogy az túl merész volna.

– Írsz majd? – kérdezte Miller váratlanul, és láthatóan izgatottan. – Nem szeretném elveszteni a kapcsolatot veled.

Verityt öröm járta át.

– Persze hogy írok – mosolygott. – Egészen addig, amíg válaszolsz, és nem találsz magadnak egy skót lányt, aki teljesen magáénak akar. Itt mindig lesz egy hely számodra, akkor is, ha tényleg keresek egy új lakót.

Millernek augusztus 27-én, szombaton kellett Glasgowba indulnia. Verity kikísérte a Hither Green állomásra, hogy búcsút intsen neki. Olyan szomorú volt, hogy alig tudott megszólalni, és amikor mégis megtette, akkor is csak lényegtelen dolgokról beszélt, hogy megtörje a csendet.

A peronon hatalmas tömeg volt, sok asszony sírva búcsúzott a férjétől vagy a fiától. Az érzelmek ilyetén kimutatása a nyilvánosság előtt sokkal valóságosabbá tette a küszöbönálló háborút.

– Visszajössz majd valamikor meglátogatni? – kérdezte Verity idegesen.

Miller a vállára tette a kezét, és rámosolygott.

– Miért aggódsz ennyire értem? Biztonságban leszek ott, ahová megyek, és természetesen visszajövök meglátogatni. Inkább én aggódom miattad. Ígérd meg, hogy abban a pillanatban, ahogy meghallod a szirénák hangját, futva indulsz a nyilvános óvóhelyre.

Veritynek sikerült remegőn rámosolyognia, bár félt, hogy sírva fakad, amiért a férfi őt félti.

– Megígérem.

Miller most a tenyerébe fogta az arcát.

– Fogalmad sincs, milyen sokat jelentesz nekem – mondta egyenesen a szemébe nézve. – Egész idő alatt féltem szólni, mert megéreztem, hogy rossz tapasztalataid voltak egy férfival. De most, mielőtt elmegyek, muszáj kimondanom, Verity. Te vagy számomra az álomlány.

A lány ajkára szorította az ajkát, mielőtt az szavakkal is kifejezhette volna örömét, és hosszú, gyengéd csókjáról Verity kéjesen megborzongott.

Hallotta, ahogy befut a vonat, és a karja magától emelkedett fel, hogy a férfi nyaka köré fonódjon.

– Ó, Verity – suttogta Miller, ahogy az orruk szinte összeért. – Bárcsak lett volna bátorságom, hogy ezt előbb megtegyem!

– Bárcsak lett volna! – sóhajtotta a lány.

Nem volt több idő érzelmi kinyilatkoztatásokra vagy ígéretekre. A kocsi ajtaja kinyílt, és a kalauz „Igyekezzünk, kérem!" kiáltása szállt a levegőben.

Miller gyorsan felkapta a táskáját, és egy gyors puszi és kézszorítás után a már zsúfolásig megtelt vonat felé tülekedett.

Verity integetett, amíg csak látta a vonatot, bár Miller annyira előrekönyökölte magát a kocsiban, hogy nem láthatott ki az ablakon. De miután a vonat eltűnt a láthatárról, nem bírta tovább visszatartani a könnyeit, és csatlakozott a földalatti felé tartó, többi síró asszonyhoz, akik közül sok csecsemőt tartott a karjában, vagy kisgyerek botladozott a nyomában. Ennek enyhítenie kellett volna a magányát, de ő mégis valahogy még elszigeteltebbnek érezte magát.

Amikor hazaérve látta, hogy Miller esőkabátja nem lóg a fogason, és a csizmája sem áll alatta holmi újságpapíron, ismét sírva fakadt.

Előző este a férfi órákat töltött a csizmák fényesítésével, míg a végén úgy csillogtak, hogy parádéra is mehetett volna bennük. Verity kinevette, és azt mondta, a többiek bogarasnak fogják hinni, amiért kifényesített csizmát visel.

– Olyan ez, mint amikor tiszta inget veszel vagy hajat vágatsz – állította a férfi. – Különben is, még sohasem láttalak úgy kilépni az ajtón, hogy ki ne rúzsoztad volna a szád. Miért csinálod?

Akkor nem tudott válaszolni a kérdésre, de most nem hitte, hogy egyszer is kirúzsozza a száját, amíg Miller vissza nem jön.

Miközben teát főzött, a falak mintha rá akartak volna omlani. A háború most már bármelyik nap kitörhet, és úgy érezte, ő az egyetlen az országban, aki teljesen egyedül van.

A teát kivitte a kertbe, de ott is minden Millerre emlékeztette. A két szék még az asztal mellett állt, de így, magányosan nem fog idekint vacsorázni. Leült a lugasban, hátradőlt a párnákon, és ahogy a nap melege az arcát simogatta, újra átélte a csókot. A hasa mélyén enyhe nyilallást érzett, és tudta, noha még sohasem tapasztalta, tudta, ez a vágy.

Miller azt mondta, ő az álomlány, és ez volt a legcsodálatosabb dolog, amit valaha hallott. De hogyan fogja kibírni annak bizonytalanságát, hogy nem tudja, mikor látja őt viszont?

Itt a kertben minden róla szólt; az élénk színű dáliák, őszirózsák és a nagy, sárga százszorszépek napsütéses derűt sugároztak, és a jázmin, a lonc és a rózsa, amely mostanra az egész kerítést befutotta, bizonyította a férfi állhatatosságát és megbízhatóságát. A lugasban ülve Verity egy olyan vidék szívében lehetett, amelyet nem vettek körül házak, de pontosan ez volt, amit Miller teremteni akart.

Nem tudta, meddig lesz még a Cooksnál. Az árukészlet és az irodai felszerelések egy részét már átszállították Hampshirebe, a többire akkor kerül sor, ha kitör a háború. Volt állásinterjún a postánál, és most várta a visszajelzést, de úgy tűnt, az egész világ vár valamire.

Szeptember elején, négy nappal azután, hogy Miller elment, a rádióban bejelentették, hogy Németország lerohanta Lengyelországot, s hacsak vissza nem vonulnak, Anglia hadat üzen.

Vasárnap délelőtt Verity bekapcsolta a rádiót, hogy meghallgassa a miniszterelnök beszédét, amelyre az egész ország várt. A lány hátán végigfutott a hideg, ahogy Chamberlain kimért hangját hallgatta, aki tájékoztatta a lakosságot, hogy Németország nem vonta vissza a hadait Lengyelországból, s mivel Anglia kölcsönös segítségnyújtási szerződést kötött a lengyelekkel, ezért most hadban állnak Németországgal.

Ez teljesen várható volt, mindenki számított rá, mégis borzasztó volt. Aztán megszólalt egy légvédelmi sziréna, az utcára küldve az embereket, akik félig-meddig azt várták, hogy masírozó németeket pillantanak meg a Lee High Roadon. Természetesen hamis riasztás volt, vagy csak próbariadó, de ettől még nagyon is ijesztő.

Verity a többiekkel együtt az utcán állt, de meg sem hallotta a fecsegést maga körül. Csak az járt a fejében, hogyan fogja túlélni a háborút egyedül.

Ugyanakkor, amikor Verity magányosan a háza előtt állt, Wilby és Ruby ebédet készített maguknak és a három evakuált gyereknek, akiket Wilby előző nap fogadott be.

A gyerekek – két lány, Helen és Sandra, nyolc- és kilencévesek, és egy fiú, a tízéves Joseph – Észak-Londonból jöttek. Végigszenvedték a hosszú utat, késő este érkeztek meg Torquayba, és még a megalázó várakozást is el kellett viselniük, hogy valaki magához vegye őket. De úgy tűnt, senkinek sem kell két vörös hajú kislány meg egy kisfiú. Wilby eredetileg csak egy gyereket akart befogadni, de amikor látta az aggódó kis arcokat, miközben a társaikat egyesével elvitték, úgy érezte, nem hagyhatja ott őket.

Chamberlain beszéde után odaadta a *Ki nevet a végén*t a gyerekeknek, hogy elterelje a figyelmüket. Azt mondták nekik, hogy Londontól távol nagyobb biztonságban lesznek, de a beszéd után az volt az első kérdésük, az anyukájuk biztonságban lesz-e Londonban, ha a németek bombázni fogják a várost. Aztán Helen, a legkisebb sírva fakadt.

A gyerekek most nyugodtak voltak, a nappaliban ültek a padlón, és belemerültek a társasjátékba.

– Visszamész holnap a szállóba? – kérdezte Wilby Rubytól, amikor magukra maradtak a konyhában.

Ruby már egyike volt a recepciósoknak. Ahogy tervezte, felküzdötte magát, volt szobalány és pincérnő, amíg idejutott, népszerű volt a személyzet körében, és a vezetőség is kedvelte. Nemrégiben azt az értesítést kapták, hogy a szállót kisajátítja a Hadügyminisztérium, és háború esetén kórházzá alakítják a Királyi Légierő tisztjeinek.

– Igen, persze, állást ígértek – felelte Ruby. – Emlékszel, meséltem, hogy majdnem az összes fiatal pincért behívták már, és a lányok közül is sokan csatlakoztak a szárazföldi hadseregheZ. Ami a személyzet idősebb nő tagjait illeti, úgy tűnik, ők inkább gyárakba mennek dolgozni, mert ott jobb a pénz. De azt nem tudom, az idősebb férfiak mihez kezdenek. Néhányat, gondolom, megtartanak portásnak.

– Polgári védelem – mondta Wilby. – Minden a nemzetőrségtől kezdve a tűzvédelemig és az emberek mentéséig légitámadás esetén.

– De ugye nem lesz sok riasztás errefelé? – kérdezte Ruby. – Plymouth és Portsmouth érthető, a németek valószínűleg a kikötőket veszik célba, de erre… nincs semmi számukra érdekes.

Wilby vállat vont.

– Attól függ, hogy akarnak-e bombázni csak azért, mert megtehetik. De egyetértek veled, én sem hiszem, hogy frontvonalban volnánk. Viszont nem tehetek róla, nagyon aggódom a londoniakért, sokkal nagyobb a valószínűsége, hogy ők

célpontok lesznek. Bárcsak kapcsolatba lépnél Verityvel, hogy tudjuk, mi van vele!

Wilby félig-meddig azt várta, hogy Ruby azzal vág vissza, törődjön a maga dolgával, de érezte, ahogy azóta a bizonyos tavaszi nap óta, amikor Verityről beszéltek, Ruby többször is eltöprengett, hogyan hozhatná helyre a barátságukat.

A gond csak az volt, hogy Rubynak a születése óta meg kellett küzdenie mindenért, és ez rendkívül makaccsá tette, sohasem akart visszavonni semmit, amit tett vagy mondott.

De végtelennek tűnő idő után Ruby felsóhajtott.

– Kockáztatva, hogy közlöd, „én megmondtam", azt hiszem, ezt alaposan elszúrtam – ismerte be szomorúan. – Kétlem, hogy akár a legesdeklőbb bocsánatkérés is működne.

Wilby alig tudta megállni, hogy fel ne kiáltson: „hála istennek!", és körbe ne táncolja a konyhát.

– Szerintem tévedsz – jegyezte meg közönyt tettetve. – Verity mindig is megértő lány volt, és szeretett téged. Szerintem te is szeretted. A szeretet nem hal meg, csak néha eltemetődik.

– Olyan mélyre temetve, ahogy én tettem, egy élet kell, mire előásom. – Ruby láthatóan elszontyolodott.

– Háború van, és ez megváltoztatja az emberek véleményét sok mindennel kapcsolatban – mondta Wilby. – Írj neki… vagy még jobb, ha felutazol Londonba, és meglátogatod. Hogy fenntartsd a látszatot, mondhatod azt, hogy épp csak beugrottál megnézni, jól van-e. De ahogy Verityre emlékszem, annyira örülni fog, hogy lát, hogy eszébe sem jut, milyen utálatos voltál vele.

– Nagyon undok voltam – ismerte el Ruby, és lehorgasztotta a fejét. – Nem érdemelte meg, hogy úgy bánjak vele. Sohasem leszek képes megbocsátani magamnak érte.

Elfordult, és amikor átment a másik szobába, Wilby maga elé mosolygott.

Ruby lenézett a padlón ülő, önfeledten játszó három gyerekre. Arra gondolt, milyen csodálatos, hogy a kicsik ilyen gyorsan megszokták az új otthonukat. Tegnap még teljesen össze

voltak zavarodva, mert nem értették, miért kell elhagyniuk az anyjukat, aztán felzaklatta őket a hosszú út az ismeretlen helyre, s az még jobban, hogy nem találtak rögtön új otthonra.

De egyetlen éjszaka után úgy viselkedtek, mintha mindig is itt éltek volna. Ruby tudta, milyen az, mert ő ugyanezt élte át, amikor idekerült.

Ő persze sokkal rosszabb állapotban volt, mint ez a három – nem is igazán értette akkor, mi történik körülötte –, de egy finom étel, egy puha, meleg ágy és egy ház, amely valahogy azt sugallta, itt soha semmi rossz sem történhet veled, a legtöbb gyereknek elég volt, még Rubynak is. És ezek a gyerekek még nem tudják a legjobbat, hogy Wilby megbízható, szórakoztató, megértő, és nagylelkűen osztogatja a szeretetét és az idejét.

– Van kedvetek sétálni egyet ebéd előtt a Downson? – kérdezte Ruby. – Onnan láthatjátok alattatok a tengert, de sajnos a partra nem engednek le többé, szögesdróttal le van zárva.

Mindhárman felé fordultak, sápadt arcuk hirtelen kipirult izgalmukban.

– Ilyen közel van a tenger? – kérdezte Sandra.

– Itt van a sarkon túl, a szikla lábánál. Régen varázsvonat vitt le a szikláról, de a háború idejére azt is lezárták.

– Miért? – kíváncsiskodott Sandra.

– Így akarják megakadályozni, hogy a németek feljöjjenek – nevetett Ruby. – Ha fel kell mászniuk, mire felérnek, annyira elfáradnak, hogy nem lesz erejük harcolni, ezért inkább meg sem próbálják.

Wilby az ablakból nézte, ahogy Ruby sétára indul a három gyerekkel. A két kislány kezét fogta, a fiú pedig előttük ugrándozott. Borzasztó volt arra gondolni, hogy Anglia ismét háborúban áll. Az utolsó után, ahol annyi volt a veszteség és a rombolás, Wilby őszintén hitte, hogy a hatalmon lévő férfiak gondoskodnak arról, hogy ne ismétlődhessen meg.

De még így is, a megható jelenet volt a bizonyíték, hogy még a rosszból is származhat valami jó. Itt vannak ezek a gyerekek, akikről gondoskodni kell, és ettől újra hasznosnak érzi magát. És egy kis szerencsével Verity is visszatér majd hozzájuk.

Wilby visszafordult a konyhába, hogy folytassa az ebédfőzést. Ruby sok szempontból megváltozott az abortusz óta. Csendesebbé vált, elvesztette a lobbanékonyságát, és volt benne valami szomorúság, amely sohasem múlt el. Érthető módon a fiatalemberekkel szemben is keményebb lett. Egy csinos arc vagy mézesmázos beszéd nem kábította el többé, és jóformán rá se nézett a melegebb napokon a sétányon korzózó férfiakra, és táncolni is csak ritkán járt el a munkatársnőivel.

Wilby meglehetősen biztos volt abban, hogy Ruby kidolgozta a lehetséges udvarlókra vonatkozó saját követelménylistáját, s csak az randevúzhatott vele, aki megfelelt a lista pontjainak. Alig három vagy négy ilyen akadt az elmúlt évben.

De míg Wilby helyeselte, hogy Ruby ítélőképessége javult, aggódott amiatt, hogy elvesztette a csodálatos spontaneitását, ami jellemző volt rá. Most mindent mérlegelt: a kockázatot, az árat, az időt, az erőfeszítést. Wilby csak remélte, hogy egy találkozás és szerelem a megfelelő férfival visszahozza az elveszett darabkát is.

– Mielőbb keresd meg Verityt – mormolta maga elé. – Mindnyájunknak szüksége van egy különleges barátra, de neked, Ruby, jobban, mint bárkinek.

ARCHIE WOOD le volt égve, és nyomorultul érezte magát. Az utolsó három éjszakát egy fészerben töltötte Dover közelében.

Néhány héttel ezelőtt felismerte, hogy a háború elkerülhetetlen, és valószínűleg nagyobb biztonságban lesz Angliában, mintha Franciaországban marad. De alighogy felszállt a doveri kompra, megbánta a döntését. Dél-Franciaországba kellett volna mennie, és összeállnia valami kedves nővel. Az élet

könnyebb volt neki olyanok közt, akikkel nem egy nyelvet beszéltek; az olyan részletek, hogy honnan jött, a múltja, s hogy valójában hová tart, könnyen összezavarodhattak, ha gondok vannak a kommunikációval.

Azt hitte, megütötte a főnyereményt Mrs. Carol Onslow-val, a folkestone-i panzió tulajdonosával, aki kiadott neki egy szobát. Az asszony férjét behívták katonának, és a második ott töltött éjszakán, amikor kettesben megittak egy üveg gint, le is feküdt vele. A nő meglehetősen csúnya volt, kicsit duci, a negyvenes évei végét taposta, a haja egyenes és barna volt, a fogai rosszak. De Archie-nak tetszett, hogy él-hal a szexért, és arra gondolt, hogy néhány hetet vele tölt, azalatt kifürkészi, hol tartja az értékeit, és utána meglép, természetesen az értékekkel együtt.

De nem számolt a nő vallatótehetségével. A faggatás a harmadik közös éjszakájukon kezdődött.

– Mit csináltál Franciaországban, Archie? – kérdezte Carol szinte közvetlen azelőtt, hogy a férfi visszanyerte a lélegzetét az orgazmus után, és rágyújtott egy cigarettára.

– Export-importban utazom – adta meg Archie a szokásos választ.

A nő felkönyökölt mellette, és Archie magában megjegyezte, milyen petyhüdt a melle.

– Miféle export-import? Mezőgazdasági eszközök, élelem, bútor, fegyverek?

– Leginkább vegyszerek.

Ez általában elhallgattatta a nőket. De Carolt nem. Ő tudni akarta, gyógyszerekhez vagy trágyához való vegyszer.

– Mindenféle dologhoz, különböző cégektől különböző időpontokban – felelte.

– Nem mutattad meg a személyidet – mondta hirtelen a nő. – A törvény értelmében mindenkitől el kell kérnem, aki nálam száll meg. Elfelejtetted, vagy nincs?

– Azt hiszem, egyszerűen elfelejtetted elkérni.

Nem volt személyije, és az elintéznivalói közt szerepelt, hogy szerezzen egy hamisat.

– Jó, akkor hozd ide most – kérte a nő.

– Nem. Van jobb dolog is, amit csinálhatunk személyi nézegetése helyett.

A nő nevetett, és Archie azt hitte, ezzel vége is. Arra az éjszakára valóban vége volt, de másnap újabb kérdések záporoztak rá.

Nős? Vannak gyerekei? Hol született? Részt vett a nagy háborúban? Mit keres Folkestone környékén?

Archie válaszolt, némelyik kérdésre az igazat, másokra hazugságot. Azt mondta, egy importőr társára vár Folkestoneban, akivel megbeszélték, hogy itt találkoznak. Aztán a nő megint kérte a személyijét, ez jó ürügy volt Archie-nak, hogy a szobájába mehessen. Összepakolt, de ahogy újra lejött, a nő tovább erősködött, hogy látni akarja az igazolványt.

Archie erre elvesztette a türelmét, és állon vágta. Az asszony a földre zuhant, erősen beverte a fejét, Archie pedig elrohant.

Így került a fészerbe. A nő biztosan felhívta a rendőrséget, s bár Archie azt mondta, Ivan Dunstable-nek – ez a név szerepelt a hamis útlevelében, amelyet Franciaországban szerzett – hívják, lehetséges, hogy a rendőrségen megmutatják a nőnek a körözöttek képeit, és Archie Wood köztük van. De még nagyobb a valószínűsége, hogy a Carol kérdéseire adott homályos válaszok fényében a rendőrség azt fogja feltételezni, hogy Archie az ötödik hadoszlophoz tartozik, akit a németek verbuváltak be, hogy kémkedjen vagy lázadást szítson.

Márpedig az sokkal súlyosabb vád volt, mint a sikkasztás.

Tizennyolcadik fejezet

1940

– Szeretem ezeket a világos estéket! – kiáltott fel Verity, ahogy barátnőjével este kilenckor kijöttek a telefonközpontból. – Nincs több bukdácsolás hazafelé a sötétben, amikor későn végzünk.

– Emlékszel, micsoda pokol volt itt a télen? – kérdezte. – Arra a szörnyű hideghullámra januárban? Nem lehetett látni a jeget a járdán. Vagy óvatosan tipegtél, mint egy anyóka, vagy siettél, hogy kimelegedj, és kockáztattad, hogy a feneked kötsz ki.

Verity nevetett. Sokat nevetett, mióta belépett a postához még a háború elején.

A sajtó furcsa háborúnak hívta. De a legtöbb ember, elámulva a borzalmak vagy a hadműveletek hiányán, azt kérdezte: milyen háború? Egészen a legutóbbi időkig úgy tűnt, semmi sem történt, legalábbis Angliában nem. A múlt szeptemberben vidékre evakuált gyerekek többsége karácsonyra újra otthon volt az anyjánál, mert nem vártak légitámadást. A cukrot, a vajat és a szalonnát januártól csak jegyre lehetett kapni. De ettől a bosszúságtól és a gyűlölt elsötétítéstől eltekintve az élet úgy zajlott, ahogy a háború kezdete előtt.

Más országok nem voltak ilyen szerencsések. Szörnyű történetek keringtek arról, hogy a nácik mit csináltak Lengyelországgal, és április elején elfoglalták Dániát és Norvégiát. Most pedig a német csapatok Hollandiát és Belgiumot gázolják le tankjaikkal, gépesített gyalogságukkal, amelyeket légitámadásokkal támogatnak meg. Még a legoptimistábbak sem tudták nem észrevenni, hogy nagy a valószínűsége, hogy Anglia lerohanására is hamarosan sor kerül.

Chamberlain lemondott, helyére Winston Churchill került. Mindenki úgy vélte, ő az, aki képes az országot összefogni annak balsorsában.

Verityt továbbra is érdekelték a világ eseményei, de mióta a postánál dolgozott, nem sok ideje maradt könyvtárba járni és elolvasni az összes lapot. Kénytelen volt a rádió híreivel beérni, és egy napilap átfutásával. Noha telefonközpontosnak vették fel, külső javítási és szerelési munkákra is kiképezték. Korábban ez férfimunka volt, de miután a férfiak többsége belépett a seregbe, kénytelenek voltak nőkkel betölteni a helyüket. A Verityhez hasonló fiatalok elég fürgék és ügyesek voltak ahhoz, hogy felmásszanak egy telefonoszlopra, és nem féltek a magasságtól.

Ez az új munka volt az, ami boldoggá tette Verityt. Minden nap más volt, és szerette a feladattal járó kihívásokat, és az érzést, hogy valami hasznosat tesz a háborúért. Még azt is élvezte, hogy felhúzza a kezeslábasát, és beköti a fejét, hogy felmásszon a telefonoszlopra. A Cooksnál semmi sem volt életbevágó, sőt akárcsak fontos, és társasági élete sem volt. A munkatársai ugyan kedvesek voltak, de igazából egyikükkel sem találkozott munka után vagy a hétvégeken.

A postánál egészen más volt a helyzet. A többi lány nagyrészt Lewishamben vagy annak környékén lakott, kedvelték a társasági életet. Alig múlt el úgy hét, hogy valamelyik ne hívta volna meg magához egy italra vagy táncolni.

Amy volt Verity új lakója. A húszéves, telt, barna hajú és aranyszívű lány egy New Cross-i albérletben lakott, mielőtt Verityvel találkozott. Gyűlölte a helyet, és nagyon hiányzott neki a Southendben élő családja. Verity arra számított, hogy nehéz lesz alkalmazkodni valakihez, aki Miller helyét veszi át, de nem így történt. Amy laza lány volt, lelkes és szórakoztató, sokat beszélgettek és nevettek, és amikor egy műszakban dolgoztak, jó volt, hogy van társasága hazafelé, különösen sötétben.

De most világos volt, és Verity arra gondolt, kiülhetnének a kertbe a vacsorával, ahogy Millerrel szoktak.

A férfi minden héten írt, mindig vidám, érdekes és gyengéd leveleket. Boldog volt Skóciában. Vegyes társaság verbuválódott ott össze. A többi erdész vagy túl öreg volt már katonának, vagy Millerhez hasonlóan egészségi okok miatt nem hívták be, és akadt néhány szolgálatmegtagadó, akik vallási vagy erkölcsi okok miatt nem voltak hajlandók bevonulni.

Verity kiolvasta a férfi leveleiből, hogy ez utóbbiakkal jön ki a legjobban. Azt írta, hogy az idősebbek hajlamosak parancsolgatni, és folyton azzal kérkednek, milyen nagylegények voltak fiatalon. Akiket egészségi okok miatt mentettek fel, gyakran bizonyultak lustának, és mindenben csak a hibát keresték, de Miller őszintén csodálta a szolgálatmegtagadók elkötelezettségét a hitük iránt, s hogy mindig vidámak voltak, és keményen dolgoztak.

– Te csak ülj ki a kertbe – mondta Amy, amikor hazaértek. – Én leugrom a boltba a vacsoránkért.

Verity kést, villát, borsot, sót és ecetet készített egy tálcára, és kivitte, így várva Amy visszatértét. Elégedett sóhajjal ült le, még Millerre gondolva.

A férfi csak egyszer jött vissza Londonba, éppen karácsonykor. Verity csak egy teljes napot tudott vele tölteni, de az csodálatos volt.

Már értette, miről beszélnek mások, amikor azt mondják, elragadta a hév. Ha Amy nem lett volna otthon, Verity biztos volt benne, hogy az egész napot az ágyban töltik.

Mosolyogva emlékezett vissza, hogyan loptak egymástól csókot, valahányszor Amy hátat fordított, és Verity szíve mindegyiktől hevesebben kezdett dobogni.

Amy elaludt a társalgóban, a kandalló mellett, és ők ketten kimentek a konyhába, azzal a szándékkal, hogy elmosogatnak. De helyette Verity a konyhaasztalnál ülő férfi ölébe telepedett, hogy még több csókot kapjon tőle.

– Olyan nehéz tőled távol élni – mormolta Miller, gyengéden simogatva a lány arcát. – Úgy alszom el, hogy rád gondolok, és amikor felébredek, még mindig te jársz az eszemben. Néhány ilyen nap veled együtt nem elég, de mit tehetnénk?

– Mindenki azt mondja, hogy szörnyű most a vonatközlekedés, lassú, és a kocsik katonákkal zsúfoltak. Nem szabad újra megpróbálnod, amíg az időjárás nem javul, mert túl nehéz. De talán kivehetnék egy hét szabadságot, és meglátogathatnálak.

– Foglaljak szobát Mr. és Mrs. Grantham névre? – kérdezte Miller elpirulva. – Nem arra célzok, hogy… nos, felteszem, érted. Csak szeretnélek a karomban tartani.

Verity akkor majdnem megmondta neki, hogy szereti. A férfi azt a nevetséges sárga és piros pöttyös csokornyakkendőt viselte, amelyet tőle kapott tréfaként, és a karácsonyi pukkantóból származó papírkalapot. Kiskutyatekintettel nézett rá, amitől Veritynek az jutott eszébe, hogy egész életükben ilyen boldogok lehetnének együtt.

De nem mondta ki, hogy szereti, sem azt, hogy vele megkockáztatná azt a hotelszobát. Miller volt az első fiúja, és szem előtt tartotta, hogy előbb tökéletesen meg kell bíznia a férfiban és a saját érzéseiben. Szeretett volna tanácsot kérni valakitől, de a lányok a munkában mind azok a fajták voltak, akik csak nevetnének egy ilyen kérdésen. A legtöbbjüknek volt barátja a hadseregben, akiről azt állították, hogy szeretik, de ettől még egyáltalán nem tette őket hűségessé. Még néhány asszony is, akinek a férje távol volt, felment szombatonként a West Endre táncolni. Verity ezt nagyon furcsának találta. Ő nem akart más férfiakkal táncolni vagy csókolózni, s ha néha el is ment Amyvel szórakozni, a nők mindig többen voltak, mint a férfiak, ezért ők egymással táncoltak.

Ezenkívül úgy érezte, egy lánynak meg kell várnia, hogy a férfi valljon előbb szerelmet. Miller ugyan azt állította, hogy Verity számára az álomlány, és úgy alszik el, hogy rá gondol, de ez nem ugyanaz, mintha ki is mondaná, hogy szereti. Szóval, amíg ki nem mondja, Verity sem enged meg magának töb-

bet, mint hogy a csókjairól álmodozzék. Nem is gondol jegygyűrűre vagy házasságra. Nem felejtette el, hogy a fiúk terén sokkal tapasztaltabb Ruby hogyan hagyta magát becsapni, és elhitte, hogy megtalálta a tökéletes férfit, aki szeretni és védelmezni fogja. És tessék, erre mi történt vele!

Rubyra gondolva Veritynek ismét elszorult a szíve. Eltűnődött, még mindig Devonban van-e Wilbyvel, és mit csinál. Azon is sokat töprengett, megbánta-e valaha, hogy véget vetett a barátságuknak. Az idő, de még Miller, vagy Amy, az új barátnője sem tudta kitörölni a történtek fájdalmát és igazságtalanságát. Most azonban, hogy boldog és elégedett volt, csak arra tudott igazán gondolni, mit jelentettek egymásnak, mielőtt minden elromlott.

Tudta, ha Ruby megkeresné, nyomban eltűnne a fájdalom. Nyilvánvaló volt, hogy a félelem mondatta ki Rubyval azokat a szörnyű szavakat; a félelem, hogy örökre tönkretette az életét, és elvesztette Wilby szeretetét. Ez érthető is. Wilby volt az első felnőtt, aki valaha is törődött vele, szerette, sőt igazából anyja helyett anyja lett. De Verity remélte, hogy Ruby mostanra felismerte, hogy ő is szereti annyira, mint Wilby, és ő volt az, aki a barátnője mellett ült, attól rettegve, hogy Ruby meg talál halni.

Becsapódott az ajtó, kirántva Verityt az emlékei közül, és Amy jött ki a kertbe.

– Majdnem kibontottam a papírt hazafelé, olyan éhes voltam – mondta, és letette a papírzacskókat az asztalra. – De aztán eszembe jutott, hogy azt mondtad, közönséges dolog az utcán enni.

– Ilyet mondtam volna? – vigyorgott Verity. – Akkor szélhámos vagyok, mert előfordult már, hogy sült halat meg krumplit ettem az utcán. Az igazgatónk dühöngött, amikor az iskolai egyenruhánkban ettünk. Egyszer azt mondta, nincs annál rosszabb, mint amikor egy nagylány nyalókát szopogat. Mindnyájan majmolni szoktuk.

– Nagyon előkelő vagy – jegyezte meg Amy elgondolkodva, miután már ettek egy ideje. – Mindig kiöntöd a tejet egy kancsóba, szerintem ez nagyszerű.

– Vannak most fontosabb dolgok annál, mint hogy kiöntjük-e a tejet kancsóba vagy sem – mondta Verity, és még egy kis ecetet spriccelt a sült krumplira. – Elcsíptem ma egy hírt ebédidőben, ami cseppet sem hangzik jól. Úgy tűnik, a fiaink és a franciák futnak a németek elől. De nem nagyon van már hová visszavonulniuk, mert mögöttük a tengerpart Dunkerque-nél Franciaországban. Azt mondták, hajókat küldenek értük, de nagyon sok emberről van szó.

Amy sohasem olvasott újságot, de még rádióban sem hallgatta meg a híreket. „A nagy tudósítónak" hívta Verityt, és teljesen az ő információira hagyatkozott.

– Biztos vagyok benne, hogy Mr. Churchill előáll valami jó tervvel – jelentette ki. Felállt, és összegyűrte a zacskót. – Az én tervem pedig az, hogy lefekszem aludni, mert holtfáradt vagyok.

– Én még kicsit fennmaradok – mondta Verity. – Jó éjszakát, aludj jól.

JÓ VOLT EGYEDÜL üldögélni a kertben, ahogy lassan besötétedett. Az elsötétítés előtt mindig volt idekint valami fény, az ablakokból és az utcai világításból. De most, a koromsötétben a hold és a csillagok sokkal fényesebbnek és közelebbinek tűntek. Érezte a lonc illatát, és látta a virágzó fehér rózsák szirmainak csillogását.

Amy mintha nem fogta volna fel a Franciaországból való visszavonulás jelentőségét. Bármilyen aranyos ez a lány, kicsit butácska, és úgy képzelte, hogy a La Manche csatorna olyan bevehetetlen vizesárok, amelyen a németek sohasem jutnak át.

Ugyanilyen értetlenül viselkedett, amikor meghozták a Morrison-menedéket.

– Azt várják, hogy ebben aludjak? – háborgott, miközben Verity befejezte a menedék összeszerelését. – Ez csak egy ketrec asztallappal a tetején!

– Igen, az, de ez betonacél, amitől sokkal biztonságosabb, mintha a saját ágyunkban aludnánk légitámadás esetén – magyarázta Verity türelmesen. – Matracot, párnát és takarót teszünk be, és ha megszólal a sziréna, nem kell a nyilvános óvóhelyre szaladnunk.

A lányok az ebédlőasztalt kitették a kertbe, viaszosvászonnal letakarták, hogy az eső ne ártson neki, és abroszt terítettek a menedékre. Sokkal nagyobb volt, mint egy igazi asztal, de nagyobbnak is kellett lennie, hogy le lehessen feküdni benne. Amynek szüksége volt némi győzködésre, hogy kipróbálja, de amikor bemászott, kijelentette, ez pont olyan, mint amikor a testvéreivel gyerekkorukban az erdőben táboroztak.

Akkor is makacskodott, amikor Verity a kézi szivattyúkészülék használatát akarta megtanítani neki.

– Hogyan képzelik, hogy egyetlen vödör vízzel el tudjuk oltani a tüzet? – háborgott. – Egyszerűbb, ha ráöntjük a vödör tartalmát, nem?

– Az a lényege, hogy a srapnelt vegyük célba, és lehűtsük – magyarázta újfent Verity. – A srapnel sok kicsi, izzó fémdarab, ami a bombából jön, és ha nem áztatjuk el vízzel, könnyen tüzet okozhat.

A váratlan kopogásra Verity összerezzent. De feltételezte, hogy az a túlbuzgó kis emberke az, aki sötétedés után az utcákat járja, azt ellenőrizve, nem szivárog-e fény valamelyik ablakból, ezért úgy érezte, ajtót kell nyitnia. Aznap este nem húzta be a függönyt a szobájában, és lehet, hogy Amy lámpát gyújtott, hogy valamit megkeressen nála, és megfeledkezett az elsötétítésről.

– Elnézést, talán valami… – kezdte az ajtót kitárva, de benne rekedt a szó, amikor meglátta, ki a késői látogatója. – Apa! – kiáltott fel, és a lába megroggyant rémületében. – Mit keresel itt?

– Hagyjuk most a barkohbát – nyomult be mellette a lakásba a férfi. – Nem ácsoroghatok itt a küszöbön, megszegve az elsötétítés szabályait.

Verity majd' elájult a döbbenettől, és el sem akarta hinni, hogy az apjának volt képe idejönni.

– Itt nem vagy szívesen látott vendég – tört ki belőle. – Menj el, kérlek, nincs mit mondanom neked.

– Nekem viszont rengeteg mondanivalóm van számodra – vágott vissza a férfi. – Most pedig, csukd be azt az ajtót, tedd fel a teáskannát, és ne vágj ilyen képet. Az apád vagyok, nem valami gyilkos.

Verity mindig úgy emlékezett az apjára, hogy magas, széles vállú férfi, de nem rémlett, hogy valaha is így betöltötte volna a helyiséget, mint most. Igaz, nem sok hely volt a konyhában, amelynek közepén most a Morrison-menedék terpeszkedett, de apja azt a kis helyet is elfoglalta. A külseje sem olyan fess volt, ahogy emlékezett rá. A haja hosszú és kócos volt, több helyen őszült, a bajsza sem volt többé gondosan nyírva és kipödörve. Gyűrött öltönyéből, koszos inggallérjából és mandzsettájából ítélve akár szabad ég alatt is hálhatott.

Mégis az arca változott a legtöbbet. Mindig nyájasnak és jól ápoltnak tűnt, de most puffadt volt, és vörös színét nem a napnak köszönhette. Még a szeme is véreres volt, és sötét karikák ültek alatta. Veritynek az a férfi jutott eszébe róla, aki ebédidőben mindig a Tigrisfej előtt várta a Lee Greenen, hogy kinyisson a kocsma. Alkoholista volt, és Verity azt hallotta, hogy zárás után gyakran találják odakint a járdán alva. Az apján is érezte a szesz szagát, szóval talán azért nézett ki így.

Feltette a teáskannát, de olyan ideges volt, hogy alig tudta meggyújtani a gázt.

– Mit akarsz? – kérdezte belül remegve.

– Akarok? – kérdezte az apja hirtelen és durva hangon. – Talán bűn, ha egy apa látni szeretné a lányát?

– Az volt a bűn, ami miatt elszöktél – vágta a képébe Verity sokkal bátrabban, mint ahogy érezte magát. – És félig agyon-

vertél, mielőtt elmentél. Szörnyű időszakon mentünk keresztül anyával, amikor idekényszerültünk megalázkodva Hazel néni előtt. Ezért megkérdem, miből gondoltad, hogy látni akarlak?

A férfi felé lépett. Attól tartva, hogy meg akarja ütni, Verity összerezzenve hátrahőkölt.

– Ne félj tőlem, nem bántalak – mondta az apja, és felé nyújtotta a kezét. – Hallgass meg. Fogalmad sincs, mi juttatott odáig. Az anyád szórta a pénzt, és szörnyű nyomás volt rajtam. De többé már nem az az ember vagyok. Jóvá akarom tenni, amit ellened vétettem.

– Ezt örömmel hallom. De akármilyen ember vagy most, nem akarlak a közelemben tudni – jelentette ki Verity határozottan. – Anyu oda dugta a fejét miattad – mutatott dühösen a sütőre. – Lehet, hogy Hazel néni sem kap szívrohamot és hal meg ilyen fiatalon, ha nincs az a rengeteg feszültség. Ami pedig engem illet, el kellett viselnem, hogy a lányok az iskolában rólad suttognak, hogy a rendőrség folyton zaklat, és hogy meg vagyok bélyegezve, mert csaló az apám.

– Cynthia gázzal ölte meg magát?

– Igen, és fogadok, hogy már tudtad, és azt is, hogy Hazel néni is meghalt, különben nem jöttél volna ide.

A férfi nem válaszolt azonnal, csak nézett rá kivert kutyatekintettel.

– Ilyen kevésre tartasz? – kérdezte végül.

– Semmire sem tartalak! – csattant fel Verity. – Szóval menj most el!

– Ó, Verity! – A férfi hangja hirtelen ellágyult. – Annyira sajnálom, hogy bántottalak. Engedd meg, hogy jóvá tegyem, és segítsek. Nagyon magányos lehet egyedül itt élned.

Együtt érző hangja futólag hatott a lányra, de Verity emlékeztette magát, ki is ez a férfi valójában.

– Nem egyedül élek – nézett az apjára villámló tekintettel. – Egy barátnőm itt lakik albérlőként, és barátom is van. Nincs

rád szükségem, és nem is akarom, hogy az életem része légy, szóval, menj el most, vagy hívom a rendőrséget, hogy itt vagy.

– Hívhatod, ha akarod – vont vállat a férfi. – Már nem köröznek, mert mindent tisztáztam velük, mielőtt Dél-Afrikába mentem. Ha kicsit megviseltnek tűnök, az azért van, mert sietve jöttem vissza, hogy lássam, jól vagy-e, most, hogy a helyzet felforrósodott.

Verity épp készült megmondani az apjának, hogy ettől még nem változik meg a róla alkotott véleménye, amikor Amy jött le a lépcsőn hálóingben, és kíváncsian nézett a férfira.

– Ő itt Archie Wood, az apám – mutatta be Verity. – Éppen távozni készül, ugye, apa?

Amy tompa agya szokás szerint nem érzékelte a helyzet feszültségét, a férfira mosolygott, és kezet nyújtott.

– Nagyon örülök, hogy megismerhetem – mondta. – Együtt dolgozunk Verityvel, de túl késő van már ahhoz, hogy bárhová is menjen. Alhatok Veritynél, és maga használhatja az ágyamat.

Verity foga megcsikordult.

– Amy! Az előbb mondtam, hogy apa menni készül.

– Örülök, hogy a lányomnak ilyen jól nevelt barátnője van – mosolygott Archie. – Verity ígért nekem egy csésze teát, amelyet még nem kaptam meg, és azt hiszem, történetesen lekéstem az utolsó vonatot is.

– Akkor elkészítem a teáját – mondta Amy, és a kannához ment, amelyben épp akkor kezdett forrni a víz. – Amikor hallottam a kopogást, aztán az emelt hangokat, attól féltem, megint az őr az. Sokszor szólt már, hogy nem rendesen húzzuk be a függönyöket.

Verity tudta, hogy elvesztette a csatát. Amy nem tudta, mit művelt az apja, és nem ez volt az alkalmas idő arra, hogy kiteregesse a családi szennyest.

Kénytelen elfogadni a helyzetet, és hagyni, hogy az apja reggelig itt maradjon.

Fél órával később Verity és Amy egymás mellett feküdtek az ágyban.

– Sohasem meséltél az apádról – suttogta Amy a sötétben. – Miért nem? Olyan aranyosnak tűnik.

– Pedig nem az, igazi kígyó – suttogta vissza Verity. – És hála neked, most megvetette itt a lábát, szóval holnap segítened kell kirúgni, mielőtt munkába megyünk, megértetted?

– Rendben – morogta Amy. – Ne haragudj!

Amy nyomban álomba merült, nyugodtan, egyenletesen lélegzett, de Verity ébren, a feszültségtől mereven feküdt mellette. Bármennyire is tagadta, Verity megérezte, hogy az egyetlen oka, amiért az apja idejött, az, hogy nehéz idők járnak rá, és nincs hová mennie. Így még nehezebb lesz megszabadulni tőle.

Igazat mondott, amikor azt állította, hogy már nem körözik?

Az igaz, hogy már nagyon régen járt náluk a rendőrség, hogy az apja után érdeklődjenek. Hazel néni halála óta nem voltak itt, és akkor azt mondták, feltételezik, hogy Archie Wood Dél-Afrikában van. Tehát valószínű, hogy az apja tényleg tisztázott mindent, még az is lehet, hogy kis időt a börtönben is eltöltött. De még ha megbüntették is a bűnéért, tőle akkor sem érdemel sem hűséget, sem együttérzést, gondolta Verity.

Agya kilencvenkilenc százaléka azt súgta, hogy az apja érkezése rossz ómen, újra bánthatja, de a maradék egy százalék azt mondta, adjon neki még egy esélyt, hiszen rajta kívül nincs más családja, és lehetséges, hogy tényleg anyja kapzsisága és lustasága okozta, hogy apja rossz útra tévedt.

VERITY ALIG ALUDT valamit, és nem sokkal hat óra után fel is kelt, megunva az álmatlan forgolódást. Nagyon halkan megmosdott és felöltözött, majd lesurrant a földszintre, és a teájával kiült a hátsó kertbe.

Gyönyörű reggel volt, a nap már sütött a tiszta kék égen, a madarak vidáman csiripeltek. Rendes körülmények közt egy ilyen reggel felélénkítette és boldogsággal töltötte volna el. Valószínűleg levelet írt volna Millernek, megosztva vele a gondolatait. De apja ottléte aggasztotta, és tudta, hogy aznap mindenképpen rá kell kényszerítenie a távozásra.

Amyvel háromnegyed nyolc előtt öt perccel kellett indulniuk, szóval most rögtön cselekednie kell, hacsak nem késett máris el. Kiitta a teáját, aztán visszament a konyhába, hogy az apjának és Amynek is töltsön, majd a csészéket felvitte az emeletre.

Először Amyhez ment be, felrázta, és szólt, hogy gyorsan mosdjon meg, és öltözzön fel. Aztán bement a másik szobába, és széthúzta a függönyt.

– Ébredj, apa! – szólt rá élesen.

A férfi trikóra vetkőzött, ami szürke volt a használattól, az álla borostától sötétlett. Amikor még Daleham Gardensben laktak, mindenki jóképűnek titulálta, de most senki sem mondta volna rá, ha így látja. Napvilágnál láthatóvá vált, hogy az orrát és az orcáját vérerek hálózzák, és a válla meg a karja fehér és petyhüdt. Ráadásul savanyú szagot árasztott.

– Amyvel fél nyolckor munkába kell indulnunk, és te nem maradhatsz itt.

A férfi csak a fél szemét nyitotta fel, és ránézett.

– Miért ne maradhatnék?

– Mondtam már, munkába kell mennünk. És különben is, ez Amy szobája, és ő csak egyetlen éjszakára engedte át neked.

– Nem megyek sehová – jelentette ki Archie. – Még nem vagy huszonegy, szóval még mindig én vagyok a hivatalos gondviselőd, így jogom van itt lenni.

– Akkor kénytelen leszek elmenni a rendőrségre – mondta Verity határozottan. – Nem akarom, hogy itt légy, apa, és a törvény az én oldalamon áll. Elhagytál minket anyával, ezért nem jöhetsz csak úgy vissza, amikor kedved tartja, hogy parancsolgass.

Archie felült az ágyban, nyugodtan felvette a csészét, és ivott egy kortyot.

– Ó, valóban nem? – kérdezte végül, és gúnyosan lebiggyesztette az ajkát. – Majd meglátjuk. Talán elmondom a rendőrségnek, hogy erkölcstelenségekre használtad ezt a házat.

– Ez nevetséges! – csattant fel Verity. – Azt hiszed, hisznek egy sikkasztó szavának?

– Az már el van felejtve, kedvesem. Néhány éve feladtam magam, tisztáztam mindent, és visszafizettem a pénzt. És egyáltalán nem nevetséges azt állítanom, hogy erkölcstelen vagy. Tudom, hogy tavaly egy fiatalember lakott itt, most meg egy lány van itt, és könnyen lehet, hogy valami jövedelmező melléktevékenységet folytattok.

– Semmi ilyesmit nem csinálunk! – Verity lélegzete elakadt a felháborodástól. – Amy a munkatársam és a barátnőm. Ennyi.

Verity gyomra görcsbe rándult a gondolatra, hogy az apja kémkedett utána. A gyanúsítás, hogy erkölcstelen tevékenységre használja a házat, borzalmas volt, és azon tűnődött, hogy az utcában lejjebb lakó, kövér buzgómócsing mondott-e valamit.

– Szaladj csak a munkába – biztatta az apja szélesen vigyorogva, mintha tudná, hogy kifogta a szelet a lány vitorlájából. – Miért is bánnád, hogy itt van a jó öreg apukád. Meglehetősen normális egy apától, hogy néha látni akarja a lányát.

– Te nem vagy normális – bukott ki Verityből. – Csak azért jöttél ide, mert nincs hová menned. Ma még maradhatsz, de csak azért engedem meg, mert nincs időm vitatkozni veled, de amikor este hazajövök, menned kell.

Verity megfordult, és kimenekült a szobából, attól tartva, hogy menten elhányja magát. Ösztönösen érezte, hogy az apja addig marad, ameddig kedve tartja, függetlenül attól, hogy ő mit mond vagy tesz.

Aznap munka közben semmi másra sem tudott gondolni, csak az apjára. Sejtette, hogy azzal fogja tölteni a napot, hogy

átkutatja az egész házat olyasmit keresve, amit felhasználhat ellene, s noha elképzelése sem volt, mi olyat találhat, ami hasznos számára, mégis ijesztő volt a tudat, hogy az apja a fiókokban és a szekrényekben turkál.

Az sem segített, hogy Amy izgalmasnak gondolta, hogy Verity apja hirtelen felbukkant. Néha igazi tökfej ez a lány! De az ő apja nyilván kedves, szerető férfi, aki sohasem ártana senkinek.

Tizenkilencedik fejezet

– Elvarázsolt Amy itt hagyja a postát – szólt oda Beryl Veritynek. – Nem tudod, miért?

Mindkét lány a kezeslábasát vette fel éppen, arra készülve, hogy telefonoszlopokra másszanak, vezetéket ellenőrizzenek. Beryl huszonöt éves volt, és tapasztalt sofőr, így ő vezette a furgont, és felváltva másztak, míg egyikük a földön állt, és a létrát tartotta.

Verity zavartan nézett rá.

– Nem ment el, csak hazautazott Southendbe, hogy meglátogassa a családját. Néhány nap múlva visszajön.

– Nem jön. Egy héttel ezelőtt benyújtotta a felmondását.

– Nem! Ez nem lehet igaz, holnap vagy legkésőbb holnapután vissza kell jönnie. Szólt volna nekem, ha elmegy.

Beryl a fejét csóválta.

– Hát, nem mondhatok mást, csak azt, hogy Miss Haig a múlt héten megkérdezte tőlem, hogy ti ketten összeveszteteke, mert Amy felmondott, és a hétvégén távozik. Azt feleltem, hogy tudtommal még mindig a legjobb barátnők vagytok. Akkor megkért, hogy ne szóljak róla senkinek, még neked sem, mert Amy nem szeretné, ha faggatnák.

Verity döbbenten állt, a kezeslábasa felsőrésze még mindig begombolatlanul lógott. Nem akarta elhinni, amit Beryl mondott, de Beryl nem volt bajkeverő, sem hazug, és Miss Haig a főnökük volt, szóval biztosan igaz a hír.

Így már értelmet nyert, miért vitt magával Amy annyi holmit múlt pénteken. Azt állította, a téli ruhái azok, amelyeket a szüleinél akar hagyni, hogy itt több helye legyen, és Verity nem vette észre, hogy más is eltűnt volna.

De miért ment el? Talán azért, mert fel kellett adnia a szobáját Archie miatt?

Úgy tűnt, Amy jól kijön Archie-val, jobban, mint Verity maga. Amy volt az, aki a férfit a keresztnevén kezdte szólítani, és Verity követte a példáját.

Archie talán olyat mondott vagy tett, ami nem tetszett Amynek? Verity összerándult a gondolatra, mert nyomban eszébe jutott, mire kényszerítette az apja annak idején. De ha Archie tényleg olyan borzasztó dolgot tett, ami miatt el kellett menekülnie, miért hagyta itt az állását is? Különben is, ha a férfi bármilyen módon zaklatta volna, Amy nem szólt volna Veritynek, nem tett volna rá valami halvány célzást?

– Istenem, tényleg nem tudtál róla, ugye? – kérdezte Beryl aggódva. – Milyen furcsa! Amy mindig mindent kifecsegett. Ha valami bánata volt, az egész világ tudott róla. El sem tudom képzelni, hogy bírta ezt titokban tartani. – Elgondolkodva hallgatott kicsit. – Talán valami családi problémáról van szó, beteg az anyukája, vagy aggódik a bombázások miatt. Southend végül is valószínűleg nem ússza meg, hiszen a partvidéken van, és útba esik London felé.

Verityt annyira megrázta a dolog, hogy nem tudott válaszolni. Beryl olyan lány volt, akit Ruby előkelő spinének hívott volna. Az egyik nagy, blackheath-i házból jött, az apja ügyvéd volt, és olyan légies és kifinomult, mint egy *Vogue*-modell. Karcsú, fényes fekete hajú, a pofacsontja élesen kiugrott, a szeme furcsa és gyönyörű borostyánsárga, amiért mindenki megnézte magának másodszor is.

Verity szeretett vele dolgozni, mert remek humorérzékkel rendelkezett, érdekes és tájékozott volt, és ami még ennél is több, családi háttere dacára elfogadta az embereket. Veritynek ez tetszett, és szerette volna, ha több ilyen ember akad, főleg most, hogy úgy tűnt, Angliának tényleg meg kell tapasztalnia, mit is jelent valójában a háború.

A visszavonuló csapatok evakuálása Dunkerque-nél, a július negyedike előtti napokban kijózanító figyelmeztetés volt, mennyivel jobban felszerelt a német hadsereg. A brit hadiflotta 215 000 angol és 102 250 francia katonát mentett ki a fran-

cia partokról, miközben a Luftwaffe folyamatosan géppuskatűzzel árasztotta el a partvidéket. A mintegy tizenegyezer áldozatot követelő akció minden bizonnyal maga volt a pokol mindenkinek, aki ott volt.

Verity megnézte a filmhíradót a moziban, és az ezernyi különböző vízi jármű – halászhajók, jachtok, kompok, de még evezőscsónakok is – látványa, a tulajdonosaik bátorsága és kitartása, ahogy hősiesen kihajóznak az angol tengerparti városokból, hogy a Dunkerque-nél rekedt katonákat mentsék, mindenkit könnyekre fakasztott a moziban, a büszkeség könnyei csillogtak a szemekben.

De a sajtó is úgy tálalta az egész dunkerque-i visszavonulást, mint a bátorság diadalát a balsors felett, a buldog szellem bizonyítékát. Nem írták meg, hány katona maradt ott holtan, valószínűleg a morál fenntartása érdekében, de a hír hamarosan kiszivárgott. Ráadásul Dunkerque városában több mint ezer polgári áldozat volt csak az első napon.

Viszont írtak arról a kilencvenhét hadifogolyról, akiket a La Bassée csatornánál, egy pajtánál felsorakoztattak és halomra lőttek. Csak ketten élték túl a mészárlást, és valószínűleg azért jelenhetett meg ez a hír, mert a lapok tökéletesnek ítélték a németellenes propagandához. Mivel az összes brit tank, teherautó és nehéztüzérség elveszett az evakuáció során, az egész ország előtt világos volt, hogy mindenki részéről gigászi erőfeszítésekre lesz szükség, hogy a hadsereget újra felfegyverezzék, új teherautókat és tankokat gyártsanak, arról nem is beszélve, hogy visszaadják az emberek hitét abban, hogy a szövetségesek megnyerhetik a háborút. Jelenleg úgy tűnt, hogy a németek bármikor elfoglalhatják Angliát.

Részint a Dunkerque-nél történtek, és az azt követő események játszottak közre abban, hogy Verity nem kényszerítette távozásra Archie-t. Sebesült katonák százait szállították a londoni kórházakba kezelésre, június tizennegyedikén Párizs a németek kezére került, és aztán július elején először bombázták Londont fényes nappal. A tragédiák fényében kegyetlen-

ségnek tűnt kirakni az apját, amikor nem volt hová mennie. Az is eszébe jutott, hogy amilyen sötét és ijesztő most a helyzet, talán nem árt, ha férfi van a háznál.

Noha aggodalmak gyötörték, amiért hagyta, hogy az apja nála lakjon, azt el kellett ismernie, hogy a férfinak vannak jó oldalai is. Szarkasztikus, humort nem ismerő emberként emlékezett rá Daleham Gardensből, akivel nemigen lehetett beszélgetni. Most, felnőttként eltűnődött, hogy az anyja örökös panaszkodása, elégedetlensége volt-e az oka a komor visszafogottságnak, mert apja többé nyomát sem mutatta ezeknek a tulajdonságoknak.

Valójában nagyon is jó társaság volt, gyakran megnevettette mindkettőjüket Amyvel, és élénken érdeklődött a munkájuk iránt is. Kapóra is jött, hogy ott lakik, mert elvégezte a kisebb javításokat a ház körül, és tehetsége volt ahhoz, hogy feketepiaci árut szerezzen. Alig egy hete például bélszínt és lazackonzerveket hozott. Egyáltalán nem volt utálatos Veritynel, és néha még főzött is nekik, mielőtt eltűnt a kocsmában.

Néha volt pénze, de Verity elképzelni sem tudta, hogy kereste. De olyankor nagyvonalú volt, és mindkettőjüket elvitte vacsorázni vagy egy moziba. Egyszer még egy tízfontost is adott Veritynek, hogy beszálljon a költségekbe. De amikor nem volt pénze, tudott zsémbes is lenni, és gyakran kért kölcsön a lányától.

A fő probléma nem Verity régi sérelmei voltak, bár természetesen nem felejtett, és nem bocsátott meg, de túl sok minden járt a fejében ahhoz, hogy a régi dolgokon töprengjen. A gond a magánélet hiánya volt, s az, hogy egy ágyban kellett aludnia Amyvel. Veritynek hiányzott az esti olvasás, hiányzott a saját szobája, és aggódott, mi lesz, ha Miller Londonba akar jönni, és nem szállhat meg nála.

De még Miller kérdése sem aggasztotta túlzottan, mivel azt tervezte, hogy augusztus végén két hétre Skóciába utazik. Miller ismert egy házaspárt, akik boldogan befogadják fizetővendégként.

Most azonban aggasztó volt azt hallani, hogy a nyugodt és laza Amy minden magyarázat, sőt búcsú nélkül elment. Verityt nem annyira a lakbér elvesztése aggasztotta, bár számított arra a pénzre a számlák fizetésénél, sokkal inkább azt szerette volna tudni, mi késztette barátnőjét arra, hogy itt hagyja a munkáját, amelyet szeretett, és azt az embert, akit a legjobb barátnőjének nevezett.

Verity annak sem örült, hogy egyedül maradt az apjával a házban, de jobban belegondolt, és az jutott eszébe, hogy talán Archie keze van Amy távozásában. Talán azt akarta, hogy csak kettesben legyenek? De miért?

Emlékezett rá, hogy amikor az apja először betoppant, volt vele kapcsolatban egy olyan érzése, hogy valamit még tartogat a tarsolyában. Sajnos az utóbbi időben hagyta a biztonság hamis illúziójába ringatni magát, és nem volt olyan éber.

– Egész nap ott fogsz bámulni, vagy váljak kígyóemberré, aki felmászik a póznára, és a létrát is tartja?

Beryl gúnyos megjegyzése rádöbbentene Verityt, hogy egy ideje teljesen elmerült a gondolataiban, és még mindig nem gombolta be a kezeslábasát.

– Ne haragudj, azon töprengtem, miért ment el Amy. Mindent el szokott nekem mondani, el sem hiszem, hogy csak úgy búcsú nélkül itt hagyott.

– Felejtsd most el Amyt, és indulás felfelé! – mondta Beryl, erősen tartva a létrát. – Innen lentről is látom, hogy az egyik vezeték megtört, lehet, hogy az egész szakaszt ki kell cserélned.

Verity felmászott a létrára, megvetette a lábát az oszlop kapaszkodóján, és felnyúlt, hogy ellenőrizze a vezetéket. Szerette a munkának ezt a részét, legalábbis meleg, nyári napokon, mint a mai is, amikor kilométerekre el lehetett látni a háztetők felett. Aznap közel dolgoztak a Kristálypalotához, és a nagy park fái innen erdőnek tűntek. Azt viszont nem hitte, hogy zuhogó esőben vagy jeges időben is ilyen kellemes lesz a munka. Eddig még egyszer sem küldték ki, hogy a bombázás

során tönkrement vezetéket állítsák helyre, de mindketten tudták, bármelyik nap sor kerülhet erre is.

A főnökük épp nemrég jelentette ki: – Háborús időkben a telefon létfontosságú kommunikációs eszköz.

Ahogy Beryl mondta: – Biztos lehetsz benne, hogy kimondja az átkozottul nyilvánvalót.

Az angliai csata, amelyről Churchill megjósolta, hogy követni fogja a franciaországi hadjáratot, megkezdődött. A filmhíradóban megnézhették a brit Spitfire-ök és Hurricane-ek ütközetét Kent és Sussex fölött a német Messerschmittekkel. Verity szeme könnybe lábadt, amikor arra gondolt, hogy azok a ragyogó, bátor pilóták mindennap az életükkel játszanak, hogy Angliát biztonságban tartsák. Az ő példájukat látva úgy vélte, nem volna ildomos panaszkodni, ha esetleg esőben küldik ki telefonvezetéket javítani.

– Tudod Amy southendi címét? – kérdezte Beryl, amikor Verity lemászott a létráról.

Verity a fejét rázta.

– Nem volt rá oka, hogy elmondja. De bár megtette volna! Akkor most írnék neki, és megkérdezném, mit rontottam el.

– Talán valami férfi van a dolog mögött – találgatott Beryl. – Egyre hevesebb vagyok, főleg, ha férfiakról van szó. Észrevettem, hogy sok nő van így vele. Gondolom, attól lehet, hogy akár holnap megölhet egy bomba, és nem akarunk úgy meghalni, hogy nem tudjuk, mit vesztettünk.

Verity nevetett, mert biztosra vette, hogy Beryl már mindent tud a férfiakról és a szexről. Számos hódolója miatt a végzet asszonyának tartották a munkatársai. Alig két napja egy jóképű amerikai ezredes jött érte, és vitte el vacsorázni a Ritzbe. Beryl csak nevetett, amikor a férfiról kérdezték, és azt állította, hogy a család régi barátja. Ez talán igaz is lehetett, de a lányt mindig olyan csendes magabiztosság jellemezte, ami azt sugallta, akármelyik férfit megkaphatja.

– Remélem, nem az apám miatt szökött el – bökte ki.

Miután Susan Wallace olyan komisz volt hozzá az iskolában, megfogadta, hogy soha senkinek nem fog beszélni a családjáról. Millernek persze elmesélt néhány, erősen cenzúrázott részt, de az más volt, valahogy tudta, hogy a férfi sohasem használná fel ellene.

Amynek csak annyit mondott, hogy az apjuk elhagyta őket, és az anyjával Hazel nénihez kellett költözniük a Weardale Roadra. Elmondta, hogy egy évvel később meghalt az anyja, majd két évre rá a nagynénje is. Amy általában annyira elvarázsolt volt, hogy valószínűleg szinte nyomban elfelejtette a részleteket, de amúgy sem volt rá jellemző a kérdezősködés.

– Úgy érted, hogy talán kikezdett vele? – kérdezte Beryl.

– Nagyon remélem, hogy nem – felelte Verity. – De fondorlatos alak, és azt hiszem, talán el akarta távolítani Amyt az útból, mert van valami terve. Te is tudod, milyen ostoba tudott lenni Amy néha, nem lehetett nehéz elijeszteni.

Beryl kemény pillantást vetett Verityre. Szúrós tekintete mintha egyenesen az agyába hatolt volna, hogy kiolvassa onnan a titkait.

– Amikor készen állsz rá, elmeséled nekem az egész történetet az apádról. Csupa fül leszek.

Verity nagyot nyelt. Szeretett volna mindent elmondani, de nem mert.

– Nincs sok mesélni való rajta – hazudta. – Kicsit modortalan alak, ennyi az egész. Gondolom, Amynek honvágya támadt, de nem tudta rávenni magát, hogy bevallja, az anyukájához akar menni.

– Lehetséges.

Beryl felvonta egyik tökéletesen ívelt szemöldökét, és Verity tudta, hogy nem hisz neki.

VERITY CSAK ESTE kilenc után ért haza. A buszon zötykölődve hallotta, hogy Kelet-Londonra bombát dobtak le. Tudott róla, hogy a királyi légierő éjszaka Berlint bombázta, és kíváncsi

volt, meddig tart, amíg a németek visszavágnak. Hirtelen félni kezdett.

– Ma este későn jöttél – fogadta Archie, amikor belépett. – Melegen tartottam neked a vacsorát. Kolbász van.

Verity csak futó pillantást vetett a lábasnyi forró víz tetején lévő, fedővel letakart vacsorára.

– Mit tettél vagy mondtál Amynek, hogy elmenjen? Az állását is felmondta, valószínűleg azért, mert nem tudott a szemembe nézni.

– Semmit sem mondtam vagy tettem – felelte Archie ártatlan tekintettel. – Azt mondta nekem, hogy az anyja folyton aggódik és retteg, hogy egyszer csak bomba hull Southendre, és a romok maguk alá temetik. Engem kérdezett, hogy szerintem hazamenjen-e.

Verity biztos volt abban, hogy Amy nem mondott ilyesmit Archie-nak; mindig is azt állította, hogy az anyja nagyon szívós asszony.

– Erre, gondolom, te azt felelted, hogy haza kell mennie szegény, félős édesanyjához.

– Nem, csak annyit mondtam, hogy azt kell tennie, amit helyesnek érez. Erre sopánkodni kezdett, hogy nem tud Southendből mindennap felutazni Londonba dolgozni, de megnyugtattam, hogy a postának nyilván ott is szüksége van emberekre.

– Hazudsz! – üvöltötte Verity. – Tudom, hogy hazudsz. Ha tényleg így történt volna, Amy elmondja nekem, és a véleményemet kéri. Sohasem adta volna be titokban a felmondását, és nem ment volna el úgy, hogy azt hazudja, csak hétvégére látogat haza. Ez nem jellemző rá. Szóval mondd meg, mivel vetted rá, hogy elmenjen, és miért!

Csend telepedett a konyhára.

– Az igazság az, hogy fél tőled – mondta végül Archie halk, határozott hangon. – Mindig azt tette, amit mondtál neki, ezt már régebben bevallotta nekem.

– Ez nem igaz! – kiáltott fel Verity. – Senki sem fél tőlem.

– Nem? Nos, lehet, hogy régen ez így volt, de most vasakaratod van, és nagyon bátornak kell lennie annak, aki ellenedre tesz – vont vállat a férfi. – Ez azonnal feltűnt, amikor visszajöttem. Gondolom, hogy Hampsteadből el kellett költöznöd, és ahogy az anyád végezte, megkeményített. Hazel nénikéd is nehéz természetű nő volt, csak a jó ég tudja, hogy voltál képes kijönni vele. Nézd csak meg, mi mindent tettél ezzel a hellyel: fürdőszobát építtettél be, kifestetted a szobákat, új szőnyeg van a lépcsőn, meg a többi apróbb felújítás. Gyerek vagy még, de ezt mind egymagad csináltad.

Apja csodálattal teli hangja elcsitította Verity haragját. Nem várta volna, hogy Archie emlékszik rá, milyen volt a ház, amikor Hazel néni egyedül élt itt, arra még kevésbé, hogy észreveszi a javításokat. Arra sem számított, hogy megérti, milyen nehéz volt az anyjával és Hazel nénivel.

Archie levette a vacsorát a tűzhelyről, és az asztalra tette.

– Egyél, hosszú napod volt.

Nem adott igazi magyarázatot arra, miért ment el Amy, de Verity nagyon éhes volt, és sajtos pirítósnál nem számított egyébre, szóval nagyon jólesett neki a meleg étel. A kolbász, a sült hagyma és a tört krumpli illata fenséges volt, és ő enni kezdett.

– Amy tényleg félt tőlem? – kérdezte kis idő múlva.

– Nem attól félt, hogy meg találod ütni, vagy ilyesmi, de tudatában volt, hogy ostobának tűnik melletted az olvasottságoddal meg a világ dolgaiban való jártasságoddal. Mondtam neki, hogy te sohasem gondolnál így rá, de azt hiszem, addigra már eldöntötte, hogy jobb lesz neki, ha hazamegy az anyjához, és neked azért nem szólt, nehogy megharagudj rá.

– Miért haragudtam volna? – hökkent meg Verity. – Megértem, hogy jobban szeretett volna otthon lenni. Már azt sem igazán értettem, miért jött fel egyáltalán Londonba.

Archie vállat vont.

– A legtöbb fiatal lányhoz hasonlóan ő is kalandot és függetlenséget akart, de hamar rájött, hogy nem egészen olyan, mint

amilyenre számított. Most pedig lássuk, meg tudjuk-e jobban érteni egymást, drágám. Hamarosan nehéz idők jönnek.

Később, az ágyában fekve Verity azon tűnődött, amit Archie mondott. Jó érzés volt, hogy az apja csodálja őt, az meg különösen tetszett, hogy szerinte vasakarata van. Gyerekkorában úgy tűnt, az apjának semmi sem tetszik rajta. Kíváncsi lett volna, Miller mit szól ehhez az egészhez. Egyszer azt mondta, Verity kiskutyára emlékezteti, akivel rosszul bántak, ezért elhúzódik az emberektől, és mindig éber, óvatos, de ugyanakkor rettenetesen vágyik rá, hogy szeressék.

Bárcsak ismerné Amy southendi címét! Akkor írhatna neki, elmondhatná, milyen jó barátnő volt, s noha hiányozni fog, mégis mennyire örül, hogy otthon lehet, ahol boldogabb lesz. Nem szívesen gondolt arra, hogy bárki azt hiheti róla, hogy valakit alacsonyabb rendűnek tart magánál.

Mielőtt álomba merült, még emlékeztette magát, hogy szóljon Archie-nak, hogy neki is hozzá kell járulnia a háztartási költségekhez. Nagyon rendes tőle, hogy néha hoz haza ezt-azt a feketepiacról, de neki pénzre van szüksége, amelyre rendszeresen számíthat.

Az Amyvel és Archie-val kapcsolatos aggodalmak elvesztették a fontosságukat abban a pillanatban, amikor London éjszakai bombázása megkezdődött. Éjszakáról éjszakára bomba hullott a városra egész szeptemberben, és az emberek kezdték Blitznek nevezni, mivel az újságok a *blitzkrieg* (villámháború) szót használták a szőnyegbombázásra.

Először rettenetesen ijesztő volt, mintha elszabadult volna felettük a pokol. A fülsiketítő robbanások, a tűz, amely mindig felcsapott, amikor srapnel hullt rájuk, ahogy maga a föld megremegett… az emberek, rohanni, menekülni szerettek volna, ugyanakkor a lábuk gyakran kővé vált a félelemtől, és moccanni sem tudtak.

Néhányan elmesélték Veritynek, hogy nem értek el az óvóhelyig a bombázás kezdetekor, és nem tehettek más, mint leguggoltak, és a kezüket a fejük köré fonták, mintha az megvédené őket.

Noha volt otthon Morrison-menedék, és Verity sokszor gyakorolta is Amyvel, hogyan bújjanak be, most, hogy Amy elment, Verity mégsem használta. Meghagyta Archie-nak, ő pedig inkább Lee High Roadon épített nyilvános óvóhelyre sietett, amikor megszólaltak a szirénák. Úgy vélte, jobb, ha a szomszédokkal tart, ahol mindig akad egy kéz, amelyet szorongathat, valami fecsegés, ami elvonja a figyelmét, mint bezsúfolódjon egy ketrecbe azzal a férfival, akiben még most sem bízott igazán.

Azt szokták mondani, mindenhez hozzá lehet szokni, és ez a bombázásokra is igaz volt. Ahogy a hetek múltak, egyre kevésbé féltek az emberek. Megtanulták csupán a hangja után megállapítani, milyen messze volt a bomba, és néhányan olyan jók lettek ebben, hogy még az utcát is majdnem pontosan meg tudták mondani. Megtanulták, hogy egy kis kényelmet is vigyenek magukkal: nyugágyat, takarókat, élelmet és forró italt termoszban. Néhány nőben annyi lélekjelenlét volt, hogy még egy kis gázfőzőt is hoztak magukkal. Verity gyakran kártyázott a nagyobb gyerekekkel, mert ha magukra hagyták őket, hajlamosak voltak veszekedni vagy az anyjukat nyaggatni.

De csak akkor ismerték meg a bombázás igazi borzalmait, amikor a Hither Green állomás is találatot kapott. A zaj fülsiketítő volt, s nem csupán a bombáé, de a légvédelmi ágyúké is. Az óvóhely falai remegtek, téglapor és törmelék hullt a fejükre.

Az óvóhelyen reszketve biztosra vették, hogy a bomba a Lee High Roadra hullott odakint, és attól rettegtek, hogy az óvóhely is romok alá került, és élve el vannak temetve. Hatalmas megkönnyebbülés volt, amikor végre lefújták a légiriadót, és a légoltalmi őr kinyitotta az ajtót, látni a napvilágot… még ha a

levegő tele volt is füsttel és porral, mintha vastag, szürke hintőpor borított volna mindent.

Valaki hozta a hírt, hogy az állomás kapott találatot, és a Fernbrook Road-i sorházak mind a földdel lettek egyenlővé. Míg mindenki örvendezett, hogy a bomba nem rájuk hullt, sokaknak barátai vagy rokonai laktak a Fernbrook Roadon, és egyenesen odaindultak, hogy lássák, mit tehetnek.

Történetesen Verityt és Berylt rögtön másnap odaküldték telefonvezetéket javítani, így teljes borzalmában láthatták a pusztítást.

Csak néhány belső fal maradt meg, törött bútorok, tükrök és képek darabjai hevertek szerteszét. A szőnyegek és ruhák foszlányai a törmelékhalmok tetején füstölögtek, fel-felkapva a szél által, mint valami bizarr konfetti.

Néhányan ott álltak az itt lakók közül, és némán, mozdulatlanul, sápadt arccal és vörös szemmel nézték az otthonuk maradványait, olyannyira döbbenten, hogy többen még a kérdésekre sem tudtak válaszolni. Négy felnőtt és két gyerek halt meg a bombázásban. A felnőttek közül ketten már az óvóhelyen voltak, de hazaszaladtak valamiért. A négytagú kis család a saját Anderson-menedékében húzódott meg, de a direkt találatot nem bírta ki a menedék.

Verity és Beryl még csak félórája volt a helyszínen a vezetékeket javítva, amikor a polgárőrség emberei kiásták a holttesteket. A két gyerek olyan kicsi volt, hogy elfértek egy hordágyon, és könnyek mostak tiszta ösvényt az őket vivő két férfi porlepte arcán.

A következő napokban nyilvánvalóvá vált, hogy a németek legkedveltebb célpontjai a kikötők és a vasutak. A holdfényben jól kivehető volt a Temze fényes szalagja. Verity el tudta képzelni, hogy onnan föntről olyan volt, mint egy jól megvilágított kifutó a pilótáknak. Feltételezte, hogy a vasúti sínek legalább olyan fényesek. De ez egyáltalán nem azt jelentette, hogy aki nem kikötő vagy vasút közelében lakott, biztonságban érezheti magát.

A bombázógépek válogatás nélkül dobták le a rakományukat.

Senki sem volt biztonságban.

Huszadik fejezet

Archie meglehetősen elégedetten töltötte a napjait a Weardale Roadon, különösen most, hogy sikerült megszabadulnia attól a buta liba Amytől. Ő is az a fajta volt, aki túl sokat kérdezett. Verity nem, igazából ő alig beszélt. Későig dolgozott, az éjszakáit többnyire az óvóhelyen töltötte, amit Archie szeretett, mert így nyugodtan elmehetett kártyázni, vagy pár italt lehajtani, anélkül, hogy a lánya tudta volna, elhagyta a házat.

De valahogy pénzre kell szert tennie, hogy továbbléphessen. Ellentétben azzal, amit Veritynek mondott, a rendőrség még mindig körözte, de önelégülten gondolt arra, hogy túlságosan lefoglalják őket a háborús bűncselekmények, így nem jut idejük őt keresni. Ha elég pénze volna, elutazhatna Írországba, amíg a háború véget nem ér, aztán Dél-Afrikába örökre.

Volt már terve is. Csak néhány napja fogant meg benne, amikor felsétált Blackheathbe. Át akart vágni a Greenwich Parkon, a Kutyák szigetére, hogy meglátogassa egy régi cimboráját, aki mindig tudta, hol rendeznek jó kártyacsatákat.

Csak véletlenül pillantott oda az ékszerbolt kirakatára, és meglepve látta a nagy ezüstfácánt, amelyet a szüleitől kapott ajándékba. Lehetséges, hogy csak hasonlóságról van szó? De az apja mindig esküdözött, hogy a fácán egyedi darab, és megmutatta az apja nevének kezdőbetűit közvetlenül a fémjegy alatt: GLW, azaz Gerald Lawrence Wood.

Archie feltételezte, hogy az ezüstöt és minden más értéket is lefoglalták a végrehajtók, de úgy látszik, Cynthia ravaszabb volt, mint hitte, ha mégis megtartott pár darabot.

Bement a boltba, és közölte a kis zsidó tulajdonossal, hogy egy ugyanilyen ezüstfácánt elloptak tőle öt évvel korábban.

– Természetesen nem azt állítom, hogy ez ugyanaz a fácán – mondta, mert nem akarta megijeszteni az öreget. – Az enyémbe bele voltak vésve a nagyapám nevének kezdőbetűi, egy G, L és W.

Az öreg kinyitotta a kirakatot, és kivette a fácánt.

– Gyönyörű darab, de nem kellett volna megvennem, az embereknek nincs pénzük ilyen hiábavalóságokra. – Megfordította a fácánt, és elakadt a lélegzete. – Istenem, rajta vannak a betűk! Hívnom kell a rendőrséget, tudatosan sohasem vennék lopott holmit.

– Semmiképp sem akarok gondot okozni magának – mondta Archie. – Csak meglepett, hogy itt látom. Emlékszik rá, kitől vette?

– De még mennyire – bólintott az idős férfi. – Egy nagyon kedves hölgytől, aki azt mondta, hogy az édesanyjával anyagi gondjaik vannak. Sok mindent vettem tőle, azokat mind el is adtam rég, kivéve ezt a fácánt. Nem tudom elhinni, hogy tolvaj.

– Lehet, hogy nem is az. Lehet, hogy csak valaki megkérte, hogy adja el helyette. A környéken lakik?

– Feltételezem, igen. Általában a környékbeliek hoznak ide eladnivaló holmikat. – A férfi hirtelen elhallgatott, mert valami még eszébe jutott. – Édes istenem, attól tartok, lehetséges, hogy az ifjú hölgy másodszor is becsapott! Tudja, egy ismerős házaspár néhány hónapja benézett hozzám, és úgy mellesleg megemlítette, hogy betörtek a glebe-i házukba, amíg távol voltak. Egy ezüst tejszínkiöntőt vittek el, és némi készpénzt. És az a fácános ifjú hölgy eladott nekem egy ezüst tejszínkiöntőt is.

Archie szíve nagyot dobbant. Egy terv kezdett körvonalazódni a fejében, amely minden gondját megoldaná.

– Hogy nézett ki? – kérdezte.

– Csinos, szőke lány. De amikor a fácánt hozta, tornadressz volt rajta, szóval legfeljebb tizenhárom év körüli lehetett. Nem

tudom elképzelni, hogy egy olyan kedves arcú lány betörjön egy házba. Mit mondott, merre is volt a háza?

– Odaát, Highgate-ben – hazudta Archie. – Holloway környékén némely utcagyerek már kilenc- tízéves korában ügyes tolvaj. Okos lány volt, hogy itt adta el.

– Ó, nem utcakölyök volt. Helyesen beszélt, és udvariasan viselkedett. De mit csináljunk ezzel a fácánnal? Jóhiszeműen vettem meg. Hívjuk a rendőrséget, hogy mi legyen?

– Nem hiszem, hogy szükség volna rá – mondta Archie. – Talán még vád alá is helyezik, hogy lopott holmit vett át, és azt nem venném a lelkemre. Visszaadja nekem a fácánt, vagy ad húsz fontot a veszteségemért, és azzal elintézettnek tekintjük az ügyet.

Látta, hogy az öreg arca megfeszül, a szeme összeszűkül, és biztosra vette, hogy azt fogja mondani, hogy hívja a rendőrséget. Helyette azonban csak felsóhajtott.

– Odaadom magának a pénzt – mondta. – Jó hírem van itt, Blackheathben, és nem akarom, hogy bármi is beszennyezze.

Archie repesve hagyta el a boltot. Volt már fegyver a kezében Verity ellen, ráadásul húsz font is. Mindent egybevetve, jó munka volt.

Verity skóciai utazásának tervét el kellett halasztani, amikor nyilvánvalóvá vált, hogy a Blitz nem ér véget napokon belül. A bombázók minden éjjel jöttek, amikor elég tiszta volt az ég ahhoz, hogy a pilóták lássanak. Ez azt jelentette, hogy másnap rengeteg javításra és cserére szoruló telefonvezeték várt rájuk, és Miss Haig senkinek sem volt hajlandó szabadnapot adni, különösen nem olyan frivol dologra, mint egy nyaralás.

Sokan nem bírták elviselni a zajt vagy a veszélyt, ezért elhagyták az otthonukat, és vidékre költöztek. A kevésbé szerencsések csak a gyerekeiket és némi élelmiszert pakoltak kis kézikocsiba vagy kordéra, és kigyalogoltak a városból, hogy a

környező mezőn vagy erdőben töltsék az éjszakát. Még a hideg és az eső is jobb volt, mint arra várni, hogy mikor hull rájuk egy bomba.

Verity megértette ezt a fajta félelmet. A különböző beszélgetésekből azt szűrte le, hogy minden embernek megvan a saját módszere arra, hogyan birkózik meg a félelemmel. Néhányan az otthonukban maradtak azt állítva, ha egy bombán ott a nevük, úgysem menekülhetnek. Mások nyílt térre, parkokba mentek, mert meg voltak győződve arról, hogy ott biztonságosabb. Verity módszere az volt, hogy sietett elbújni egy óvóhelyen, és olyan emberek közt tölteni az éjszakát, akikkel egyébként eszébe sem jutott volna együtt lenni, és kizárta az ijesztő durranásokat és puffanásokat, azt képzelve, hogy Babbacombe-ban van, és az erdőn át a partra igyekszik.

Ha eléggé összpontosított, még a nedves talaj illatát is fel tudta idézni, a só ízét az ajkán, és érezte a haját borzoló szellőt. Ezekben a pillanatokban Ruby mindig ott volt mellette, karcsún és csinosan kék rövidnadrágjában és fehér blúzában, aranyvörös haja zabolátlan, göndör csigákban örvénylett az arca körül, ahogy rámosolygott. Verity elképzelte, ahogy az utolsó pár száz méteren mindketten vad vágtában igyekeznek a part felé, hogy mielőbb megláthassák a tengert, és amikor végre maga előtt látta a türkizkék vizet, a fekete sziklákat és a mólónál kikötött, bukdácsoló csónakokat, képes volt képzeletben ott is maradni, függetlenül attól, hogy mi zajlik körülötte az óvóhelyen. Nem érezte a koszos pelenka bűzét, és nem hallotta a férfit, aki a sarokban úgy köhögött, hogy majd' kiköpte a tüdejét. Még azt sem bánta, hogy a mellette ülő idős hölgy az ő vállán szenderedett el.

Néha a látomás olyan erős volt, hogy képes volt elhinni, Ruby végül ismét megkeresi, s hogy Archie egyszer elunja magát, és továbbáll.

Csak kora reggel, amikor lefújták a légiriadót, tört le a lelkesedése, és szembesült újra az igazsággal, hogy Ruby sohasem jön vissza, és Archie sohasem megy el.

Egy október eleji vasárnap reggel ötkor szólaltak meg a légiriadót lefújó szirénák, és Verity merev lábbal, sajgó háttal botorkált ki az óvóhelyről. Az évszakhoz képest meglepően enyhe volt az idő, s noha még sötét volt, de kellemes meleg. A kelet felől érkező füstszag arra utalt, hogy a Cityt bombázták az éjjel. A szaghoz már hozzászokott ennyi légitámadás után, ám a füst, téglapor, vakolat, gáz, és ha egy bomba megrongálta a csöveket, akkor a csatorna szagának keveréke csípős volt, és kaparta a torkát.

A szag olyan erős volt, hogy félig-meddig azt várta, valahol a közelben bombáztak. De ameddig csak ellátott a hajnali félhomályban, a Lee High Road házai és boltjai épek voltak, az utcán nem volt törmelék, sem menteni készülő légoltalmi és polgárvédelmi emberek. Megkönnyebbülten sóhajtott fel, mint mindig, amikor az óvóhelyről kilépve azt látta, hogy még van otthona. Vasárnap van, tehát még alhat néhány órát, mielőtt megbirkózik Archie-val.

Az emberek elbúcsúztak tőle, jó vasárnapot kívántak, ahogy átment az utcán, hogy hazafelé induljon. A bombázások kezdete előtt egyikükkel sem beszélt, a többségüket még csak nem is ismerte. Nem volt híres társalgó, különösen akkor nem, amikor elég közel hullottak a bombák az égből ahhoz, hogy az óvóhely fala beleremegjen, de meghallgatta a szomszédait, és majdnemhogy családtagokká váltak. Ha valamelyikük kimaradt egy éjszakára, megbeszélték, hol lehet. Amikor megtudták, hogy egy esős, augusztusi napon Vera Friart, egy meglehetősen parancsolgató asszonyt elütötte egy busz, egy kisebb csoport, köztük Verity is, bement a Lewisham kórházba meglátogatni.

Archie csak nevetett a közösségi szellemen. Azt mondta, ez csak lárma, nem igazi aggodalom, és fogadni merne, hogy ugyanazok, akiket most barátjának érez, nagyon is komiszak voltak hozzá, amikor az anyja megölte magát. Verity arra gondolt, hogy ez valószínűleg igaz, de az emberek összefognak most, amikor szükség van rá, és csak ez számít.

Amikor Verity hazaért, Archie még mélyen aludt a Morrison-menedékben, a hátán feküdt, tátott szájjal hortyogott, és teljesen fel volt öltözve. Általában visszafeküdt az ágyába, amikor a légiriadót lefújták, de a belőle áradó whiskybűz alapján Verity tudta, hogy az éjjel berúgott, és olyan mélyen alszik, hogy nem hallotta a szirénát.

Ettől haragra gerjedt. Whiskyt nehéz volt szerezni, még ha volt is pénze az embernek, és ha Archie megengedhette magának, hogy vegyen, akkor az eltartását is ki tudja fizetni. Megtöltötte a kannát vízzel, annyi zajt csapva, amennyit csak tudott, még a menedékbe is belerúgott, amikor a kamrába indult tejért. A tejesüveget hideg vizes tálba kellett tennie, muszlindarabot csavarva köré, hogy hűvösön tartsa, de minden erőfeszítése ellenére megsavanyodott. Ez csak fokozta az indulatát, mert azt jelentette, hogy konzervtejet kell használnia, és annak utálta az ízét a teában.

Volt még egy fél üveg tábori kávé a konyhaszekrényben. Beryl megvetően csak a „szegények kávéjának" hívta, mert cikóriából készült kávépótlék volt, de Verity nagyon kedvelte, különösen konzervtejjel. Amikor látta, hogy az is eltűnt, a haragja tetőzött.

– Ébredj, te haszontalan semmirekellő! – acsargott a menedéket döngetve. – A tej megsavanyodott, te meg elhasználtad az összes tábori kávét. Mikor teszel már valamit a közjó érdekében?

Archie felriadt, és ahogy hirtelen felült, beverte a fejét az asztallapba.

– Mi ez a nagy zűrzavar? – kérdezte a feje búbját dörzsölgetve. – Miért nem vagy ágyban?

– Azért, te gazember, mert egész éjjel az óvóhelyen voltam, mert bombáztak, és arra jöttem haza, hogy a lakás bűzlik a whiskytől. Ráadásul teázni sem tudok, mert a tej megsavanyodott, és tábori kávét sem ihatok, mert te mind elhasználtad.

– A tejesember hamarosan itt lesz – mondta Archie. – Nem guríthat le egy férfi pár italt anélkül, hogy a lánya ordítozna vele?

– Ha van pénzed whiskyre, akkor az eltartásodra is legyen – dühöngött Verity. – Elárulnád, miért nekem kell egész héten dolgoznom csak azért, hogy eltartsalak? Mit tettél te egyáltalán értem?

– Luxuskörülmények közt neveltelek, és jó iskolába járattalak tizenhárom éves korodig – vágott vissza a férfi. – Gyorsan elfelejtetted.

– Nem felejthetem el, hogy megloptad az embereket, engem meg kis híján agyonvertél, mielőtt megszöktél, amilyen szánalmas, gyáva alak vagy! – rikácsolta Verity. – Az én vállamra nehezedett minden teher, nekem kellett anyámra vigyáznom, és közben Hazel nénit békítgetnem. Elképzelni sem tudod, milyen poklon mentem keresztül.

A férfi felállt, és hirtelen olyan nagynak és ijesztőnek tűnt, hogy Verity azt hitte, megüti. A hátsó ajtó felé araszolt, azt kívánva, bárcsak ne lett volna ilyen vakmerő.

– Olyan borzasztó pokol volt, hogy kénytelen voltál kirabolni egy házat Blackheathben? – kérdezte, a hangja nyugodt volt, de árnyalatnyi fenyegetés is kiérződött belőle. – Te álszent kis tolvaj!

Verity hátán végigfutott a hideg. Honnan tud az apja erről?

– Nincs értelme úgy tenned, mintha nem is sejtenéd, miről beszélek – folytatta gúnyosan Archie. – Tudom, mit tettél. Eladtad azt az ezüstfácánt, ami a családomtól származik, egy blackheathi ékszerésznek. Azonnal megismertem, hogy az enyém, és bementem, hogy rákérdezzek.

– Semmi rossz sincs abban, hogy néhány dolgot visszatartottunk a végrehajtóktól – védekezett Verity. – Nem volt miből élnünk, én túl fiatal voltam ahhoz, hogy dolgozzak, anya meg képtelen volt rá.

– Nincs semmi rossz abban, hogy megtartottátok azokat a holmikat, tényleg semmi. – Archie közelebb lépett, kicsit leha-

jolt, hogy az arcuk majdnem összeért. – Csodálom ezt a fajta találékonyságot. De elbeszélgettem az ékszerésszel, és elmesélte azt a megható történetet, amivel a fácánt eladó lány megetette. Aztán folytatta, és beszélt arról az ezüst tejszínkiöntőről is, amelyről kiderült, hogy egy glebe-i házból lopták el.

Verityt hirtelen az ájulás környékezte.

– Jobb lesz, ha leülsz, kedvesem. Egészen elsápadtál, és az cudar lesz, ha elájulsz. – Archie hangja csöpögött a gúnytól. Kihúzta az egyik konyhai széket, és rálökte a lányt. – A tolvajlás első szabálya, hogy sohase próbáld a lopott holmit azon a környéken eladni, ahol loptad – oktatta. – Ezer szerencséd, hogy azt hiszi, valahol távolabb élsz, különben hívta volna a rendőrséget. Természetesen nem világosítottam fel, hogy ismerem a tolvajt. Azt mondtam neki, hogy a fácánomat öt évvel ezelőtt ellopták.

– Miért nem szóltál semmit eddig? – kérdezte Verity.

– Azért, kedvesem, mert valójában csodáltam a találékonyságodat. Hiába, az alma nem esik messze a fájától. Aztán arra gondoltam, hogy idővel, ha már újra jól megismertelek, egyesíthetnénk az erőinket, és mindketten gazdagok lehetnénk.

Verity tátott szájjal bámult rá. Csak nem azt javasolja, hogy együtt raboljanak ki házakat?

– Nem tehetem – rázta meg a fejét. – Csak egyszer törtem be egy házba, mert pénzre volt szükségem Hazel néni halála után. Nagyon nyomasztotta a lelkiismeretemet.

– De nem annyira, hogy valami jótékonysági szervezetnek ajándékozd? Helyette megcsináltattad a fürdőszobát – vonta fel a férfi a szemöldökét. – Igen, megtaláltam a számláját, meg a többi dolgodét is. Igazán okos voltál. A legtöbb korodbeli lány elszórta volna, például ruhát vesz, vagy ilyesmi.

Archie sarokba szorította, és Verity tudta, nem fogja könnyen elengedni. Milyen ostoba volt, amikor azt hitte, az apja megváltozott, és tényleg törődik vele!

– Érted már, miért bátorítottam Amyt, hogy menjen el? – vigyorgott gúnyosan Archie. – Drága, találékony kislányom, milyen szerencse, hogy olyan munkád van, ahol megtudhatod, ki mondta le a telefonját, mert elment.

– Nem tudok ilyen információt szerezni – tiltakozott rémülten Verity.

– Dehogynem. Butácska Amy még azt is elárulta, hogy a munkátok része, hogy kikössétek a vonalat, amikor már nem használják. Nem mintha olyan ostoba volnék, hogy arra biztassalak, rabolj ki egy házat, ahol te végezted a munkát, de könnyen belenézhetsz mások munkalapjába.

– Nem teszem meg – jelentette ki Verity határozottan. – Nem kényszeríthetsz rá.

A férfi hátravetette a fejét, úgy nevetett.

– Gondolod? Hidd el, Verity, rengeteg módját tudom annak, hogyan kényszerítselek engedelmességre, és egyiket sem fogod szeretni.

– Hogy mondhatsz ilyet a saját lányodnak?

Archie újra nevetett.

– Csodálom, hogy a nagynénéd nem mondta el. Nem vagy a lányom. Sohasem akartam gyereket. Az anyád már terhes volt, amikor megismertem, csak ezt valahogy elfelejtette közölni velem. Azt hittem, okos és szexi, akivel sokra visszük majd. De kiderült, hogy egyik sem, csak egy hazudós, kapzsi és önző hozományvadász. De addigra elkövettem azt a hibát, hogy feleségül vettem.

Huszonegyedik fejezet

1941. február

MILLER LEVELE ott feküdt a lábtörlőn, amikor Verity hazaért a munkából, ami azt jelentette, hogy Archie kerek három napja volt már távol. Verity úgy vélte, csodás volna, ha a férfi eltakarodna valami nővel, vonat alá esne, vagy meghalna egy bombatámadásban. De nem lehet ilyen szerencsés. Archie azt mondta, most már bármelyik nap belevághatnak az „új vállalkozásukba", s mivel Veritynek sikerült szereznie egy listát azokról, akik Kew-ban és Putney-ban kikapcsoltatták a telefont, lehetséges, hogy a férfi most azokat a címeket ellenőrzi.

A házban hideg volt, mint egy jégveremben. Amíg Archie itt volt, legalább égett a tűz, mire hazaért. Arra várni, hogy ismét felbukkanjon, idegtépő volt. Verity nem tudott igazán lazítani, tudva, hogy a férfi bármelyik pillanatban besétálhat. Ráadásul annak a fenyegető réme is ott lebegett a feje felett, hogy megveri, ha valami rosszat mond, vagy olyat tesz, ami a férfinak nem tetszik. Karácsonykor is megütötte, amikor Verity közölte, hogy egy barátnőjével tölti az ünnep első napját. Olyan erősen pofon vágta, hogy Verity a földre zuhant, és kijelentette, hogy nem megy sehová.

Nagyon csábította, hogy a rendőrségre menjen, és az ő irgalmukra bízva magát mindent kitálaljon. De tényleg betört abba a glebe-i házba, és Daleham Gardensből származó értékeket adott el, holott azokat ott kellett volna hagyniuk a végrehajtóknak. De attól, hogy a rendőrség mit tesz vele, feleannyira sem félt, mint attól, amit Archie tenne.

A férfi ravasz volt, mint a róka, a legszavahihetőbb hazug, akivel Verity valaha találkozott, és úgy tudta csűrni-csavarni a dolgot, hogy bármely kívülálló szemében ő volt a gyengéd szívű apa, és Verity a hálátlan leány, akivel csak baj van. Tud-

ta, képes újra úgy megverni, ahogy Daleham Gardensben tette, és ami rosszabb, hogy semmi figyelmeztető előjel sem lesz.

Sokkolta, hogy Archie nem az igazi apja; szörnyű volt arra gondolni, hogy hosszú évekig annak hitte. Ugyanakkor megkönnyebbülést hozott a tudat, hogy a nevükön kívül semmi más közös nincs bennük. Márpedig amint sikerül megszabadulnia a férfitől, megváltoztatja a nevét.

Felvette Miller levelét, és már attól elöntötte a melegség, hogy a nagy, elnyújtott írásra nézett. Felakasztotta a kabátját, és a levéllel felment az emeletre, arra az esetre, ha Archie véletlenül megjönne.

Három hét telt el egyetlen sor nélkül, amitől ez csak még értékesebbé vált a szemében. A karácsony után kelt levelében Miller azt javasolta, húsvétra utazzon fel hozzá Skóciába.

Verity úgy érezte, ha egyszer Millerrel lesz, neki mindent el tud majd mondani, és ő megtalálja a megoldást a problémáira. Azt persze nem akarta bevallani, hogy betört egy házba, az túl szégyenletes, de érezte, hogy Miller figyelembe venné, hogy mekkora nyomás nehezedett rá, és segítene.

Már attól is kevésbé magányosnak és rémültnek érezte magát, hogy a kezében tarthatta a férfi levelét. Talán a következő levelében mindent megírhatna neki, és kiönthetné neki a szívét.

Élvezettel bontogatta a levelet, a fejét az ágytámlának döntötte, és tudta, néhány pillanat múlva erdők, vadállatok és nyílt tágas mezők világában fog járni. Olvasni kezdett.

Kedves Verity!
Nagyon nehéz ezt a levelet megírnom, de muszáj, mert tovább halogatni helytelen volna…

Verity a homlokát ráncolta. Ez úgy indult, mintha Miller valami rosszat akarna bevallani.

De nem, biztos nem. Miller nem az a fajta férfi.

Attól tartok, találkoztam itt egy lánnyal, ezért véget kell vetnem a barátságunknak, mert a lány nem értené meg, hogy írok neked. Különben sem volna helyes becsapnom téged azzal hitegetve, hogy húsvétkor várlak.

Magyarázatként annyit szeretnék elmondani, hogy egy egészen más világba csöppentem itt, és rájöttem, hogy már nem az az ember vagyok, aki Londonban voltam, az új barátnőm pedig helyre kis teremtés, aki úgy illik az erdők világába, mint egy nyúl vagy fácán.

Annyi minden jár a fejemben, amit szeretnék neked elmondani, hogy megértessem, hogyan történhetett meg ez, és hová tartok, de mindez úgy hangzana, mintha bizonygatni akarnám a tettem jogosságát, és nem enyhítené a fájdalmadat és bánatodat.

De meggyőződésem, hogy másféle férfira van szükséged, mint én, és őszintén remélem, hogy megtalálod az igazi párodat, és nagyon boldog leszel vele.

Még egyszer köszönöm, hogy menedéket nyújtottál nekem az otthonodban, és hogy jó barátom voltál, talán a legjobb egész eddigi életemben.

Szeretettel

Miller

Verity hagyta, hogy a levél az ölébe hulljon, és egy percig csak döbbenten meredt a semmibe. Miller volt a legjobb dolog az életében, és erre a férfi nem akarja őt többé.

Egy ideig csak ült, mielőtt a megváltó könnyek eleredtek. Csak Miller képes ilyen kedvesen elengedni egy lányt; Verity szinte látta maga előtt a férfit, ahogy tollal a kezében ül, és igyekszik megtalálni azokat a szavakat, amelyekkel a legkevesebb fájdalmat okozza.

De akármilyen szép szavakba öltöztette is, valójában elhagyta őt olyasvalaki kedvéért, akit jobban szeret. Verity remélte, hogy erről a „helyre kis teremtésről" kiderül, hogy szörnyen unalmas, és Millert álmaiban kísérteni fogja a sok közös

vidám perc és a karácsonykor váltott szenvedélyes csókok emléke.

Alantas dolog ilyen csúnyákat gondolni az új barátnőről, de nem tehetett róla. Miller az övé kellett volna hogy legyen, az ő jövendőbeli férje és a gyermekei apja. Most aztán tényleg senki sincs, akitől segítséget kérhetne Archie ellen.

Úgyhogy kénytelen lesz részt venni a férfi üzelmeiben.

Huszonkettedik fejezet

1942

RUBY KIJÖTT A Heather Green állomásról, és egy pillanatig csak állt odakint, a Vasúti Szálló, a sarkon lévő nagy kocsma felé nézve, amelyet Verity említett egyszer még odalent Babbacombe-ban.

A vonaton Charing Crosstól idefelé hallotta, hogy az állomást és a vasúti töltés melletti utcát bombatalálat érte a Blitz idején. Az állomáson elvégezték a javításokat, de onnan, ahol állt, Ruby látta a lebombázott utcát, ahonnan a romok még csak egy részét takarították el, és megsajdult a szíve mindazokért, akik elvesztették a szeretteiket és az otthonukat.

A *Daily Mail* nemrégiben föld alatti fedezéknek titulálta Torquay-t, ahol a gyáva emberek rejtőzködnek a háború elől. Ruby ezt nagyon zokon vette, ahogy a lakosok többsége is. Igaz, hogy abban a régióban nem volt még komoly bombázás, de az ottani gyárak mindenféle háborús terméket gyártanak, és nagyon keményen, erejüket nem kímélve és gyakran munkaidőn túl is dolgoznak, hogy teljesítsék a normát.

A szállodák nagy részét lefoglalta a hadsereg specialisták kiképzésére és harcba induló katonák elszállásolására. A Kastélyszálló, ahol Ruby a háború előtt dolgozott, volt a RAF-tisztek fő kórháza. Ruby megmaradt recepciósnak, és ő vezette a katonák orvosi kartonját.

Látott pilótákat olyan súlyos sérülésekkel, hogy már pontosan tudta, mit jelent a háború, és ez megváltoztatta. Elmúltak azok a napok, amikor más sem járt a fejében, mint a tánc és a ruhák. Szabadidejében most az elsősegélyt gyakorolta, Wilbynek segített az evakuáltaknál, és házról házra járva ruhát gyűjtött azoknak, akiket kibombáztak, és az egyik Reddenhill

Road-i üzlet felett lévő raktárhelyiségben segített szétválogatni a ruhákat női-, férfi-, gyerek- és csecsemőholmikra.

A változás segített azt is felismerni, milyen igazságtalan volt Verityhez, és már kétszer is járt Londonban, egyszer 1940 nyarutóján, és aztán tavaly is. Mindkétszer látta távolról Verityt, de nem beszélt vele.

Wilby azt mondta, ostobaság volt, hogy ilyen közel jutott hozzá, aztán visszakozott. Nem kellene mást tennie, mint bocsánatkérő levelet írnia. De Ruby rengetegszer nekiült már a levélnek, mégsem találta a megfelelő szavakat, hogy kimagyarázkodjon.

Ma eltökélte, hogy mindenképpen beszél Verityvel, még ha ehhez Londonban is kell töltenie az éjszakát. Ez alkalommal azért jött, hogy megnézze az anyját. Egy jó szándékú légoltalmi őr jelentette a rendőrségnek, hogy rossz állapotban van, ők viszont Wilbyt hívták.

Az őr egy sikátorban talált rá a földön fekve, monoklival a szemén egy nagyon hideg téli éjszakán, és azt hitte, nem mehet haza az erőszakos férje miatt. Az igazság azonban az, hogy Angie annyira berúgott és zavarodott volt, hogy arra sem emlékezett, ki ütötte meg. Amikor Ruby meglátta, lelkifröccsöt tartott neki arról, hogy gondoskodjon magáról, aztán kitakarította a szobát, és elment.

Semmi szánalmat nem érzett az anyja iránt. Annyi ember volt komoly bajban Anglia-szerte, és a legtöbbjük hálásan fogadott minden segítséget. Ruby nem látta értelmét olyan nőre pazarolni az idejét és az energiáját, aki sohasem fog megváltozni, még ha ez a nő az anyja is.

Amikor 1940 nyarán Ruby először a Hither Greenen járt, hogy Verityt lássa, háromnapos egészségügyi tanfolyamon vett rész a New Crossban. A kurzus sokkal intenzívebb volt, mint az alapfokú elsősegélynyújtás. A célja az volt, hogy a hozzá hasonló polgári személyeket kiképezzék olyan esetekre,

amikor a baleset súlyossága megköveteli, hogy orvosi ismeretekkel bíró és gyakorlati tudással is rendelkező plusz embereket vonjanak be.

Hirtelen ötlettől vezérelve elment a Weardale Roadra, mert a tanfolyam hamarabb véget ért, mint várta, és a vonata csak este hétkor indult vissza Torquay-ba a Paddingtonról.

Bármerre nézett, minden a koronázási ünnepségre és a Weardale Road-i partira emlékeztette, ahogy a ház felé közeledett. Minden ugyanúgy volt most is, csak koszosabb.

Bekopogott, de senki sem nyitott ajtót. Egy ideig ott állt, azon tűnődve, érdemes-e később visszajönnie, amikor egy kövér, középkorú nő megszólította.

– Nincsenek itthon, csak később jönnek. Mindkét ifjú hölgy a postánál dolgozik váltott műszakban. Ma reggel hat előtt láttam őket elmenni, úgy vihogtak, mintha szórakozni mennének.

Ruby megérezte, hogy ez a savanyú arcú asszonyság nem helyesli, ha valaki élvezi az életet. Arra is ráérzett, hogy ő lehet a helyi pletykafészek, és bölcs dolog lesz, ha nem ad neki muníciót.

– Nem ifjú hölgyet keresek – mondta –, hanem Miss Ferrist. Gondolom, ő is dolgozik.

– Nem hallotta, kedvesem? Két éve meghalt. Forogna a sírjában, ha tudná, hogy az unokahúgának férfi lakója volt utána, és most meg ez a pimasz szőke a szűk szoknyáiban és rikítóvörös rúzsával. Csak a jó ég tudja, mit művelnek ezek ketten abban a házban egyedül, felügyelet nélkül.

Ruby nem tudott Hazel néni haláláról, és elszomorította, hogy nem tartotta a kapcsolatot régi barátnőjével, így nem nyújthatott vigaszt neki. De ezt nem akarta kimutatni az asszony előtt.

– Sajnálattal hallom, hogy Miss Ferris meghalt. – Szilárdan eltökélte, hogy nem reagál a nő Verityre tett rosszindulatú megjegyzéseire. – Azt reméltem, varr nekem néhány szép függönyt. Miben halt meg?

– Szívrohamot kapott munka közben. Persze egyáltalán nem meglepő azok után, ami gond a nyakába szakadt, amikor a húga váratlanul megjelent itt a gyerekével, és elvárta, hogy szegény Miss Ferris eltartsa őket. Az a lusta semmirekellő soha semmit sem tett a nővéréért, amikor még abban a puccos házban lakott, és a gyereke meg magániskolába járt. De amikor az a gazember férje lelépett, és az asszonyra nehéz idők köszöntöttek, idejött alamizsnáért.

– Milyen kellemetlen lehetett ez Miss Ferrisnek – sajnálkozott Ruby, közben arra gondolt, hogy az asszony Verity anyja iránt táplált haragja könyörtelen és szükségtelen. Kíváncsi lett volna, hogy ez az a pletykafészek-e, akiről Verity néha mesélt.

– Aztán a húga fogta magát, és a gázsütőbe dugta a fejét!

– Tényleg? – kiáltott fel Ruby. Ő természetesen már tudta, és annak is tanúja lehetett, hogyan hatott mindez Verityre, de nem mondta, mert azzal leleplezte volna magát. – Hát akkor, köszönöm, nagyon úgy tűnik, valaki mást kell keresnem, ha függönyt akarok varratni.

Ruby otthagyta a nőt, mert érezte, ha még sokáig kell hallgatnia, valami olyat mond, amit később megbán. Megdöbbentette Hazel néni halála. Szegény Verity, biztosan nagyon magányos volt, hiszen az anyja is meghalt. De ki lehetett a férfi lakó? Talán Verity barátja? Nagyon remélte, ha tényleg az, nem ment tönkre az a kapcsolat.

Ruby kiszámolta, ha Verity hatkor ment munkába, akkor valószínűleg négyig dolgozik, szóval átment a Weardale Roaddal szemközti, Lee High Road-i kávézóba, teát és szendvicset rendelt, és várt.

Végigolvasta a helyi lapot, a gyászjelentéseket is beleértve, és már fel akarta adni, hogy távozik, amikor Verity ugrott le a buszról egy másik lánnyal.

A pár majdnem a kávézó előtt állt meg, és úgy tűnt, azt beszélik meg, kell-e valami a boltból. Ez lehetőséget adott Rubynak, hogy jól megnézze régi barátnőjét.

Csinos volt, és sokkal nőiesebb… régen épp csak látszódott a melle. Ruby emlékezett rá, hogyan kesergett, hogy meg fog-e valaha nőni? De megnőtt, és Verity ragyogóan festett, szőke haja koronaként ékesítette a fejét, az arca lebarnult a napon. Kék pöttyös ingruhát viselt. Ruby emlékezett erre a ruhára. A széles, tengerészkék övtől aprónak tűnt. Fehér zokni és vászoncipő volt a lábán, és a lába sötétbarnára sült, bizonyára sokat volt kint a szabadban a nyáron.

Ruby egész lénye szeretett volna kiszaladni a kávézóból, és átölelni barátnőjét, de Verity hátravetett fejjel, szívből nevetett valamin, amit a másik lány mondott, és Ruby úgy érezte, nincs joga odatolakodni.

Bármit mondott is a Weardale Road-i pletykafészek erről a barátnőről, a lány csinos volt, az ajka telt, a mosolya széles. Ruby remélte, jobb barátnője lesz Veritynek, mint amilyen ő volt.

Így Ruby aznap nem is próbált Verityvel beszélni. Azt mondta magának, majd ír, és elmondja, hogy látta Verityt, de nem mert odamenni hozzá, mert attól félt, nem lesz hajlandó vele beszélni.

De aztán a háború valahogy közbeszólt. Dunkerque, az angliai csata, aztán a Blitz annyi sebesültet vitt a Kastélyszállóba, hogy Ruby egyszer csak azt vette észre, hogy tizennyolc órában dolgozik, és sem ereje, sem ideje nincs a körülötte zajló dolgokra figyelni.

Másodszor Ruby tavaly jött Londonba. Két pilótát kísért, akik haza igyekeztek Észak-Angliába, de a mankójuk miatt segítségre szorultak az átszállásoknál.

Ruby alig akart hinni a szemének, hogy milyen változásokon esett át a főváros: a bombakárok nyomai mindenfelé, bedeszkázott ablakok, a Paddington körüli utcák erősen foghíjas házai, és fáradt, szürke emberek. Az úgynevezett Blitz talán véget ért olyan értelemben, hogy nem hullott minden éjjel

bomba a városra, de Ruby hallotta, hogy amikor a bombázók visszatérnek, az ugyanolyan borzasztó, mint korábban. Mindenből hiány volt a festéktől a benzinig, az emberek jóformán a semmiből éltek, ami látszódott is sovány testükön és beesett arcukon.

Lent Devonban különböző forrásokból ők továbbra is tudtak vajat, sajtot és húst szerezni. Még a szigorúan törvénytisztelő Wilby sem bánta olykor, ha a termék a feketepiacról származott, mert így enni tudott adni a „családjának", ahogy ő hívta a három evakuált gyereket és Rubyt. Csirkét is tartottak, és zöldségeket termesztettek a kertben, szóval az étrendjük nem igazán változott.

Ruby most nem jutott el Verity házáig. Épp kilépett a Hither Green-i állomásról, amikor meglátta a felé tartó Verityt egy férfi társaságában. Ruby besietett az állomás mellett lévő telefonfülkék egyikébe, és onnan nézte őket. A férfi ötven körüli lehetett, termetes volt, széles vállú, őszülő hajú és jóképű. Hasonlított arra, amilyennek Verity elbeszélése alapján az apját képzelte. De tényleg ő volna az? Verity mindig azt hajtogatta, hogy többé semmi köze hozzá. Mintha vitatkoztak volna, és Rubynak úgy tűnt, Verity nem akar a férfival menni, mert az megragadta a csuklóját, és gyakorlatilag bevonszolta a pénztárcsarnokba.

Ruby utánuk ment valami jelben reménykedve, hogy szóba elegyedhessen velük. De a férfi jegyet vett, és még mindig erősen szorítva Verity csuklóját a vonatokhoz vezető aluljáróhoz indult.

A délnek tartó, kenti vonathoz mentek, de Rubynak retúrjegye volt vissza, Charing Crossra. Rubyt megkísértette a gondolat, hogy sutba dobja az óvatosságot, és követi őket, de aztán arra jutott, hogy a zsúfolt vonaton való próbálkozás, amikor Veritynek társasága is van, nem biztos, hogy boldog viszontlátást eredményezne.

Így aztán ismét dolgavégezetlenül tért vissza Babbacombeba.

Amikor hazaért, megkérdezte Wilbyt, mit gondol. De az asszony csak fájdalmas arcot vágott.

– Százszor is mondtam már, hogy írj neki. Amikor legutóbb ott jártál, megtudtad, hogy meghalt a nagynénje. Azt javasoltam, hogy írj részvétnyilvánító levelet. De nem hallgattál rám. Áruld el nekem, ostoba lánykám, hány évig fog még ez így menni?

Ruby tudta, hogy Wilbynek igaza van, és aznap éjjel sírva feküdt az ágyában. Nemcsak Verity és a kettejük elveszett barátsága miatt sírt, hanem a világ minden bánata és szerencsétlensége miatt, ami azóta történt. A Londonból érkezett kicsik rosszul öltözöttek voltak, alultápláltak, hemzsegtek bennük a tetvek, és ők mégis az anyjuk után sírtak, és haza akartak menni. Jack, az egyikük Stepney-ből jött, és a januári bombázások során elvesztette az anyját. Wilby magánál tartotta a fiút, remélve, hogy örökbe fogadhatja, de amikor már azt hitte, hogy egy hozzátartozója sem jön érte, felbukkant a nagymama.

Aztán ott voltak a sebesült pilóták a Kastélyszállóban. Néhányuk olyan súlyosan megégett, hogy egészen eltorzult az arca. Bátor és kemény legénynek mutatták magukat, de Ruby gyakran bejárt a kórtermekbe éjszakánként, és hallotta sírni őket. Tudták, ahogy mindenki más is, hogy valószínűleg sohasem tudnak megnősülni, nem lesznek gyerekeik, de még munkát találniuk sem lesz könnyű. Miféle köszönet volt ez valakinek, aki az egészségét és az ifjúságát áldozta a haza védelmében?

Napközben Ruby olyan fiatalasszonyokkal beszélt, akiknek a férje oda volt a háborúban. Az életük nem volt más, mint egyetlen nagy aggódás, rettegés, hogy bármelyik nap jöhet a távirat, hogy a férjük elesett a csatában. Némelyikük terhes volt, amikor a férje elment, másoknak két-három kisgyerekről kellett gondoskodniuk, és nehezen birkóztak meg a rájuk nehezedő gondokkal teljesen egyedül.

Voltak olyan munkatársnői a Kastélyszállóban, akik egyre csak arra biztatták Rubyt, a lehető legjobban használja ki a háború adta lehetőségeket. Olyan munkája volt, amit a többi nő irigyelt, mert csak a csinos arcát látták a recepciós pult mögött. De valójában a posztja nem csupán dísz volt, ahogy sokan gondolták. Amellett, hogy vezette a kórlapokat, együtt érző hallgatóra találtak benne a súlyosan sérült pilótákat meglátogató kétségbeesett rokonok. Ő intézte a foglalásokat nekik a környező szállodákban, hogy legyen hol megszállniuk, megszervezte, hogyan jutnak oda. Ő továbbította mindenkinek az üzeneteket, az orvosoktól a takarítókig, és a menzán kitűzött összes emlékeztetőt, minden utasítást, hogy mi a teendő légitámadás esetén, sőt még a napi étrendet is legépelte, és a megfelelő helyen kitette.

A szálloda igazgatója többször is kijelentette, hogy „igazi kincs", mert azzal szerzett jó hírnevet magának, hogy minden problémát meg tud oldani. De amikor az idősebb nők azt tanácsolták, jól használja ki a háború adta lehetőségeket, nem a karrierjére gondoltak, hanem arra, hogy jó férjet fogjon magának. A Kastélyszálló ideális helyszín volt a vadászatra, nem csupán a beteg tisztek, hanem az orvosok, a betegek barátai és az adminisztrációs munkát végző férfiak miatt is.

De Rubyt nem érdekelték a férfiak, sem a tisztek, sem a buszvezetők vagy a légoltalmi őrök. Még ő maga is furcsának találta, hogy az a lány, aki annak idején a flört mestere volt, nem vágyik rá többé. Az abortusza óta elvesztette a férfiak iránti vágyát. Néha, ha eleget ivott a táncesten, kicsit kacérkodott a partnerével, talán még meg is csókolta, hamis szenvedélyt mímelve. De nem létezett annyi alkohol a világon, ami továbblendítette volna a csókolózáson. Néha úgy érezte, valami meghalt benne.

RUBY MOST OTT állt a Hither Green állomáson, a kezét zsebre dugta, mert a kemény januári hideget még kabáton keresztül

is érezte. Ezúttal szilárdan eltökélte, hogy beszél Verityvel. Felhajtotta a kabátgallért a szél ellen, és elindult a Weardale Road felé.

Néhány pillanatig elidőzött a hetes számú ház előtt, mielőtt bekopogott. A festék jó része lepattogzott, és az ajtó úgy nézett ki, mintha valaki csizmával próbálta volna berúgni. Ijesztő volt újra itt lenni, nem várakozással telve, mint a koronázáskor, hanem elutasítástól félve.

Örökkévalóságnak tűnt, mire meghallotta a közeledő lépteket, és a pulzusa felgyorsult. Az ajtó csak résnyire nyílt, de így is tudta, hogy Verity az.

– Nyisd ki, én vagyok, Ruby – mondta halkan. – Persze csak ha szóba állsz még velem.

– Ruby? – kérdezte Verity nagyon halkan, szinte suttogva.

– Igen, tényleg én vagyok. Nem kapkodtam el, az igaz.

– Édes jó istenem! – hallotta a döbbent hangot.

Ruby arra számított, hogy az ajtó szélesre tárul, és vagy szitoközön zúdul rá, vagy meleg ölelésben lesz része. De amikor az ajtó nem nyílt ki, azt hitte, tévedett, amikor azt remélte, hogy minden rendben, ha régi barátnője meglátja.

– Tudom, hogy szörnyen viselkedtem veled, de akkoriban képtelen voltam józanul gondolkodni. Már kétszer is jártam itt, láttalak, de inamba szállt a bátorságom – hadarta idegesen. – Engedj be, kérlek, hogy beszélhessünk!

– Nem tudlak – suttogta Verity. – Szeretnélek beengedni, de nem tehetem.

Ruby azonnal felfogta, hogy barátnője valamiféle bajban van. Feltételezte, hogy férfi van a dologban. Nagyon sok férfit ismert, aki nem szerette, ha a barátnője másokkal is barátkozik.

– Rendben, de találkozhatnánk egy kávézóban? Van egy az utca végén.

– Ne ott. Menj vissza az állomásra. Rögtön mellette van egy. Ott várj.

– Verity! – hallatszott odabentről egy mély férfihang. – Ki van az ajtónál?

– Menj – suttogta Verity, de kis kezét kidugta az ajtón, és megérintette Ruby arcát. – Várj rám! Csak a postás – kiáltott be a szobába, aztán az ujját az ajkához érintve, mintha csak csókot dobna, becsukta az ajtót.

Ruby fürgén indult az utca vége felé, vissza sem pillantva, hátha a benti férfi kinéz az ablakon. A helyzet felidézett néhány gyerekkori emléket. Akkor férfiak jöttek az ajtajukhoz, és neki kellett megszabadulnia tőlük, amikor az anyja másik férfival volt odafent. Nem akasztotta ki a láncot, és játszotta az ostobát; az anyja elment, és ő nem engedhet be senkit, mert egyedül van. Néha a férfiak igazán komiszul viselkedtek, mert megsejtették az igazságot, máskor meg próbálták cirógatni, megfogdosni. Úgy nőtt fel, hogy nem értette, az anyja miért fogad olyanokat, akik megütik, mikor oly sok férfiismerőse van, akik istenítik.

Tízéves korára megtanulta, hogy ezek a férfiak adják anyjának a pénzt az italra. Arra viszont sohasem tudott rájönni, hogy a férfiak, akik pusztán használni akarták, miért verik meg oly gyakran. Az erőszak hozzátartozna a szexhez?

Ruby nagyon remélte, hogy az a férfi Verity házában nem veri őt.

Huszonharmadik fejezet

– Mit mondtál, ki volt az ajtónál? – szólt ki Archie a szobájából. Az ajtaja nyitva volt, és ahogy Verity odafordult, hogy ránézzen, ugyanúgy hányinger fogta el, mint oly gyakran, ha a férfi a közelében volt.

Archie épp felült az ágyon, csak egy trikó volt rajta, és savanyú izzadság- és mosatlan láb szaga terjengett a szobájából. Verity annyira gyűlölte, hogy sokszor arról álmodott, megöli, így szabadul meg a béklyóitól. Volt idő, amikor félt, hogy elveszíti az otthonát a bombázásban, de mostanában egyenesen vágyott rá… egy bomba, ami telibe találja a házat, amikor a férfi is bent van. Mivel Archie továbbra sem ment el a nyilvános óvóhelyre, erre volt is esély. De úgy tűnt, ördögi szerencséje van.

– Beryl volt az. Be kell mennem dolgozni, Catfordban némák a vonalak. Várni akart, de mondtam neki, hogy menjen előre, és néhány perc múlva követem.

– Nincs más emberük? Szabadnapos vagy.

– Úgy tűnik, senki mást nem tudtak elérni – mondta Verity, és a szobájába ment. A fésülködőasztal tükrébe nézve látta, hogy a Ruby viszontlátása feletti öröm némi színt vitt az arcába. Úgy érezte, felcsillan egy kis reménysugár, mivel Ruby volt az egyetlen a világon, aki képes tökéletesen megérteni, mi vitte rá arra az életre, amelyet már majdnem két éve él.

Az arcán lévő pírt leszámítva semmi olyat nem látott magán, ami elnyerte volna a tetszését. Nagyon sovány volt, girhes, ha őszinte akart lenni magához. Ez részben a jegyrendszernek volt köszönhető, de úgy érezte, több köze van a rá nehezedő nyomáshoz. Szőke haja elvesztette a fényét, és valahányszor fésülködött, mindig megriadt, hogy milyen sok kihullt. Többé nem tudott jól aludni, és ettől holtfáradt volt.

Levette a szürke gyapjúruhát, amit viselt, és egy sötét rózsaszínt vett fel, ami előnyösebben állt. Bármilyen mélyre süllyedt is, ahhoz túl büszke volt, hogy ne próbálja elleplezni Ruby előtt, milyen rossz állapotban van. Megfésülködött, csinos rózsaszín csattal kétoldalt feltűzte, a többit szabadon hagyta. Egy kis púder, egy csepp vazelin a szemhéjra, szempillafesték sokat javított a megjelenésén, a készülődést az utolsó rózsaszín rúzzsal fejezte be.

– Nincs több ott, ahonnan ez jött – mormolta maga elé, és letette az üres tokot. – Hacsak nem lopok.

Már a gondolattól, hogy ellopja egy másik nő rúzsát, gombóc keletkezett a torkában. Valahogy ez rosszabbnak tűnt, mintha egy gyűrűt vagy karkötőt hoz el.

A legjobb cipőjét vette fel, egy bőrből készült, ötcentis sarkú cipőt, és készen állt az indulásra. Már csak a kabát hiányzott. Nagyon remélte, hogy Archie nem veszi észre, hogy kiöltözött. Mostanában nem fordított túl sok figyelmet a külsejére.

– Mikor jössz haza? – szólt utána Archie, ahogy Verity lement a lépcsőn.

– Fogalmam sincs, a kár nagyságától függ – felelte a lány. – A virsli a hústartóban van, de ne várj rám, főzd meg a sajátodat, hátha későn jövök.

Miközben felvette a tengerészkék kabátját, és feltette a színben hozzá illő nemezkalapot, az jutott eszébe, ha valaki hallja a beszélgetésüket, nem is gondolná, hogy Verity mennyire gyűlöli a férfit. De amikor Archie először megütötte, azok után, hogy megszabadult Amytől, Verity felismerte, hogy okosabb a férfi kedvére tenni, mint provokálni.

Gyorsan kisurrant a házból, és futva indult felfelé a Hither Greenen. Milyen szerencse, hogy ma szabadnapos! Ha nem így lenne, és Ruby meglátogatja, Archie sohasem mondta volna el. Verity remélte, hogy kitart a szerencséje, hiszen nagyon régen nem volt már része benne.

Mióta megkapta Miller utolsó levelét, amelyben megírta, hogy másik barátnője van, úgy tűnt, semmi sem számít az éle-

tében. Mindennap elment dolgozni, és talán jórészt sikerült is becsapnia régi barátait, hogy minden rendben van. Néha mégsem állták meg, hogy meg ne kérdezzék, miért nem akar munka után soha beülni egy kocsmába, vagy miért nem megy el velük soha táncolni. Beryl egyszer azt mondta, olyan, mintha kihunyt volna benne a fény, és megkérdezte, hogy van-e ennek köze az apjához. Verity akkor majdnem megtört és elmondta az igazat, hogy a férfi tolvaj gazember, és zsarolással rávette őt, hogy házakba törjenek be. De hogyan vallhatta volna ezt be Berylnek? Barátnője egyből a rendőrségre vitte volna, s ott nem sok együttérzésre számíthatott, mert már túl mélyen benne volt.

Ironikus módon Archie azt állította, hogy Verity szerencsét hozott neki. De csak azért, mert az információ a kikapcsolt telefonokról, amit a lány hozott, mindig helytállónak bizonyult. Verity általában szerda délutánonként volt szabad, Archie ezért szerette ekkorra időzíteni a betörést. Meggyőződése volt, hogy fényes nappal végiggyalogolni valakinek a kerti járdáján sokkal kevesebb figyelmet kelt, mintha éjszaka szúrnák ki. Nem mintha túl sokat tett volna; feltörte az ablakot, és strázsált. Az összes kockázat Verityé volt.

Szíve hevesebben megdobbant, ahogy a Rubyval való találkozásra gondolt. Nem számított neki, hogy mennyi ideje idegenedtek el egymástól, és az sem, hogy miért. Elég volt számára a tudat, hogy ott folytathatják, ahol abbahagyták.

Mick kávézója az állomás mellett piszkos kis hely volt, ahová többnyire a vasutasok és más munkások jártak. Az ablakon lecsapódott a pára, így nem lehetett belátni. De Veritynek éppúgy megfelelt, mint a Ritz, mert azt jelentette, hogy kis időre biztonságban van.

Alighogy benyitott, Ruby már szalad is felé, ölelésre tárt karral.

– Ne haragudj, annyira sajnálom! – suttogta Verity hajába. – Nagyon komisz voltam.

Verity hátralépett, és Ruby karját fogva rámosolygott.

– Az már nem számít. Újra együtt vagyunk.

A leghátsó asztalhoz ültek le, és Ruby odament a pulthoz, hogy konzervhúsból készített szendvicset és teát rendeljen.

– Valahol azt reméltem, hogy lesz szalonnás tojásuk – mondta, amikor visszaért az asztalhoz –, de azt állítják, háború van.

Verity kuncogott.

– Egészen megszerettem a húskonzervet, és a kenyeret is itt sütik. Azt hallottam, hogy igazi csemegének számít, már minden nagyvárosban beszélnek róla – tréfálkozott.

Egy pillanatig a lányok csak néztek egymásra az asztal felett, és az őket elválasztó évek a semmibe vesztek. Verity mozdult először, kinyújtotta a kezét, hogy megérintse Ruby egyik rakoncátlan hajtincsét, amely kiszökött a svájcisapka alól, és úgy festett, mint egy kicsi dugóhúzó.

– Olyan kifinomultnak tűnsz – jegyezte meg. – És még szebbnek, mint emlékeztem.

– Nagyszerű dolog ezt hallani – mondta Ruby fénylő tekintettel. – De természetesen nem igaz. És valószínűleg megint felzaklatlak, amikor azt mondom, túl sovány vagy, kiegyensúlyozatlannak tűnsz, és valami rossz történik az életedben. Mesélj el nekem mindent!

Verity minden eddiginél jobban szerette Rubyt ezért a kendőzetlen értékelésért. Könnyítenie kellett a lelkén, és örült, hogy Rubyval nem tudta elhitetni, hogy jól van pusztán azzal, hogy két csinos csatot tűzött a hajába, és egy kis vazelint kent a szemhéjára.

– Az apám a probléma. Visszajött – kezdte. – Nem hívom apának, csak Archie-nak, és kiderült, hogy egyáltalán nem is az apám. Anyu már terhes volt velem, amikor rászedte Archie-t, hogy feleségül vegye.

Ruby bólintott.

– Amikor legutóbb itt voltam, egy nagy férfival láttalak, és gondoltam, hogy talán ő lehet. De úgy tűnt, az akaratod ellenére rángat magával ide, az állomásra.

– Valószínűleg így is volt. – Verity vállat vont. – De ahhoz, hogy mindent megérts, vissza kell mennem oda, amikor Hazel néni meghalt.

– Az egyik szomszédod elmondta, és azt is, hogy ez még a bombázások előtt történt. Nagyon sajnálom. Akkor kellett volna írnom, de nem találtam szavakat.

Verity megfogta Ruby kezét az asztalon.

– Ne kérj többet bocsánatot, kérlek. Fátylat kell borítanunk a múltra, és el kell felejtenünk. Hazel néni halála után anyagi nehézségeim támadtak, ezért lakót kellett szereznem, de ez azt jelentette, hogy fel kell újítanom a házat, és be kell építtetnem egy fürdőszobát.

Amilyen érthetően csak tudta, elmesélte Rubynak, hogyan adott el néhány, a régi házukból származó értékes holmit egy blackheath-i ékszerboltban, amikor az anyja még életben volt. Később, miután Hazel néni meghalt, visszament ebbe a boltba néhány dologgal, és Mr. Rosen, a tulajdonos mesélte, hogy az emberek menekülnek, otthagyják az otthonukat, mert félnek attól, mit hoz a háború.

Itt elhallgatott, mert nem igazán tudta, hogyan folytassa.

– Ne hagyd abba, Verity – kérte Ruby. – Mindent el kell mondanod. Nem foglak elítélni, bármit is tettél.

– Amikor Mr. Rosen arról beszélt, hogy az emberek elhagyják az otthonukat, támadt egy ötletem.

– Hogy betörsz a házukba, és kirabolod? – kérdezte Ruby suttogva.

Verity bólintott.

– De nem tettem meg rögtön. Tudod, találkoztam azzal a kedves férfival, Millerrel, a kertésszel. Elvesztette az állását és az otthonát, mert a munkaadói is azokhoz tartoztak, akik elmenekültek a háború elől. Így lett Miller a lakóm.

– Csak a lakód? – mosolygott Ruby.

Verity is elmosolyodott.

– Igen, csak. Soha nem volt több egészen addig, amíg a háború kezdetén búcsút nem intettem neki. A sorozáskor elutasították, mert van valami a szívével, és Skóciába küldték erdészeti munkákra.

Verity elmondta, hogy a nagynénje mindig is szeretett volna beépíttetni egy fürdőszobát, és ő nagyon akarta. Miller elment rokonlátogatóba az egyik hétvégén, és ő elhatározta, hogy amíg a férfi távol van, kirabol egy házat, hogy legyen pénz fürdőszobára.

– Emlékeztem, mit meséltél a technikájáról, amikor először találkoztunk, és én is pont úgy csináltam. Csak egy ház volt, és nem vittem el sokat, csak egy ezüst kiskancsót, és egy dobozban találtam készpénzt. Az elég volt a fürdőszobára.

Verity elhallgatott, mert a pincérnő jött a teájukkal.

– Nem éreztem rossznak, Ruby, akkor legalábbis nem – folytatta, mihelyt a pincérnő hallótávolságon kívülre került. – Valahogy igazolni tudtam magam előtt. Millernek azt mondtam, hogy Hazel néni hagyta rám a pénzt. Mi magunk csempéztük ki a fürdőszobát. Később azon a nyáron, amikor már nyilvánvalóvá vált, hogy bármelyik pillanatban kitörhet a háború, és Millert Skóciába küldték, a St. Pauls Cooks, ahol dolgoztam, kiköltözött Londonból. Ezért jelentkeztem a postához, és kiképeztek a telefonkábelek javítására. Azóta is ott dolgozom.

– Szóval a betörés még a háború előtt volt. Utána soha többet nem csináltad?

– Úgy van. Az a helyzet, hogy nagyon szégyelltem. Aztán Amy lett a lakóm. Együtt dolgoztunk a postánál.

– Az a molett, barna lány, akivel láttalak?

Verity gyanakodva nézett rá.

– Megint láttál? És nem szóltál?

– Ez akkor volt, amikor először jöttem fel. A főúton lévő kávézóban vártam, és Amyvel leszálltatok a buszról. Talán ha egyedül jössz, lett volna annyi bátorságom, hogy beszéljek ve-

led. Aztán másodszor akkor láttalak, amikor Archie berángatott az állomásra. Hogyan is mehettem volna oda hozzád?

– Jobb is, hogy nem jöttél. – Verity a fejét csóválta, mintha őt is megzavarta volna a gonoszság, amire a férfi képes. – Archie akkor bukkant fel, amikor Amy még nálam lakott, és látszott rajta, hogy nehéz idők járnak rá, szóval megengedtem, hogy Amy szobájában aludjon, ő meg nálam éjszakázott. Aztán Amy egy nap elment, egyetlen búcsúszó nélkül otthagyott engem és a munkáját is. Archie azt állította, hogy félt tőlem.

Ruby horkantva felnevetett.

– Félt tőled? Ki tudna tőled félni?

– Én is ezt gondoltam. De Archie azt mondta, anyám és Hazel néni halála megváltoztatott, és azzal folytatta, hogy Amy azért félt tőlem, mert okosabb vagyok, sokat olvasok, és tudok a világ dolgairól. Azt hiszem, még kicsit hízelgett is, hogy így beszél rólam, komolyan, és nem gondoltam többet arra, hogy esetleg ő akart megszabadulni tőle önös érdekből.

– Csak hogy félbeszakítsalak, hallottál azóta Millerről, hogy Skóciába ment? Mellesleg nagyon furcsa neve van. Milyen férfi?

– Kedves, könnyed, szórakoztató. És gyönyörűvé varázsolta a kertemet – felelte Verity, és könnybe lábadt a szeme. – Minden héten írt. Nem mondta ki egyenesen, hogy szerelmes belém, de mindketten tudtuk, hogy van valami köztünk, valami különleges. Gyakran hallottam, amikor nők azt mondták, a háború mindent megváltoztat, és így is van. Nem mehettem utána Skóciába, hogy együtt legyünk, és ő sem jöhetett Londonba. Aztán felbukkant Archie, és Amy elment. Megkezdődött a bombázás, és egyszer csak levelet kaptam Millertől, hogy megismerkedett valakivel, és nem lenne tisztességes, ha továbbra is levelezne velem.

– Jaj, ne! – kiáltott fel Ruby.

A szendvics is megérkezett, és néhány pillanatig egyikük sem beszélt, amíg beleharaptak.

– Ez tényleg nagyon finom – állapította meg Ruby tele szájjal. – Meg kell rá Wilbyt tanítanom, hogy ilyenre csinálja. Bár valószínűleg azt fogja mondani, hogy ilyen sok zsír nem egészséges. De Millerhez visszatérve, legalább megmondta az igazat, kevés férfi teszi meg.

– Tudom – bólintott Verity. – Csak szeretném, ha kicsit több időnk lett volna együtt, mielőtt leír. Tényleg azt hittem, ő lesz „az igazi".

– Jusson eszedbe, én hányszor hittem azt, hogy rátaláltam „az igazira" – vigyorgott Ruby. – De eltértünk a tárgytól. Menjünk vissza Archie-hoz. Volt börtönben? Vagy még mindig körözik?

– Nem tudok róla semmit, illetve nem ismerem az igazságot. Amikor felbukkant, megfenyegettem, hogy menjen el, vagy hívom a rendőrséget. De erre azt mondta, hogy már nem körözik, mert mindent tisztázott velük. Utalt rá, hogy visszafizette az elsikkasztott pénzt.

Ruby mindkét szemöldökét felvonta.

– Tudom – sóhajtott Verity –, csak egy bolond hinné ezt el. De nem bujkál, még ha mindig körözik is. Jó, a szomszédoknak azt mondta, a nagybátyám, Gerald Wood, de a rendőrség egyszer sem jött újra, hogy arról faggasson, láttam-e. Talán tényleg elrendezte valahogy a dolgot. Mindegy, vissza a lényeghez, egyik nap keményebben beszéltem vele, mert lakóra lett volna szükségem, aki fizet, és akkor zsarolt meg. Úgy tűnik, rátalált arra az ékszerészre, akinek anyu holmiját eladtam, mert a fácán még mindig megvolt, Archie meglátta a kirakatban, és ráismert, mert az ő családjából származott. Elbeszélgetett az ékszerésszel, aki leírta, hogy nézek ki, és azt is elmondta, hogy eladtam neki egy ezüst tejszínkiöntőt, amelyet nagy valószínűséggel egy blackheath-i házból loptak el. – Verity elhallgatott, lehorgasztotta a fejét szégyenében. – Nem részletezném, a lényeg az, hogy Archie rájött, mit tettem, és fel tudja használni ellenem, hogy bármire rávegyen, amit csak akar.

– Egy pillanat. Tudja ez az ékszerész, hogy ki vagy, vagy hogy hol laksz?

– Nem. Ha tudná, a rendőrség már kopogtatott volna az ajtómon. Szerintem azt hiszi, hogy jó messziről jöttem.

Ruby hátradőlt, egy pillanatig csak nézte a barátnőjét, aztán elkeseredetten megrázta a fejét.

– Ostobaság volt jóformán a kirabolt ház küszöbén eladni a szajrét – mondta. – Szakértői tanácsot kellett volna adnom, hogyan kell hatékonyan rabolni!

Verity tudta, hogy Ruby ezt viccnek szánta, mégsem tudott nevetni. Inkább bánatosnak tűnt.

– Tudom, hogy ostobaság volt, át kellett volna gondolnom. De mentségemre legyen mondva, ez is csak azt bizonyítja, hogy nem vagyok megrögzött bűnöző.

– Szóval Archie arra kényszerít, hogy házakat rabolj ki?

Verity bólintott.

– Ő választja ki a jókat. Én hozom a címeket, hogy hol kapcsoltatták ki a telefont. Ő megnézi a házakat. De nekem kell bemennem, mialatt ő kint marad, és őrködik. Nem minden héten… elosztja a munkát, és mindig más helyen, de merő idegroncs vagyok miatta.

Bele sem tudott fogni, hogy elmesélje Rubynak, milyen rettenetesnek találja a dolgot. Napokkal előtte már nem tud enni, sem aludni, és igazából sohasem hitte, hogy Archie tényleg figyelmezteti, ha jön valaki. Sokkal valószínűbb, hogy elmenekül. Borzasztó volt átvizsgálni mások holmiját értékeket vagy pénzt keresve, de tudta, ha üres kézzel megy ki, Archie másik házba küldi a következő szabadnapján.

A rémálom nem ért véget a munka befejeztével. Amikor este behunyta a szemét, azt képzelte, hogy rajtakapják, megbilincselik, és a rendőrségen belökik egy cellába. Szörnyű képek éltek a fejében, hogy milyen a börtön, és nagyon sajnálta a kirabolt embereket. Archie azt mondta, megérdemlik, mert elhagyták az otthonukat, de Verity nem értett vele egyet. Ráadásul Archie gyakran megverte, ha nem hozott elég értékes

holmit, és még csak haszna sem volt belőle. A zsákmányt mind Archie vitte el egy orgazdához, és a kapott pénzt eljátszotta és elitta.

– Micsoda aljas gazember! – sziszegte Ruby, és most nagyon úgy hangzott, mint amikor Verity megismerte. – Fel kéne akasztani! Figyelj, Verity, gyere haza velem most. Ne menj vissza oda! El tudlak látni ruhákkal meg mindennel.

Egy pillanatra Verity úgy érezte, vége a rémálomnak. Semmi sem lehetne jobb, mint visszamenni Babbacombe-ba, és megszabadulni Archie-tól. De alig kezdett arról ábrándozni, milyen jó volna ismét egy szobában lakni Rubyval, amikor eszébe jutott a kijózanító valóság.

– Nem mehetek – mondta szomorúan. – Ott van az élelmiszerjegyem, a munkám, az a sok apróság, amire szükségem van.

– Azok nem fontosak – győzködte Ruby. – Na jó, elismerem, az élelmiszerjegy az lehet, nem akarsz nyomot hagyni, amelyet követve eljuthat hozzád Babbacombe-ba. Rendben, akkor nem ma, de hamarosan. Beadhatod a felmondásod, mondd azt nekik, hogy Miller után mész Skóciába. Fokozatosan összeszedheted, amiket magaddal akarsz hozni, bepakolhatod valami táskába vagy bőröndbe, amikor Archie nincs otthon, és beteheted a csomagmegőrzőbe. A Charing Cross állomáson van egy. Aztán egy nap tégy úgy, mintha munkába indulnál, ülj fel a vonatra, és utazz le hozzám. Tudok neked munkát szerezni a Kastélyban, ahol dolgozom. Régen szálloda volt, de most a RAF sebesült tisztjeinek fenntartott kórház.

– Ha Archie megneszeli, csak a jó ég tudja, mit tesz velem – mondta félve Verity. – És mi lesz, ha elmegy a rendőrségre, és beszél nekik a rablásokról?

– Csak magát keveri bajba, ha így tesz – felelte Ruby. – Tud rólam bármit is? Például, hogy hol lakom, vagy hogy le szoktál hozzám jönni látogatóba?

– Nem hiszem. Soha senkinek sem meséltem rólad, mert olyan fájdalmas volt rád gondolnom. De Archie szeret szima-

tolni. Amikor megtudta, hogy az ezüstöt elvittem ahhoz az ékszerészhez, átkutatta a házat, és megtalálta a fürdőszoba számláit. Ugyanígy megtalálhatta a te leveleidet is. Azt hiszem, mind megsemmisítettem, amikor összevesztünk, de nem lehetek teljesen biztos benne. De, Ruby, Wilby mit fog ehhez szólni? Hogyan nézzek a szemébe? Meg lesz döbbenve, ha bármi is a tudomására jut abból, amit neked elmondtam.

– Ő legyen a legkisebb aggodalmad – mondta Ruby. – Sohasem láttam, hogy valami felidegesítette volna. Kedvel téged, és folyton könyörgött, hogy írjak neked, kérjek bocsánatot. Ha bekövetkezik a legrosszabb, és lelepleződsz, ki fog állni melletted. Ahogy én is. Hagyd ott azt a hitvány embert, és kezdj új életet!

– De a ház Hazel néni háza, és amikor betöltöm a huszonegyet, és az ügyvéd nem talál közelebbi rokont, az enyém lesz.

Ruby hátradőlt a székén, és egy ideig csak nézte Verityt.

– Akár ma éjjel is romba dönthetik egy bomba – mondta végül. – Nem más, csak tégla és vakolat. Az életed, a biztonságod, a boldogságod sokkal többet ér. Menj el; hagyd az itt megtapasztalt szomorúságot magad mögött. Mi ketten új, boldog emlékeket teremthetünk, és egy jó életet.

Verity ezt csodálatosnak találta. De olyan régen Archie uralma alatt volt, hogy nem igazán hitte, hogy kiszabadulhat. Ruby sohasem fogja megérteni, hogy Archie milyen fondorlatos és manipulatív. Képes megtenni, hogy ismét eltűnik, és névtelenül feljelenti a rablásokért. Sima ügy lesz. Veritynek hozzáférése volt a címekhez a postánál, és az összes házba kis ablakon keresztül hatoltak be, ahol egy átlagos férfi nem fér át. Még a szép, tiszta munka is nőre utal.

Ha azzal próbálna védekezni, hogy Archie Wood kényszerítette, megkérdeznék, miért nem hívta a rendőrséget. Úgy érezte, azt, hogy félt, nem fogják igazán jó indoknak tartani.

– Jaj, Ruby, olyan csábító, ahogy beszélsz róla! Átgondolom. De én semmit sem kérdeztem tőled. Van barátod? Milyen kalandjaid voltak?

– Nincsenek kalandok. Csak dolgozom, és én lettem Babbacombe unalmas kisasszonya. De ha visszajössz, talán változtatok rajta.

A lányok tovább beszélgettek, közben megittak még néhány csésze teát, és egy almás pitét is rendeltek. Miután belelendültek, rengeteg mondanivalójuk volt. De végül Ruby az órájára pillantott, és vonakodva közölte, hogy indulnia kell, ha nem akarja lekésni a vonatot.

A kávézó előtt összeölelkeztek, és Verity alig tudta visszatartani a könnyeit, mert tudta, hogy megtervezni a szökését, és véghez is vinni lesz a legnehezebb dolog, amit életében valaha csinált. Drágán megfizet, ha Archie bármit is megsejt. Annyiszor megverte már, cigarettával megégette, egyszer még a vízzel teli kádba is belenyomta a fejét, és kis híján megfojtotta.

– Ha bármit leírsz, például a telefonszámomat vagy a címemet, változtass meg egy számot vagy szót – tanácsolta Ruby –, így Archie sohasem fogja tudni, melyik a helyes. Szép lassan, nem kapkodva válogasd át a holmidat, ne egyszerre kapd ki az egészet a szekrényből és a fiókokból. Akkor nem fog gyanakodni. Azon a napon, amikor örökre le akarsz lépni, tégy úgy, mintha munkába indulnál. De ha legkésőbb egy hónap múlva nem vagy lent Babbacombe-ban, visszajövök érted. És néhány kemény legényt is hozok, hogy móresre tanítsák a fickót.

– Tényleg meg tudnád tenni? – kérdezte Verity.

– Érted bármit – mosolygott rá Ruby. – De komolyan. Ki kell kerülnöd abból a házból, amilyen gyorsan csak lehet. Gyűlölöm a gondolatot is, hogy most vissza kell menned oda.

Verity is gyűlölte. Nem beszélt Rubynak a sérülésekről, amelyeket Archie okozott. Eltörte a csuklóját, a bordáit, kificamította a vállát, és alig akadt a testén olyan hely, ahol ne ütötte volna meg. De arra mindig ügyelt, hogy az arcát ne bántsa… egyszer még fel is hívta rá Verity figyelmét, mintha azt várná, hogy a lány hálás legyen érte.

Ha megneszeli, hogy ma nem dolgozni ment, sőt ami még rosszabb, egy régi barátnőjével találkozott, a büntetés nem marad el. A múlt héten Verity véletlenül elégette a férfi egyik ingét vasalás közben, mire ő elvette tőle az összes ágyneműjét. Nulla fok alatt volt a hőmérséklet, és Verity csak a kabátjával takarózhatott, és annyira fázott, hogy nem tudott aludni. De az ing elégetése csak kisebb vétség volt a férfi szemében. Ha megtudja, hogy Verity meg akar szökni, az életveszélyes sérüléseket jelenthet.

Verity bátor mosolyt erőltetett magára, megígérte Rubynak, hogy hamarosan nála lesz, és jó, biztonságos utat kívánt neki hazafelé. Vonattal utazni igazi megpróbáltatás volt a háborús időkben az állandó megállásokkal és elindulásokkal, a fűtetlen vasúti kocsikban. S mivel az ablakokat sötétítőkkel takarták el, ki sem lehetett látni.

– Remélem, az út hazafelé nem lesz túl rossz.

Ruby nevetett.

– Behunyom a szemem, és a nyárról álmodom, arról, hogy együtt megyünk úszni mi ketten, meg táncolni. Az majd melegen tart.

Verity megvárta, amíg Ruby bemegy az állomásra, aztán vonakodva hazaindult. Nem hitte, hogy Archie elment volna. Napközben legtöbbször otthon tartózkodott, aztán este felvette a legjobb öltönyét, gyakran csokornyakkendőt is kötött, úgy indult el. Kártyázni járt. Sohasem árulta el, hová, de amikor igazán sokat nyert, másnap reggel néha jó hangulatban jött haza. Egyszer vagy kétszer még virágot is hozott, de Verity tudta, hogy ez csak porhintés, a kíváncsi szomszédok kedvéért csinálja, hogy azt higgyék, milyen odaadó nagybácsi.

Valószínűleg szerencsejátékból tartotta fenn magát azóta, hogy elmenekült a Daleham Gardensből. Úgy rémlett, az anyja már annak idején is tett megjegyzéseket, hogy Archie elszórja a pénzt. Verity gyakran tűnődött azon, Cynthia miért nem mondott sohasem igazán rosszat a férjéről, még a sikkasztás

után sem. De talán az ő száját is az erőszak és a kegyetlenség fogta be.

Noha lehetséges volt, hogy a szökése után vált ilyen ördögien gonosszá, a többi bűnöző és gonosztevő hatására, akikkel összejött, Verity meg volt győződve arról, hogy eleve ilyennek született. Nagyon elbűvölő is tudott lenni, ha akart, az anyja nyilván ebbe az oldalába szeretett bele, és amikor megismerte a másikat, hajlandó volt elviselni a szép ház meg a pénz miatt. Ez megmagyarázná, miért volt mindig olyan ideges és zárkózott.

Verity is ideges volt, ahogy hazafelé ballagott. A szíve mélyén tudta, hogy Rubynak igaza van, és mielőbb el kell innen menekülnie, de Archie valahogy mindig megérezte, ha hazudott vagy rejtegetett előle valamit, és ha szép szóval nem tudta kicsalogatni belőle, az öklét használta. Nagyon erősnek kell lennie az idő alatt, amíg a távozását szervezi.

– Ezek szerint nem kellettél egész napra? – szólt ki a konyhából Archie, miközben Verity az előszobában felakasztotta a kabátját. A tűznél ült, a lábát kissámlin pihentette, és az alsóneműje fölött koszos, sötétvörös köntöst viselt.

Ez olyasmi volt, ami mérhetetlenül bosszantotta Verityt. Egy férfi, aki egész nap hiányos öltözékben üldögél… úgy érezte, ez illetlen. Nem viselkedett így, amikor Amy még itt volt, ezért Verity meglehetősen biztosra vette, hogy csak azért csinálja, hogy megpróbálja őt felidegesíteni.

– Nem, valaki hibázott a műszakbeosztásnál. Akkor tisztázódott, amikor a soros lány később jött be a vártnál, így aztán nem kellettem többet.

A férfi felállt a székről, amikor Verity az emeletre indult, hogy átöltözzön.

– Mióta veszel fel ruhát és magassarkút a telefonoszlopok megmászásához? – kérdezte a konyhaajtóban állva, és a lányt fürkészve.

Az utóbbi két évben nadrágot viselt a munkában, mert az legtöbbször javításból és karbantartásból állt. Csak olyankor vett fel ruhát, amikor tudta, hogy benti munkára osztották be.

– Csak a telefonközpontban kellett helyettesítenem – mondta olyan könnyedén, ahogy csak tudta, de a szíve közben rémülten kalapált, hogy Archie megsejtett valamit.

– Hazudsz – jelentette ki a férfi halk, nyugodt hangon. – Egyáltalán nem mentél be. Tudom, mert felhívtam a postát.

Ez biztosan nem igaz, mert ahhoz fel kellett volna öltöznie, hogy lemenjen a telefonfülkéhez.

– Bárki fogadta a hívásodat, nyilván csak a beosztást nézte, és látta, hogy szabadnapos vagyok. Rengeteg lány van, és különböző szobákban. Az újak közül néhányan nem is ismernek, mivel legtöbbször a szabadban dolgozom.

– Hazug! – dörrent rá a férfi, és gyors mozdulattal a gyomrába öklözött. – Most pedig elmondod, hogy ki volt itt, és hol találkoztál vele. Az a Miller nevű alak volt?

Az ütéstől elakadt a lélegzete, és úgy maradt összegörnyedve, a kezét a gyomrára szorítva.

– Nem, dehogy, hiszen tudod, hogy szakított velem. Csak Beryl volt, ahogy mondtam is.

Verity nem tudott felegyenesedni, de felnézett, és látta, hogy a férfi arca elsötétül, ahogy vad dühében szokott, és a keze ökölbe szorul.

– Archie, kérlek! Ne légy ilyen! – könyörgött.

– Milyen? – acsargott a férfi, és belerúgott, amitől Verity a padlóra zuhant. – Azt hiszed, hazudhatsz nekem, és tétlenül tűröm?

Noha hosszú alsónadrág volt rajta, de Verity észrevette, amikor újra belérúgott, hogy rendes cipőt visel. Miféle ember az, aki cipőt vesz, mielőtt ő hazaér, csak azért, hogy agyonrugdossa?

Archie még kétszer belérúgott, aztán térdre rángatta.

– Most pedig térjünk rá arra, amit annyira utálsz – mondta, és vigyorogva élvezte a lány kínjait. – Te, kedvesem, most szé-

pen leszopsz.

Verity akaratlanul is öklendezni kezdett, amikor a férfi elővette a jégeralsóból. Már kemény volt, mintha a verés felizgatta volna. Nem volt olyan nagy, ahogy az előző alkalomról emlékezett rá, de amikor a szájához közelített, penészessajt-szagot érzett.

Nem volt értelme menekülséssel próbálkozni, mivel Archie a tarkójánál fogva erősen tartotta, és előrekényszerítette a fejét, így nem maradt más választása, mint engedelmeskedni.

Újra öklendezett, amikor a férfi a szájába lökte a szerszámát, s míg arra gondolt, hogy belemélyeszthetné a fogait, tudta, hogy akkor még többet kellene szenvednie.

Csak tarts ki! – biztatta magát, ahogy a feje előre-hátra járt. Mindjárt vége.

Szerencsére nagyon gyors volt. Archie felhorkant, egész testében összerándult, Verity szája megtelt ondóval, és a férfi elengedte. De ahogy Verity kiköpte a gusztustalan folyadékot a szájából, és próbált elkúszni, a férfi ismét oldalba rúgta.

– Mocskos szuka! – ordította, és őrjöngve rugdosta.

Verity utolsó értelmes gondolata az volt, hogy ezúttal tényleg vége. Archie megöli.

Huszonnegyedik fejezet

Ruby a földalattin ült a Paddington felé, amikor hirtelen rossz érzése támadt Verityvel kapcsolatban. Próbálta meggyőzni magát, hogy csak túlreagálja a dolgot, mert tud arról, hogy Archie régen bántotta Verityt, de ahogy a Paddingtonhoz közeledett, egyre erősödött benne az érzés, hogy a barátnője bajban van.

Az állomás előcsarnokában megnézte az indulásokat mutató táblát, és látta, hogy a négyórás vonat már bent áll a hármas vágányon, és negyedóra múlva indul. Odasietett az egyik nyilvános fülkéhez, felhívta Wilbyt, és elhadarta neki, hogy félti Verityt, és nem tudja, mit tegyen.

– Biztos vagyok benne, hogy tényleg túlreagálod – mondta Wilby a szokásos, kimért modorában. – Miért bántaná az apja csak azért, mert találkozott egy barátnőjével? Viszont te láthatóan többet tudsz a lány helyzetéről, mint amennyit elárulsz. De azt mondom, ha semmibe veszed a megérzésedet, és később kiderül, hogy történt valami Verityvel, szörnyen fogod érezni magad.

– Szóval szerinted menjek vissza?

– Ha még egy éjszakát Londonban töltesz, az még nem a világ vége, főleg akkor nem, ha attól megnyugszol. Ha ott maradsz, megtennéd, hogy holnap beugrasz a Charing Cross Roadon lévő Foyles könyvesboltba, és megnézed, hogy megvan-e nekik Daphne du Maurier-től *A francia kalóz szeretője*? Torquay-ban nem sikerült megvennem.

Ruby megígérte, hogy megpróbálja megszerezni a könyvet. Azt tervezte, hogy kimegy a Hither Greenre, és ha mindent rendben talál, visszajön, és egy éjszakára megszáll a Charing Cross Hotelben.

Mint az oly gyakran megtörtént a háború kezdete óta, a földalatti hirtelen megállt közvetlenül azelőtt, hogy a South Kensington állomásra beért volna, és a fények kialudtak. A Ruby mellett ülő úriember felvilágosította a lányt, hogy ez gyakran megtörténik a District és a Circle vonalon, mert a vágányok jó része a felszínen fut.

– Szerencsésnek mondhatjuk magunkat, ha állomáson állunk meg, mert akkor legalább kiszállhatunk, és gyalog tesszük meg az út maradékát, vagy taxit fogunk. De nem tudok róla, hogy ma bombáztak volna, szóval lehet, hogy csak egy jelző meghibásodása, vagy valami hasonló okozta a leállást.

Néhány perc múlva bekapcsolt a vészvilágítás. Ahhoz nem adott elég fényt, hogy olvasni lehessen, de arra jó volt, hogy kevésbé félelmetes legyen a föld alatt rekedve. A kalauz végigjárta a kocsikat, és elmondta, hogy kisebb vonalhiba miatt állnak, és ha mind a helyükön maradnak, fél órán belül indulhatnak is tovább.

Valójában egy órába is beletelt, mire a vonat továbbment, és mire Ruby eljutott a Charing Cross állomásra, megkezdődött a délutáni csúcsforgalom, és minden szerelvény tömve volt a munkából hazafelé tartókkal. Ez a szerelvény is állt egy fél órát New Crossnál, s mivel Rubynak állnia kellett, annyira tele volt a kocsi, mire kiszállt Hither Greennél, már bánta, hogy engedett a megérzésének.

Amiatt is aggódott, hogy ha tévedett Verityvel kapcsolatban, és barátnője még sincs bajban, akkor ő sodorja bele azzal, hogy felbukkan náluk. Fél hét is elmúlt már, és ahogy a sötét, hideg utcákon gyalogolt a Weardale Road felé, valami elfogadható magyarázaton törte a fejét, amit majd Archie-nak mond, hogy miért jött.

Végül azt ötlötte ki, hogy közvélemény-kutatást végez arról, hogy a nők milyen magazinokat olvasnak. Ha Archie nyit ajtót, azt mondja neki, hogy valamelyik házban lakó nővel szeretne beszélni, mindegy melyikkel.

Volt nála jegyzettömb, abba szokta felírni, mi minden történt vele, hogy otthon majd emlékezzen rá, amikor a naplóját írja. Arra gondolt, ha az a kezében lesz, elég hivatalosnak fog tűnni. De a kézitáskáját el kell dugnia egy bokor alá az előkert közelében.

Határozottan bekopogott a hetes számú ház ajtaján, és gondolatban elpróbálta a kutatásról szóló szöveg bevezetőjét. De senki sem nyitott ajtót. Újra kopogott, ezúttal hangosabban, de ezúttal sem reagált senki.

Ruby lehajolt, és bekukucskált a levélnyíláson. Odabent sötét volt, ezért felkattintotta kicsi zseblámpáját. Az előtte lévő ajtó, amelyről tudta, hogy a konyhába nyílik, zárva volt, és ettől valamiért végigfutott a hideg a hátán.

Az ablakhoz ment, és ott is bevilágított. Meglepetésére a sötétítőfüggönyök nem voltak elhúzva, és így beláthatott a társalgóba. Az egyetlen ok, ha valaki ilyen kis házban nem húzza be a függönyöket, csak az lehet, hogy elment otthonról, mielőtt besötétedett volna, és még nem ért haza. Körülbelül fél háromkor váltak el egymástól Verityvel. Négy körül már sötétedik, és Verity mondta, hogy sietnie kell haza, hogy megfőzze Archie teáját, mert a férfi esténként majdnem mindig eljár. Ugyanakkor azt is megjegyezte, hogy ő viszont csak ritkán megy el otthonról, kivéve légitámadáskor, mert akkor az óvóhelyen húzza meg magát.

A bizsergés a gerince mentén egyre erősödött; biztosan érezte, hogy Verity valamiféle veszélyben van. Ahogy a társalgó ablakánál állt, eszébe jutott, amikor Verity azt mondta, hogy tőle tanulta meg, hogyan kell egy házba bejutni.

Gyorsan visszament a járdára, a néhány méterre levő kerítéshez, amely alá a kézitáskáját dugta, és addig keresgélt, amíg meg nem találta a körömreszelőjét.

Visszasietett a hetes számú házhoz, és a reszelőt a tolóablak közepénél, ahol a zár volt, a keret alá dugta. Biztosra vette, hogy a zárnyelv be lesz ragadva a régi festéknek meg a pornak

köszönhetően, de meglepetésére mozgott, így sikerült kinyitnia, és feltolta az alsó ablakszárnyat.

Először körülnézett, nem jár-e valaki az utcán, de olyan hideg éjszaka volt, a járda már fagyosan csillogott, hogy nem hitte, bárki is kimerészkedik, hacsak nem muszáj. A szobába benyúlva az ablak előtt álló kisasztalt félretolta, aztán bemászott, és becsukta maga mögött az ablakot.

Lábujjhegyen, dobogó szívvel lopakodott át a szobán, attól tartva, hogy Archie otthon van, és felfedezi. Amikor a konyhaajtóhoz ért, nagyon halkan elfordította a gombot, és óvatosan kinyitotta az ajtót. Furcsa, fémes szag ütötte meg az orrát, amelyet nem ismert fel, ezért a villanykapcsoló felé tapogatózott.

Elakadt a lélegzete, amikor fény árasztotta el a helyiséget.

Verity szó szerint vérben úszva hevert a Morrison-menedékben.

Csak a szőke haja alapján lehetett tudni, hogy tényleg Verity az. Teljesen úgy festett, mint egy hatalmas húsdarab, amelyet részben valami véráztatta ronggyal letakartak.

Ruby hozzászokott már a szörnyű sebekhez a kórházban, de ehhez még csak hasonlót sem látott.

– Édes Jézusom! – kiáltott fel, és térdre rogyott barátnője mellett. Aztán látta, hogy a menedék ajtaja le van láncolva, és lakattal lezárva, és azt hitte, Verity meghalt.

Benyúlt a hálón keresztül, és megfogta Verity kezét a pulzust keresve. Megkönnyebbülésére talált, bár csak nagyon gyengét. Ráadásul Verity jéghideg volt, és a konyhában nem égett a tűz. Olyan volt, mintha valami súlyos tárgyba nagyon beütötte volna oldalt a fejét; a vére megalvadt a haján és a nyakán. A rengeteg vér miatt nem nagyon lehetett látni hol és milyen súlyosan sérült még meg.

– Verity, hallasz engem? – szólongatta. – Leszaladok a sarokra, hogy mentőt hívjak. Ha hallasz, szorítsd meg a kezem.

De barátnője meg sem moccant, még a szemhéja sem rezdült.

Az ajtót csak kilincsre zárva Ruby végigrohant az utcán a telefonfülke felé. Tudta, hogy ott van, mert Verity szokta mondogatni, hogy huszonöt öles lépést kellett tennie, hogy felhívja őt. Még a számra is emlékezett – Lee Green3578 –, mert vissza szokta hívni Verityt, hogy ne neki kelljen bedobálnia az összes apróját.

– A rendőrséget és a mentőket – mondta, amikor a telefonközpontos felvette. Másodperceken belül elmondta a nőnek, hogy a barátnőjét félig agyonverték, és most eszméletlen, rengeteg vért vesztett, és be van zárva egy Morrison-menedékbe, ezért csapszegvágóra is szükség lesz, hogy kiszabadítsák.

Miután a telefonközpontosnak megadta a címet és a saját nevét, Ruby visszasietett a hetes számú házhoz. Az ajtót óvatosságból beláncolta, nehogy Archie visszatérjen még a rendőrség és a mentők érkezése előtt, és megnézte, hogy a hátsó ajtó szintén be van-e zárva.

Verity szemhéja egy pillanatra megrebbent, de a szemét nem nyitotta ki, így Ruby elmondta neki, hogy úton van a segítség, és hogy rövidesen kiviszi ebből a házból, és biztonságban lesz.

Ruby felszaladt az emeletre, Verity szobájába, és a szekrény tetején meglátva egy bőröndöt levette, és sietve bedobált néhány szebbet a ruhák közül. A fésülködőasztal fiókjában összekötözött levélcsomót talált, valószínűleg Millertől, és azt is elpakolta Verity kozmetikumaival, és néhány furcsa külsejű ékszerrel együtt, és egy zöld, bőrből készült dobozt, amely tele volt iratokkal.

Úgy tűnt, Verity retiküljén kívül nincs más érdekes a szobában, ezért a retikült és a bőröndöt levitte a földszintre, a bőröndbe még beletette a kék kabátot és kalapot, amelyet Verity aznap délután viselt, készen arra, hogy magával viszi, amikor a mentőkkel tart.

A mentőkocsi csilingelése hallatán úgy érezte, ismét tud levegőt venni. Levette a láncot az ajtóról, kiment az utcára, és bekapcsolta az apró zseblámpát, amelynek pislákoló fényénél

több nem is volt engedélyezett elsötétítés idején, de arra elég volt, hogy a mentőket a házhoz irányítsa.

Alig néhány perccel a mentő után a rendőrség is megérkezett, épp akkor, amikor az egyik férfi a csapszegvágóval átvágta a ketrec láncát.

Az összes férfi döbbenten meredt a konyhában eléjük táruló látványra.

– Reilly őrmester vagyok – mutatkozott be a rendőr, aki jóval ötven fölött lehetett, az arca kerek és fényes, a szeme halványkék volt. – Meg tudná mondani, ki tette ezt? – kérdezte.

– Azt hiszem, a mostohaapja volt – és megadta Archie nevét. Mesélt egy keveset a délutáni találkozásukról, és arról, hogyan vallotta be Verity, hogy a mostohaapja gyakran megveri. – Azt hiszem, gyanút fogott, hogy Verity mégsem munkába ment, ahogy állította. Én úton voltam a Paddington állomásra, amikor olyan érzésem támadt, hogy Verity bajban van. Hála istennek, hogy visszajöttem.

– Nem hiszem, hogy a barátnője túlélte volna az éjszakát ebben a hidegben, ha maga nem jön vissza – mondta az egyik mentős komoran, miközben felhajtotta a ketrecszerű menedék oldalát, hogy Verityt ki tudják venni anélkül, hogy további sérüléseket okoznak neki. – Szerencsésnek mondhatja magát, hogy ilyen barátnője van.

Reilly őrmester azt mondta, hogy később majd bemegy a Lewisham kórházba, hogy felvegye Ruby vallomását.

– Szegény gyermek – csóválta a fejét. – Borzasztó lehetett ilyen félelemben élni. De elkapjuk a fickót, az biztos. Mintha nem volna elég fájdalom és rombolás ebben a háborúban anélkül is, hogy a családtagok egymás ellen fordulnak.

A Lewisham kórházban az orvos, aki Verityt megvizsgálta, elmondta, hogy Veritynek eltört a karja és három bordája, ebből az egyik átszúrta a tüdejét. Ezeket a sérüléseket a fején

lévő ütéssel együtt ólomcsővel okozták. Többször megütötték és összerugdosták az egész testét. Azonnal a műtőbe vitték.

Reilly őrmester egy órával később érkezett, hogy Rubyval beszéljen, és elmondta, hogy a szomszéd utcafronti sövénye alatt megtalálták az ólomcsövet, amellyel megverték Verityt.

– Ha csak azt próbálta kiszedni Verityből, hogy kivel volt aznap, Verity miért nem mondta egyszerűen meg neki? – kérdezte.

– Feltételezem azért, mert nem akart belekeverni engem – felelte Ruby. – Talán attól félt, hogy Archie megkeres, és velem is ezt teszi. De abból, amit Verity mesélt, úgy tűnik, komoly indokra sem volt szüksége, hogy megverje, bármi apróság ki tudta hozni a sodrából.

– Sohasem láttam nőn még ilyen sérüléseket – ismerte be Reilly, és összerezzent, ahogy a látottak eszébe jutottak. – Verity még valószínűleg magánál volt, amikor a mostohaapja begyömöszölte a Morrison-menedékbe. Biztosra akart menni, hogy nem tud segítséget hívni.

– Csoda, hogy még él – mondta Ruby. – Bárcsak ragaszkodtam volna hozzá, hogy velem jöjjön, amikor mesélt arról, hogyan bánik vele Archie! De beadtam a derekam, és hagytam, hogy visszamenjen oda.

– Nem tudhatta, hogy a férfi így fog reagálni. – Reilly őrmester felsóhajtott. – De azt nem értem, Verity miért maradt vele, ha ennyire erőszakos volt. Miért nem kért segítséget tőlünk?

– Kevés olyan felvilágosult rendőr van, mint maga. A legtöbb férfi azt hiszi, egy férjnek vagy egy apának joga van úgy megrendszabályozni a feleségét vagy a lányát, ahogy jónak látja. Legalább egy tucat olyan nővel találkoztam már, akik a rendőrséghez fordultak, amikor a férjük verte őket, vagy erőszakoskodott velük, és azt kapták segítségül, hogy menjenek haza, és legyenek jó feleségek.

– Talán akadnak ilyenek is – ismerte el Reilly –, de változik a helyzet.

Ruby akkor rájött, hogy a rendőrség még valószínűleg nem derítette ki, hogy Archie valaha körözött személy volt, és talán még most is az. Ezért mindent elmondott Reilly őrmesternek, amit a sikkasztásról tudott.

– Mindenüket elvesztették, a házukat, Verity magániskolába járatásának lehetőségét, és arra kényszerültek, hogy Verity nagynénjének irgalmára bízzák magukat – mesélte. – Mrs. Wood képtelen volt elfogadni a sorsának hirtelen rosszra fordulását, és a gázsütőbe dugta a fejét. Aztán Verity nagynénje is meghalt. Akkortájt haragban voltam vele, és azt hiszem, nagyon magányos lehetett. Talán ezért volt hajlandó megbocsátani az apjának a múltat, amikor az beállított. Szüksége volt valakire az életében. Tudja, akkor még azt hitte, Archie az apja, de az oly sok kegyetlenség közt, amit művelt vele, az egyik az volt, hogy megmondta Veritynek, hogy nem az apja, és hogy a felesége valaki mástól volt terhes, amikor elvette.

Aztán Reilly őrmester távozott, megígérve, hogy másnap, amikor már tud Verityvel beszélni, visszajön. Úgy tűnt, eléggé feldúlta, amit Rubytól hallott, és Ruby sejtette, hogy siet vissza a rendőrőrsre átnézni a jegyzőkönyveket.

Ruby a kórházban töltötte az éjszakát, a hideg folyosón, egy kemény padon, Verity bőröndje és a saját táskája mellett ülve. Verityt rögtön éjfél után hozták ki a műtőből, de a zord ápolónő nem engedte meg, hogy megnézze, vagy az ágya mellett üljön. Csak annyit volt hajlandó elárulni, hogy Miss Wood állapota stabil.

Ha semmi más, az a hosszú éjszaka a hideg folyosón megérttette Rubyval, mit élt át miatta Verity, amikor a Whittington kórházban töltötte az éjszakát őérte imádkozva. Tudta már, ha azt hinné, hogy Verity meghalhat, bármit megtenne érte, még azt is, hogy olyasmit tesz, amiről megígérte, hogy sohasem csinálja.

Azon kezdett el töprengeni, mi történik akkor, ha a rendőrség megtalálja Archie-t, és a férfi eldalolja, hogy Verityvel együtt raboltak ki házakat. Verityt lecsukják?

Szerette volna azt hinni, hogy a rendőrség van olyan felvilágosult, hogy megérti, Archie belekényszerítette a barátnőjét a rablásokba. De nem tudta. Még kislányként szerzett tapasztalatai óvatossá tették a rendőrökkel szemben. Ezért úgy döntött, hallgat mindarról, amit a rablásokról tud, és reménykedik, hogy Archie Wood sem árulja el, hogy Verity a cinkostársa volt.

– Miss Taylor!

Ruby felriadt, amikor az ápolónő megrázta a vállát. Idősebb, nagyon ráncos arcú asszony volt.

– A barátnője visszanyerte az eszméletét – közölte halkan. – Elmondtam neki, hogy maga talált rá, bejött vele, és azóta is itt vár a folyosón. Könyörgött, hogy engedjük be. Meg kell mondanom, ez szabályellenes. Majdnem hat óra, mindjárt ébresztjük a betegeket, de megengedem, hogy két percre bemenjen, ha megígéri, hogy nagyon halk lesz.

– Nagyon szépen köszönöm – hálálkodott Ruby, és arra gondolt, milyen kedves tekintete van az ápolónőnek. – De hogy van?

– Jobban viselte a tüdőoperációt, mint az várható volt, de még mindig nagyon gyenge. Javaslom, hogy miután látta őt, hagyja el a kórházat. Nem hagyhatjuk, hogy egész nap itt aludjon a folyosón.

– Nem, feltételezem, tényleg nem – mosolygott halványan Ruby. Teljesen elmerevedett a padon töltött éjszakától, és fázott is. – Eltűnök az útból, amint láttam Verityt.

Ruby szeme csupa könny volt, ahogy a nagy kórterem sarkában álló ágy felé igyekezett. Odakint még mindig koromsötét volt, csak a Verity ágya fölött lévő kicsi lámpa és a terem távolabbi sarkában álló osztályos nővér íróasztalán levő lámpa fénye adott némi világosságot. A többi beteg mind aludni látszott, némelyik ágy felől halk horkolás hallatszott.

Verity fejét vastag kötés borította, de még a gyenge világításban is lehetett látni, hogy a szabadon lévő részek olyanok, mint a nyers máj.

– Szia – suttogta Ruby. – Csak két percet kaptam. Azt mondták, jól sikerült a műtéted.

Verity szemét elrejtette a feldagadt, felhorzsolt arc, de a szemhéjának mozgásából tudta, hogy barátnője látja őt.

– Próbáltalak a gondolatommal visszahívni. Sikerült – súgta olyan halkan, hogy Rubynak le kellett hajolnia, ha hallani akarta.

– Most mit szólsz! Nincs szükség telefonra, ha beszélni akarunk egymással – suttogta. – Ne próbálj most beszélni! Csak feküdj és pihenj! Keresnem kell egy helyet, ahol megszállok, de délután visszajövök meglátogatni. Bepakoltam néhány ruhádat, és itt vannak velem, szóval, amikor elég jól leszel, magammal viszlek Babbacombe-ba. Elmondtam a rendőrségnek, hogy Archie sikkasztó. Ha még mindig körözik, biztos vagyok benne, hogy ezúttal elkapják. – Ruby kicsit hallgatott, erősen töprengett. – Nem akarom, hogy amiatt aggódj, mi lesz, ha Archie elmondja a rendőrségnek, mit tettél. Nem hiszem, hogy megtenné, hiszen azzal magát is még jobban belekeverné. Ne merészelj bevallani semmit. Ha minden kötél szakad, tagadj mindent, amit Archie mond nekik. Most pedig arra koncentrálj, hogy gyógyulj, és álmodj arról, milyen jól fogunk együtt szórakozni hamarosan.

Látta, hogy barátnője ajka megrándul, mintha mosolyogni próbálna.

– Most, viszlát. – Ruby lehajolt, és megpuszilta Verity homlokát. – Aludj, te drága.

Az ápolónő kikísérte Rubyt.

– Jobban lesz így, hogy tudja, maga a közelben van – mondta, és megnyugtatóan Ruby karjára tette a kezét. – Nem is lehetne magánál hűségesebb és megbízhatóbb barátnője.

Ruby gombócot érzett a torkában, mert tudta, hogy nem érdemelte meg a dicséretet.

– Délután visszajövök – ígérte nagyot nyelve.

Ruby egy töltőállomás étkezdéjében volt kénytelen várakozni, mert csak az volt egyedül nyitva ilyen korai órán. Koszos volt, de legalább meleg, szóval teát és pirítóst rendelt, és megkérdezte a barátságos asszonytól, aki egyben az étkezde tulajdonosa is volt, hogy tud-e szállodát vagy más szálláshelyet a kórházhoz közel.

– Nem elég flancos környék ez, hogy szállodát épíccsenek ide – vigyorgott a nő kivillantva szuvasodó fogait. – De a mi Lilünk szok fizető vendégeket fogadni, főleg ha van valakije a kórházba'. A Mount Pleasantön lakik, és tiszta házat tart. Mennyen el arra, kedves, most rögtön, oszt megláttya, mijjen. Fárattnak láccik.

Miközben Ruby a főúttól alig néhány száz méterre levő Mount Pleasant felé ballagott, elhatározta, hogy ha csak a hely nem valami lepusztult nyomortanya, mindenképp kap rajta. Túl fáradt volt ahhoz, hogy most szállás után mászkáljon.

Lil, mint kiderült, az étkezde tulajdonosának a testvére, hasonlóan rossz fogakkal, de a háza tényleg tiszta és rendes volt. Szabad szobája is volt a ház hátsó traktusában; tiszta, kényelmes és kicsit hideg.

– Úgy fest, mint aki menten összeesik a fáraccságtó' – mondta Lil, miután megegyeztek a feltételekben. – Csinálok egy csésze finom téját, és teszek forró vizes palackot az ágyába, hogy tuggyon aludni kicsinykét, mielőtt visszamegy a kórházba.

Mielőtt elaludt, Ruby utolsó értelmes gondolata az volt, hogy a világ nem lehet olyan rossz hely, ha egy idegen képes forró vízzel megtölteni neki egy palackot, és közli, hogy később a család szeretettel várja a nappaliban, a kandallónál.

Ruby négy napig maradt Lilnél. A második napon havazni kezdett, és Ruby arra gondolt, hogy ez gondot fog okozni, amikor haza akar menni. Mivel így állt a helyzet, telefonálnia kel-

lett a Kastélyba, hogy nem tudja, mikor megy vissza dolgozni, mivel nem akarja magára hagyni Verityt, amíg meg nem bizonyosodik róla, hogy meggyógyul.

De a harmadik napon a hó olvadni kezdett, és Verity is elég jól volt ahhoz, hogy beszéljen.

Fejének a kötés által nem takart része még mindig zúzódásoktól vöröslött, de legalább nem hasonlított már májra.

– Vissza kell menned Babbacombe-ba – mondta Verity akadozva. Az álla nagyon fájt, és nehezére esett beszélni, és folyadékon kívül egyelőre nem is tudott mást enni. – Ostobaság csak azért szállást fizetned, hogy délutánonként láthass egy órára.

– Félek itt hagyni téged – felelte Ruby, és gyengéden megsimogatta barátnője kezét.

– Nem fog idejönni.

Az osztályos nővér már elmondta Rubynak, hogy a kórházban mindenki odafigyel rá, felbukkan-e Archie, és parancsuk van, hogy azonnal hívják a rendőrséget, ha megjelenik.

– Nem attól félek, hogy idejön, hanem attól, hogy nagyon magányos leszel – mondta Ruby.

– Jó dolog, hogy nem kell beszélnem. Csak fekszem itt, és gondoskodnak rólam. Különben is, Wilbynek szüksége van rád.

Ruby tudta, hogy Wilby remekül elboldogul egymaga is Colinnal és Briannel, két legújabb befogadottjával, de tényleg nem tűnt túl értelmes dolognak tétlenül itt időzni Lewishamben. Szükség van rá a Kastélyban, a rendőrség lezárta Verity házát, szóval még oda sem mehet vissza, hogy kitakarítsa. Archie-t egyelőre nem fogták el, tehát tanúként sincs rá szükség.

– Elmegyek, ha egészen biztosan ezt akarod – mondta.

– Igen, én meg majd fekszem itt, és Babbacombe-ról álmodozom.

Ruby rámosolygott, és arra gondolt, milyen bátor. Néhány ápolónő és az osztályos nővér megjegyezte, hogy Verity tökéletes beteg, nagyon jól viselkedik, és végtelenül hálás a ked-

vességükért és segítségükért. Néhány nőbeteg az osztályon igazi zsarnok volt, a legkisebb dolog miatt is folyton panaszkodott, Verity meg, akit úgy összevertek, hogy az is csoda, hogy életben maradt, mosolyogni próbál, és még azt is titkolja, hogy fájdalmai vannak.

– Akkor rendben. Minden holmidat, amit a Weardale Roadról elhoztam, magammal viszem, csak egy tiszta hálóinget hagyok itt, meg egy ruhát, amelyben hazajöhetsz.

– Haza – sóhajtott Verity, s a hangja alig volt erősebb a suttogásnál. – Ez olyan jól hangzik!

– És Wilby azt üzeni, hogy nyugodtan gondolj rá úgy, hogy örökre az otthonod, ha te is akarod. Újra egy szobán osztozunk, ahogy a régi szép időkben. Táncolni, úszni járunk majd, végigsétálunk a Downson, és ez az egész csak egy régmúlt emlék lesz.

Valami megcsillant Verity tekintetében; a végtelen szomorúság, mert érezte, hogy sohasem fog igazán meggyógyulni. Hamarosan újra ki tud menni a mosdóba, rendes ételt eszik, beszél, talán táncolni és úszni is fog, de nem hitte, hogy barátnője valaha is elfelejti a verés alatt kiállt fájdalmat, vagy akár azt, amit itt a kórházban kellett elviselnie.

Vagy hogy nem fog félni Archie-tól.

Huszonötödik fejezet

1942 nyara

RUBY KIJÖTT a kertbe, és Verityhez sétált, aki a kerítés oszlopa és egy öreg almafa közé kifeszített függőágyon pihent. A kék és fehér pöttyös fürdőruháját viselte, és nagyon nyugodtnak tűnt.

– Ha tovább fekszel ott, olyan leszel, mint egy aszalt szilva – gonoszkodott.

– Csak irigykedsz, mert te leégsz a napon – mondta Verity hunyorítva az erős napfényben, és még jobban meghintáztatta a függőágyat. – Nekem viszont gyönyörű aranybarna színem lesz, amivel nem versenyezhetsz.

– Remélem, kiesel abból a függőágyból, is kitöröd a lábad – morgott Ruby. – Ó, ugyan már, te lusta dög, gyere velem sétálni. Unatkozom.

Verity nevetett. Rubynak könnyen ment az unatkozás. Reggelinél még azt mondta, egész nap a kertben fog lustálkodni, mivel idén ez az első olyan szabadnapja, amikor süt a nap, és meleg van. De mostanra elege lett a lustálkodásból, pedig még csak három óra volt.

Az is igaz, hogy hajlamos volt a leégésre, ha nem vigyázott, a vörös hajúak általában így voltak vele. De szerinte a szőkéknek is osztozniuk kellene ebben a sorsban. Verity azonban a hajszíne ellenére könnyen lebarnult, és nem tudott ellenállni a kísértésnek, hogy ne ugrassa Rubyt.

– Hová akarsz sétálni? A partra nem mehetünk le, mert végig le van zárva. Csak nem akarsz begyalogolni a városba?

– Nem, csak csavaroghatnánk egyet a sétányon, megnéznénk magunknak a fess katonákat, vennénk egy fagyit.

– De ahhoz fel kellene öltöznöm – tiltakozott Verity. – Estig, amíg el nem megyünk, nem akartam.

– A mindenit, mert olyan sokat kérek tőled! – bosszankodott Ruby, és lesújtó pillantást vetett a barátnőjére. – Sok-sok év múlva, amikor kövér és vén aggszűz leszel, visszanézel majd, és azon fogsz tűnődni, miért vesztegetted el az ifjúságodat és a szépségedet egy függőágyban heverészve, amikor jóképű, fiatal katonák nyüzsögtek mindenfelé, és talán köztük volt „az igazi" is.

– Hát, ha így vesszük, akkor jobb, ha máris öltözöm – kelt ki Verity a függőágyból. – A barna bőrömmel egyszerűen ellenállhatatlan leszek a türkizkék nyári ruhámban. Biztos, hogy nem lesz kisebbségi érzésed mellettem?

Ruby kacarászott. Folyton ugratták egymást, kitalálva, hogy ők ketten a végzet asszonyai. Egyikük sem hitt igazán önmagában. De miután Verityt elbocsátották a kórházból, és ide jött lakni, ez a színjáték és a vele járó nevetés mindkettőjüknek segített, hogy felülkerekedjenek a gondjaikon.

Nagyon sokáig tartott, míg Verity rendbe jött. A Lewisham kórházban töltött két hét arra talán elég volt, hogy a törött csontok összeforrjanak, és a sebesült tüdő meggyógyuljon, a zúzódások és horzsolások is sokat javultak, de szörnyű rémálmai voltak, amelyekben Archie nevét sikoltozta. Aztán egy különösen csúnya influenzajárvány, amelyhez mellkasi fertőzés társult, megint ágynak döntötte. Csak április vége felé, amikor az idő felmelegedett és kiülhetett a kertbe, indult meg igazán a gyógyulása. De Wilby és Ruby is attól féltek, hogy a lelki sérülések sohasem hegednek be.

Archie Woodot nem találta a rendőrség. A korábbihoz hasonlóan most is eltűnt a semmibe, és az sem segítette Verity felépülését, hogy nem tudta, nem bukkan-e fel a férfi Babbacombe-ban. Wilby igyekezett meggyőzni, hogy ha a férfi meg is tudná a címét, akkor sem lenne bátorsága a házhoz merészkedni. Verity úgy tett, mint aki elhiszi, de Ruby tudta, hogy ez csak színjáték. Mivel egy szobában aludtak, túl sok rémálom után kellett megnyugtatnia a barátnőjét ahhoz, hogy elhiggye, túl van rajta.

De Colin és Brian, a Bristolból kitelepített két fivér, a maguk kilenc és hét évével mindent elkövettek, hogy segítsék a gyógyulását azzal, hogy megnevettették, és vártak rá, amikor még nem tudott túl sokat mozogni. Imádták Verityt, mert a lány felolvasott nekik, társasjátékot játszott velük, és segített a modellezésben. Olyan volt nekik, mint egy nővér, akinek mindig van ideje rájuk.

Májusra meggyógyult annyira, hogy visszamehetett dolgozni. Itt is a postánál helyezkedett el, és Londonhoz hasonlóan a telefonvezetékek karbantartása és javítása volt a feladata. Wilby magánkívül volt az örömtől, amikor Verity felszedett néhány kilót, mert fájdalmasan sovány volt.

Miután ismét dolgozott, és hasznosnak érezte magát, kezdett ismét olyanná válni, amilyennek egy huszonhárom éves lánynak lennie kellene. Előbb a külsejével kezdett törődni, besütötte a haját, kifestette magát, néhány ruháját átalakította, és új ruhákat varrt azokból az anyagokból, amelyeket Wilby még a háború előtt tett el. Aztán épp az előző héten felvetette, hogy elmehetnének táncolni Rubyval.

Verity gyenge egészségi állapota tökéletes ürügy volt Rubynak, hogy ne járjon el otthonról. De most, hogy a barátnője hallotta az eladólányokat a Babbacombe-ban és környékén megforduló pilótákról, s hogy milyen jó szórakozás a helyi táncház, a saját szemével is látni akarta. Ruby úgy érezte, lelkesedést kell mutatnia, még ha nem is érdekli a dolog.

A Kastélyt, ahol Ruby dolgozott, most a RAF Torquay-i Kórházának nevezték, és az ott ápolt sebesült tisztek mellett tucatnyi más katona dolgozott különböző beosztásokban, az orvosoktól a karbantartókig. Mindezek tetejében 1940 júniusától több száz pilóta érkezett Babbacombe-ba, az 1. számú Alapkiképző Egységbe. A pilótáknak, felderítőknek, rádiósoknak és légilövészeknek tartott alapkiképzésre a helyi szállodákban került sor. Mivel a legtöbbjüket Babbacombe-ban és környékén szállásolták el, nem lehetett nem észrevenni őket, még ha Ruby nem is volt hajlandó tudomást venni róluk.

Múlt decemberben, amikor Pearl Harbort lebombázták a japánok, Amerika végre belépett a háborúba, és kezdte Angliába küldeni a csapatait. Néhányukat Torquay-ba vezényelték, és amikor nem voltak szolgálatban, Verity a többi lánytól hallott történetekkel jött haza, hogy a jenkik tökéletes úriemberek, hogy rendkívül nagylelkűek, és ami a fő, sokkal szórakoztatóbbak, mint angol társaik.

Ruby a kényszer hatására beleegyezett, hogy elmenjenek a szombat esti táncmulatságba, amelyet St. Marychurchben, a baptista imaházban tartanak. Ma este lesz, de Verity egész héten másról sem beszélt, csak arról, hogy mit vesznek fel.

Veritynek volt egy piros-fehér csíkos, rövid ujjú, bőszoknyás ruhája, szív alakú nyakkivágással, ami nagyon előnyösen állt rajta, és a dereka is karcsúbbnak tűnt benne. Azt tervezte, hogy bebodorítja a haját, és leengedve hagyja, Veronica Lake, hollywoodi színésznőt utánozva, akire sokak szerint hasonlított.

Ruby még csak gondolkodni sem volt hajlandó azon, hogy mit vesz fel. De Verity átböngészte a ruháit, és talált egy testhez simuló, smaragdzöld szaténruhát, amelyet még sohasem látott, és azt akarta, hogy Ruby próbálja fel.

– Azt nem vehetem fel, tisztára lotyónak nézek ki benne – jelentette ki Ruby elutasítóan.

Az igazi oka az volt a vonakodásának, hogy ezt a ruhát viselte az utolsó estén, amikor Michaellel volt, a férfival, aki teherbe ejtette. Akkor mondta el neki, hogy gyereket vár, és teljesen biztos volt benne, hogy Michael azt mondja, rögtön feleségül veszi.

– No, de osztályon felüli lotyónak, nem? – humorizált Verity.

Valójában úgy festett a zöld ruhában, mint egy filmcsillag; a ruha rásimult az idomaira, és a színe kiemelte a szemének zöldjét. De Verity sejtette, hogy fél újra felvenni a ruhát, hátha az visszahozza a rossz emlékeket, amelyeket minden erejével szeretett volna kitörölni.

– Ne próbálj vicces lenni! – csattant fel. – Ha azt mondom, nem vehetem fel, komolyan is gondolom.

De Verity nem adta fel.

– Felveheted, és fel is fogod. Háború van, a ruhák is jegyre mennek, és nehéz beszerezni őket. Nem száműzhetsz egy ilyen szép darabot a szekrényed mélyére, csak azért, mert valami szomorú emlék fűződik hozzá. Mellesleg, fogadok, hogy mindenkit lenyűgöztél, aki látott benne, amikor legutóbb felvetted.

Ruby a fenntartásai ellenére is kénytelen volt halványan elmosolyodni, ahogy felidézte, hogy a teremben minden férfi utána fordította a fejét aznap este.

– Akkor ezt meg is beszéltük. – Verity barátnője felé nyújtotta a ruhát, méghozzá olyan arccal, amely azt sugallta, jobb, ha Ruby nem vitatkozik vele. – Vedd fel, és örülj, hogy van ilyen szép holmid. A legtöbb korod-béli lány elég viseltesen néz ki.

– Mitől lettél hirtelen ilyen zsarnok? – mordult rá Ruby a barátnőjére.

– Attól, hogy láttam, milyen érzelgős lettél – felelte Verity. – És még jobban zsarnokoskodni fogok, ha nem szeded össze magad.

Aznap este hétkor Wilby a hálószobája ablakából nézte, ahogy a lányok táncolni indulnak, és a szíve repesett az örömtől. Tudta, az idő és a fáradság, amit ma este a külsejükre fordítottak, azt jelentette, hogy mindketten túlvannak a nehezén. A háború eleje óta aggódott Rubyért. Egyszerűen nem normális, hogy egy fiatal lány eltemesse magát a munkában, és kizárjon minden társasági életet. Ruby nem beszélt róla, azt állítva, hogy jól van, és azt sem volt hajlandó beismerni, hogy egyáltalán valami gondja lehet.

Verityt könnyebb volt megérteni; elvesztette az anyját és a nagynénjét. A legjobb barátnője nem állt szóba vele, aztán megjelent a mostohaapja az életében, erőszakot és megaláztа-

tást hozva magával, és a barátja is más lányt talált magának. Mégis megtanult újra nevetni, mielőtt a sebei behegedtek volna. Reménykedve nézett a jövőbe. Sokkal erősebb volt, mint amilyennek látszott.

Wilby remélte, hogy ma este mindkét lány lazít, és átadja magát a szórakozásnak, amely olyan sokáig hiányzott az életéből. Valójában még sajnálta is a többi lányt, aki ma este szintén elmegy táncolni, mert az ő két lánya igazi szépségkirálynő volt, és nem hitte, hogy bárki másnak esélye volna a férfiak figyelmére, amikor ez a kettő túlragyogja őket.

– Érezzétek jól magatokat, és reménykedjünk, hogy ma este nem lesz légitámadás, hogy elrontsa a szórakozásotokat – mormolta maga elé, majd elfordult az ajtótól, és indult, hogy lefektesse Colint és Briant.

Eddig nemigen bombáztak Torquay-ban. Sok légiriadó volt, de a legtöbbje hamisnak bizonyult. Tavaly áprilisban történt az első komoly támadás, a Plymouth Blitz idején. Egy ház megsemmisült a Warberriesen, és két gyerek meghalt. Májusban harmincegy nagy erejű robbanóbombát dobtak le a Luftwaffe pilótái, mielőtt a plymouthi légitámadásból visszarepültek volna a franciaországi és Benelux-államokbeli bázisukra. Szerencsére nem voltak komoly károk.

Mivel Bristolból rengeteg evakuált érkezett Torquay-ba, hogy elmeneküljenek az ottani szörnyű légitámadások elől, s mivel Plymoutht majdnem naponta érte bombatámadás, mindenki attól félt, hogy Torquay lesz a következő célpont. Júniusban négy vadászrepülő támadta meg a várost, s noha áldozatok nem voltak, az emberek ezt figyelmeztetésnek vették.

Így aztán, amikor felharsantak a légvédelmi szirénák, kitört a riadalom, és mindenki igyekezett a legközelebbi óvóhelyre. A városi tanács csak mostanában osztotta ki az Anderson- és Morrison-menedékeket a lakosságnak. De Wilbynek nem kellett, mert volt pincéje. Nemrég székeket, tábori ágyakat, takarókat és rengeteg gyertyát vitt le, de eddig még sohasem kellett egy óránál tovább odalent tartózkodniuk, mielőtt lefújták

a légiriadót, Colin és Brian nem kis elkeseredésére, akik nagyon szerettek volna odalent aludni.

Wilby eddig háromszor is fogadott be gyerekeket a háború kezdete óta. Először a két lányt és a kis Josephet, akik hazamentek 1939 karácsonyára, és nem jöttek vissza. Aztán három nővért Stepney-ből a londoni Blitz idején, de amikor a főváros bombázása enyhült, az anyjuk hazahívta a lányokat. Ott volt még Jack, a kis árva fiú, akit Wilby szeretett volna magánál tartani, és talán örökbe is fogadni. De az nem jött össze, és most itt volt nála Colin és Brian. Úgy tűnt, ők itt is maradnak a háború végéig, mert boldogok voltak Babbacombe-ban, és az iskolában is jól teljesítettek. Az anyjuk minden hónapban egyszer levonatozott, hogy meglátogassa őket, de mivel fegyvergyárban dolgozott, és nem volt senkije, aki segített volna neki a fiúkkal, úgy érezte, jobb, ha lent maradnak Devonban, bármennyire hiányolta is őket.

A fiúk mindenkinek a szívébe belopták magukat. Vidámak, szeretnivalók voltak, és minden iránt lelkesedtek a mosástól a csirkeetetésig, sőt a táncig.

A táncba azért vágtak bele, mert Ruby azzal ugratta őket, hogy meg kell tanulniuk keringőzni. Ő még akkor járt tánciskolába, amikor idekerült, és tetszett neki, de azt hitte, a fiúk elborzadnak az ötlettől, és világgá futnak. De meglepetésére, amikor feltett egy lemezt a gramofonra, és megkérte Colint, hogy fogja meg a kezét és a derekát, a fiú olyan buzgón engedelmeskedett, hogy Wilbynek elszorult a torka.

Brian hasonló lelkesedéssel reagált, és alig egy óra alatt a fiúk megtanulták a keringő alaplépéseit. Azóta minden este gyakoroltak, és mostanra áttértek a quickstepre és a foxtottra.

Wilby gyakran gondolt arra, hogy a háború sok borzalma mellett egy-két jó dolog is akadt. Az olyan fiatal evakuáltak, mint Colin és Brian, megismertek egy másik, a saját otthonukon túli világot, más ételekkel, emberekkel és értékekkel. Rengeteg új tapasztalattal gazdagabban fognak visszatérni az

édesanyjukhoz. A jegyrendszer, bár mindenki gyűlölte, megtanította az embereket arra, hogy takarékoskodjanak, hogy kevésbé kapzsik és ugyanakkor találékonyabbak legyenek. Inkább a közjóért tettek, mintsem saját magukért. Kedvesebbek voltak az idegenekhez, mert abban reménykedtek, hogy a szeretteikkel is jól bánnak, ha más városban vagy országban vannak.

– Áldott vagyok – mormolta maga elé, ahogy lefelé indult a lépcsőn. – Két kedves lányról gondoskodhatom, mintha a sajátom volna, és a kisfiúk is az enyémek egy ideig. Milyen szerencsés vagyok, hogy mindennap hallhatom a nevetésüket és a fecsegésüket, és tudom, hogy szükség van rám.

– El sem tudom képzelni, milyen lehet felnőtt férfival táncolni – sóhajtott Ruby, miközben az utcán ballagtak. – Túlságosan hozzászoktam Colinhoz partnerként, és ahhoz, hogy csak a mellemig ér.

Verity vihogott. A Belize parkbeli iskolában voltak táncórák, de ezek abbamaradtak, amikor Dél-Londonba költöztek. Amikor a postánál dolgozott, a többi lánnyal járt táncolni, de csak ritkán fordult elő, hogy olyan partnere akadt, aki sasszézásnál többet tudott volna a parketten, így majdnem mindent elfelejtett, amit valaha tanult.

A kis Brian ragaszkodott hozzá, hogy gyakoroljon vele, mihelyt elég jól lesz ahhoz, hogy felkeljen és mozogjon. Verity nevetségesnek találta, hogy egy kicsi, hétéves fiú ilyen jó táncos legyen. Brian egy nap azt mondta, hogy szeretne sztepptáncot tanulni, hogy olyan híres lehessen, mint Fred Astaire.

– Ma estére megelégszem bárkivel, aki magasabb nálam, és nem lép a lábamra – mondta Ruby. – Bár a szájszagnál és az izzadó tenyérnél meghúzom a határt.

Verity a barátnőjére nézett. Rubynak tényleg sejtelme sincs arról, milyen elragadóan fest azokkal a rezes tincsekkel, fehér bőrével és lenyűgöző zöld szemével. Alig néhány napja kérdez-

te meg tőle Colin, Rubynak miért nincs kedvese, amikor olyan gyönyörű. Verity nem mondhatta meg neki az igazat, hogy a barátja miatt megkeményedett a szíve az összes férfi iránt az abortusza után. De Verity tudta, hogy nemcsak Ruby férfiak iránti közömbössége az ok. Sokan meg sem próbálták megkörnyékezni, mert eleve azt feltételezték, hogy ilyen ragyogó szépségnél esélyük sincs.

– Várja, hogy eljöjjön érte a királyfi – felelte Colinnak.

– Fel fogja ismerni a királyfit, ha eljön? – faggatózott tovább a kisfiú figyelmesen nézve.

– Hát persze – biztosította Verity. – Csak egy különleges pillantás, nem kell több.

Úgy tűnt, Colin ennyivel megelégedett, de nem sokkal később megkérdezte Verityt, hogy ő is a saját királyfijára vár-e.

– Mert te is épp olyan gyönyörű vagy.

Verity megcsiklandozta a kisfiú állát, és azt felelte, arra vár, hogy ő felnőjön. De utána elszomorodott, mert eszébe jutott, milyen biztos volt benne, hogy Miller „az igazi".

Nem kesergett azon, hogy a férfi talált magának valaki mást. Magát okolta, amiért nem tett több erőfeszítést, hogy elmenjen hozzá Skóciába, és azért, hogy a vágy kis szikráit hatalmas tűzzé szítsa, amikor Miller visszajött szabadságra a Weardale Roadra. De mégis gyakran eltűnődött azon, talál-e még egyszer olyasvalakit, akivel ilyen jól és fesztelenül fogja érezni magát.

– A szerelem nem arról szól, hogy kellemesen érzed magad – mondta Ruby, amikor a véleményét kérdezte. – Inkább olyan, mintha forgószél kapna el, vagy nagy magasságból vakon leugranál. Egy kutyával vagy a fivéreddel érzed kellemesen magad, nem álmaid férfijával.

Bármit mondott is Ruby, Miller volt… és maradt… Verity álmainak férfija. De ezt megtartotta magának, és csak remélte, hogy ma este, vagy valamelyik másik este, de hamarosan, új férfi lép az életébe, akit ugyanúgy fog szeretni.

A TÁNCEST SZERVEZŐI komoly erőfeszítéseket tettek, hogy vonzóvá varázsolják a kis termet. Csavart krepp-papírból készült füzérek kígyóztak körbe a falakon, a színpad fölé örökzöldek ágaiból fontak boltívet. Sok lámpa köré papírlampionokat tettek, amik különböző színű fényeket vetettek a táncparkettre. A zenekar már játszott, és Ruby gúnyosan felhorkant, mert csak két férfi és egy fiú alkotta a bandát. A zongorista legalább hetvenéves volt, a fiú a doboknál legfeljebb tizenhat. A harmadik, egy szaxofonos, tolószékben ült.

– Ne légy gonosz! – súgta oda neki Verity. – Jól játszanak, akárhogy néznek is ki.

– Fura, hogy Glenn Millert próbálnak játszani mindössze hárman – súgta vissza Ruby.

Verity tudomást sem vett róla, szerinte nagyon jól adták elő a *String of Pearls*t. És ki várhatná el, hogy egy olyan nagy zenekar, mint Glenn Milleré, egy babbacombe-i baptista imateremben játsszon?

A színpadon talán fél tucat lány táncolt együtt. A terem túlsó végében egy csapat egyenruhás férfi, jobbára a királyi légierő pilótái, állt együtt, dohányoztak, és a lányokat nézték.

– Igyunk valamit – javasolta Verity.

A bár egy királykék szövettel letakart, kecskelábú asztal volt, de csak üdítőket szolgált fel. Ruby két narancslevet vett.

– Kimegyünk a mosdóba? – kérdezte.

Feltételezve, hogy valami olyat akar mondani, amit nem akar, hogy más is meghallja, Verity követte barátnőjét.

– Ne mozgasd a poharad – mondta Ruby, és egy kis üveget vett elő a táskájából. – Gin. A portástól szereztem a Kastélyban – tette hozzá, miközben mindkettőjük poharába öntött egy keveset.

Verity utálta a gint, de azért belekortyolt az italba, előbb kicsit, majd egy óriásit, mintha gyógyszer volna.

– Így kell azt – helyeselt Ruby, és követte a példáját. – Talán még élvezni is fogom az estét, ha becsípek.

– Ne légy ünneprontó – kérte Verity, és kedvesen megsimogatta barátnője arcát. – Adj neki egy órát. Ha akkor sem érzed itt jól magad, hazamegyünk.

A zenekar a *Tuxedo Junction*t játszotta, amikor kijöttek a mosdóból. Verity szédült, mivel a maradék italt egy hajtásra itta ki.

– Mi is táncolhatunk együtt – mondta Ruby, Verity derekára téve a kezét a táncparkett felé irányította. – Szégyenletes volna, ha elveszne az a sok gyakorlás. Mellesleg muszáj kicsit mutogatnom magam, mert az a szögletes arcú, halványkék sifont viselő nő komiszkodott velem, amikor Michaelt próbáltam megtalálni.

Verity tánc közben átnézett a szóban forgó lányra.

– Patkányarca van – vihogott. – Egyáltalán nem jelent rád veszélyt. Máris dühösnek látszik, mert két pilóta sólyom módjára les bennünket.

– Nem fogok odanézni, az nem méltó hozzám – mondta Ruby. – De leírhatod, milyenek.

– A tied olyan, mintha nagyon sok időt töltött volna a napon ma. Élénkvörös, holdvilágképű, nem túl magas, talán egy hetven körüli, a haja homokszőke, ami jól illik majd a te vörös sörényedhez.

Ruby vihogva fogadta a cseppet sem hízelgő leírást.

– Csinos, majdnem megéri, hogy megnézzem magamnak. És milyen a tied?

– Na, *ő* aztán finom falat! – mondta Verity átkukucskálva Ruby válla fölött. – Karcsú, magas, nagyon sötét hajú, napbarnított arcú, kicsi bajusszal. A foga ragyogó fehér, de ilyen messziről nem tudom kivenni a szeme színét.

– Megforgatlak néhányszor, hogy én is feltűnés nélkül megnézhessem őket.

A lányok többször is körbetáncolták a termet, és mielőtt a szám véget ért volna, Ruby már tréfálkozott az „ő" embere rovására, Walternek nevezve a férfit, és kijelentve, hogy már a vörös képéből látszik, hogy izzadós tenyerű lehet. Sajnos a sö-

tét hajú pilóta a táncparkettől elfordulva beszélgetetett a társával, így a lányok nem tudták jól megnézni.

Aztán a konferanszié, egy vörös mellényes, idősebb férfi lépett a színpadra, és bejelentette, hogy a zenekar rövid szünetet tart. Ruby újabb két pohár narancslevet rendelt, majd miután megkapta, javasolta, hogy menjenek ki a mosdóba, és javítsák fel ginnel.

Mire visszaértek a táncterembe, még többen érkeztek, köztük több idősebb házaspár, akiket a lányok a templomból ismertek Wilby adománygyűjtő munkája kapcsán.

Ruby nem szólt semmit, de Verity érezte, úgy feszül meg a teste, ahogy unalmában szokott, vagy ha valami nem az ő „világa".

A zenekar rákezdett a *Don't Fence Me In* című számra, és néhány férfi énekelni kezdett. A lányok a táncparkett szélén álltak, mert nem akartak erre a dalra táncolni.

– Azt hiszem, becsíptem – vallotta be Verity.

– Én is – mondta Ruby. – De nem is szoktunk hozzá, hogy gint igyunk.

Verity ekkor észrevette, hogy a két pilóta, akiket korábban kinézett, körbejárják a táncparkettet, egyenesen feléjük tartva. Tudta persze, hogy más lány is lehet a célpontjuk – hozzájuk hasonlóan legalább húszan ültek a fal mellett lévő székeken –, de megérezte, hogy a férfiak őket akarják táncra kérni. Ruby figyelmét nem hívta fel rájuk, hátha téved, s kicsit elfordult, hogy ne őket bámulja.

– Van kedvük a hölgyeknek táncolni? Ha nem is erre a számra, mert ez borzasztó, de legalább a következőre?

A lányok egyszerre fordultak a kellemes, mély hang felé. Verity meglepetésére a vörös arcú beszélt, nem a rendkívül jóképű, sötét hajú társa.

A jóképű férfi Rubyt nézte, majdnem úgy, mint akit megbabonáztak.

– Szívesen táncolnánk – felelte Verity. Úgy érezte, udvariasnak kell lennie, mivel Ruby semmit sem szólt, csak ugyan-

olyan meredten nézte a jóképű férfit, mint az őt. – Verity Wood vagyok, és ő Ruby Taylor.

– Bevan Arkright – mutatkozott be a vörös képű pilóta, és kezet rázott Verityvel. – És a barátom, aki most bambán bámul, Luke Moore.

– Elnézést – szabadkozott Luke, és kezet nyújtott. – Bocsássanak meg, kérem, megfeledkeztem magamról. Nagyon örülök, hogy megismerhetem, Verity, szép neve van. És Ruby, milyen találó! A haja ebben a fényben tényleg úgy csillog, mint megannyi rubint.

Verity félig-meddig arra számított, hogy barátnője félresöpri a bókot üres hízelgésnek titulálva, mint már annyiszor tette, ha egy férfi beszédbe akart elegyedni vele. De most nem. A férfira mosolygott, méghozzá őszintén, s noha Verity csak viccelt, amikor azt mondta, hogy a sötét hajú pilóta az övé, nagyon is nyilvánvaló volt, hogy ez nincs így.

Nem bánta, hogy Bevan jutott neki. A hangja kellemes volt, és közelről egyáltalán nem volt csúnya.

– Ma sokat volt odakint a napon – mondta neki.

– Igen, attól tartok, így van – mosolygott bánatosan a férfi. – Minden nyáron így teszek, pedig mindig megfogadom, hogy soha többé. De magának láthatóan nincs gondja a leégéssel, szép barna a bőre.

Véget ért a *Don't Fence Me In,* és a zenekar Harry James *I'll Get By* című számát kezdte játszani.

– Táncolunk? – kérdezte Bevan, és Verity kezét megfogva a táncparkettre kísérte.

Nagyon jó táncos volt, könnyű lábú, biztosan vezető. Elmondta, hogy légi lövészkiképzésre jött Babbacombe-ba, és egy Cotswolds nevű kis faluból származik.

Amikor a férfi megpörgette, Verity látta, hogy Ruby Lukekal táncol. Sokkal közelebb voltak egymáshoz, mint az első táncnál szokás, és még mindig egymás szemébe néztek.

– Még sohasem láttam, hogy Luke-ra ilyen hatással legyen egy lány – mondta Bevan elgondolkodva. – Mintha egy lány

lenne a múltból. De az lehetetlen, ugye?

– Honnan származik? – kérdezte Verity. – Ruby tizennégy éves kora óta itt él, előtte pedig Londonban lakott.

– Cheltenhamből, az ottani iskolában találkoztunk – felelte Bevan. – És sohasem járt Devonban, mielőtt ideküldtek minket kiképzésre.

– Akkor lehet, hogy aminek tanúi vagyunk, szerelem első látásra – nevetett könnyedén Verity. – Milyen romantikus!

– Igen, valóban – kuncogott Bevan. – Nos, Verity, úgy tűnik, magunkra maradtunk. Azok ketten nem látnak mást, csak egymást.

Ruby el sem akarta hinni, amit érez. Egy vadidegennel táncolt, aki alig néhány szót mondott eddig, és mégsem akart sehol máshol lenni, csak itt, a táncparketten, ennek a férfinak a karjában.

Ahogy a férfi keze a hátán pihent, és másik keze az övét tartotta, olyan jó érzés volt, hogy beleborzongott. Az arcuk még nem ért össze, de tudta, hogy hamarosan megtörténik. A férfi lélegzete puhán érte az arcát, és enyhén levendulaillatú volt. A testük még nem igazán simult össze, de Ruby nem bánta volna, és a férfi közelségétől szinte szédült.

– Korábban is volt már itt táncolni? – kérdezte Luke.

A hangja dallamos volt, de a kiejtése nem árulkodott arról, mely vidékről származik. Valaha előkelőnek nevezte volna, de mostanra annyira hozzászokott a helyes angolhoz, hogy nem tett rá megjegyzést.

Felnézett. A feje búbja csak a férfi válláig ért, így hátra kellett hajtania a fejét, ha rendesen meg akarta nézni magának. Sötét, fényes haj hátrafésülve a napbarnított, csontos arcból, keskeny, gondosan nyírt bajusz és egy majdnem feketének tűnő szempár. Jóképű férfi, ez nem is kérdés, és jól állt rajta a légierő uniformisa.

– Nem, még soha – felelte. – A közelben lakom, de a munka, az otthoni kötelezettségeim és az ehhez hasonlók kicsit remetévé változtattak.

– Nagyon szép remetévé – bókolt a férfi. – Mondja meg őszintén, ha csalódott a szerelemben, és ezért lett remete magából.

Ruby jól megfontolta a választ.

– Volt egy férfi, aki csalódást okozott. Nem az volt, akinek hittem – vallotta be. – De az biztos, hogy nem epekedtem érte. Azt hiszem, inkább szerencsésnek mondhatom magam, hogy megszabadultam tőle.

Alighogy kimondta, úgy érezte magát, mint a madár, amely kiszabadul a kalitka rabságából.

Egyetlen pillanatot sem fog ezentúl azzal tölteni, hogy Michael vagy a történtek miatt bánkódik.

Mostantól szabad!

Verity megkedvelte Bevant. A férfi igazi úriember volt, szórakoztató, kedves és fürge észjárású. Az a fajta, akiről tudta, hogy Wilbynek is tetszene. Remélte, hogy a férfi a ma este után máskor is szeretne majd vele találkozni.

De nem hitte, hogy el fog olvadni, ha megcsókolja.

Sokat táncoltak együtt, néha leültek odakint beszélgetni. Mostanra megtudta, hogy Bevan négy fivér egyike, kémiából diplomázott, és a háború után az egyik nagy gyógyszergyártó cégnél szeretne dolgozni. Az anyja ideális anyának tűnt; főzött, kertészkedett, és a fiai körül sürgölődött. Az apja állatorvos volt, és elment az első háborúba közvetlenül az után, hogy Bevan megszületett. De a szerencsések közül való volt, mert sértetlenül hazatért. Két bátyja is a hadseregben szolgált, eddig mindketten biztonságban voltak, de messze, Észak-Afrikában. A legfiatalabb testvér még fiatal volt a maga tizenhat évével ahhoz, hogy behívják.

Minden, amit eddig Bevan magáról mesélt, egy kiegyensúlyozott, boldog férfi képét vetítette elé. Még a kiképzése is lelkesítette, és alig várta az első csatáját, hogy a tanultakat a gyakorlatba is átültesse.

– Fél attól, hogy lelövik? – kérdezte Verity.

– Arra jobb nem gondolni – felelte könnyedén a férfi. – Egy barátom még az iskolából az angliai csata idején pilótáskodott, és már a harmadik bevetés után eltalálták. Szörnyű, de ez akkoriban megszokott volt. De azt mondják, ma már jobbak a gépeink.

– Én meg úgy vélem, hogy maga nagyon bátor – mondta Verity. – Londonban laktam a bombázás alatt, és néha nagyon ijesztő volt, de be tudtunk menekülni az óvóhelyekre. Fenn az égen, egy repülőben, amikor valaki lő magára, egészen más.

A férfi mosolygott, Verity úgy érezte, kicsit szomorúan, de nem válaszolt.

– Tapintatlanság volt tőlem ilyet mondani. Ne haragudjon, kérem – szabadkozott sietve Verity.

– Nem kell bocsánatot kérnie. Mindannyiunknak megvan a maga szerepe ebben a háborúban. Meséljen nekem arról, mi a magáé.

Verity körülnézett, ahogy a zenekar rázendített, és látta, hogy Ruby és Luke továbbra is együtt vannak a táncparketten, nem igazán táncolnak, csak egymás karjában ringatóznak, és egymáson kívül senkit és semmit sem látnak.

– Ez egy egészen új Luke számomra – kuncogott Bevan. – Rendszerint nagyon józan, most meg azt mondanám, ezek egymásba szerettek.

Verity bólintott. Bárcsak ne lenne icipicit se féltékeny! Bevan nagyon aranyos férfi, de Verity nem hitte, hogy valaha úgy fog érezni iránta, ahogy most látszólag Ruby érez Luke iránt.

– Nem rémlik, hogy a háború előtt ilyen gyorsan szerelembe estek volna az emberek – mondta Bevan.

– Nekem sem – helyeselt Verity. – Azt hiszem, ez attól van, hogy nem tudhatjuk, mi vár ránk a következő pillanatban. Meddig maradnak még Luke-kal?

– A jövő hétig. Még azt sem tudjuk, hová küldenek minket. Luke-kal azt reméljük, valahová a közelbe, de az is lehet, hogy Somersetbe, Kentbe vagy akár Kelet-Angliába.

– Bízom benne, hogy nem küldik olyan messzire – mondta Verity.

– Szeretném azt hinni, hogy azért, mert viszont akar látni – mosolyodott el szélesen a férfi. – De van egy sanda gyanúm, hogy Ruby miatt beszél így.

– Részben. De szívesen találkoznék újra magával, Bevan, mert kedves férfi.

Bevan felnyögött, és kétségbeesést színlelve legyintett.

– A lányok mindig akkor használják a kedves jelzőt, amikor körülbelül olyan izgalmasnak találnak, mint a fivérüket.

Verity nevetett.

– Nincs fivérem.

– Micsoda megkönnyebbülés – sóhajtott a férfi. – Nem szeretném, ha valami túlvédelmező fickó lesne rám, amikor meglátogatom.

Felálltak, hogy egy utolsót táncoljanak. A zenekar az *Until the Real Thing Comes Along*ot *(Amíg az igazi el nem jön)* játszotta, és miközben Bevan átölelte, és az arcát hozzásimította, Verity arra gondolt, milyen ironikus. De akkor is igazán kedves férfi, s még ha nem is jön tőle lázba, jó érzés, hogy valaki kívánja.

Huszonhatodik fejezet

– Luke csodálatos – suttogta Ruby, eloltva az éjjelilámpát. – Nem hittem, hogy fogok még valaha így érezni valaki iránt.

– Igazán örülök neki, de beszéljünk inkább reggel. Most nagyon fáradt vagyok – suttogta vissza Verity.

A lányok Luke-kal és Bevannel együtt sétáltak haza a táncest után. Még meleg volt, a telihold megcsillant a tenger vizén, és lentről hallani lehetett, ahogy a hullámok a partot nyaldossák.

Luke áhítatos hangon kijelentette, hogy szerinte ez itt a paradicsom, és közben Rubyt nézte. Verity ebből tudta, hogy ez nem futó kapcsolat lesz, hanem egy igazi szerelem kezdete.

Ő ment elöl Bevannel, beszélgettek, nevetgéltek. Valahányszor hátranézett, azt látta, hogy Ruby és Luke ölelkezik, és úgy csókolja egymást, mintha ez volna az utolsó együtt töltött éjszakájuk.

Bevan megcsókolta a kapunál. Teljesen kellemes csók volt, de Verity szíve nem kezdett el hevesebben dobogni, a lába sem roggyant meg. De ahogy Wilby szerette mondogatni, nem minden kapcsolat kezdődik tűzijátékkal, és sohasem szabad alábecsülni a lassan izzó parazsat.

Verity szerette volna, ha ilyen irányt vesz a kapcsolatuk, mert igazán megkedvelte Bevant. A férfi is nyilván így érzett, mert moziba hívta hétfő estére. Verity bement a házba, miközben Bevan hazaindult, otthagyva Luke-ot, hogy majd később menjen utána.

Ruby félórával később jött be. A szeme ragyogott, az arca kipirult, és Verity tudta, ha nem színleli, hogy félig-meddig már alszik is, Ruby egész éjszaka Luke-ról fog beszélni.

Kíváncsi volt, mennyi időbe telik elfelejteni valakit, akit igazán szerettünk. Néha napokig nem gondolt Millerre, aztán amikor azt hitte, sikerült véglegesen kitörölnie az emlékeiből, valami újra eszébe juttatta, és ott volt, ahonnan elindult. Újra érezte a belsejében a fájdalmat, a szeme megtelt könnyel, és borzasztóan szerencsétlennek érezte magát.

Szerette volna Archie-t is végleg elfelejteni. Vele kapcsolatban egyetlenegy jó emléke sem volt, és nem is hiányzott neki a férfi; minden, ami eszébe jutott róla, gonosz és ijesztő volt. Szerette volna tudni, hol van, mit csinál, mert úgy legalább nem képzelte volna azt, hogy itt áll az utca végén, az ő szobájának ablakát nézi, és közben azt tervezi, hogyan kapja el.

Verity még kórházban volt, amikor Wilby és Ruby felautózott Londonba, egyenesen a Weardale Roadra. Verity személyes holmiját bepakolták az autóba, és mindent kidobtak, ami Archie-é volt, aztán a pincétől a padlásig kitakarították a házat. Lakatost hívattak, és új zárat szereltettek a bejárati és a hátsó ajtóra is, hogy Archie ne tudjon ismét bemenni. Végül felkerestek egy szervezetet, amelyik a bombázásban otthontalanná vált embereknek keresett szállást, és megkérték, hogy keressenek lakót a házba.

A személy, akit találtak, Mrs. Robinson névre hallgatott. A férje a seregben szolgált, és két iskoláskorú lánya volt. Eddig minden hónapban pontosan jött a bérleti díj, ami azt jelentette, hogy Verity félretehetett egy kis pénzt.

Minden rendben volt hát, és Verity tudta, rendkívül valószínűtlen, hogy Archie újra megpróbálja ráerőszakolni magát. De a gondolat ott volt az elméje mélyén, mint egy szálka, amely túl kicsi ahhoz, hogy kipiszkálja az ujjából.

Miközben Verity azt kívánta, bárcsak örökre elfelejtené Archie-t, a férfi egy tikkasztóan meleg szobában feküdt az ágyon Limehouse-ban, a nyitott ablakon át beáradt a csatornák bűze. Részeg volt, de nem eléggé ahhoz, hogy érzéktelen-

né váljon a környezetére, és azon töprengett, hogyan tudná rátenni a kezét némi pénzre, hogy valami kellemesebb helyre költözhessen. Már csak tíz fontja maradt, meg egy kis apró, de ha nem lép sürgősen, annak a tíz fontnak is vége.

Szerencsés volt, hogy nem tért vissza a Weardale Roadra azon az éjjelen, amikor Verityt bezárta a Morrison-menedékbe. Szándékában állt, de leitta magát a sárga földig, és három napba telt, mire annyira kijózanodott, hogy eszébe jutott, mit csinált. Egy félig lebombázott ház padlóján tért magához New Crossban, olyan durva külsejű emberek közt, akikkel józanul szóba sem állt volna.

Indult volna vissza a Weardale Roadra, amikor meglátta magát egy újság címlapján. A KÖRÖZÖTT BŰNÖZŐ MEGTÁMADTA ÉS EGY MORRISON-MENEDÉKBE ZÁRTA A SAJÁT LÁNYÁT – hirdette a főcím. Elolvasta a cikket, amelyből kiderült, hogy Verity kórházban fekszik, az állapota súlyos. Ez megdöbbentette, mert nem gondolta volna, hogy ilyen durván megverte. De az még rosszabbul érintette, hogy a rendőrség összekötötte a szálakat, és már tudta, hogy körözött személy. Volt egy olyan érzése, hogy ezúttal minden követ megmozgatnak, hogy kézre kerítsék.

Nem kockáztathatta, hogy visszamenjen a házhoz, még egy váltás ruháért sem. Ez feldühítette, és Verityt okolta érte.

Szerencsére a róla közölt kép legalább tízéves volt. Nem akarta beismerni, de az arca most sokkal ráncosabb volt, a szeme alatt táskák lógtak, és valaha hollófekete haja őszebb, és megritkult.

Egyenesen egy borbélyhoz ment, és levágatta a bajuszát, rövidre nyíratta a haját. Amikor utána a tükörbe nézett, úgy vélte, hogy rég megboldogult édesanyja sem ismerne rá.

Feltételezte, hogy a rendőrség leginkább a régi törzshelyeire fog összpontosítani. Az aktákban benne volt, hogy költséges ízlése van, ezért valószínűleg a West End kocsmáiban és játéktermeiben fogják először keresni. Úgy vélte, jobb, ha az East Enden rejtőzik el.

Így került a Salmon Lane-re. A hely, ahol meghúzta magát, ocsmány és piszkos patkányfészek volt, híján minden kényelemnek, de olcsó volt, és nem kérdezősködtek.

Mindenféle nemzet képviselői gyűltek össze ezen a területen, így állandó lárma és zűrzavar uralkodott. A szegények közt is a legszegényebbként megvolt a maguk baja, eszükbe sem jutott, hogy más dolgába üssék az orrukat. Túlélték az éjszakai bombázok hónapjait a Blitz idején, egész utcákat láttak a földdel egyenlővé válni, barátokat és szomszédokat meghalni. A gyerekeik közül, akiket nem telepítettek ki vidékre, mostanra sokan elvadultak. Sokuk számára az ital volt a válasz a jelenlegi nyomorúságos helyzetükre, néhányuk az ópiumhoz fordult, és a rakpart mentén számtalan kocsma és ópiumbarlang kínált átmeneti feledést.

Archie maga is kedvelte az ópium nyújtotta menedéket, de csak ritkán látogatta ezeket a helyeket, mert félt, hogy függővé válik. Majd' mindennap próbálta rávenni magát, hogy tűnjön el innen, mert érezte, hogy egyre mélyebbre süllyed a mocsárban, de aztán vett néhány italt, és egy időre ki tudta zárni az érzést.

De akár itallal, akár ópiummal próbált menekülni, a gondolatai egyre csak Verity körül jártak. Meglátása szerint minden rosszért, ami az életében történt, a lány a felelős. Egészen a születéséig vissza tudta vezetni; a gyerek, akit a számító Cynthia rátukmált. Verity gyerekkorában Archie végig érezte a ránehezedő nyomást, hogy a felesége mellett maradjon, és végigcsinálja az apaságot. Akkor kellett volna kiszállnia, új életet teremteni egy olyan asszonnyal, aki tényleg szereti, s nem kellett volna hagynia, hogy Cynthia piócaként rátelepedjen a fattyával. De akkor azt hitte, a meggazdagodás az ehhez vezető út, és így lett belőle sikkasztó.

A rablásokból igazán szép summát összeszedhettek volna Verityvel, ha a lány kicsit nagyobb erőfeszítést tesz, és nem folyton azon nyavalyog, hogy ez helytelen. Tényleg helytelen? Az övé lesz a nagynénje háza, pedig a világon semmit sem tett

érte. Ő bezzeg semmit sem tud felmutatni a hosszú évek kemény munkája eredményeként. A világon semmit. Most pedig Verity elárulta, és ráuszította a rendőrséget.

Egy nap majd meg kell keresnie, hogy megbüntesse ezért.

Amikor Archie másnap felébredt, már dél volt. A feje fájt, és nagyon is tudatában volt, hogy már két napja nem evett, de sokkal jobban zavarta, hogy a saját bűzétől felfordult a gyomra.

Mindig is igényes volt: kifényesített cipő, keményített gallérú, tiszta, fehér ing és elegáns öltöny. Újabb dolog, amiért Verityt okolhatja.

Gyorsan pénzt kell szereznie, s tudta, ez csak úgy lehetséges, ha megtisztálkodik, aztán azt teszi, amit korábban, ha rosszra fordultak a dolgok: felül egy gazdagabb városrészbe tartó vonatra, és keres egy kirabolható házat. Erre a gondolatra még erősebb gyűlöletet érzett Verity iránt. Amikor a lány csinálta ezt helyette, neki nem volt más dolga, mint állni és figyelni, ami könnyű volt.

Verity nélkül nem lehet teljesen biztos abban, hogy a lakók valóban elhagyták a házat, ráadásul ő nem is tud olyan könnyen bemászni az ablakon, mint Verity. Azt is be kellett ismernie, hogy a lány remek érzékkel szimatolta ki az eldugott kincseket. Sohasem maradt bent sokáig, de mindig talált valami értékeset.

Archie elvonszolta magát a közfürdőig, ahol megtisztálkodott, megborotválkozott, és tiszta inget, alsóneműt vett fel. A legutóbbi, hampsteadi betörésnél egy halom férfiruhát és bőr aktatáskát zsákmányolt, s még ahhoz is volt bátorsága, hogy az egészet bepakolja az előszobaszekrényben talált bőröndbe. Különösen tetszett neki a sportos Harris tweedzakó, amely tökéletesen illett rá, és amelyben úgy festett, mint egy vidéki úriember. Az aktatáska szerinte remek kiegészítő, amelytől megbízható üzletembernek látszik.

Mire kijött a fürdőből, majdnem délután három volt. Gyorsan evett valamit egy kávézóban, aztán felült a St. John's Woodba tartó földalattira. A hely ugyan nem volt olyan messze Londontól, mint szerette volna, de szaladt az idő.

Mindig ugyanolyan módon közelítette meg a betörései színhelyét. Olyat keresett, ahol a kertben sok fa és bokor volt, nehogy a szomszédok meglássák. Szeretett fényes nappal dolgozni, mert így ellenőrnek adhatta ki magát, ha kérdezték, aki a bombázás során keletkezett károkat méri fel.

Először mindig becsöngetett, és ha kijött valaki, megkérdezte tőle, szenvedtek-e valamilyen kárt a bombázáskor. Néha ez azt jelentette, hogy úgy kellett tennie, mintha valóban a károkat vizsgálná, és ezzel időt vesztett, de a jó oldala az volt, hogy egy füst alatt kérdezhetett a szomszédokról, és néha elmondták azt is, ha valaki távol volt.

Gyorsan és céltudatosan cselekedett. Gyors és tiszta behatolás a házba, aztán irány egyenesen a nappali, ahol kis ezüsttárgyakat keresett, majd fel az emeletre, a hálószobába, ékszerek és pénz reményében, aztán újra ki a zsákmánnyal az aktatáskájában.

Az első háznál, ahová aznap délután becsöngetett, a szobalány jött ki, és közölte, akkor jöjjön vissza, ha itthon lesz az úrnője, de a másodiknál senki sem volt otthon, és előzékenyen nyitva felejtették a konyhába nyíló oldalablakot. Archie gyorsan bemászott, de amikor meglátta a cukortartó alá dugott ötfontost az asztalon, nyomban tudta, úgy hagyták ott valakinek, valószínűleg a takarítónőnek vagy a házvezetőnőnek. Mivel az ablak nyitva volt, épp csak kiugrottak valamiért, és bármelyik pillanatban visszatérhetnek. Felkapta az ötfontost, és távozott.

Csalódottan, hogy ilyen csekély zsákmányért csípte ki magát, a legközelebbi kocsmába ment, és rendelt egy korsó sört. Az első után jött a második, de addigra már tudta, ostobaság volna újabb betöréssel próbálkoznia. De nem akart visszamenni a limehouse-i házba. A tömeg, a lárma, a rothadás bűze

és a végtelen nyomor összes jele lehangolta, de kevéske pénze hamarosan semmivé lesz St. John's Woodban. Azzal is tisztában volt, hogy még néhány sör, és haza sem talál.

Így is történt. Whitechapelből Limehouse felé ballagva eltévedt. Még két kocsmánál állt meg, hogy megkérdezze az utat, ami további két korsó sört jelentett.

Mire a Ropemakers Armsra ért, ami közel esett a Salmon Lane-hez, részeg volt. Nem hullarészeg, de elvesztette a szokásos óvatosságát. Egy nő ült a bárpultnál, és úgy nézett Archiera, mintha ismerné, de Archie nem hitte, hogy valaha is találkoztak. A nő túl otromba arcú volt, valószínűleg közelebb az ötvenhez, a haja festett vörös, és szerteszét meredt, amitől úgy festett, mint egy madárijesztő. Az arca viharvert, nem öklök, hanem a nyomor, a jó étel hiánya és a sok italozás hagyta rajta a nyomát. A ruhája is szegénységről árulkodott, a tengerészkék gyapjúruha foltos volt, a meztelen lábszára is, mint a sózott marhahús, s még a cipője is nagy volt rá.

– Ismer? – kérdezte Archie, arra gondolva, hogy esetleg egy házban laknak, s bármilyen otromba is a nő, udvariatlanság volna semmibe venni, ha szomszédok.

– Nem, uram – felelte a nő nevetségesen affektáló hangon. – De muszáj magát néznem, mer' kiköpött mása az én Stephenemnek.

– Ó, csak nem? – mormolta Archie, és úgy döntött, iszik egy sört, aztán megy is. De amikor kikérte a sört, a nő ragaszkodott hozzá, hogy ő fizessen, és azzal folytatta, hogy mesélt Stephenről, aki a bombázások idején halt meg.

Archie-t a legkevésbé sem érdekelte a nő tragikus története a bombázások alatt meghalt férfiról, de gyakran tapasztalta a múltban, hogy amikor az emberek megnyílnak neki, és elmesélik a történetüket, az hasznos is lehet számára.

A nőt Mildred Findnak hívták, és nem volt nehéz kitalálni, hogy együgyű teremtés. Mildred maga mondta el, hogy nem tud írni, sem olvasni. De ha nem fecsegi ki, Archie akkor is hamar rájött volna, hogy nincs ki mind a négy kereke a nem

megfelelő pillanatokban felhangzó kotkodácsoló vihogásából, a harsány köszöntgetéseiből, s abból, hogy nem veszi észre, hogy elkerülik.

Mint kiderült, Stephen nem a fia vagy a testvére volt. Azt mondta, árva, és az árvaházból egyenesen Mr. és Mrs. Lyle-hoz ment dolgozni mindössze tizennégy éves korában.

– Nagyon jók vótak hozzám – áradozott. – Mindenes vótam náluk, és vót egy szép szobám a padláson. A fiuk, Stephen csak néhány évvel vót fiatalabb nálam, és mindég kedvesen bánt velem. Pont úgy nézett ki, mint maga, ugyanojjan magas vót, a haja színe is ijjen, és úriember, mint maga.

Egyre mondta és mondta, hogy milyen volt Stephen, és mennyire feldúlta, amikor a légoltalmi őr elmondta, hogy Stephen meghalt a légitámadáskor.

– Egyenesen hozzám gyött, mer' történetesen csak néhány utcára vót tőlem. A pasas ismert, és tutta, hogy az ő szüleinek dógoztam, és aszt montta, biztos hozzám próbált gyönni.

– Miért nem Mr. és Mrs. Lyle-nak szólt? – kérdezte Archie.

– Mer' meghóttak – felelte Mildred. – Mr. Lyle nyóc éve hunyta le a szemét, aztán Mrs. Lyle négy éve utánament. Stephen akkó fönn, északon dógozott, kifizette a béremet, a házat meg lezárta. De valahányszor visszagyött, mindég benézett hozzám, és a szememre hányta, hogy nem eszek eleget.

Archie kezdte érdekesnek találni a nő mondandóját, ezért vett neki egy pohár bort és citromot, és megkérdezte, mi történt a whitechapeli házzal, most, hogy Stephen halott.

A nő csak vállat vont. Nyilvánvaló volt, hogy a végrendeletek, vagy házak vétele-eladása messze meghaladta az értelmi szintjét.

– Nemtom. De gyöjjön velem haza, oszt mutatok néhány képet. Nálam van minden papír, ami Stephenné' vót, amikor meghót.

Archie tréfásan megjegyezte, hogy úriember nem megy fel egy hölgy lakására késő éjszaka, aztán fizetett, megköszönte a nőnek a társaságot, és búcsút mondott. Sötét volt már, és

ahogy az utcán ballagott, a fejében egymást kergették a gondolatok. Ha Stephen Lyle tényleg hasonlít rá, ellophatná a személyazonosságát. Mostanság John Widdicombe-nak nevezte magát, de nem volt semmilyen irata, amivel ezt igazolhatta volna… és élelmiszerjegye sem volt.

Ahogy a Salmon Lane-i házhoz ért, látta, hogy a földszinten, az utcafronton lévő lakásban lakó nő kinéz az ablakon. A nő már többször bosszantotta a leskelődésével. De tudta, hasznos lehet, ha van alibije, amikor valami törvényellenes dologra készül, ezért elegánsan meghajolt és csókot dobott a nő felé. Látta, hogy a nő mosolyog, ezért a részegségét túljátszva betántorgott, és nagy zajt csapva felment a lépcsőn.

Az izgalom kijózanította. Az ajtót kulcsra zárta, aztán kimászott az ablakon, az alatta levő mosókonyha tetejére. Onnan már könnyű volt a ház mögötti sikátorba jutni. Csak remélte, hogy Mildred nem rögtön utána távozott, mert azt nem árulta el, hol lakik.

A szerencse Archie mellé szegődött. A nő akkor botorkált ki a Ropemakers Armsból, amikor ő odaért. A jobb kezével a kocsma falának támaszkodott, hogy megtartsa magát, és Archie feltételezte, arra vár, hogy a szeme hozzászokjon a sötéthez, mielőtt továbbindulna. Hátramaradt, és az árnyékból figyelte a nőt.

Amikor végre megmozdult, tisztes távolságot tartva követte. Már csak néhányan jártak az utcán, néhány hazafelé tántorgó részeg. Az elsötétítés a háború kezdete óta a barátja volt, ahogy ma éjjel is; sötét öltönyében, napbarnított arcával gyakorlatilag láthatatlan volt.

A nő egy bedeszkázott sarki bolt ajtajánál állt meg, alig öt percre a kocsmától. A sötétben nehéz volt megállapítani, de úgy tűnt, a bolt bombatalálatot kapott. Archie gyorsan körülpillantott, nem jár-e arra valaki, aztán a nő mögé lépett.

– Helló, Mildred, arra gondoltam, hogy mégis elfogadom az ajánlatát, ha nem gond – mondta halkan.

– Jesszusom, a frászt hozta rám! – kiáltott fel a nő, a kezét a szája elé kapva. – De győjjön csak be. Egy ojjan úrnak, mint maga, nem fog tecceni, ahogy lakom, de ezen mán nem segíthetek.

Igaza volt, Archie-nak nem tetszett a szoba, ahová a nő vitte. Már azelőtt megérezte a mocsok bűzét, hogy a nő meggyújtotta a gázlámpát, és Archie látta, milyen koszos a hely. A szobát betöltő bútordarabok és háztartási eszközök furcsa gyűjteménye azt sugallta, hogy napközben a lebombázott területeken guberál. A sarokban lévő ágy nem volt több puszta matracnál és néhány rongyos takarónál. Tudta, egy perccel sem marad itt tovább, mint muszáj.

Örökkévalóságnak tűnt, amíg a nő Stephen fényképét kereste, dobozokat nyitogatva, borítékokat kihúzva, az eddiginél is nagyobb rendetlenséget csinálva.

De végül talált egy cipősdobozt, és vidáman lecsapott rá.

– Ez az! Mindent ebbe raktam, amit a légótamis talát nála, miután kiásta a testét. De nemtom, mit tegyek vele.

– Azt hiszem, én meg tudom mondani – nyugtatta meg Archie azon tűnődve, szólt-e neki egyáltalán valaki, hogy be kell jelenteni ennek a Stephennek a halálát.

– Itten van ni! – húzta elő a fényképet a nő.

Igaza volt. Stephen tényleg nagyon hasonlított Archie-ra. Hasonlóan négyszögletes volt az álla, az orruk is szinte egyforma, keskeny és egyenes, de még a mosolyuk is egymásra emlékeztetett. Archie-nak ugyan azt mondták, hogy ez inkább önelégült vigyor, de Stephené is pont olyan volt. Rendkívül furcsa volt olyan arcra nézni, amely ennyire hasonlít az övéhez.

– Édes istenem! – Kényszerítette magát, hogy Mildredre mosolyogjon. – Biztos nagyon megijedt, amikor ma este meglátott.

A nő kotkodácsolva felnevetett.

– Maga pont ojjan, mint ő, de annyira nem vagyok ostoba, hogy aszt higgyem, ő gyött vissza kísérteni. Mindég meglátó-

gatott, amikó visszagyött ide, és gyakran adott pár shillinget is, hogy kisegíccsen.

– Milyen területen dolgozott? – kérdezte Archie, és az egyik rozoga székre ülve elvette a nőtől a dobozt.

– Biztosításos vót, mint az aptya, de aszt feladta, amikó a mamája meghót. Amikó legutóbb láttam, aszonta, pénzszűkébe' van, de hamarosan befut a hajója. Ez aszt jelentette, hogy hajóra akart szerződni?

Archie arra gondolt, ez nagyon úgy hangzik, mintha nemcsak külsőben lennének hasonlók Stephennel.

– Nem tudom, Mildred. De hadd nézzem át ezeket a papírokat, talán megtalálom bennük, mire készült.

A nő leült egy felfordított ládára, és előre-hátra dülöngélt, olyan részeg volt.

A gyenge fényben Archie csak átfutotta a doboz tartalmát, de látott egy útlevelet, élelmiszerjegyet, kulcscsomót, és valamit, ami egy whitechapeli ház iratainak tűnt. El sem tudta képzelni, miért hord magával valaki ennyi magánjellegű okiratot. Lehetséges, hogy korábban ügyvédnél járt, de Archie inkább arra gondolt, hogy a férfi valami rosszban sántikált.

– Kapott róla halotti bizonyítványt? – kérdezte.

A nő kifejezéstelen arccal vállat vont.

– A légótamis adott egy darabka papírt, hogy mennyek el arra a címre, és szójak Stephenrő' – felelte. – De nem tuttam elóvasni. Különben is, annyira fezaklatott a dolog, hogy eementem inni egyet, oszt biztosan eehagytam.

– Mi van a temetésével? A rokonai gondoskodtak róla?

A nő megint üres tekintettel nézett rá.

– Nem vót neki senkije, én legalábbis nem tudok róla. A temetésirő' sem. Nekem senki se monta, hogy mikó vót, vagy vót-e.

Archie hátán izgatott borzongás futott végig. Nem tudta, mi az eljárás, ha az ember légitámadás során hal meg. Annyit hallott róla, hogy a testeket a legközelebbi halottasházba vi-

szik azonosításra. De egy olyan éjszakán, amikor sokan halnak meg, biztosan nagyon nehéz az élő rokonokat megtalálni.

Úgy tűnt, a légoltalmi tiszt azt hitte, Mildred rokona Stephennek, talán még vissza is kísérte a bombázás helyszínére, hogy azonosítsa a férfit, és akkor adta oda neki a kis darab papírt, amit a nő említett. A légoltalmi tisztnek nyilván nem tűnt fel, hogy Mildred félkegyelmű, és nem fogja megérteni a jogi procedúrát, sem azt, hogyan kell egy temetést megszervezni.

Békeidőben ilyesmi sohasem történhetne meg, de a Blitz idején a mentőszolgálat, a kórházak és az összes önkéntes szervezet, amelyek mindent elkövettek, hogy megtalálják és támogassák a gyászoló családtagokat, annyira túl voltak terhelve, hogy az azonosítatlan holttest könnyen elkerülhette a figyelmüket.

Természetesen Stephen Lyle holtteste a halottasházban várja, hogy azonosítsák, de ha egy bizonyos ideig senki sem jelentkezik érte, Archie úgy vélte, nincs más választásuk, mint tömegsírba temetni.

– Megmondom, mi legyen, Mildred. Hazaviszem és tüzetesen átolvasom ezeket a papírokat, aztán egy vagy két nap múlva visszajövök, és mindent elmagyarázok.

Archie arra számított, hogy a nő nyomban beleegyezik, de nem kis megdöbbenésére Mildred felugrott.

– Dehogy viszi. Ez minden, ami tőle maratt. Nem visz ee innen semmit.

– Ne butáskodjon, Mildred – intette Archie, és igyekezett nem feldühödni. – Túl gyenge itt a világítás ahhoz, hogy elolvassam, és késő van, magának is le kell feküdnie. Visszahozom mindet.

– Nem, nem viheti ee! – kiáltotta a nő. – Nem is ismerem magát. Aszonta, egy úriember nem megy fel egy hőgy lakására éjje', de biztosan követett, szóva' talán ki akar rabóni.

Mildred az ajtó felé oldalazott, és Archie attól félt, ha kijut az utcára, fellármáz mindenkit. Azt nem hagyhatja, túl sok a

vesztenivalója.

– Jaj, Mildred – sóhajtotta, mintha a nő megbántotta volna, és a kezét kinyújtva közelebb óvakodott hozzá, mintha a bocsánatát kérné. – Nem követtem magát, csak rossz helyen fordultam be a sötétben, és egyszer csak megláttam magát, aminek nagyon örültem, mert kicsit furdalt a lelkiismeret, hogy megsértettem, amikor nem fogadtam el az ajánlatát, hogy tartsak magával.

A nő halványan mosolygott, mintha hinne neki, de amikor Archie még egy lépést tett felé, élesen felsikoltott.

Archie nem bírta elviselni, ha egy nő sikított, felborzolta az idegeit a hang. Cynthia is sokszor csinálta, akárcsak Verity. Ösztönösen reagált. Előreugrott, és torkon ragadta Mildredet. De abban a pillanatban, amikor hüvelykujja rátapadt a gégére, szorítania kellett. A nő vonaglott, hogy kiszabaduljon, a szeme kidülledt, az arca vörösből lilára váltott, de Archie képtelen volt elengedni, csak nyomta, egyre erősebben, míg végül a nő teste elernyedt a kezei közt.

Ekkor elengedte, hagyta, hogy a padlóra omoljon, aztán lehajolt, és a pulzusát kereste. Nem találta. A nő halott volt.

– Miért nem adtad ide azt a dobozt? – kérdezte fennhangon. – Nem akartalak megölni.

Néhány rövid másodpercig döbbenten állt afelett, amit tett, akárcsak amikor más nőket bántott, vagy Verityt megverte és bezárta a menedékbe. De a bűntudat nem az ő műfaja volt. Gyorsan összeszedte magát, kinyitotta Mildred pénztárcáját, és elvette a tartalmát. Csak egy tíz shillinges bankjegy volt benne, meg némi apró, de így félresikerült rablásnak fog tűnni.

Aztán, valami földön heverő régi rongyot használva letörölte a pénztárcáról az ujjlenyomatait, leporolta a széket, amelyen ült, hátha esetleg hozzáért. Majd felvette a papírokkal teli dobozt, és a tartalmát beleöntötte egy vászon bevásárlószatyorba, amely az ajtón lógott. Még mindig a rongyot használva kiválasztott néhány régi porcelándíszt, két hajtűt és egy

southendi képeslapot. Belerakta őket a dobozba, gondosan megtörölgette, és eldugta egy halom újság alá. Odakint csak annyit időzött, amíg letörölte a kilincset, aztán távozott.

A Salmon Lane-i házak mögötti sikátorban habozott egy sort. Késő volt, aludni szeretett volna, de a józan esze azt súgta, mielőbb tűnjön el innen, mivel a kocsma tulajdonosa leírást adhatott a férfiról, akivel Mildred korábban szóba elegyedett. Valaki a kocsmában esetleg tudja, hol lakik, tehát a rendőrség egyenesen idejön.

De nem túl valószínű, hogy rögtön megtalálják a holttestet, szóval nyugodtan visszamászhat a szobájába azon az úton, ahol kijött, összepakolhat, hogy aztán reggel örökre távozzon. Bőrönddel mászkálni éjszaka ezen a környéken egyenesen felszólítás volt a rendőröknek, hogy tartóztassák fel, és kérdezzék ki, mit keres idekint. És hamarosan itt a reggel.

– Ír valami izgalmasat az újság? – kérdezte Ruby Wilbyt. Wilby Rubyra nézett, aki a reggeli teát töltötte ki, és mosolygott. Ruby boldogsága áradt belőle, mint a lonc édes illata. Fülig szerelmes volt Luke-ba, és úgy tűnt, a férfi is teljesen belehabarodott Rubyba. Wilby egyetlen visszatérő félelme az volt, hogy Luke kiképzése hamarosan befejeződik, és amikor légitámadásokra indul Németország fölé, lelőhetik a gépét. De ezt az aggodalmát megtartotta magának, és egyelőre örömmel figyelte Ruby boldogságát.

– Nem olvastam semmit a Babbacombe-ban forrón izzó szerelemről – válaszolta Ruby kérdésére. – A címlapon legalábbis nem.

– Pedig kellett volna – kuncogott Verity. – Elvégre annyira sugárzik, hogy mostanra eljuthatott volna a Fleet Streetig.

Wilby annak is örült, hogy Verityt élénknek és vidámnak látja. Talán nem szeret bele Bevanbe, de pont arra volt szüksége, hogy jól érezze magát valakivel, akit kedvel, és aki mellett biztonságban érzi magát.

– A németek elfoglalták Szevasztopolt – mondta visszafordulva az újsághoz. – Kis szerencsével egészen Moszkváig masíroznak, aztán a tél beálltával megfagynak. Ez történt Napóleon seregével is. Vissza kellett vonulniuk, amikor nem volt több élelmük és meleg ruhájuk. Oroszország megmentője Tél tábornok.

Ruby ásítást színlelt.

– Mit ír a társasági rovat? Valami színpompás, mesés esküvő? Esetleg botrány?

– Tolvajok törtek be egy garázsba Surrey-ben, és többet találtak, mint reméltek. A hely a plafonig tele volt konzervvel. Úgy tűnik, a tulajdonosok évekkel a háború előtt kezdték felhalmozni a készleteiket. A tolvajoknak olyan sokáig tartott mindet kipakolni, hogy közben odaért a rendőrség, és letartóztatta őket.

– Na és a tulajdonosokat elítélték kapzsiságért? Vagy megengedték nekik, hogy a konzervekkel megdobálják a tolvajokat? – kérdezte tréfálkozva Verity.

– Azt nem írják. Fogadni mernék, hogy a rendőrök maguknak is eltettek pár konzervet – mondta Wilby. – Bárcsak nekem lett volna annyi eszem, hogy évekkel ezelőtt gyűjtögetni kezdjek.

– Úgyis odaadtad volna azoknak, akiket megszánsz – mosolygott Verity. – Nincs valami jó gyilkosság abban a lapban? Mintha mostanában egy sem történne. Talán mindenki jól viseli magát a háború miatt?

– Egy nőt megfojtva találtak Limehouse-ben. Úgy vélik, több mint egy hete fekhetett holtan a lakásában, mielőtt valaki hiányolni kezdte.

– Milyen szörnyű! – grimaszolt Ruby. – Letartóztattak valakit?

– Nem írják. Mildred Findnak hívták, a negyvenes évei közepén járt, nem volt családja. Az egyik szomszédja szerint kicsit együgyű volt. A rendőrség szerint rablás volt az ok, de még nyomoznak.

– Furcsa, hogy az élet megy tovább a háború ellenére. Gyilkosság, lopás, balesetek, gyerekek születnek, párok összeházasodnak – tűnődött Verity. – Amikor kitört a háború, azt hittem, ezek majd megszűnnek. Tudom, butaság, de tényleg így hittem.

– Az biztos, hogy sohasem hittem volna, hogy a pompás Kastélyszállóból kórház lesz, mint ahogy elképzelni sem tudtam, hogy rá tudok nézni egy nyílt sebre anélkül, hogy elájulnék – mondta Ruby. – Áruld el nekem, Wilby, szerinted megnyerjük a háborút? Igazán borzasztó volna, ha mindazok után, amin keresztülmentünk, még vesztenénk is.

– Nem fogunk veszteni – jelentette ki Wilby határozottan. – Itt van nekünk Churchill a kormányrúdnál, és ő átsegít minket ezen. Egy-két év múlva leszedik a szögesdrótot a partokról, visszakerülnek az útjelző táblák, kigyúlnak a fények… és ti ketten férjhez mentek, és boldogan éltek, míg meg nem haltok.

Huszonhetedik fejezet

1942. október

– Bárcsak ne kellene holnap munkába mennem! – sóhajtott Ruby. Egy karosszékben ült, lábát átvetve a karfán.

Verity szorgalmasan virágokat hímezett egy kardigán szélére, így próbálva elérni, hogy a ruhadarab újnak hasson. Most felnézett a barátnőjére.

– Ha Wilby meglátja, hogyan ülsz, alaposan leszid, hogy ez hölgyhöz nem illő – figyelmeztette. – De miért nem akarsz menni? Luke holnap nem szabad, holnap is valószínűleg ilyen szürke és hideg napunk lesz, és mindig is azt mondtad, hogy a vasárnapok borzasztóak, mert Wilby mindenáron azt akarja, hogy templomba menjünk.

– Magam sem tudom, miért, csak rossz érzésem van ezzel kapcsolatban – mondta Ruby, majd felvihogott. – Egyike a híres megérzéseimnek, mint amikor megéreztem, hogy bajban vagy. Rendben, ettől vészmadárnak tűnök, igaz? Általában szeretek vasárnap dolgozni, a betegek mind boldogok, mert látogatóik jönnek, az ebéd a menzán finom, és messze a hét legvidámabb napja. De holnap egyszerűen nem akarok bemenni.

– Pedig be kell – komolykodott Verity –, mert, ahogy annyira szereted az orrom alá dörgölni, senki sem tudja elvégezni a munkád.

Ruby hozzávágott egy párnát.

– Ez történetesen igaz. Pótolhatatlanná tettem magam.

Verity gúnyosan felhorkant.

– És olyan szerény, amilyen gyönyörű.

Ruby elvigyorodott.

– Neked sohasem voltak olyan megérzéseid, amelyeket nem tudtál megmagyarázni?

– Csak olyanok, hogy miért is szeretlek.

– Komolyan kérdeztem.

– Nos, néha tényleg vannak megérzésim Archie-val kapcsolatban – vallotta be Verity kicsit félénken. – Érzem, hogy rám gondol, és szörnyű bosszút forral. De ostobaság azt hinnem, hogy ide is követni tud, csak magát keverné még jobban bajba.

A helyi rendőrfelügyelő meglátogatta Devonban körülbelül egy hónappal az után, hogy Verityt kiengedték a Lewisham kórházból. A londoni kollégái kérték meg, hogy ellenőrizze, Archie Wood nem próbált-e kapcsolatba lépni a lánnyal. Verity megmondta, hogy nem, és amennyire emlékszik, sohasem beszélt a mostohaapjának a babbacombe-i barátairól, így rendkívül valószínűtlen, hogy felbukkanjon itt.

A felügyelő elmondta, hogy Archie kézre kerítésére tett minden erőfeszítésük kudarcot vallott, de a körözött személyek gyakran maguknak köszönhetően kerülnek olyan helyzetbe, hogy elfogják őket, mert visszatérnek a régi otthonukba vagy valamelyik családtagjukhoz. Hozzátette még, hogy a lewishami rendőrség fél szemét a Weardale Roadon tartja, és ha Veritynek a legcsekélyebb oka van feltételezni, hogy Archie Babbacombe-ban van, azonnal értesítse a rendőrséget.

Természetesen értesíteni fogja abban a szent pillanatban. De nem valószínű, hogy Archie felfedné magát, mielőtt megtámadja. Ezt azonban sohasem mondta el Wilbynek vagy Rubynak.

– Túl sok idő telt már el azóta – mondta Ruby megnyugtatón. – Archie régen lelépett, vagy bekvártélyozta magát egy nőhöz, aki elég ostoba volt bízni benne, vagy külföldre ment. A kórházban mesélte az egyik pilóta, hogy azok, akik bujkálni akarnak akár a rendőrség, akár saját múltjuk elől, belépnek a kereskedelmi flottához. Nem kell más hozzá, csak elég jó minőségű, hamis igazolvány. A hajón aztán könnyen eljutnak egy másik országba.

– Elképzelni sem tudom, melyik ország lenne most jó, hogy majd' mindenhol háború zajlik. De gondolom, egy Archie-hoz

hasonló alak csak a lehetőségek földjét látja egy háború sújtotta országban.

Colin és Brian robbant be a szobába, félbeszakítva a lányok beszélgetését. Szeplős arcukkal, égnek álló hajukkal és bársonyos barna szemükkel nagyon aranyosak voltak.

– Monopolyztok velünk? – kérdezte Brian. – Segítettünk Wilbynek teasüteményt csinálni, és most azt mondta, kifelé a konyhából, hogy legyen egy kis nyugalma.

A lányok nevettek. A két fiú tele volt energiával. Egy ilyen szürke, unalmas napon, amikor nem mehettek ki játszani, könnyen Wilby idegeire mentek.

– Szerintem játszhatunk – mondta Verity, eltéve a hímzést. – Később talán a táncot is gyakorolhatjuk kicsit.

– Remek! – tapsolt Colin. – Nemrég táncoltam a tanítónénivel, és azt mondta, ha így folytatom, lehetek olyan, mint Fred Astaire.

RUBY NEM SOKKAL kilenc előtt érkezett meg másnap a munkába. A vasárnapok mindig nyugodtabbak voltak a többi napnál, mert sokkal kevesebben voltak bent a személyzetből, és a lábadozó pilóták közül sokan odakint tornáztak, vagy elsétáltak a wellswoodi templomba.

Amikor a szállodát kórházzá alakították, még csak negyvennyolc ágyuk volt, de azóta ez a szám fokozatosan kétszáznegyvenkilencre emelkedett. Nem volt szükség nagy átalakításokra, hogy a szálloda működőképes kórházzá váljon. A második emeleten négy kórtermet műtőblokká alakítottak, de a nővérek rengeteget panaszkodtak, hogy sokfelé vannak szétszórva az egyágyas szobák. Az egyik legnagyobb előnye a valahai szállodának a számos sportlehetőség volt, köztük egy tornaterem és egy benti teniszpálya, s ezek mind felbecsülhetetlenek voltak a rehabilitáció szempontjából.

Ruby munkája aznap délelőtt nagyrészt abból állt, hogy lajstromba vegyen minden, az orvosoknak hagyott üzenetet,

felkutasson és iktasson minden, a betegekkel kapcsolatos levélváltást. Azoknak a kartonját is meg kellett írnia, akiket előző nap hoztak be, ami azt jelentette, hogy le kellett gépelnie mind a sérüléskor felvett, mind a kórházba való felvételkor diagnosztizált állapotot tartalmazó orvosi jelentéseket. A másnap vagy kedden távozó betegek zárójelentését is le kellett gépelnie.

Háromnegyed tizenegy körül járt, amikor a belső telefonon átszólt a kórház gazdasági felelőse, hogy menjen át a keleti szárnyba gyógyszert és felszerelést igényelni.

Már majdnem ott volt, amikor megállt az egyik ablaknál, és nézte, ahogy a polgárőrség egy csapata a Walls Hill irányába masírozik. Mosolyognia kellett, mert néhányuk nagyon öreg volt már, akik az első háborúban is harcoltak, és büszkén gondoltak arra, hogy ebben is valami hasznosat csinálnak.

Hirtelen, minden figyelmeztetés nélkül ellenséges gépek tűntek fel a tenger felőli sziklák felett, géppuskatűzzel árasztva el a kórház területét. A légvédelmi szirénák nem szólaltak meg.

Ruby döbbenten bukott le a földre, de ahogy a gépek elhúztak, újra felállt, és az ablakon kinézve örömmel látta, hogy a polgárőrcsapat beszaladt a fák közé, és nem maradt sebesült az úton. Nem tudta eldönteni, mit tegyen; fusson vissza a földszintre, és le az óvóhelyre, vagy menjen tovább a gazdasági irodájába. De mielőtt elhatározhatta volna magát, nagy robbanás hallatszott, az egész épület belerázkódott, és valami súlyos tárgy a földre döntötte.

Éles fájdalom hasított a hátába, és próbált segítségért kiáltani. Az utolsó gondolata Luke volt, mielőtt ráborult a sötétség, és az, hogy nem tud már tőle elbúcsúzni.

Wilby és Verity zöldséget pucolt az ebédhez, amikor meghallották a repülőgépek búgó hangját. Mivel a légoltalmi sziré-

na nem szólalt meg, azt hitték, angol gépek. Egészen addig, míg fel nem hangzott a gépfegyverek ropogása.

– Fiúk, a pincébe! – kiáltotta Wilby, és berohant a nappaliba, ahol a gyerekek játszottak.

Verity utánaszaladt, és a fiúk kezét megfogva futva indult le velük a pincébe.

– Jönnek a németek? – kérdezte Brian a félelemtől tágra nyílt szemmel.

– Nem ide jönnek, csak itt vannak a gépeik fölöttünk, de siessünk gyorsan lefelé! – sürgette a fiúkat Verity.

Miután Wilby is leért utánuk, mindnyájan figyelmesen füleltek.

– Olyan, mintha Torquay-hoz közel lőnének – mondta Wilby. – Nem itt, Babbacombe-ban.

Aztán hullani kezdtek a bombák, és Wilby elfehéredett a robbanásokat hallva.

A fiúk izgatottak voltak, nem ijedtek.

– Látni akarom, ahogy bombáznak – mondta Brian. – Kimehetünk megnézni?

– Te kis szörnyeteg – szólt rá Wilby, de inkább szeretetteljesen, mint bosszankodva. – Emberek sérülnek meg, talán meg is halnak. Nem olyan dolog az, amit látnod kellene.

Amikor a légiriadót lefújták, visszamentek a házba. Verity felment a hímzéséért. Amikor kipillantott az ablakon, látta a távolban kavargó fekete füstöt és felvert port Torquay irányában, de úgy vélte, nincs olyan távol.

Hirtelen eszébe jutott, hogy Ruby aznap nem akart munkába menni. Mivel Torquay és Babbacombe közt a kórház volt az egyetlen nagy épület, lehet, hogy találatot kapott.

– Jaj, ne! – akadt el a lélegzete, és mintha vasmarok szorította volna össze a szívét.

Lerohant. A fiúk közben visszatértek a nappaliba, és Verity elmondta Wilbynek, mitől fél.

– Csak nem fognak kórházat bombázni? – hitetlenkedett az asszony. – Hiszen nagy vöröskeresztet festettek a tetőre!

– És mióta törődnek a németek ilyen formaságokkal? – kérdezte Verity vállat vonva. – Oda kell mennem, hogy megbizonyosodhassak. Ha nem a kórház volt, rögtön visszajövök.

– Csak igyekezz, az ebéd fél kettőre kész.

Verity felugrott a biciklire, és elkerekezett. Mintha a félelmeit akarná igazolni, egy teherautó robogott el mellette, a platón egy mentőcsapat tagjaival. Mentőautók szirénáját is hallotta, de Torquay-ból jöttek, vele szemben.

Öt perc se kellett, hogy a kórházhoz érjen, és legnagyobb rémületére, a fekete füstoszlop a keleti szárny épületéből szállt fel. Túlságosan ismerős volt a torkot fojtogató szag, amelyhez Londonban hozzászokott, a téglapor, a vakolat és a lángok. Mire a biciklit a falhoz támasztotta, a Babbacombe Road megtelt mentőcsapatokkal, légoltalmi munkásokkal, rendőrökkel, tűzoltókkal és mentőkkel, de rengeteg helyi lakos is jött segíteni.

Verity a főbejárat felé igyekezett, de egy nagydarab légoltalmi tiszt nem engedte be. Verity elmondta neki, hogy Ruby a recepción dolgozott, és göndör vörös haja van, s hogy valószínűleg neki kellett először kiérnie.

– Nem láttam senkit, aki hasonlítana a leírásra – mondta a férfi. – De a betegek és a személyzet, akik nem sérültek meg, most jönnek kifelé.

Kezével az épületből kijövő emberek felé intett. Mind mintha sokkban lett volna, néhány asszony sírt.

– A barátnője biztosan köztük lesz. De ne aggódjon, ha nem látja, lehet, hogy a többi betegnek segít.

Azzal folytatta, hogy a bomba a keleti szárny déli részére hullott, a Tejbár közelében.

– Hála isten, hogy vasárnap van, és a bár zárva volt – vetett keresztet. – Délelőtt tizenegy körül általában tele van az ott tízóraizó betegekkel és személyzettel.

Verity várt, és figyelte az épületből áradó emberfolyamot, kerekesszékeket toló ápolónőket, és a kezeslábast vagy kötényt viselő takarító- vagy konyhai személyzet tagjait. Né-

hány férfi mankóval jött, mások felkötött karral vagy bekötött fejjel, legtöbbjüket ápolónő kísérte ki. A mentőcsapat emberei és a mentősök ki-be járkáltak, s hamarosan felbukkantak a sérültek. Az elsőkön csak könnyebb sérülések látszódtak, karcolások az arcon, vagy egy fájó kar, amelyet a másik kézzel tartottak. De aztán jöttek a súlyosabb esetek, akik gézlapokat tartottak a szemükön, vagy vérrel átitatott ingben, nadrágban voltak.

De Rubynak továbbra sem látta nyomát.

A mentősök a súlyosan sérülteket hordágyon hozták, de Veritynek nem kellett odamennie, hogy belenézzen az arcukba. Ruby vörös haja elég volt az azonosításhoz, még ekkora távolságból is.

Verity félelme egyre fokozódott. Szeretett volna berohanni az épületbe, és megkeresni a barátnőjét. De valahányszor előrelépett, a nagydarab férfi visszalökte.

– Marilyn! – kiáltott fel, meglátva Ruby egyik kolléganőjét, akivel baráti viszonyban volt. A nő egy mankós férfit támogatott. Többször is járt már náluk, és Verity tudta, hogy Rubyval együtt dolgozik. – Láttad Rubyt?

A férfit felszállították egy buszra, amelyik a betegek egy részét másik kórházba szállította, és Marilyn Verityhez ment.

– Már kint kellene lennie – mondta. – Úgy tudom, már csak azok vannak bent, akik a romok alatt rekedtek, és… – Hirtelen elhallgatott. Nyilvánvaló volt, hogy úgy akarta folytatni, „és a halottak". – Persze lehet, hogy a másik ajtón ment ki, hátul, és ott segít a betegeknek. Ott nézted már?

Verity megköszönte, és visszarohant az útra, aztán át az épület túloldalára, amely a tengerre nézett. A régi szálloda hatalmas területen feküdt, és most tömegek álltak a kertben a kerítés mellett, és a mentési munkálatokat figyelték.

Borzasztó volt a kár. A bombák a tetőt átszakítva a földszintig zuhantak, mindent megsemmisítve, ami az útjukba került. Ha Ruby itt volt, nem élhette túl.

Verity talált egy másik lányt, akit ismert kicsit, és őt is megkérdezte, látta-e Rubyt.

– Láttam a bombázás előtt. Elment mellettem, a másodikra tartott.

– Mikor volt ez? – kérdezte Verity még jobban elszoruló szívvel.

– Közvetlen azelőtt… – A lány elhallgatott, a szeme riadtan tágra nyílt. – Ó, istenem, ne haragudj, hogy milyen tapintatlan vagyok! – hadarta. – De biztos, hogy Ruby jól van. Beszélj azzal a nagy, fekete férfival, ő a mentőcsapat parancsnoka.

Így ment ez majdnem kerek egy óráig. Az egyik embertől a másikig küldték, és senki sem tudta megmondani, Ruby az épületben van-e még, vagy nincs.

Mostanra a halottak száma tízre emelkedett. Verity hallotta, hogy többen is vannak odabent, és biztosra vette, hogy a következő holttest, amelyet a hordágyon letakarva kihoznak, Rubyé lesz.

Verity elég jól ismerte a kórháznak azt a részét, amelyet bombatalálat ért, mivel Ruby többször elvitte már a Tejbárba, és a műtőket is megmutatta. Úgy döntött, bemegy, és maga keresi meg barátnőjét. A legrosszabb, ami történhet vele, hogy erővel kituszkolják az épületből. De mivel női és férfi önkéntesek is érkeztek a mentésben segíteni, nem látta be, miért ne lehetne ő az egyikük… bár a szoknya és pulóver fölé vett egyszerű kabátban nem igazán volt mentéshez öltözve.

Látva, hogy egy mentőcsapat befelé indul az épületbe, besorolt mögéjük, mintha ő is a csapat tagja volna.

A lépcső, amelyen felmentek, sértetlen volt, de a mellette lévő ablakok mind kiszakadtak, és törött üveg, vakolat- és téglladarabok hevertek szerteszét, ezért nagyon oda kellett figyelniük, merre mennek. A csapat vezetője megkérte őket, hogy maradjanak csendben, amikor felérnek a kórtermekhez vezető folyosóra, hogy meghallják, ha valaki segítségért kiált. Arra is figyelmeztette őket, vigyázzanak, hová lépnek, mert a bombák kilazíthatták a gerendákat. Ha olyan személyre találnak,

aki gerenda vagy lezuhant falrész fogságába esett, hívjanak segítséget, és meg se próbálják egymaguk, szakértő segítsége nélkül kiszabadítani.

Mivel az egyik lány azt mondta, hogy közvetlenül a bombázás előtt a másodikon látta Rubyt, amikor felértek a másodikra, Verity hagyta a csapatot továbbmenni, aztán a folyosón óvatosan afelé a pont felé indult, ahol a bombák utat törtek maguknak egészen a földszintig.

A tenger felől hideg szél fújt, megrebbentve a lazán lógó vakolatdarabokat, furcsa papírlapokat, még a szerteszét heverő apróbb ruhadarabokat is. Az egyik lépés után egy kék kórházi hálóing csapódott az arcának. Némi küzdelem árán megszabadult tőle.

– Ruby! – kiáltotta. – Ha hallasz, adj valami jelt, kiálts vagy dörömbölj!

Megállt, és hallgatózott. Csak a szél süvítését hallotta, a fapadló recsegését és üveg ropogását valahonnan lentről, de segélykiáltást nem.

Amikor alig egy méterre megközelítette a lyukat, megtorpant, mert hirtelen rádöbbent, milyen veszélyes. Messziről a padlódeszkák biztonságosnak tűntek, de közelről látta, hogy csak néhány szög tartja őket össze; rájuk lépni olyan volna, mintha pallón sétálna. Néhány kórterem fala még épen állt, néhol még ott voltak a betegek kampóra tűzött kórlapjai a valaha ott állt ágy felett. Lekukucskálva két emelettel lejjebb meglátott egy ágyat, amelynek a vasrészei megcsavarodtak, formátlanná torzultak, mintha egy óriás ököl sújtott volna le rá.

– Ruby! – kiáltott fel ismét. – Ruby, ha itt vagy, adj valami hangot!

Akkor hirtelen meghallott valamit, egy nagyon gyenge hangot, amely majdnem olyan volt, mint a macskanyávogás.

– Ruby, ha ez te vagy, próbáld hangosabban!

Újra hallotta a nyávogó hangot, és hirtelen ösztönösen érezte, hogy aki a hangot kiadja, annyira meg van rémülve, hogy

nem tud beszélni.

– Ez már jobb, és értem, hogy nagyon meg vagy ijedve, de továbbra is adj ki valami hangot, hogy kitalálhassam, hol vagy – mondta óvatosan előrearaszolva, szorosan a fal mellett maradva, mert valamiért azt hitte, ott biztonságosabb a padló.

Még egy lépést tett, és a padlódeszka megbillent a lába alatt, és bizonytalanul lefelé mutatott. Verity látta, ha nagyobbat lép, lebucskázott volna két emelettel lejjebb, a vaságy mellé.

De most már belátott az űrtől jobbra eső szobába, amelynek túlsó fala hiányzott.

– Ruby, vagy akárki van is ott! – kiáltott újra. – Itt állok egy hatalmas lyuk szélén. Próbálj mondani valamit, segíteni, hogy megtaláljalak. Nem mehetek tovább előre.

– Itt… a lyuk hátuljánál – mondta a halk, de ismerős hang. – Idedobott a robbanás… beszorultam egy gerenda alá.

– Ruby, hála istennek, hogy élsz! – sikoltott fel Verity. – Tarts ki, hozok segítséget. Súlyosan megsérültél?

Megint a nyávogó hang volt a válasz, és Verity rájött, hogy a barátnője minden erejét felemésztette, hogy megmondja, hol van. Biztosan súlyosan megsérült, különben elsütött volna egy viccet.

– Csak kicsit légy még bátor – biztatta. – Mindjárt visszajövök.

Verity óvatosan visszahátrált a lépcsőig, majd teljes sebességgel lerohant a földszintre, ki az épületből. Meglátta a nagy, fekete hajú férfit, akiről azt mondták, hogy a mentőcsapat parancsnoka, és egyenesen hozzá ment.

– A barátnőm, a recepciós bent rekedt a másodikon a bomba ütötte lyuk mellett. Súlyosan megsérült. Nem láttam, hol van, de azt mondta, a bomba a falhoz vetette, és beszorult egy gerenda alá. Mentse meg, kérem!

– Sokan bent rekedtek – mondta a férfi. – Kihozom a barátnőjét, amint tudom.

Verity megfogta a férfi kezeslábasának ujját.

– Nem hiszem, hogy sokáig tudja tartani magát. Nagyon bátor teremtés, de olyan borzasztó, nyávogó hangot ad ki, és tudom, hogy azért, mert nem mer kiabálni, mert fél, hogy minden összedől körülötte.

A férfi lenézett rá, és halványan elmosolyodott.

– Ügyesen érvel. Rendben, azt mondja, második emelet?

Két embert hívott maga mellé, és indult felfelé. Verity utánuk ment, de a férfi visszaparancsolta.

– Maradjon ott! – kiáltotta. – Hogy hívják a barátnőjét?

– Rubynak – kiáltott vissza Verity. – Vörös haja van.

Verity megkerülte az épületet a kert azon részéhez, ahonnan látható volt a bomba okozta kár. A földszinten még mindig füstölgő tégla-, vakolat- és törmelékhalom volt. Verity a nyakát nyújtogatva próbálta megnézni, látja-e Rubyt a másodikon, de nem látta. De észrevette a mentőcsapat parancsnokát, azon a helyen állt, ahol korábban Verity, és lentről úgy tűnt, utasításokat ad a társainak.

Aztán meglepetten látta, hogy a férfi beleugrik a semmibe. Egy pillanatra elakadt a lélegzete, mert azt hitte, lezuhant, de az hirtelen megállt a levegőben, a szélben lengedezve, és Verity rájött, hogy kötélhez van rögzítve, és Rubyt keresi.

Túl nagy zaj volt körülötte, így nem hallotta, mi folyik odafent, és a bizonytalanság rosszabb volt mindennél. Tudta, hogy keresnie kellene egy telefont, és felhívni Wilbyt, aki minden bizonnyal mostanra már magánkívül van, de képtelen volt rávenni magát, hogy elmozduljon onnan.

Látta, hogy a férfi rámutat valamire a lyukon túl, aztán mutogat valamit, mintha utasításokat adna a társainak.

Úgy tűnt, a mentés jó kezekben van.

Újabb két óra telt el, mire Rubyt végül kiszabadították. Addigra fél négy lett. Ruby volt az utolsó, akit a negyvenöt sérült közül kihoztak, és tizenkilenc halottjuk volt.

A sérült katonákat Melkshambe vitték, de Rubyt civil lévén a torquay-i közkórházba szállították, ahol a vizsgálatok után kiderült, hogy súlyosan sérült a háta, eltört az egyik keze és

lába, a testén lévő rengeteg, a röpködő üvegszilánkoktól és vakolatdaraboktól származó sérülésekről nem is beszélve.

Wilby átölelte Verityt, amikor a lány valamivel öt után hazaért.

– Hogy van Ruby? – kérdezte az aggodalomtól remegő hangon.

– Nagyon rosszul – sóhajtott Verity. – De él, és ezért hálásak lehetünk. Úgy tűnik, beékelődött egy gerenda és a fal közé. Ha az a gerenda elmozdul, Ruby menthetetlenül lezuhan a két emelet mélybe, a romokra, és helyben nyakát szegi. Ott akartam maradni vele a kórházban, de nem engedték.

Verity végül felhívta Wilbyt, amíg arra várt, hogy a barátnőjét lehozzák odafentről. Wilby elgyalogolt a kórházig Verity bicikliéjért, Verity pedig Rubyval ment a mentőben.

– Hol elájult, hol magához tért a mentőkocsiban – folytatta Verity. – Amikor magánál volt, azt mondta, attól fél, soha többé nem táncolhat Luke-kal. Én meg attól, hogy lábra sem áll.

– Azt mondták, hogy ez lehetséges? – kerekedett el Wilby szeme riadtan.

Verity bólintott, és sírva fakadt.

– Akkor vitték be a műtőbe, amikor eljöttem. Azt mondták, minden attól függ, mit találnak.

– Ne sírj, édesem! – Wilby magához ölelte, de ő is sírt. – Nem hiszem, hogy Isten olyan kegyetlen volna, hogy elveszi a lábát, amikor épp most boronálta össze álmai férfijával.

– Telefonálnunk kell Luke-nak – mondta Verity fojtott hangon, mert arcát Wilby mellkasához szorította.

Egy ideig egyikük sem szólalt meg. Csak álltak a konyhában, és egymást átölelve sírtak. Mindketten tudták, Ruby sohasem fogadná el, hogy egész életét tolószékben ülve töltse. Arra is volt esély, hogy elmarná maga mellől Luke-ot, mert nem hinné el, hogy a férfi nem kötelességtudatból marad mellette.

Képek egész sora futott át Verity fején, miközben Wilbyt ölelte. Az éhes, rongyos lány, akivel a hangáson találkozott, és aki annyival többet tudott az életről, mint ő. A szórakozást kedvelő, mindenkivel barátságos lány, aki teljesen lenyűgözte, amikor látogatóba jött hozzá és Wilbyhez. Arra az időszakra nem gondolt, amikor nem akart megbocsátani neki, hanem továbblépett arra, hogyan mentette meg Ruby az életét, elérve, hogy kivágják őt a Morrison-menedékből, és kórházba vigyék.

Aztán jött ez az utolsó két év együtt, amikor nevetéssel és szeretettel gyógyították egymást, és Ruby csak mostanában engedte meg magának, hogy a Luke-kal közös jövőjükről álmodozzon.

Nem lehet olyan gonosz a sors, hogy mindezt elvegye tőle!

Huszonnyolcadik fejezet

1943. február

– Csak még egy menetet – nógatta Wilby Rubyt. Az ebédlőben voltak, amelyet Ruby hálószobájává alakítottak, miután egy héttel karácsony előtt hazajött a kórházból. Nem tudták biztosan, fog-e valaha járni, holott Mr. Ernest Clitheroe, kiváló sebész és a gerincsérülések specialistája mindent elkövetett.

Ruby nem bénult meg; tudta mozgatni a lábát, amikor az ágyon feküdt. És mégis, amikor a kórházban megpróbált felállni, a lába felmondta a szolgálatot. Clitheroe értetlenül állt az eset előtt. Nem várta, hogy Ruby rögtön az első próbálkozásra gond nélkül járni fog – a lábizmai elsorvadtak a három hónapos kórházi tartózkodás alatt –, de bízott abban, hogy a tornagyakorlatok, amelyeket Rubyval végeztetett, megerősítették az izmokat.

Wilby ragaszkodott hozzá, hogy karácsonyra hazahozza Rubyt. Biztosan érezte, hogy a probléma a lány fejében létezik. Mialatt kórházban volt, nagyon elbizonytalanodott és letört, nem hitte el, hogy tud majd járni, és attól félt, hogy Luke valószínűleg nem tud egy tolószékhez kötött lányt szeretni.

Az sem segített, hogy Luke jelenleg valahol Cambridge mellett állomásozott, és csak egy harminchat órás eltávozást sikerült kieszközölnie, még december elején, hogy meglátogassa Rubyt. Túl messze volt, és túl nehéz az út ahhoz, hogy egy huszonnégy órás eltávozáson megpróbáljon eljönni. Ennek ellenére semmi nyoma sem volt, hogy el akarna fordulni Rubytól; majd' mindennap írt a lánynak, s mióta hazajött a kórházból, minden este telefonált, amikor nem volt szolgálatban.

Wilby és Verity nagyon vonzó hálószobát varázsoltak az ebédlőből, így Rubyt könnyen át lehetett gurítani a konyhába, vagy ki a házból, ha az idő jobbra fordul. Lent is volt mosdó.

De nem hagyták, hogy Ruby azt higgye, élete végéig tolószékben fog ülni, vagy besegítik az ágyba, ki a vécére. Wilby szerzett egy erős korlátot, és rávette Rubyt, hogy a párhuzamos rudak közt gyakorolja a járást.

Ezt csinálták aznap délelőtt is. Wilby leültette Rubyt az ágy szélére, aztán felállította elé a korlátot. A kezével fenntartva a súlyát Rubynak előre kellett lépkednie. Először csak egyetlen lépést sikerült tennie, amelyből azóta lassan három vagy négy lett, de ma délelőtt először eljutott a korlát végéig. Nem tudott megfordulni, hogy visszamenjen, ezért a kezét és karját használva vonszolta magát vissza az ágyhoz.

– Nem tudom megint megcsinálni – erősködött Ruby. – A lábam egyszerűen nem mozog, és a kezem meg a karom nagyon megfájdul, amikor a teljes súlyomat tartania kell. De holnap újra megpróbálom.

Wilby csalódott volt. Azt remélte, ha egyszer sikerül talpra állítania Rubyt, néhány napon belül járni is fog. De a lány előtt nem mutatta a csalódottságát.

– Nagyszerűen csináltad. Luke el lesz ragadtatva, amikor elmondod neki.

Ruby szája sarka legörbült.

– Nem volna jobb hagyni, hogy elmenjen? – sóhajtotta. – Annyira szeretem, de semmi hasznomat sem veszi sem ember, sem állat.

– Nagy ostobaság ilyesmit mondani – rótta meg gyengéden Wilby. – Luke szeret téged, és mindnyájan tudjuk, hogy hamarosan újra járni fogsz. Csak hinned kell benne. Most pedig besegítelek a tolószékbe, és csinálunk néhány lábemeléses gyakorlatot.

Miután Wilby végzett a segítséggel, a konyhába ment, Rubyt a tolószékben hagyva az ablaknál. A lány csak ült, és üres tekintettel bámult a semmibe.

Wilby komolyan aggódott érte. Brian és Colin iskolában volt, Verity dolgozott, de amikor otthon voltak, Ruby vidámabbnak, derűlátóbbnak tűnt. Wilby rájött, hogy az egész

csak színjáték volt, és nagyon félt, hogy Ruby olyan apátiába süllyed, amelyből talán sohasem lehet kimozdítani.

Az első néhány hét bizonytalan kimenetelű volt Ruby számára, és a fájdalomcsillapítók hatása alatt nagyon furcsa dolgokat mondott. A lényege az volt, hogy rossz vére van. Az apját nem ismeri, az anyja részeges prosti, aki saját magán kívül senkivel sem törődik.

Wilby megérezte, hogy Ruby fejében a kis hang azt hajtogatja, nincs joga egy boldog jövőre. Gyanította, hogy ez a kis hang mindig vele volt, de miután Ruby megmentette Verityt, annyira örültek, hogy ismét együtt lehetnek, hogy ez elnyomta a hangot. Ez a szörnyű baleset azonban visszahozta, és Ruby nyilvánvalóan büntetésként tekintett a járásképtelenségére, amiért azt merészelte hinni, hogy el tud szökni a sorsa elől.

Ez persze teljes ostobaság volt, de Wilby tudta, ha az embernek ilyen gondolatok járnak a fejében, nagyon nehéz azokat onnan kiverni. Arra gondolt, hogy Rubynak most arra van szüksége, hogy elterelјék a gondolatait valamivel… vagy valakivel, hogy ne csak magával és a szerencsétlen állapotával foglalkozzon.

De mivel?

Verity tűnt erre a legalkalmasabb személynek, de neki semmi megoldandó gondja nem akadt. Bevan is Cambridge-ben volt, és Verity mindig felderült, ha a férfi telefonált. Majdnem olyan gyakran írtak egymásnak, mint Luke és Ruby, és Verity várta már, hogy Bevan szabadságot kapjon, és meglátogassa. De nem volt szerelmes a férfiba, és ezen semmilyen tanács vagy segítség sem változtathatott.

Verity a munkáját is szerette. Elemében volt, amikor telefonoszlopokra mászhatott, nem bánta, milyen hideg vagy nedves az idő, és büszke volt arra, hogy a telefonvonalak működtek. Az utóbbi időben érdeklődni kezdett a rádiók iránt is, és beiratkozott egy esti tanfolyamra, hogy megtanulja, hogyan működnek, és hogyan javítsa meg őket. Azt mondta, ha

egyszer vége lesz a háborúnak, talán nyit egy elektromos termékeket árusító boltot, és mellette rádiókat fog javítani.

Wilby csak egyetlen dologra tudott gondolni, ami nem kerek Verity életében, a mostohaapján kívül, és az a barátja, Miller. Gyakran mesélt róla, mindig szeretettel, és abból, amit mesélt, egyáltalán nem volt jellemző a férfira, hogy másik lánynak kezdene udvarolni.

Ami a mostohaapját illeti, Wilbynek gyakran eszébe jutott, hogy sokkal több dolognak kell ott lennie, mint amennyit Verity hajlandó volt beismerni. Szörnyen elővigyázatos volt a férfiakkal, mintha valami igazán borzasztó történt volna vele a múltban. Persze ott volt az a sok verés, de Wilby nem hitte, hogy az lenne az igazi ok, úgy vélte, azért sokkal régebbre kell visszamenni, Verity gyerekkorába.

Miközben Wilby a tésztát keverte a pitéhez, úgy döntött, talán okos dolog volna beszélgetést kezdeményezni Rubyval Verityről. Bármi jobb volt annál, mint látni Ruby kifejezéstelen arcát, üres tekintetét, mintha semmi fény nem maradt volna az életében.

Archie Wood felkapta a piszkavasat, és vadul megpiszkálta a tüzet, hogy felmelegítse a jéghideg szobát. Egy lerobbant fogadóban szállt meg Ipswichben, és tudta, lassan ideje továbbállni, mert Pearl Marlowe, a tulajdonos egyre többet kérdezősködött.

Azon tűnődött, miért kell a nőknek a legapróbb részletekig mindent tudni egy férfiról, akivel egyszer együtt háltak, és azt állítják, szerelmesek belé. Amíg a nő csak az első emeleti hátsó szobát adta ki neki, derűs és szórakoztató volt, örült, ha megittak kettesben egy italt, amikor a férfi bement hozzá, reggelente felvitte neki a teát és pirítóst, és nem úgy tűnt, mintha bármit is tudni szeretne róla.

Már hónapok óta Stephen Lyle-ként élt; néha még azt is elfelejtette, mi is a valódi neve. Nála volt a férfi igazolványa, az

élelmiszerjegye, néhány régi fotó Stephen szüleiről, ami csak alátámasztotta új személyazonosságát. Még munkát is szerzett magának portásként az ipswichi Drury Hotelben. Legalábbis mindenkinek azt mondta, portás, mert előkelően hangzott… de valójában csak kisegítő volt a szállodában: ő nyitott ajtót, cipelte a bőröndöket, behordta a szenet, és minden egyebet elvégzett, amit egy nő nehéznek talált. Jó öltönyében és fényesre pucolt cipőjében azt a benyomást keltette, hogy noha a szálloda eléggé kopott, de színvonalas.

A bér borzasztó volt, de akadtak előnyök is: meleg étel mindennap, nyájas és csinos személyzet, és melegben volt. Ráadásul gyakran hallott olyasmit, ami érdekelte. A leghasznosabb információk közül az egyik egy ipswichi gazdag özvegyről szólt, aki körülbelül tizenhat kilométerre lakott, és sürgős operációra kórházba szállítottak. A két személy, akinek a beszélgetését kihallgatta, éppen azon aggódott, hogy a nő távollétében kirabolhatják a házat. Sohasem volt segítsége, és így senki sincs, aki beugrana, és rajta tartaná a fél szemét a dolgokon.

Másnap délelőtt kiment oda, erőlködés nélkül bejutott az oldalajtón, ami be sem volt zárva, és a nő szekrényében majdnem száz fontot talált készpénzben, és egy gyönyörű zafírgyűrűt a divatékszerek közt.

Sok minden volt még a házban, amit elvihetett volna, de nagyon erényesnek érezte magát, amiért nem kapzsi. Mellesleg az ezüsttől és ékszertől megszabadulni mindig kockázatos volt, mert akikkel üzletelt, akár be is köphették.

Ugyanezen az éjszakán bújt ágyba először Pearllel, a tulajdonosnővel is. Sikerült feketén szereznie egy üveg brandyt; ittak néhány pohárral együtt, és aztán az egyik dolog vezetett a másikhoz.

Akkor még azt hitte, Pearl is csak egy újabb, ostoba szőke; szórakoztató, szexi, kedves és mulatságos, de nem túl okos. Végül is, majdnem olyan volt, mint azok a tipikus, tengerparti képeslaplányok: szőkített haj, dús kebel és mélyen kivágott,

testhez tapadó ruha. Szerette a nő nagy, kék szemét és vérvörös száját. Ez a neki való nő, ez sohasem szólna vissza, és nincs önálló véleménye.

Karácsony előtt volt néhány munkája, ami szép pénzt hozott. Egy részét eljátszotta, de amikor nyerésben volt, vett Pearlnek egy rókaszőrme stólát. A nő örült neki, de mosolyogva megkérdezte, ha van pénze ilyen drága ajándékra, miért az ő szánalmas fogadójában lakik?

Azzal vágta ki magát, hogy mostanában lett esedékes néhány hosszú lejáratú részvényének a beváltása. Úgy tűnt, Pearl hisz neki, de hamarosan újra faggatózni kezdett. Néha szeretkezés után bombázta kérdésekkel. Van-e gyereke? A felesége halott? Ha igen, miben halt meg? És ez így folytatódott végeláthatatlanul, mintha a nő az egész életét fel akarná térképezni.

Archie eleinte azt hitte, puszta féltékenységről van szó, mert a nő érzi, milyen nagyszerű és kiváltságos élete volt. Pearl tizenhét évesen ment férjhez egy bárdolatlan halászhoz, felnevelt két fiút szinte a semmiből, csak azért, hogy belépjenek a tengerészethez, amint elég idősek lettek.

De ahogy jobban megismerte Pearlt, rájött, hogy tévedett, amikor azt hitte, ostoba, magányos özvegy, aki szeretetre és biztonságra vágyik, amelyet sohasem ismert. Néha ízelítőt kapott az asszony éles eszének felvillanásaiból. Talán még azt is megsejtette, hogy Archie-t körözik, esetleg ő maga kottyantott ki valamit italozás közben, és a nő ezt fel akarta használni ellene.

Pearl pénzt akart, ez nyilvánvaló volt, és azt hitte, Archienak van, csak nem osztja meg vele. Csak idő kérdése volt, mikor fedi fel a kártyáit, és ha Archie csalódást okoz neki, nem lehet tudni, mit tesz. Így Archie-nak nem maradt más választása, mint távozni. Ez nagy kár, mert szerette ezt a helyet, a szállodában betöltött állásáról nem is szólva.

Hallotta, hogy fordul a kulcs a zárban, és felsóhajtott, mert így várnia kell még egy napot, mire elmehet. Egy újabb nap,

amikor el kell mondani, mennyire szereti a nőt, és ha egyszer véget ér a háború, kikérheti az örökségét a szüleitől, és ők ketten új életet kezdhetnek.

– Miért üldögélsz a kandallónál, Stephen? – kérdezte a nő, amint belépett az ajtón. – Azt mondtad, lefested az ablakkereteket a hátsó szobában.

Archie ránézett. A nő éjkék kabátot viselt, és fekete svájcisapkája ferdén ült szőke fürtjein. Most is csinos volt, mint mindig; senki sem mondta volna meg róla, hogy már negyvenöt éves. Nyugodtan kiadhatta volna magát harmincnak.

– Nem éreztem jól magam. – Igazság szerint elfelejtette, de ezt nem akarta beismerni. – Attól féltem, a festékszagtól csak rosszabbul leszek. Különben is, délután négyre dolgozni megyek a Druryba.

– Érdekes, hogy mindig akkor tör rád a rosszullét, amikor megkérlek valamire – jegyezte meg csípősen a nő. – Lehet, hogy én is inkább a gyengélkedést választom ahelyett, hogy teát főznék, vagy kimosnám és kivasalnám az ingeidet.

– Ne beszélj velem ilyen hangon! – ugrott fel Archie, s csak úgy forrt benne a harag.

– Olyan hangon beszélek, amilyenen akarok – jelentette ki a nő, és kihívón hátravetette a fejét. – Ez az én házam, és te már így is sokkal több előjogot élvezel, mint a többi vendég.

– Azt, hogy veled hálok? Az előjog? Hallottam, hogy bármelyik vendéggel lefekszel, akiről azt hiszed, van egy kis pénze.

Abban a pillanatban, ahogy ezt Archie kimondta, meg is bánta, mert talán igaz, de nem bölcs dolog magára haragítania a nőt.

– Az az előjog, hogy nem mentem el a rendőrségre megkérdezni, nem vagy-e rajta a körözöttek listáján – vágott vissza a nő. Kék szemében gúny villant, és a gyorsaság, amellyel megfenyegette Archie-t, azt sugallta, hogy egy ideje már gondolkodik ezen.

– Ez nevetséges! – hangoskodott Archie. – Mintha kapnék állást egy szállodában, ha körözött volnék!

– Hamis igazolvánnyal kaphatsz. A rendőrséget túlságosan lefoglalják a feketézők, a dezertőrök és a helyi bűnözők, nincs idejük még a Londonból jött, elegáns öltöny mögé rejtőzők ellenőrzésére is.

Archie előreugrott, és torkon ragadta a nőt, hüvelykujját a légcsövére nyomva.

– Hogy merészelsz így beszélni velem? – dühöngött. – Csak olcsó kis kurva vagy, aki itt rekedt ebben a koszos kisvárosban, ahová még a fiaid sem jönnek vissza, hogy meglátogassanak.

A nő sípcsonton rúgta, ami fájt, de tovább szorította a nyakát, egyre erősebben, míg végül a nő szeme fennakadt, az arca ellilult, és vonagló teste elernyedt.

Archie akkor elengedte, hagyta, hogy a padlóra zuhanjon. A nő kabátja és ruhája felcsúszott, kivillant alóla a harisnyakötője.

Archie néhány pillanatig csak zihálva állt, és a nőt nézte, döbbenten, hogy ilyen gyorsan vége lett mindennek, s hogy ő elvesztette a fejét.

Nem igazán bűntudat volt, amit érzett. Örült, hogy a nő meghalt, mert így senkinek sem beszélhet többé. De jobban szerette volna a háztól távol megölni, vagy legalább úgy feltüntetni, mintha valami erre tévedő őrült tette volna.

Összeszedte magát, és becsukta a folyosóra nyíló ajtót. Nem hitte, hogy valamelyik vendég idefönt van, de bármikor jöhet valaki. Aztán a pincébe vezető ajtót kinyitva a vállára vette Pearl testét, és lecipelte a lépcsőn.

A nő a kertből származó almát és krumplit tárolta idelent, valamint gyümölcsbefőttet és lekvárt. A falakat polcok szegélyezték, rajtuk az élelmiszer egy helyen, a festékek a másikon, és a pince túlsó végében, a szabadba nyíló csapóajtó alatt a szén. Állt ott egy öreg babakocsi, ami nyilván a fiúké volt. Archie már megbánta, hogy azt vágta a nő fejéhez, hogy a fiai nem jönnek vissza. Erre igazán nem szolgált rá.

A nőt egy halom ócska zsákra fektette, és látta, hogy ismét kivan a harisnyakötője. Megfogta a nő telt, puha combját, és érezte, hogy merevedése támad. De elfojtotta, és a nő kabátját és szoknyáját lehúzta a térdéig, aztán felment a lépcsőn.

Kulcsra zárta a pinceajtót, és a kulcsot bedugta az egyik padlórésbe. Kis szerencsével napokba telhet, mire hiányolni kezdik a nőt, és még tovább, mire a keresését is megszervezik.

Az ujjlenyomatai mindenütt ott voltak. De értelmetlen volna azzal próbálkozni, hogy mindent tisztára töröl, mert kimaradhat egy-két hely. Csak abban reménykedhet, hogy a rendőrség nem kérdőjelezi meg, hogy a talált ujjlenyomatok Stephen Lyle-hoz tartoznak. Talán rájönnek, hogy azt hitték, meghalt a bombázás alatt, talán még Mildred Find meggyilkolásával is össze tudják kapcsolni. De ez épp elég munkát fog adni nekik, és most, hogy Londont ismét bombázzák, nem valószínű, hogy bármi olyan szálat találnak, ami Stephen Lyle-t Archie Woodhoz kötné.

Most pedig pakolnia és távoznia kell. Először Londonba. A vonaton lesz ideje kitervelni, hová menjen, és hogyan tegyen szert új személyazonosságra.

Huszonkilencedik fejezet

– Wilby, tényleg azt javaslod, hogy olvassunk bele Verity magánleveleibe? Szégyelld magad! – Ruby fölényeskedő hangon beszélt, de közben vigyorgott, mert Wilby olyan bűntudatos arcot vágott.

– Csak annyit mondanék a védelmemre, hogy ő maga mesélte, hogy semmi szentimentális téma nincs bennük. Csak furcsának tartom, hogy egy olyan nyugodt és kedves férfi, amilyennek Miller Verity leírásaiból tűnik, és akit Verity az ő kifejezésével élve „az igazinak" hitt, hirtelen azt írja, hogy talált magának valaki mást. Egyikünk sem ismeri, és csak arra támaszkodhatunk, amit Verity mesélt, de ha elolvassuk a leveleit, jobban megértjük, miféle ember is ő.

– Néhány részletet felolvasott nekem – mondta Ruby –, de valami izgalmasabbra számítottam. Kedves, költői levelek voltak, de hiányzott belőlük a szenvedély.

– Szóval szerinted Miller valaki más oldalán találta meg a szenvedélyt?

Ruby a homlokát ráncolva mérlegelte a kérdést.

– Lehetséges, de akkor a szakítólevélnek nem kellett volna céloznia rá? Úgy értem, nem valami olyasmit írt volna, hogy „azt hittem, te vagy az igazi, de most tényleg belépett az életembe az igazi, és megértettem, hogy csak jó barát voltál"? Ez így talán kicsit nyers, de érted a lényeget, ugye?

– Értem – bólintott Wilby. – De ne felejtsd el, nehéz ezt így kimondani, különösen, ha próbálsz gyengéden szakítani valakivel.

– Akkor lássunk neki! – Ruby hirtelen olyan élénknek tűnt, mint a bombázás előtti időkben. – Nem olvassuk el az összes levelet, csak véletlenszerűen néhányat, és összehasonlítjuk az utolsóval.

– Rendben, akkor hozom őket – mondta Wilby, és felállt. – Olyan izgalmas az egész, mint egy kalandfilm, nem? Verity nagyon haragudna, ha tudná.

Ruby Wilbyre nézett, és hirtelen elöntötte a szeretet az asszony iránt, aki annyi mindent tett érte. Tudta, hogy rendes körülmények közt Wilby sohasem olvasna bele más leveleibe, de megérezte, hogy ez legalább annyira csel, hogy őt bevonja valamibe, mint amennyire szeretné elrendezni Verity életét.

Fél órával később mindketten a hat levélből álló válogatást olvasták, aztán pedig a legutolsót.

– Igazad van, Wilby – jelentette ki Ruby. – A szakító levélnek más a hangszíne. Bocsánatkérőnek vagy akár szomorúnak kellene lennie, de inkább megbántottságot érzek benne. Ez a sor: *egy egészen más világba csöppentem itt, és rájöttem, hogy már nem az az ember vagyok, aki Londonban voltam.* Meg amikor arról a lányról beszél, akibe beleszeretett… azt írja róla: *csendes, csinos teremtés, aki úgy illik az erdők világába, mint egy nyúl vagy fácán.* Micsoda ütődött szöveg ez? Miféle férfi akar nyúlhoz vagy fácánhoz hasonló lányt magának?

Wilby nevetett. Ruby mindig is egyenesen kimondta, amit gondolt.

– Igen, egyáltalán nem úgy hangzik, mintha kívánná, márpedig biztos, hogy egy férfi csak olyanért dobna el egy Verityhez hasonló lányt, aki után forró vágyban izzik a teste.

– De, Wilby! – szólt tettetett döbbenettel Ruby. – Honnan tudsz te ilyesmiről?

– Voltak szép pillanataim. – Wilby karba fonta a kezét, és próbált szenvedélyesnek tűnni. – De ha Miller nem igazán szeretett bele abba a másikba, miért mondott le Verityről?

– Talán mert nem akarta, hogy bűntudata legyen, ha más nőkkel találkozik? – találgatott Ruby. – Vagy csak inába szállt a bátorsága, amikor rájött, hogy házasság lehet a vége? Esetleg így akarta megőrizni a látszatot, mert valaki mondott neki valamit Verityről?

– Ki mondhatott volna bármit is? Voltak barátai Londonban, akik talán figyelték Verityt?

Ruby a fejét rázta.

– Nem hiszem, hogy bárkit is ismert Londonban Verityn kívül.

– Mi motiválhatta azt, aki szét akarta őket választani? – kérdezte Wilby.

– Talán Veritynek volt olyan barátnője, aki féltékenykedett rá?

– Vagy egy férfi, aki magának akarta őt?

– Az egyetlen, akit Verity barátnőjeként említett, az a lány volt, aki nála lakott. Azt hiszem, Amynek hívták – mondta Ruby. – De csak az után ismerkedtek össze, hogy Miller Skóciába utazott.

– Talán ez az Amy szeretett volna táncolni, szórakozni járni, de Verity nem tartott vele Miller iránti hűségből? – találgatott Wilby. – Ez lehet ok arra, hogy el akarja választani őket egymástól.

– Abból, amit Verity mesélt Amyről, nem tartom a lányt ilyen fondorlatosnak. Különben is, egyszer csak fogta magát, és elment, feladta az állását is, és Veritynek egy szót sem szólt, nem mondta, miért. Ez azután történt, hogy Mr. Wood visszatért, és beköltözött Verityhez.

– Aha, Mr. Wood! – kiáltott fel Wilby. – Nem találod úgy, hogy mindig hozzá jutunk vissza?

Ruby vállat vont.

– Nem tudom, mi része lehetett volna abban, hogy Miller elhagyja Verity. Amennyire tudom, Mr. Wood sohasem találkozott Millerrel.

– Csak tegyük fel, hogy Mr. Wood megfenyegette Amyt, hogy megszabaduljon tőle, mert az irányítása alá akarta vonni Verityt. Nem akarta volna, hogy Miller is kikerüljön a képből, nehogy esetleg felbukkanjon, és az útjába álljon?

– De hogyan tehette volna? – kérdezte Ruby. – Nem lett volna értelme levélben megfenyegetni Millert, mert ő nem az a

fajta volt, aki az ilyesmit eltűri.

– Mi van, ha okos levelet írt, amiben valami nagyon csúnyát állított Verityről, és javasolta Millernek, hogy a látszat érdekében írja meg a szakítólevelet?

– Kicsit hihetetlennek tűnik – csóválta a fejét Ruby. – A Millerhez hasonló gyengéd lelkek törődnek a látszattal?

– Nos, az attól függ, mit írt az a patkány. Lehet, hogy azt mondta Millernek, hogy Verity gyereket vár egy másik férfitól. Vagy elkapott valami társasági betegséget.

– Társasági betegség, az meg mi? – nevetett Ruby. – Olyan, mint a „tea-parti-itisz"?

Wilbyből is kitört a nevetés.

– Nem, hanem egyike azoknak a szörnyű bajoknak, amit szex útján kapsz el, mint a katonák a bordélyokban.

– Ó, a szifiliszre meg társaira gondolsz?

– Igen, de ebbe ne mélyedjünk bele, olyan közönséges dolog.

Ruby mosolygott.

– Mi volna, ha mi magunk írnánk ennek a Millernek? Kicsit mesélnénk arról, mi mindenen ment keresztül Verity, és hogy azt gyanítjuk, Archie Wood beleköpött a levesükbe. Ha Miller tényleg meg akart szabadulni Veritytől, nem fog törődni a levelünkkel. De ha nem, ha még mindig sóvárog utána, lehet, hogy válaszol. Egy próbát megér!

Wilby Ruby kipirult arcára nézett, és az új csillogásra a tekintetében, és úgy érezte, bármi megéri, amitől így felélénkül. Talán nem lesz belőle semmi. Lehet, hogy Miller boldog a felföldi nyulacskájával. Verity valószínűleg haragudni fog, amiért beleavatkoztak a dolgába… és valószínűleg Bevan is megsértődik, amiért senki sem számolt az ő érzéseivel. De ahogy Ruby mondta, egy próbát megér.

Archie a Londonba tartó vonaton úgy döntött, David Close-nak fogja hívni magát. A név csak úgy eszébe jutott, de tetszett neki. Egy ideig töprengett azon, hogyan tehetne szert

megfelelő okmányokra. Bűncselekménynek számított, ha az embernél nem volt személyi igazolvány, s noha a rendőrök még egyszer sem kérték el az iratait, előbb-utóbb arra is sor kerül. Ráadásul élelmiszerjegyre is szüksége volt.

Egyrészt, most, hogy a Luftwaffe ismét bombázza Londont éjszakánként, valószínűleg megússza igazoltatás nélkül, sőt észrevétlen maradhat, másrészt viszont van egy ismerőse Bermondsey-ben, akitől hamis iratokat szerezhet. De nem akart Londonban maradni. A rendőrök itt okosabbak voltak, az emberek természetüknél fogva gyanakvóbbak, s ha meg kell húznia magát egy óvóhelyen, nem kerülheti el a kérdezősködést.

De hova máshová mehetne?

Észak- és Közép-Anglia, valamint Wales szóba sem jöhetett. Az ottaniak figyelmét mindig felkeltette, ha valaki nem az ő akcentusukat beszélte. Bristol egy jó lehetőség, nagy és kellemes város. Vannak dokkjai, az emberek jönnek-mennek, ami jó. Oda fog menni, csak előbb felkeresi az emberét Bermondsey-ben az igazolványok miatt.

Ruby nem kapkodta el a levélírást, mert azt szerette volna, ha pontosan eltalálja a hangnemet. Azt is világossá akarta tenni, hogy Verity semmit sem tud az érdeklődéséről, mert elfogadta, hogy a férfinak új barátnője van. Úgy érezte, azt is el kell mondania, mennyit szenvedett Verity a mostohaapjától, s hogy a gyanúja szerint Archie intézte úgy, hogy Miller szakítson Verityvel, mert így könnyebben a hatalmában tarthatta a lányt.

Nem tért ki arra, hogy milyen testi és szellemi bántalmazásban volt része Veritynek, csak annyit írt, hogy Wilbyvel Babbacombe-ba hozták Verityt, miután kiengedték a kórházból, és a többit a férfi képzeletére bízta. De azt elmondta, hogy Verity most a postának dolgozik Torquay-ban és környékén.

Ruby azzal fejezte be a levelet, hogy bocsánatot kér, ha félreértett valamit, és Miller valóban véget akart vetni a Verityvel

való kapcsolatának, és minden jót kíván neki a jövőben.

– Nagyon jó – mondta Wilby, miután elolvasta és borítékba tette. – Máris kiugrom, és feladom, aztán nem maradt más hátra, mint várni.

David Close névre és Dél-Kelet London, Catford, Culverley Road 14. címre szóló új igazolványával Archie megérkezett Bristolba. Foglalkozásként ellenőrt jegyeztetett be, és ötvenöt évesnek adta ki magát, három évvel idősebbnek, mint valójában volt.

Huszonöt fontot kellett érte fizetnie, amitől kicsit pénzzavarba került, de úgy vélte, ezen könnyen segíthet. Úgy rémlett neki, hogy legutóbbi bristoli tartózkodása során látott néhány igazán szép házat a Clifton Down túloldalán, és biztosra vette, hogy néhány tulajdonos máshol húzta meg magát a háború idejére.

Jeges hideg fogadta, ahogy kilépett a Temple Meads állomás épületéből. Azt tervezte, hogy buszra száll, és bejelentkezik a számos cliftoni panzió egyikébe, de a hideg szoba és a gondolat, hogy még vacsoráért is ki kell mennie, ha enni akar, eltérítette eredeti szándékától. Leintett egy taxit, és a Grand Hotelbe vitette magát.

Csak egyszer volt itt, még jóval Verity születése előtt, és tetszett neki az elegáns, csupa plüss kényelem, ezért megfogadta, hogy egyszer visszatér ide.

Döbbenetes volt látni, mennyire megszenvedte Bristol a bombázásokat, különösen a régi városrész, a Wine és a High Street. Ahol valaha szép épületek álltak, most gyakran csak bombatölcsérek tátongtak. Londonban élve az emberek hajlamosak voltak azt hinni, csak őket érinti a háború. Viszont Archie örömmel látta, hogy a St. Mary Redcliffe-templom sértetlen. Holnap sétál egyet, és megnézi, mennyire érintette a háború a város többi részét.

Mennyi időt szándékozik nálunk tölteni, uram? – kérdezte a Broad Street-i Grand Hotel recepciós pultja mögött álló férfi, aki legalább hatvannak nézett ki, és annyira petyhüdt volt a bőre a szeme körül, hogy kész csoda, hogy még látott, és olyan sovány volt, hogy zörögtek a csontjai.

– Nem tudom biztosan, attól függ, hogyan alakulnak a dolgaim – felelte Archie. – De azt hiszem, legalább négy napot.

Átadta az igazolványát, aláírta a vendégkönyvet, és a recepciós átnyújtotta a szobakulcsot.

– Kellemes időtöltést kívánok, Mr. Close, a 212-es szoba az öné a másodikon. Néhány perc múlva felviszik a csomagjait.

– Arra semmi szükség – mondta Archie, felemelve a bőröndjét. – Felviszem magam.

A szoba kissé megviseltnek tűnt, de így volt ez mindenhol a háború kezdete óta. De meleg volt, az ágy puha, a súlyos függönyöket behúzták, és saját mosdója volt. Pearl háza hideg volt, gyakran rendetlen és koszos, és sohasem volt elég meleg víz. Archie gyakran álmodozott arról, hogy egyszer egy igazi forró fürdőt vesz, mélyen a habokba merülve. A háború miatt megszabott ötcentis vízben fürödni nem jelentett többé örömet, csak a szükségletek kielégítését.

Miközben kipakolta a ruháit, azon tűnődött, mennyi időbe kerül, amíg Pearl holttestét megtalálják. Valahogy meg kell változtatnia a külsejét, mert a képe – vagy legalábbis Stephen Lyle képe – ott lesz minden újságban.

Végigdőlt az ágyon, és hirtelen rátört a fáradtság. Bármilyen kellemes volt is ebben a szobában pihenni, tudta, hogy néhány napnál tovább nem maradhat. De úgysem állt szándékában fizetni a szobáért. Csak összepakol néhány holmit egy bevásárlószatyorba, és a bőröndjét meg némi ruháját hátrahagyva távozik, hadd higgye a személyzet, hogy még visszajön.

De a külsejét nem lesz könnyű megváltoztatni. Bajszot és szakállat növeszteni sokáig tart, s mivel mindig puhakalapot hordott, a haját sem volt értelme befesteni. Talán feltehetne

egy szemkötőt. Az emberek azt mindig észreveszik, és másra nem is figyelnek.

Hirtelen haragra gerjedt a helyzete miatt, és ettől ismét Verityt kezdte okolni.

Miért kellett hazudnia, amikor a barátnőjével találkozott? – gondolta keserűen. *Addig minden rendben ment, erre ő tönkretette.*

Lement a bárba, felült egy székre, és nagyon berúgott, mert aznap még semmit sem evett. Senkivel sem beszélt, még a pincérnővel sem, csak itta az egyik brandyt a másik után. Nem értette, miért kellett Veritynek hirtelen eszébe jutnia és mindent elrontani, amikor remek hangulatban érkezett meg a szállodába, tetszett a szobája, és kellemes vacsorának nézett elébe.

– Azt hiszem, elég volt mára, uram – mondta a pincérnő, amikor újabb adag brandyt kért. – Jobb volna, ha felmenne a szobájába, és lepihenne.

A nő harminc körüli lehetett, sötét haja egyenes, a szemén vastagkeretes szemüveg, és melle semmi. Archie már épp mondani akarta, hogy ugyancsak kétségbeesett helyzetben lehet a szálloda, ha ilyen csúnya nőt alkalmaztak, mint ő, de szerencsére idejében észbe kapott. Kidobják a szállodából, és talán még rendőrt is hívnak, ha nincs elég pénze, hogy kifizesse a számlát.

– Elnézést kérek, rossz hírt kaptam ma – mondta megbicsakló nyelvvel. – Gondolom, ez nem mentség, de fogadja bocsánatkérésemet.

ARCHIE MÁSNAP HASOGATÓ fejfájással és idegesen ébredt. Már megbánta, hogy egy hirtelen ötletre hallgatva a Grand Hotelben vett ki szobát. A jó hírű szállodák személyzetét kiképzik arra, hogy jó megfigyelők legyenek. Ismert olyan portást, aki ránézésre kitalálta a vendégek kívánságait, legyen hölgytársaságról szó, kártyapartiról vagy színházjegyről.

Arra gondolt, most kellene távoznia, mielőtt valaki gyanakodni kezd rá, vagy jól az emlékezetébe vési az arcát.

Az ablakon kinézve látta, hogy havazik. Ettől még idegesebb lett.

Felkelt, de nem borotválkozott, felöltözött, két pulóvert véve fel, hosszú alsónadrágot, és dupla zoknit, hogy melegen tartsa. Kivett néhány barna csomagolópapírt meg egy guriga zsineget a bőröndjéből, és nekilátott összeállítani a csomagot. Nem sok mindent tehetett bele, csak egy váltócipőt, két inget, alsóneműt. Tekintete a szekrényben lógó tweedzakóra és szövetnadrágra esett, és egy pillanatra fontolóra vette, hogy mégis mindent a bőröndbe pakol. De tudta, óriási a lebukás kockázata, ha bőrönddel a kezében hagyja el a szállodát. Bármennyire fájt is a szíve itt hagyni a holmija nagy részét, meg kellett tennie.

A zsineggel szorosan összekötötte a csomagot. Sokszor élt már ezzel a trükkel, még a legélesebb szemű portás sem gondolta volna, hogy a hóna alatt barna papírba burkolt csomaggal távozó vendég örökre és fizetés nélkül meglép.

Az iratait és a fogkeféjét az aktatáskába tette, a kabátja zsebébe elemlámpát és bicskát csúsztatott. A borotválkozókészletét a mosdón hagyta, az előző nap viselt inget az egyik széktámlára vetve, így senki sem hihette, hogy végleg elment.

Nem volt könnyű felgyalogolni a meredek hegyoldalon, de olybá tűnt, mintha minden buszjárat leállt volna. Archie örömmel gondolt arra, hogy a hideg időnek is megvan az előnye: a lakatlan házak kéményéből nem szállt fel füst.

Bement egy drogériába, vett szemkötőt és ragtapaszt. Nem a legjobb álca, de remélte, hogy aki emlékezni fog rá, csak annyit tud majd mondani, hogy úgy festett, mint aki komoly balesetet szenvedett.

Amikor legutóbb Bristolban járt, és a központból felment a Downsra, csak egy könnyű sétának tűnt, igaz, akkor nyár volt. Most végtelennek tűnt az út, az arcát csípték a jeges hópelyhek, a cipője beázott, néha meg kellett állnia, hogy lesöpörje a

kalapjáról a havat, és szorosabbra fogja a csomagot a hóna alatt.

A Whiteladies Road végén betért egy kávézóba egy forró italra és valami reggelire, mert tudta, hogy a Downs túloldalán, a szép házak közt nincsenek boltok. A tükörtojás, a pirítós és a nagyon kicsi adag babkonzerv fél fogára sem volt elég, de legalább a tea átmelegítette.

Valaki az asztalon hagyott egy újságot, és Archie elolvasta, hogy a német Paulus tábornok hogyan adta meg magát Sztálingrádnál. Jó hír volt, hogy a németeket le lehet győzni, de ironikus volt, hogy ez inkább a rendkívüli hidegnek volt köszönhető, nem a kiváló hadseregnek. Az ablakon kipillantva a kavargó hóesésbe Archie majdnem együtt tudott érezni a németekkel. De a pult mögött álló, fiatal, szőke lány Verityre emlékeztette, és hirtelen haraggal gondolt arra, hogy ő hozta rá a balszerencsét. Nincs otthona, minden vagyona itt van ebben a barna papírba burkolt csomagban, és a rendőrség is a nyomában van.

De megfizettet még vele ezért! Neki már úgyis mindegy. Nem számít, hogy bárányt vagy birkát lopott-e, így is, úgy is felakasztják.

Harmincadik fejezet

– Pszt! Levél jött!

Ruby épp a korlátnál akart gyakorolni, amikor Wilby rápisszegett a folyosóról.

– Neki vagy nekem címezve? – kérdezte suttogva, mert kitalálta, hogy Verity a konyhában van, és meghallhatja.

– Neked, de egyelőre eldugtam.

Ruby rájött, hogy Wilby azért járt el ilyen óvatosan, mert Verity felismerheti Miller kézírását, és ha a levél nem azt tartalmazza, amit reméltek, csak feleslegesen felizgatná magát.

– Rendben, később – súgta vissza. – Akkor most megyek hat lépést, megfordulok, és megint hat lépés – tette hozzá fennhangon.

– Bravó! – mondta Wilby. – Akarod, hogy itt maradjak, és éljenezzek?

– Inkább ne – tiltakozott Ruby. – Csak zavarnál.

Wilby visszament a konyhába néhány számlával a kezében.

– Miről sugdolóztatok? – nézett fel Verity a reggelijéből.

– Csak ugrattam, mert mindig azt állítja, hogy kiabálok vele, amiért nem gyakorol eleget, ezért most suttogtam.

– Úgy tűnik, kicsit összeszedte magát – jegyezte meg Verity. – Talán a tavaszias idő segített.

Februárban és március elején is nagyon rossz volt az idő, még havazott is, pedig az a déli parton nem volt jellemző. De az utóbbi néhány napban kiderült az idő, mire a sáfrányok kinyíltak a kertben, sőt néhány nárcisz is a kelyhét bontogatta.

– Igen, én is úgy látom, hogy élénkebb – helyeselt Wilby. – A napsütéstől mindnyájan jobban érezzük magunkat.

– Indulnom kell a munkába – állt fel Verity az asztaltól. – Menjek fel előbb, és keltsem fel a fiúkat?

– Ne törődj most azzal, úgyis fel kell mennem, és ha nem állok fölöttük, elfelejtenek megmosakodni.

Verity mosolygott. A fiúkat rávenni a mosakodásra és a fogmosásra állandó küzdelmet jelentett.

– Lent, Plymouthban dolgozom ma, szóval lehet, hogy későn jövök.

Wilby az ajtóig kísérte, és nézte, ahogy a biciklivel kifordul a kertből, és nekivág az országútnak, csak annyi időre fordulva vissza, hogy búcsút intsen. Nagyon csinos volt; szőke haját befonta, és a fonatokat koronaszerűen feltűzte. A nyaka köré kötött élénk rózsaszín kendővel még a kopott, öreg kabát is jobban mutatott.

Wilby rohant vissza a házba, kikapta a levelet az újságok alól, ahová dugta őket, és már fordult is vissza az ebédlőbe Rubyhoz.

Ruby diadalmas mosollyal állt az ágynál.

– Mindkét irányban végigmentem – újságolta –, kétszer is. Most azon gondolkodom, meg tudnám-e harmadszor is csinálni.

– Ez csodálatos, de nem szabad kifárasztanod magad – intette Wilby, és átadta neki a levelet. – Most pedig ülj le, és olvasd ezt fel nekem!

Ruby óvatosan leereszkedett egy karosszékbe.

– Remélem, felkészültél a csalódásra is – figyelmeztette a borítékkal játszva. – Azt hiszem, ha jó hír volna, postafordultával válaszol. Már majdnem négy hete, hogy írtam neki.

– Az igaz, de olyan jó modorú, hogy mindenképpen válaszolt volna.

Ruby mosolygott. Wilby nagy súlyt fektetett a jó modorra.

Felbontotta a borítékot. Csak egyetlen lap volt benne, Ruby kihúzta, és olvasni kezdte.

Kedves Miss Taylor!
Nagyon meglepődtem, amikor megkaptam a levelét, igazából annyira, hogy néhány napig másra sem tudtam gondolni, rész-

ben ezért is késlekedtem a válasszal, részben pedig azért, mert nagyon sok munkánk van az erdészetben a fakivágással.

Verity nagyon sokat mesélt magáról, és tudom, mennyire elszomorította, hogy maga elidegenedett tőle. Ezért igazán örülök, hogy ismét barátnők, de döbbenten olvastam, hogyan és miért történt meg a kibékülés.

Azt sem tudom, hogy mondjam el, mennyire elszörnyedtem, amikor megtudtam, hogyan bánt Verityvel a mostohaapja. Arról tudtam, hogy gazember, hiszen végül is otthagyta Verityt és az édesanyját a legnagyobb bajban, de azt hittem, ő Verity édesapja. Talán tévedtem ez ügyben?

De visszatérve a tárgyra, igen, a feltételezése/gyanúja igaz. Mr. Wood írt nekem, azt állította, hogy Verity megismerkedett egy másik férfival, és tényleg gyereket vár tőle, és azt tervezik, hogy amint lehet, összeházasodnak. Bármit is hallottam róla korábban Veritytől, a levél alapján igazi, gondoskodó édesapának tűnt, aki igyekszik úgy megoldani a kínos helyzetet, hogy senki se sérüljön jobban.

Egyetlen pillanatig sem jutott eszembe, hogy hazudhat, és a kérése, hogy gyengéden szakítsak Verityvel, is gondoskodásról árulkodott. Mr. Wood azt írta, Verity betegre aggódja magát amiatt, hogyan mondja el nekem az igazságot, ami szerinte össze fog törni. Természetesen így is történt. Mégis, mindannyian tudjuk, hogy ez a háború miféle problémák elé állított mindenkit. Hogyan is ítélhettem volna el Verityt, amiért nem várt rám, amikor sohasem vallottam be neki, hogy szeretem?

Szóval, végül írtam neki, ahogy a mostohaapja kérte, még úgy is, hogy fájt azt írnom, hogy találkoztam egy másik lánnyal. Verity volt, és most is ő az egyetlen lány számomra…

Wilby gyors, hangos lélegzetvételére Ruby abbahagyta az olvasást, és felnézett. Az idős asszony arcán könnyek patakzottak.

– Ne sírj, Wilby – kérte. – Mostantól minden rendben lesz.

– Gondolod? – kérdezte Wilby. – Az a vadállat annyi fájdalomért és megaláztatásért felelős! Lehet, hogy kívülről úgy tűnik, Verityvel minden rendben, de nagyon korán megtanulta leplezni az érzéseit.

– Talán így van, de én teljesen megbízom az öngyógyító képességében – mondta meggyőződéssel Ruby. – Most pedig befejezhetem ezt a levelet?

– Igen, folytasd csak – szipogta Wilby, és a kötényével megtörölte a szemét.

Ruby tovább olvasott.

Akkor most mit tegyek? A szívem azt súgja, üljek fel az első vonatra, de mi van, ha tévedett, Miss Taylor, és Verity irántam táplált érzései kihűltek? Csak még kínosabb helyzetbe hoznám, nem igaz? Tudom, ha igazi férfi volnék, egyenesen hozzá fordultam volna, amikor megkaptam Mr. Wood levelét, hogy szakítsak vele, felkészülve arra, hogy megküzdjek érte, ha kell.

De egyébként is szükségem van néhány napra, hogy itt elrendezzem a dolgokat. Ahogy a levelem elején említettem is, jelenleg fákat döntünk ki, és szükség van rám itt. Szóval, ha nem gond, egyelőre semmit se mondjon Veritynek, kérem. Feltételezem, az lenne az értelmes megoldás, ha írnék neki, és rábíznám a döntést, akar-e még látni. De legutóbb az értelmes megoldást választottam, és lám, hová jutottunk.

Szóval, ha úgy döntök, hogy megyek, telefonálok vagy táviratozom, mielőtt vonatra szállok. Nem tudom eléggé megköszönni, hogy beleavatkozott a dolgunkba. És ha minden jól megy, hamarosan találkozom magával és Wilbyvel.

Reményteljes üdvözlettel:

Miller

– Kedves, értelmes fiúnak tűnik – szipogta Wilby, még mindig a szemét törölgetve. – De Bevan feldúlt lesz.

– Minden rendben lesz vele – vélte Ruby. – Szerintem mindig is tudta, hogy Verity csak a barátja lehet. Most mit csináljunk? Gyötrelmes lesz a várakozás, amíg Miller fel nem bukkan.

– Te addig gyakorolhatod a járást – mosolygott Wilby. – Ha Verityt felhőtlen szerelmesként és téged újra járni látlak, igazán boldognak mondhatom magam.

Mialatt Wilby és Ruby a boldogságról beszélt, Archie-ban forrt a düh, mert hideg van, éhes, nincs pénze, és a rendőrség is körözi. Bristolba érve elhagyta a szerencséje. Úgy tűnt, senki sem költözött el a városból valami biztonságosabb helyre.

Bejárta a bristoli Downson túli területet, a gazdag, családi házas övezet minden egyes széles sugárútját, de láthatóan mindenhol otthon voltak. Néhány házat, úgy tűnt, a kormány a háborús munkában részt vevő civileknek foglal le, mert ahogy megfigyelte, a kisegítő személyzet hajnalban jött, és alkonyatkor távozott. Ha nem lett volna elsötétítés, biztosra vette, hogy látná az embereket is, amint a nappaliban táncolnak, a kandallónál a hátsójukat melengetik, vagy a hangulatos könyvtárukban üldögélnek.

Talált egy félig elhagyott házat, amelynek bedeszkázták az ablakait, de éjszakára kénytelen volt a kertészkunyhóban meghúzni magát, mert nem voltak megfelelő szerszámai, hogy a deszkákat lefeszegesse, és bejusson. Olyan hideg volt aznap éjszaka, hogy azt hitte, halálra fagy. Másnap sikerült bejutnia a házba, de nem várt rá semmi kellemes meglepetés. Az ágyba több száz egér fészkelte be magát, és épp csak megérintette a matracot, amely nedves és büdös volt az ürüléküktől, máris tucatjával szaladtak elő. Tüzet nem gyújthatott, mert a füst elárulta volna, s noha egy bádogládában talált néhány régi takarót, amelyhez az egerek nem fértek hozzá, az sem vidította fel, mert olyan éhes volt, hogy nem tudott aludni.

Mivel csak egy használható öltönye volt, és nem tudott hol fürödni, vagy az ingeit és az alsóneműjét kimosni, tudta, hogy

elhanyagolt külseje miatt hamarosan gyanakvó tekintettel fogják méregetni. Minden délelőtt elzarándokolt a könyvtár olvasótermébe, hogy felmelegedjen, és eddig még nem találkozott Pearl meggyilkolásának hírével az országos napilapokban.

De tudta, hogy ettől még nem nyugodhat meg, ez még nem azt jelenti, hogy nem találták meg a holttestét. Mivel szűkében voltak a papírnak, a lapok a szenzációs hírekre koncentráltak, s miközben a brit nyolcadik hadtest elfoglalta Tripolit, és a királyi légierő nappal bombázta Berlint, nem bírt hírértékkel, hogy egy ipswichi pincében női holttestre bukkantak.

De ettől még akár minden angol rendőrőrsöt értesíthettek Stephen Lyle-ról; talán már azt is tudják, hogy ez csak álca volt, és a valódi neve Archie Wood. Ráadásul szinte biztos, hogy a Grand Hotel igazgatója értesítette a rendőrséget, hogy egy David Close nevű vendégük nyom és a számla kifizetése nélkül eltűnt. A rendőrség nyilván kért személyleírást, és lehetséges, sőt valószínű, hogy a kézre kerítésére indított hajsza most Bristolra összpontosul. Hiába van rajta szemkötő és növesztett bajszot-szakállat, tudta, egy éles szemű nyomozó átlát az álcán.

Pénz híján nemcsak éhes és koszos volt, de vonatra sem szállhatott, hogy másik városba utazzon. Úgy elkeseredett, hogy fényes nappal ellopta egy nő pénztárcáját. A nő a vásárolt holmi tetejére rakta, és ő kikapta a bevásárlószatyorból, még csak körül sem nézett, hogy látja-e valaki.

Majdnem három fontot talált benne, ami arra volt elég, hogy néhány napig ne éhezzen, de ahhoz már kevés, hogy kivegyen egy szobát valami olcsó fogadóban, megtisztálkodjon, és vonatjegyet vegyen.

Verityt okolta jelenlegi helyzetéért. Ha a lány alattomos módon nem megy el azzal a barátnőjével, akkor ő nem veri meg, s még mindig a Weardale Roadon lennének, és jól élnének. Miért nem fogta fel, hogy tartozik neki, mert felnevelte és magániskolába küldte? Remek csapatot alkothatnának

együtt, ha a lány nem jött volna mindig azzal a finomkodó érzelgősségével, hogy nem helyes kirabolni mások otthonát.

Cynthiát is hibáztatta. Megmondta neki, amikor a nő elárulta, hogy terhes, hogy ő sohasem akart gyereket, s hogy még csak nem is szereti őket. De a nő belekényszerítette a házasságba, és alighogy egybekeltek, kiderült, hogy nem is az övé a gyerek.

Így visszatekintve nem is értette, hogyan kezdhetett viszonyt vele. A nagy háborúban annyi fiatalember életét vesztette, és egy magas, jóképű, jó családból származó férfi, mint ő, gazdag és előkelő hölgyet is kaphatott volna magának. De Cynthia csinos és vonzó volt, és Archie szerette a temperamentumát, meg azt, hogy felfelé törekedett. De talán az vonzotta leginkább hozzá, hogy a szeme sem rebbent, amikor megtudta, hogy Archie-t kirakták a hadseregből, mert azzal gyanúsították, hogy meglopta egy tiszttársát.

Archie természetesen megesküdött rá, hogy az egészet megrendezték, és azért is nem került hadbíróság elé az ügy, mert nem volt ellene bizonyíték. Ám az igazság az, hogy többször is lopott, s noha bizonyítani nem tudták, mert sohasem kapták rajta, ő volt az egyetlen, akinek lehetősége volt elkövetni a lopást. Így aztán elbocsátották, és a tiszttársai alaposan helybenhagyták. Ha tárgyalásra került volna a sor, börtönben végzi. De akkor lett vége a háborúnak, s valószínűleg senkinek sem volt gyomra olyasmihez, ami beszennyezi az ezred nevét.

Mint kiderült, Cynthia valójában nem hitte el, hogy ártatlan, de neki is volt néhány piszkos ügye, és talán ahhoz is túl ostoba volt, hogy felfogja, mekkora szégyen az elbocsátás valójában.

De az első években jó csapatot alkottak. Három évig egy szállodát vezettek St. John's Woodban a tulajdonos megbízásából, aki Dél-Afrikában tartózkodott. Szép kis haszonra tettek szert abból, hogy nem vallották be a bevételek felét, és lefaragtak a vendégek reggelijének árából, a személyzet fizetéséből és a felújítási költségekből, és ebből vették a Daleham Gardens-

beli házat. Végül abba a társadalmi helyzetbe jutottak, amelyről mindketten úgy érezték, az jár nekik.

A szállodában Verityt általában a személyzetre hagyták, így neki nem sok dolga akadt vele, de volt valami a lány nézésében, ahogy próbálta magára felhívni a figyelmét, ami idegesítette. A vendégek előtt mindig igyekezett megjátszani a szerető apát, és az nyilván összezavarta a gyereket, amikor abbahagyta.

Amikor Daleham Gardensbe költöztek, Archie egy új építőipari cégnél helyezkedett el, akik nagy lakótelepeket építettek, a „hősöknek való ország" terv részeként. Ő szervezte meg és vezette a könyvelési részleget, és olyan sokáig dolgozott, hogy mire hazaért, Verity többnyire már ágyban volt. De a hétvégeken és ünnepeken ott volt, és minden lehetséges módon megpróbált a közelébe férkőzni, s minél jobban próbálkozott, Archie-t annál jobban bosszantotta. Szerette volna bántani, s noha legtöbbször tudott uralkodni magán, előfordult, hogy néha túl nagyot ütött.

Ha csak kisebb összegeket sikkaszott volna el a cég pénzéből, talán sohasem bukik le. Végül is, ő tervezte a rendszert, tudta, hogyan lehet kijátszani. A társaság vezetői építészek voltak, akik mindent tudtak az építkezésről, de semmit a könyvelésről és számlavezetésről.

De ahogy a játékszenvedélye nőtt, úgy nőtt Cynthia igénye is az elegánsabb ruhák és ékszerek iránt. Verity iskoláztatását is fizetni kellett, aztán ott volt még a házvezetőnő, és gyakran egy szerető is, akit tejben-vajban fürdetett, így aztán egyre nagyobb összegeket vett el a cég pénzéből.

Még most is gyakran eszébe jutott a nap, amikor az egész kipattant. Hosszú, késői ebédről ment vissza, amelyet a barátnőjével költött el, és látta, hogy könyvvizsgálók vannak az irodájában, előttük az asztalon a cég főkönyvei. Nyomban tudta, ez mit jelent, és pánikba esett. Hazarohant, azzal a szándékkal, hogy összepakol, fogja az elrejtett pénzt és az útlevelét, s már

úton is van Franciaországba, mielőtt a könyvvizsgálók beszélnek a cég vezetőivel, és hívják a rendőrséget.

Arra nem számított, hogy Cynthia már tudja, mit tett. Üvöltözött vele, mint egy halaskofa, mint máskor is, ha úgy vélte, hogy neki valami kellemetlensége származhat a dologból. A veszekedés kellős közepén állított be a rendőrség Veritytyel, mondván, hogy a lány valami tolvaj utcagyerekkel szűrte össze a levet.

Talán nem kellett volna a lelepleződés miatti haragját és a börtöntől való félelmét Verityn kiélni. De miután egyszer megütötte, utána nem tudott leállni. Vad izgalom járta át tőle, majdnem akkora, mint előző karácsonykor, amikor kényszerítette a lányt, hogy a szájába vegye a péniszét.

Talán a két nőt is ezért ölte meg végül. Az az izgalom, ami Verity bántalmazásakor járta át – akkor is, meg később, amikor a végén a Morrison-menedékbe tuszkolta be a lányt –, azt az izgalmat próbálta újra átélni a többi nővel, akiket megütött. De sohasem volt olyan kielégítő.

Meg kellett fojtani Mildredet és Pearlt ahhoz, hogy ismét megtapasztalhassa, és a kockázat csak még édesebbé tette az egészet.

Archie mindig is élvezte a kockázatot, legyen az egy tisztársa meglopása, a cég pénzének elsikkasztása, szerencsejáték, szerető tartása közvetlenül a felesége orra előtt, vagy egy gyerek rákényszerítése, hogy orálisan kielégítse.

Még nagyobb kockázatot vállalt, amikor menekülnie kellett. A legtöbb időt, mielőtt Verityt felkutatta volna a nagynénje házában, Franciaországban töltötte, ahol lopásból, csalásból és szerencsejátékokból élt. A küszöbönálló háború ennek véget vetett. Vissza kellett térnie Angliába, amíg tudott, és pénz meg otthon nélkül Verityhez fordult utolsó menedékként.

Nem telt sok idejébe visszakapni a kutyakölyök nézésű, „jaj, de szeretnék örömet szerezni neked” lányt. Csak egy kis dicséret, türelem és ravaszság kellett hozzá. Elszigetelni a barátai-

tól, aztán egy kis zsarolás, hogy kordában tartsa. A lány horogra akadt, és akkor fogta ki, amikor akarta.

Nem számolt viszont a barátnőjével, aki betört a házba, és kiszabadította Verityt. És muszáj volt Veritynek mindent elmondani róla a rendőröknek? Azóta lejtőre került az élete, és ennek Verity az oka.

– Megfizetsz érte – mormolta maga elé, és még egy takarót húzott magára. De annyira fázott és éhes volt, hogy tudta, úgysem lesz képes aludni az éjjel. Semmi sem rosszabb annál, mint ébren feküdni a sötétben, s csak a keserű gondolatok szolgálnak társaságul.

Mégis csak feküdt, összegömbölyödve a hideg ellen, amikor hirtelen eszébe jutott, hogy Verity mesélt neki egy Babbacombe nevű helyről, ahol a barátnőjénél nyaralt. Beszélt a Downsról, ahonnan egész Angliában a legjobb kilátás nyílik a tengerre.

– Megtalállak – mondta ki fennhangon és akkor jaj neked!

Harmincegyedik fejezet

ARCHIE BEMENT a postahivatalba, és úgy tett, mint aki nyomtatványt tölt ki, közben fél szemmel a rács mögött ülő négy alkalmazottat és a postai forgalmat figyelte.

A legtöbben csomagot adtak fel, vagy bélyeget vettek, de ő abban reménykedett, hogy valaki majd pénzt vesz fel a takarékkönyvéből. Ugyanezt megpróbálta már a bankban is, de ápolatlan külseje arra késztette az egyik alkalmazottat, hogy odamenjen hozzá, és megkérdezze, miben tud segíteni. Archie tudta, ez csak alig leplezett utalás volt arra, hogy távozzon.

A postahivatalok nem voltak annyira finnyásak az ügyfeleikre. Mióta itt állt, megfordult itt mindenféle ember, a postai utalványt vásárló paptól a csomagot feladó, malter- és téglaporfoltos ruhát viselő kőművesig. A két szélsőség közt látott katonákat, idős hölgyeket, asszonyokat és gyerekeket.

Aztán, amikor már azt hitte, fel kell adnia, látta, hogy bankjegyeket számolnak le a pultra egy hatvan körüli hölgynek, nem is keveset. A hölgy gyorsan elrakta a pénzt a táskájába, és sietve távozott.

Archie követte. A posta Bristol pénzügyi központjában, a Corn Streeten volt, és a nő a High Street felé tartott, ahol súlyos károkat okoztak a bombázások, majd átment a Bristol Bridge-en és a Victoria Street felé folytatta az útját.

Kézitáskáját, egy téglalap alakú, barna bőrtáskát a jobb karjára fűzve, magához szorítva tartotta. Rendes ruhát viselt, tweedkabátot, keskeny karimájú puhakalapot, és erős, barna, fűzős cipőt. A korához képest fürgén szedte a lábát. Vajon vonathoz igyekszik, mert a munkából hazafelé tartók kényelmesebb tempóban ballagtak?

Hamarabb kell akcióba lépnie, ha a nő az állomásra megy, mert ott mindig nagy tömeg nyüzsög, és könnyebben elkap-

ják. A Victoria Street viszont meglehetősen csendes volt ezen a délutánon, mivel leginkább csak irodák voltak ezen a környéken, és sok utca nyílt innen, ami megkönnyíti a menekülését.

Archie nem szerette a pénzszerzésnek ezt a módját. Évekkel ezelőtt Franciaországban már kipróbálta, de mindenféle váratlan problémához vezetett. Elég erősen meg kell ütni a kiszemelt illetőt, hogy egy időre cselekvőképtelenné váljon, el kell venni tőle a tárcáját vagy a táskáját, aztán futni, mint a szélvész. Gyakran előfordult, hogy valaki, akit addig észre sem vett, üldözőbe vette, vagy egy szembejövő, aki látta, mit tett, állt az útjába.

Archie ahhoz elég erős volt, hogy leüssön egy hatvanéves nőt, de gyorsan futni már nem tudott.

Ezúttal a szerencse mellé szegődött. Amikor jóval maguk mögött hagyták a hidat, és elmentek néhány üzlet meg egy serfőzde mellett, elfogytak a járókelők. Archie senkit sem látott az utcán. Az út mentén több helyen bombázás nyomai látszottak, ezért csak kevés ablak nyílt az útra.

Archie gyorsított, hátranézett, nem jön-e valaki mögötte. Egy autó és egy furgon robogott el mellettük, de mostanra tiszta volt az út mindkét irányban. A zsebében volt egy rövid ólomcső. Erősen megmarkolta, és leengedte a lába mellé, aztán amikor alig egy méter választotta el a nőtől, támadott, a csővel keményen a jobb vállára ütve. A nő inkább feljajdult, mint sikított, és térdre rogyott. A táska lecsúszott a karjáról a járdára.

Archie egyetlen mozdulattal felkapta, és rohant. A Mitchell Lane alig néhány méterre volt jobbra. A nő már sikított, és Archie mintha autót hallott volna megállni, de nem nézett vissza. Befordult a Mitchell Lane-re, és egy félig lebombázott házat meglátva beszaladt, átvergődött a törmeléken, meg sem állt a ház végéig, ahol elbújt egy épen maradt fal mögött. A futástól zihálva kivette a bankjegyeket a táskából, és a kabátja

belső zsebébe dugta, a táska tartalmát a külső zsebbe ürítette. Aztán a táskát és a csövet a falat benövő repkény alá rejtette.

Nem szívesen hagyta el a búvóhelyét, mivel a szíve még mindig hevesen vert, de ha tényleg megállt egy autó a nő mellett, akkor a rendőrség is perceken belül megérkezik. Végig a fal mellett oldalazva talált egy régi ajtót a sérült falak közt, amely valami régi raktárhelyiségbe vezetett, ahonnan a kikötőbe juthatott. Senkit sem látott odakint, ezért fürgén kilépett, végiggyalogolt a Redcliffe Wayen, aztán megfordult, és Queen Square felé igyekezett.

Csak amikor a térre ért, nyugodott meg valamelyest, mert annyian voltak körülötte, hogy könnyen elvegyülhetett köztük. Ahogy átment a téren, hirtelen tudatosult benne, hogy süt a nap, és néhány korai virág is kibontotta a szirmait a fákon. Nagyon vágyott valami erősre, de a kocsmák még nem nyitottak ki… és egyébként is sürgősen rendbe kellett hoznia a külsejét.

Két órával később Archie leszállt a buszról a Temple Mead állomásnál. Volt borbélynál, megnyiratkozott, és a bajszát meg a szakállát is fazonra vágatta. A kabátjára ráfért volna egy alapos kefélés, az inggallérja is koszos volt, és nagy szüksége volt egy fürdésre. De legalább nem hasonlított többé csavargóra vagy a bolondokházából szökött betegre.

Visszatért a gazdátlan házhoz, hogy összeszedje a holmiját. Amikor megszámolta a bankjegyeket, kiderült, hogy huszonöt fontot zsákmányolt, többet, mint remélte. Azt tervezte, hogy ma este Exeterbe megy, keres egy olcsó szállást, aztán másnap továbbindul Torquay-ba.

Babbacombe és Verity csak néhány kilométerre van onnan.

Wilby Ruby arcát nézte, miközben a lány Luke-kal beszélt telefonon. Kigurította magát a tolószékkel a konyhába vacsoráért, és még ott volt, amikor Luke telefonált.

– Ma háromszor megtettem oda-vissza az utat a rudak közt – mesélte a lány izgatottan, a szeme csillogott, az arca kipirult. – A lábam most kicsit fáj, de ez jó jel, mert azt jelenti, hogy az izmok ébredezőben vannak.

Luke nyilván valami tréfás megjegyzéssel válaszolt, mert Ruby harsányan felkacagott, és azzal folytatta, hogy mire a férfi szabadságot kap, hogy meglátogassa, addigra újra táncolni akar.

Wilby most először hallotta őt derűlátóan nyilatkozni, egy héttel ezelőtt még azt mondta, hogy arra van kárhoztatva, hogy egész életében bottal járjon… és már az is jelentős előrelépés volt ahhoz képest, amit akkor mondott, amikor a kórházból hazaengedték, hogy egész életét tolószékben kell töltenie.

Wilby befejezte az edények törölgetését. Verity még nem ért haza, így az ő vacsoráját melegen tartották. Colin és Brian a nappaliban kirakóst játszottak.

Wilby hirtelen rádöbbent, mennyire megváltozott az élete, mióta megözvegyült. Akkoriban még azt hitte, ez a vége. 1898-ban házasodtak össze Douglasszel, amikor ő húszéves volt, és a férfi huszonnégy. Akkoriban Douglas ügyvédjelölt volt, de néhány év múlva ügyvéd lett belőle, míg végül társtulajdonossá küzdötte fel magát, és megérhette, hogy kiírták a nevét a cégtáblára, így a Reid és Quigley-ből Reid, Quigley és Wilberforce. Wellswoodban éltek, egy öreg házban a férfi özvegy édesanyjával.

Eunice önként segédkezett a helyi általános iskolában, s noha nem volt tanári végzettsége, az iskolában nagyra tartották, és a gyerekek szerették. Itt becézték először Wilbynek. Ez nemcsak a Wilberforce rövidítése volt, ahogy sokan gondolták, hanem arra a szokására is utalt, hogy gyakran mondogatta: *What will be, will be (ahogy lesz, úgy lesz).* Aztán rajta ragadt a név, de nem bánta, mert jobban kedvelte, mint a Eunice-t.

Közvetlen azután, hogy Douglas elment az első háborúba, Wilby felfedezte, hogy terhes. Nagy szívfájdalmára azonban

már majdnem öt hónapos volt a magzat, amikor elvesztette, és az orvosok azt mondták, valószínűleg sohasem tud kihordani egy másik gyereket sem.

Ez volt az a pont, amikor felismerte, hogy ha nem akarja az életét gyászban tölteni, vagy megkeseredett öregasszonnyá válni, segítenie kell más gyerekeknek. A háború ideje alatt katonai jótékonysági szervezeteken keresztül nehéz helyzetben levő háborús özvegyeket fogadott be a kisgyerekükkel, és nem csupán kikapcsolódást biztosított nekik a tenger mellett, hanem esélyt is, hogy hozzászokjanak egy olyan élethez, amelybe a férj és apa nem tér vissza többé.

Douglas megsebesült Verdunnél, de Wilby és a férfi anyja szerencsésnek tartották magukat, mert visszakapták Douglast, amikor oly sok barátja meghalt a háborúban.

Az 1920-as évek vége felé meghalt az idős Mrs. Wilberforce, és Eunice és Douglas ekkor vették meg az új építésű házat Babbacombe-ban, a Higher Downs Roadon, mert közel volt Douglas St. Marychurchben levő irodájához. Ráadásul elég nagy volt ahhoz, hogy Wilby további rászoruló gyerekeket fogadjon be. Olyan gyerekeket választott, akik valamilyen bűncselekményt követtek el, mert nem volt más választásuk. Ragaszkodott hozzá, hogy a gyerekeknek ez legyen az első félrelépésük, és a szüleik, ha vannak, alkalmatlanok legyenek arra, hogy gondoskodjanak róluk. A koruktól függően a fiatalabbak nevelőszülőkhöz kerültek, miután megtapasztalták, milyen az, ha szeretik őket, és megmutatták nekik, hogyan kell helyesen viselkedni, az idősebbeknek Wilby szerzett munkát és lakást.

1931-ben Douglas vérmérgezésben meghalt. Az orvosa úgy vélte, a Verdunnél kapott sebfertőzés eddig lappangott, és akkor lobbant be újra, amikor Douglas elesett a jégen, és ez végzetes következménnyel járt.

Wilby azt hitte, amikor Douglas hazatért a háborúból, hogy együtt fognak megöregedni, ezért hatalmas csapás volt ilyen hirtelen és kegyetlenséggel elveszíteni őt. De ahogy a gyerek

elvesztése után is, egy ideig belemerült az önsajnálatba, aztán megrázta magát, és újabb gyerekeket keresett, akiken segíthet.

A gyerekek jöttek-mentek, és szinte mindig elégedettséggel töltötte el a tudat, hogy átsegítette őket életük nehéz helyzetén, és kiegyensúlyozott felnőtt lesz belőlük. Nem bánkódott utánuk. Elég volt neki a tudat, hogy része volt a rehabilitációjukban.

De amikor Ruby hozzákerült, az első naptól tudta, hogy ez a lány az övé. Ő az a kislány, akire egész életében vágyott, és nagyon remélte, hogy megtarthatja.

És tessék, Ruby sok éve vele van már, jóban-rosszban, és nem bánta meg. Kis szerencsével feleségül megy Luke-hoz, ha a háború véget ér, gyerekük születik, és ő nagymama lesz… és az tökéletes lezárása lesz mindennek.

A csengő hangjára Wilby összerezzent, és Rubyra nézett, aki a szemét forgatta, és hozzá hasonlóan meglepődött, mert ritkán fordult elő, hogy este kilenc után bárki is becsöngessen. Ruby gyorsan letette a telefont.

– Gondolod, hogy ő az? – kérdezte suttogva.

– Kicsit korai lenne, nemrég beszéltünk vele – felelte Wilby. – Jobb lesz, ha megyek és megnézem.

Ajtót nyitott, és nagyon zilált nőt pillantott meg a küszöbön szőrmebundában, amelyen jó néhány folt éktelenkedett. A cipősarka nagyon magas volt, de pergamenszínű lába mezítelen.

– Ruby annya vagyok – mondta. – Nem tuttam előbb gyönni, de mostan itt vagyok.

Wilby szóra képtelenül nagyot nyelt. Hallotta, hogy Ruby közelebb gurul a tolószékkel.

– Anyu! – kiáltott fel. – Mi a csudát keresel itt?

Wilby kénytelen volt behívni, ha másért nem, azért, nehogy megsértsék az elsötétítést. Úgy tűnt, Angie Taylorrel még lesznek gondok, és a kezében lévő kisbőröndből ítélve a nő azt várja, hogy meghívják egy időre.

– Jöjjön a konyhába, Mrs. Taylor – invitálta be Wilby. – Most jött a vonattól?

– Ja, és átkozottú' hosszú vót az út – mondta Angie. Egy doboz cigarettát vett elő, kihúzott egy szálat, és meggyújtotta.

– Anyu, Wilby nem engedi, hogy dohányozzanak idebent – szólt rá Ruby. – Eloltanád?

– Bolond beszéd! – csattant fel Angie. – Még hogy nem lehet cigizni! Fogaggyunk, hogy mindenkit rákényszerít arra is, hogy imádkozzon, és ezér' nem akar az én Rubym többé hazagyönni a jó öreg mamájához.

– Ha azért jöttél, hogy sértegess, anyu, már mehetsz is – mondta Ruby. – Wilby nem bigott, és csak azért tiltja meg a házban a dohányzást, mert úgy véli, árt a gyerekek tüdejének. Aligha látogathattalak meg tolószékben ülve, és előtte sem akartam az életmódod miatt.

Angie eloltotta a cigarettát a mosogatóban.

– Mostan viszont itt vagyok, és hallani akarom, hogy vagy.

Wilby közbevágott, hellyel kínálta Mrs. Taylort, és javasolta, hogy mindnyájan igyanak meg egy teát.

– Szép háza van – nézett körül Angie, tekintete enyhén gúnyos volt. – Gondúlom, nem kevés pénz ezt fenntartani. Az örege gazdag, mi?

Wilby haragra gerjedt.

– Özvegy vagyok – közölte kimérten –, és a háztartás költségei nem tartoznak magára. Most pedig javaslom, mondja el, miért jött, aztán távozzon.

– Nem megyek sehá ma éjjel – vicsorgott Angie Wilbyre. – Biztos akad hely az én Rubym ágyába'. Nem ez lesz az eező aakalom, hogy együtt aaszunk.

– Anya! – kiáltotta Ruby. Az arca kipirult a szégyentől és a haragtól. – Nem beszélhetsz így Wilbyvel! Nem akarok egy ágyban aludni veled, de még csak egy szobában sem. Nézz csak magadra! Menj innen, mássz vissza a lyukba, ahonnan jöttél, bárhol legyen is az!

Wilby rájött, hogy itt neki kell felnőttnek lennie. Nem tetszett neki a nő, és nem akarta a házában látni. De túl későre járt ahhoz, hogy reménye legyen másik éjszakai szállást találni, és nem akarta, hogy az ő lelkiismeretét terhelje, hogy kidobta a sötétbe.

– Elég legyen ebből, Ruby – szólt rá a lányra. – Ő az édesanyád, és messziről jött. Elalhat a kisszobában, az ágy meg van vetve. – Elhallgatott, aztán Angelához fordult. – De magának, kedvesem, udvariasan kell viselkednie, és be kell tartania a házszabályokat. Szóval nincs dohányzás, nincs káromkodás, sem kellemetlenkedés, különben ajtót mutatok magának.

– Még aszt se montta ee, hogy a lányom megsérűt – gyűlölködött Angie. – Tán asszíszi, hogy a magáé, mi?

– Táviratoztam másnap, hogy Ruby megsérült – felelte Wilby higgadtan. – És maga tudja, mert a táviratkihordó a kezébe adta, ahogy mindig is szokták. Amikor nem jött Rubyt meglátogatni, és még csak nem is telefonált, levélben megírtam, mi történt. És ne mondja, hogy azt sem kapta meg. Mert ha nem kapta meg a levelet vagy a táviratot, honnan tudta, hogy megsérült?

– Igen, anyu, honnan tudtad? – kérdezte Ruby. – Fogadok, hogy mindkétszer részeg voltál, a táviratot és a levelet eltetted valahová, és megfeledkeztél róluk. Mint ahogy rólam is megfeledkeztél, amikor abortuszom volt, és majdnem meghaltam. Ahogy sokszor elfelejtettél ennivalót venni nekem, és a pénzt italra költötted. Néha csodálkozom, hogyan éltem túl a gyerekkoromat.

Angie arca eltorzult.

– Na jó, most jó' megattad. Beismerem, cserbe' hagytalak. De mostan itt vagyok, és tunni akarom, hogy vagy, fogsz-e járni meg minden.

– Igen, sajnos itt vagy. – Ruby megfordult a tolószékkel, mintha ott akarná hagyni a konyhát. – És nem hoztál mást magaddal, csak a rossz emlékeket. Ma este itt maradhatsz,

mert túl késő van ahhoz, hogy máshová menj. De holnap el kell menned.

– Csak beszéjj hozzám, mondd ee, hogy vagy – esdekelt Angie.

Wilby látta, hogyan keményedik meg Ruby arca, és fájt neki arra gondolni, mit kellett a lánynak átélnie az anyja mellett.

– Minek itt bármiről beszélni – acsargott Ruby. – Tudom, hogy azért jöttél, mert nem volt hová menned. Fogadok, hogy kidobtak a Rhyl Streetről. Lefeküdtél valakivel a Paddingtonon, hogy megszerezd a vonatjegy árát?

Wilby megdöbbent azon, hogy Ruby ilyen gonosz tud lenni, ugyanakkor látta Angie arcán, hogy a lány a fején találta a szöget.

– Megmutatom a kisszobát – mondta gyorsan. – Maradjon csendben, kérem, mert két kisfiú alszik odafent. Megfürödhet, ha szeretne, a víz meleg. Reggel majd beszélünk.

Wilby a kisszobába kísérte Angelát, és adott neki egy tiszta törölközőt. Aztán visszament a földszintre, és csinált egy kakaót, és bevitte Rubynak.

Ruby az ágyán ült, előrehajolva, és a korlátot markolta, mintha újra gyakorolni akarná a járást.

– Fogadjunk, hogy le akarsz szidni, amiért nem voltam kedves az anyámhoz – nézett fel.

– Nem, azt nagyon is megértem. – Wilby letette a kakaót, leült egy székre. – De holnap el kell rendezned vele a dolgot. Elmeséled neki, hogy vagy, és megmondod, hogy nem maradhat. Ha kell, adsz neki pénzt a visszaútra.

– Mindig is fordítva volt ez kettőnk közt – mondta Ruby, és a hangja tele volt keserűséggel. – Mindig nekem kellett a felnőttnek lennem. Ha pénzt adok neki, itt marad a városban, és leissza magát. Letartóztatják, és egyszer csak a rendőrség kopogtat az ajtónkon. Miért nem tudott elpusztulni a bombázás alatt valami kedves és aranyos ember helyett, akit mindenki szeretne, hogy élne?

Wilby még arra sem tudta rávenni magát, hogy rászóljon, nem szabad ilyen gonosz dolgot mondania.

– Az a helyzet, hogy holnap el kell intéznünk vele ezt a dolgot – mondta. – A javaslatom a következő: adok neki reggelit, aztán beszélsz vele, adsz neki egy vagy két fontot. De én kikísérem az állomásra, megveszem a jegyét, és felteszem a Londonba menő vonatra. Ily módon helyesen cselekszel, és ha mégis bajba kerül, nem te leszel érte a felelős.

Ruby komoran belekortyolt a kakaóba.

– Az a legrosszabb – mondta végül –, hogy azt sem tudom, mi térítette le a helyes útról eredetileg. Lehet, hogy valami sokkal borzasztóbb, mint amin én vagy Verity keresztülmentünk. Nem vagyunk-e mindannyian annak összessége, ami történt velünk?

– Bizonyos mértékig igen – felelte Wilby. – De mindnyájunknak van esze, és magunk választjuk meg, hogy engedünk-e a rossz befolyásának, vagy úgy döntünk, hogy felülemelkedünk rajta. Ahogy te és Verity tettétek.

– De nekünk ott voltál te, és mi ott voltunk egymásnak… na jó, legalábbis az utóbbi időben így volt.

Wilby felállt, és átölelte a lányt.

– Szeretlek, Ruby, sokkal többet adtál nekem vissza, mint hiszed. Holnap is helyesen jársz el majd az anyáddal szemben. Tudni fogod, mit tegyél. Most pedig, az ágyba, de gyorsan!

Harminckettedik fejezet

Archie elsétált a nyúzott arcú nő mellett, aki kerekesszéket tolt maga előtt, s mivel meglepte a látvány, újra ránézett. Elég volt egyetlen pillantást vetnie a foltos, petyhüdt arcra, hogy tudja, súlyos alkoholistát lát, aki a nagyon kopott ruhák alapján ítélve nehéz időszakon esett át. Ám a kerekesszékben ülő nő fiatal volt, csinos és üde arcú, lángoló vörös hajkoronával.

– Értem mán mér' szerecc itt lenni, Ruby – mondta a nő érdes hangon, londoni akcentussal. – Tán mi ketten jobban bódogútunk vóna, ha ijjen hejjen lakunk, amikó csöppség vótá'.

Archie-t meglepte a Ruby név. Ismerősen csengett.

Amikor beköltözött a Weardale Roadra, átolvasta Verity összes levelét és iratait, hogy mindent megtudjon róla, amit lehet. Talált egy nagy köteg levelet a barátnőjétől, akit Rubynak hívtak, és Babbacombe-ban lakott.

Semmi érdekes nem volt ezekben a levelekben, csak fiatal lányok szokásos csacsogása, ezért is nem emlékezett eddig a másik lány nevére, és még mindig nem jutott eszébe, hogy melyik utcában lakik. Jó ideje járkált már fel-alá az utcákon, remélve, hogy ismerős utcanévvel találkozik, de eddig nem volt szerencséje.

Beletörődve abba, hogy Verity keresése olyan lesz, mint az a bizonyos közmondásos tűé a szénakazalban, felsétált a Downra. Kellemes tavaszi nap volt, s noha Archie nem volt természetkedvelő, el kellett ismernie, hogy igazán gyönyörű a kilátás a tengerre, ahogy Verity állította.

Az biztos, hogy Ruby volt Verity barátnőjének a neve, de az sehol sem volt a levelekben, hogy ez a Ruby tolószékben ülne, szóval ez a lány semmiképp sem ő. Már csak azért sem, mert az a vénasszony, aki kíséri, sem lehet az a nő, akivel Verity ba-

rátnője él, mert az, a beszámolók alapján, szentebb még a pápánál is.

Archie a csalódottságtól kimerülten leült egy padra. A panzióban a múlt éjjel megmosakodott, kimosta az ingét, nadrágját, zokniját, és annak ellenére reggel azokat kellett újra felvennie, hogy kissé még nyirkosak voltak, mégis sokkal jobban érezte magát. A tulajdonosnőtől még cipőtisztító eszközöket és ruhakefét is kért kölcsön.

Jó hangulatban sétált el az Exeter állomásra, de amikor vett egy újságot, és kinyitotta, a saját képével nézett szembe. Régi kép volt, egy olyan, amit mindig is kedvelt, mert előnyösen mutatott rajta öltönyben és csokornyakkendővel, de az már nem tetszett, amit írtak róla. Könyörtelen gyilkosnak és csalónak jellemezték. A rendőrség mostanra összekötötte a szálakat, és tudták, hogy Pearlt és Mildredet is ő ölte meg. Azt is tudják, hogy Bristolban járt, mert a borbély, aki borotválta, felhívta a rendőrséget, mert gyanúsnak találta, hogy a férfi az üzletből távoztában szemkötőt tett fel, noha láthatóan semmi baja sem volt a szemének.

Szóval mostanra azt is tudják, hogy szakállat és bajuszt visel.

De legalább nem a címlapon hozták. Azt a Bethnal Green-i sztorinak tartották fenn, ahol az emberek halálra tiporták egymást, miközben lerohantak a földalatti állomásra, amelyet óvóhelynek használtak. Százhetvenhárman haltak meg, ami mellett az ő két nője semminek tűnik.

Bár kimerült volt, mégis nyugodt. Tudta, hogy idegeskednie és félnie kellene; még csak terve sem volt azon kívül, hogy megkeresi és megöli Verityt. Csak ez számított most, és talán ha ezt elintézte, minden ismét a helyére kerül.

– Rendben, Angie, akkor menjen – mondta Wilby nyájasan, és kicsit megbökte a nőt, hogy szálljon fel a háromórás

vonatra. – Sajnálom, hogy nem sikerült jobban ez az útja, de legalább lehetősége volt Rubyval beszélni.

A kalauz belefújt a sípjába, és Wilby megkönnyebbült sóhajjal csukta rá a vonatajtót. Ruby tíz fontot adott az anyjának, de mindketten tudták, hogy a nő elissza, amint visszaér Londonba.

Wilby a vonat mellett lépdelt, és integetett Angie-nek, hogy ne érezze annyira, hogy elutasították.

Amikor a vonat nagyobb sebességre kapcsolt, Wilby elhagyta az állomást, hogy taxit fogjon hazafelére.

– Kérlek, mondd, hogy tényleg felszállt a vonatra! – kiáltott fel Ruby, amint meghallotta, hogy Wilby belép az ajtón.

– Igen, felszállt – erősítette meg Wilby, és az ebédlőbe ment, hogy beszéljen Rubyval. – Neked viszont, lányom, tanulnod kell egy kis együttérzést. Tudom, hogy kellemetlen nőszemély, és anyaként is tökéletes kudarc, és bevallom, én is szerettem volna mielőbb kint tudni őt a házból, de nem tudhatjuk, milyen okok vezettek oda, hogy ilyenné vált. Lehet, ha tudnánk, térden állva adnánk hálát Istennek, hogy nem ránk testálta azt a sorsot.

– Értem, mire célzol – vigyorgott Ruby pimaszul. – De egyszer sem kérdezősködött a sérüléseimről, nem igazán érdekelte Luke sem, vagy az, hol dolgozom, mikor leszek ismét munkaképes. Csak a következő italra és cigire tud gondolni, semmi másra.

Wilby az ajtófélfának támaszkodva felsóhajtott.

– Nos, az biztos, hogy lenyűgöző nyomot hagyott a fürdőkádon. Szerintem hetek óta nem fürdött. Mindegy, már elment. Beszéljünk inkább arról, hogyan haladsz a gyakorlással.

Ruby lassan felállt, összeszedte magát, és segítség nélkül két lépést tett a korlát felé.

– Ez csodálatos! – kiáltott fel Wilby. Azt hitte, még hetekbe telik, amíg Ruby annyira összeszedi a bátorságát, hogy kapaszkodás nélkül próbáljon meg járni.

– Még jobb vagyok, ha a rudak közt csinálom, mert akkor nem félek az eleséstől. Ma reggel ötször is végigsétáltam odavissza. Amikor megfordulok, még kapaszkodnom kell, de végül én győzök.

– Ezt meg kell ünnepelni – jelentene ki Wilby. – Amikor Verity hazaér, kibontjuk azt az üveg bort, amit őrizgetünk. A fiúk ihatnak limonádét.

Fél ötre Archie majdnem kész volt feladni Verity keresését. Több nőt és még több boltost megkérdezett, ismerik-e Verity Woodot, akinek van egy Ruby nevű barátnője, de egyikük sem ismerte. Módszeresen végigjárta Babbacombe utcáit, és St. Marychurchhöz közeledett, amikor meglátta a kicsi rövidáru-kereskedést. Tapasztalatai szerint az ilyen boltokat mindig idősebb hölgyek vezetik, és ez a bolt sem volt kivétel. Látta, hogy odabent a tulajdonosnő egy széken ülve figyeli az utcán elhaladó embereket.

Mindig volt hozzá tehetsége, hogy idős hölgyektől információkat szerezzen, ezért bement a boltba, és inggombokat kért. Elmesélte, hogy az unokáját ide menekítették Londonból a bombázások idején.

– A lányom felírta a hölgy nevét és címét, amikor megtudta, hogy ide készülök – mondta. – Szerette volna, ha viszek néhány szál virágot vagy valamit köszönetképpen. De a csudába is, elhagytam a papírt.

– Sokan fogadtak be gyerekeket – mondta a hölgy. – De a legtöbben már karácsony előtt visszatértek az anyjukhoz.

– A mi fiunk maradt – hazudta Archie. – Úgy rémlik, azt mesélte, lakik ott egy nagylány is, akit Rubynak hívnak.

– Ó, az Mrs. Wilberforce lesz, ő mindig árvákat és tévelygőket vesz magához – vágta rá a hölgy habozás nélkül erős devoni akcentussal. – Az ifjú Ruby tizennégy éves kora óta lakik nála. Két fiú is van most vele, és egy másik ifjú hölgy. Igazán

borzasztó, hogy Ruby megsérült, amikor a légierő kórházát bombázták. Azt beszélik, soha nem is tud majd járni.

Archie együtt érző arcot vágott.

– Milyen szörnyű! Úgy emlékszem, Ruby rengeteget segített Mrs. Wilberforce-nak a gyerekek körül, és a mi Johnunk istenítette őt. Annál több okom van rá, hogy felkeressem és kifejezzem együttérzésemet. Melyik utca is?

– Higher Downs Road, Beechesnek hívják a házat, és piros a bejárati ajtó.

– Remélem, a másik ifjú hölgy segít Mrs. Wilberforce-nak. A fiúkkal néha nehéz boldogulni.

– Segít, amikor otthon van, de a postának dolgozik, és gyakran kell Plymouthba vagy Exeterbe mennie, ha valami baj van a telefonvonalakkal. Csinos lány az a Verity, és súlyosan sérült volt, amikor idehozták. Nem tudom, hogy a bombázások során sérült-e meg, vagy máshogy, de mentővel szállították ide Londonból. Most már jól van, esténként gyakran látom elsuhanni a biciklijével, amikor zárok.

Archie látta az ajtón levő táblán, hogy a bolt fél hatkor, azaz fél óra múlva zár. Megköszönte az információt a hölgynek, és távozott. Egyenesen a Higher Downs Roadra ment, ami ott volt nem messze.

Az út a függővasútnál kezdődött. Korábban nem járt itt aznap, mert a térképe szerint ez már St. Marychurch. Megtalálta a házat a piros bejárati ajtóval, és rájött, kockázatos lesz itt elkapni Verityt. Fél hatkor még világos van, és valószínűleg járnak az utcán.

Szerencsére a Higher Downs Road lakóövezet volt panziók nélkül. A jókora házakat nem tagolták lakásokra, és a kerteket másfél méter magas kőkerítés védte, így nem valószínű, hogy a házakból bárki is látja, mi történik az utcán.

Archie sokszor elképzelte már, hogyan fog Verityvel végezni. Még most sem volt biztos benne, melyik módot választja, de azt tudta, hogy nem lesz gyors, nem a torkát fogja elkapni,

hogy aztán kiszorítsa belőle a szuszt, és néhány másodperc alatt vége legyen az egésznek.

A lány rettegése volt az, ami felvillanyozta. Azt akarta, hogy Verity tudja, mi vár rá, hogy meg fogja ölni, mert tönkretette az életét. Azt tervezte, hogy elnyújtja a rettegés idejét, kiélvezve annak gyönyörét, ahogy a lány az életéért könyörög, és többször is eljuttatja a halál küszöbére, mielőtt véget vet a szenvedéseinek.

Aznap korábban már megjelölt egy elhagyatott helyet, az Oddicombe Beachre vezető sziklaösvénynél, ahová elviszi, ha megtalálja. A függővasút itt tette ki az utasokat békeidőben, de 1941-ben lezárták, ahogy a partot is. A gyalogutat is szögesdrótnak kellett volna elzárnia, de valaki lyukat vágott bele. Archie ujjongva látta, hogy az ösvény – rosszul karbantartott lépcsők sora, és meredek lejtőkkel tűzdelt, kanyargó út az erdőn keresztül – a piros ajtós háztól csak néhány száz méterre kezdődik. Így még csak nem is kell túl messzire rángatnia Verityt, amikor elkapja.

Még mindig az ösvénynél állt, azt fontolgatva, hol volna jobb kivárni a lány hazajöttét, amikor hirtelen eleredt az eső. Gyors zápornak indult, amely azonban hamarosan igazi özönvízzé változott. A Downson sétáló emberek futottak menedéket keresni.

Archie mosolygott. Pont erre volt szüksége.

Miközben Wilby vacsorát készített, Ruby az újságot olvasta, amely reggel óta az asztalon várta, hogy kinyissák.

– Milyen borzasztó az a sok halott Bethnal Greennél – sóhajtott. – Kevés rosszabb lehet annál, mint hogy agyontaposnak.

– Hmm – mormolta Wilby, akit lefoglaltak a saját gondolatai. Azon tűnődött, helyes volt-e ilyen gyorsan megszabadulni Angelától.

Megcsörrent a telefon, és Ruby odagurult a tolószékkel.

– Ó, Miller! – kiáltott fel izgatott meglepődéssel. – Hol van? Úton ide?

Wilby reménykedve fordult oda.

– Exeterben van, most száll át – mondta Ruby, eltartva a szájától a kagylót, majd visszatért Millerhez. – Üljön taxiba, Miller, Torquay-ban. A cím, Beeches, Higher Downs Road, Babbacombe. Alig várjuk, hogy megérkezzen.

Ruby letette a telefont, és izgatottan vigyorgott.

– Nem volt ideje beszélgetni, mert indult a vonata. Nagyjából egy óra, mire ideér. Verity körülbelül fél óra múlva jön haza. Hogyan csináljuk? Beszéljük rá, hogy öltözzön át?

– Nem, mert akkor rájön, hogy valamiben mesterkedünk. Mindent úgy teszünk, mint máskor. De most már két okunk is van az ünneplésre! Több zöldséget pucolok, és a virslit meg inkább lepénynek sütöm meg, így több embernek is elég, anélkül, hogy kevésnek tűnne. Még jó, hogy tiszta ágyneműt húztam, amikor anyád elment, mert most rohangálhatnék körbekörbe, mint a fejetlen csirke.

– Mit segítsek? – kérdezte Ruby.

– Semmit. Még az asztalt sem terítheted meg, különben Verity azonnal megkérdezné, kié a plusztányér. Hála az égnek, hogy a fiúk fent vannak. Ha tudnák, hogy összeesküvés készül, az ajtóban várnák a hírével Verityt.

– Valami nagy dolgot építenek, legalábbis Colin azt kiabálta le nemrég – mondta Ruby. – Remélem, ez azt jelenti, hogy téglát használnak, nem az ágyakat, szekrényeket és minden mást.

Tovább olvasta az újságot, de amikor az oldallal végezve a másodikra lapozott, elakadt a lélegzete.

– Jaj, Wilby! – mondta, és a kezét a szájára szorította ijedtében. – Archie Wood van az újságban. Itt a képe, és a rendőrség keresi.

Wilby elejtette a krumplihámozót, az asztalhoz sietett, és Ruby válla fölött ő is olvasni kezdte a hírt.

– Az Úr legyen hozzánk irgalmas, megölt két nőt! – hápogott elsápadva. – Az egyik az a limehouse-i asszony, akiről olvastunk. Azt írják, Bristolban látták utoljára. Remélem, nem ide tart!

– Miért tenné? – kérdezte Ruby. – Ő is tudja, ha Verity közelébe megy, elkapják.

– Egy szökésben lévő ember kiszámíthatatlan, akárcsak a sebzett állat. Lehet, hogy azért jön ide, mert abban reménykedik, hogy Veritynél menedékre talál.

– Kizárt dolog! – horkant fel Ruby. – De miért nem figyelmeztetett a rendőrség, hogy Archie erre tart? A londoniak megígérték, hogy folyamatosan tájékoztatnak minket, amíg le nem tartóztatják.

Wilby felnézett, és összetette a kezét, mintha imádkozna.

– Gyere haza, Verity! Ne csellengj, ne állj le beszélgetni, csak gyere haza!

– Haza fog – mondta Ruby. – Nézd, zuhog az eső. Úgy fog hazakerekezni, mint akit kutyák kergetnek.

Miután a vonat elhagyta Exetert, hamarosan a part mentén futottak a sínek, és Miller alig hitt a szemének. Egyáltalán nem ismerte Devont, és úgy érezte, ez a hirtelen elhatározott utazás, hogy Verityt láthassa, sikerülni fog, mert eddig minden a kedvében járt. Az éjszakai vonattal jött Glasgow-ból Plymouthba, s noha a hálókocsik mind foglaltak voltak, az ablak mellé kapott helyet. Nem voltak forgalmi akadályok, bár mindenki figyelmeztette, hogy lesznek. A vonat békésen zakatolt egész éjszaka, és Miller arra gondolt, a kerekek azt zakatolják: hamarosan Verityvel leszel, hamarosan Verityvel leszel.

Néha elbóbiskolt, és az utastársai barátságosak voltak, de nem tolakodóak. Az egyik hölgy ragaszkodott hozzá, hogy megossza vele a sajtos-uborkás szendvicsét és egy nagy szelet gyümölcstortát. Bristol kicsit trükkösnek ígérkezett a váltóival és jelzőberendezéseivel, de ott sem volt késés, és amikor

Miller végül megérkezett Exeterbe, csak tíz percet kellett várnia a torquay-i csatlakozásra.

Arra viszont senki sem készítette fel, hogy az út utolsó szakaszán a vonat alig néhány méterre a tengertől fog haladni, vagy hogy tucatnyi kis csónak fog bukdácsolni a mólónál, és a nap fénye aranyosan csillan meg a hullámokon. Miller újra kisfiúnak érezte magát, aki először pillantja meg a tengert, és magában megfogadta, ha Verity még mindig úgy szereti, ahogy ő szereti a lányt, akkor összeházasodnak, és egész életükben itt fognak élni.

Tudta, hogy férfivá érett, mialatt az erdészetben dolgozott. Nem pusztán a fák kivágásához és a fatelepre való szállításához szükséges izmokról és testi erőről volt szó, hanem sokkal többről. Megtanult felelősséget vállalni nemcsak magáért, hanem a fiatalabb, gyengébb férfiakért is, akik inkább az erdészetet választották, mint a hadsereget, mert azt hitték, az könnyebb lesz. Természetesen nem volt könnyebb. A fák kivágása nem leányálom, amikor a talaj fagyos, és a jeges északi szél még a legmelegebb kabáton és sapkán is átfúj. Nem voltak kényelmi eszközök, és az étel gyakran ocsmány volt. Aztán ott vannak még a balesetek: ha megcsúszik a fűrész, könnyen levághatja valakinek a kezét, egy lezuhanó ág megfoszthat az eszméletedtől, vagy kiszúrhatja a szemed… és kilométerekre vagy az orvostól.

Miller hamar rájött, hogy a Londonban tanult elsősegélynyújtási ismeretek nagyon is hasznára válnak itt. Nyílt sebet varrt össze, rossz fogat húzott ki, ha muszáj volt, kelést vágott ki, sínbe tette a törött végtagot, és ezernyi más, kevésbé súlyos orvosi problémával is megbirkózott. De tudta, nemcsak ezek a gyakorlati készségek teszik őt férfivá, sokkal inkább az a képessége, hogy el tud beszélgetni erdésztársaival, és megérti őket. Megtanulta, hogyan törődjön velük, még akkor is, amikor faragatlan vademberek módjára viselkednek, hogyan nyugtassa meg őket, amikor sérelmük van, nevessen együtt

velük a diadalaikban vagy kudarcaikban, és ossza meg velük mindenét, legyen az a tudása, az ereje vagy a fejadagja.

Magányos kisfiú volt, talán mindig magányos is marad, de annyit változott a helyzet, hogy most már nem volt elszigetelt. Tudta, hogy a többiek felnéznek rá, igénylik a társaságát, és bíznak benne. Ez jó érzés volt.

A vonat berobogott Newton Abbey-be, és Miller egy pillanatra behunyta a szemét. Mostanra erősen esett, de ő boldog volt, hogy nem eredt el addig, míg meg nem látta a tengert. Szíve izgatottan dobogott, annyira vágyta látni Verityt. A fejében még mindig ott élt a lány képe, ahogy a szőke haja a vállára omlik, miközben lefekvés előtt fésüli. Karcsú, de formás alakja, vagy ahogy olvasás közben beharapja az alsó ajkát, és a kellemes, dallamos nevetése.

Eltűnődött, sejtette-e Verity, hogy mennyire kívánja őt, mennyire szeretné kihúzni a tűket a hajából, és ujjait belemélyeszteni a selymes, szőke zuhatagba, mennyire szeretné megcsókolni a szép, karcsú nyakát.

Csak annyit tudott, hogy a lány is így érzett iránta, amikor a Hither Green állomáson először megcsókolta, mielőtt Skóciába indult. De ő még akkor sem mondta meg a lánynak, hogy szereti, csak halvány célzást tett rá, hogy milyen különleges. Száraz, szenvedélymentes leveleket írt neki, és szabadságot kellett volna kivennie, hogy meglátogathassa Verityt, és elmondhassa, hogy számára ő jelent mindent.

Mi volt akkor vele, hogy nem tudta elmondani, mi van a szívében?

A szíve újra hevesebben kezdett dobogni, ahogy a vonat Torquay-hoz közeledve lassított. Már talpon volt, a táska a kezében, készen leugrani abban a pillanatban, ahogy a szerelvény megáll. Remélte, hogy lesz taxi az állomáson.

Alig várta, hogy lássa Verityt.

Harmincharmadik fejezet

Verity a *Boogie Woogie Bugle Boy*t énekelte, ahogy átkerekezett St. Marychurchön a biciklijével. Gyakran énekelt biciklizés közben, amivel kiérdemelt néhány furcsálló pillantást, de most esett, és nem jártak az utcákon. Csak egyetlenegy nőt hagyott el, mióta hazaindult az irodából. Bőrig ázott, de a forró fürdőre és a száraz ruhára gondolva gyorsabban tekerte a pedált.

Ahogy lefordult a Hampton Roadról rá a Higher Downs Roadra, a házukkal szemben megpillantott egy puhakalapos, sötét kabátos férfit az utca túloldalán. Csak állt ott.

Lassított, megállt, és leugrott a bicikliről. Be akarta tolni a kapun, amikor a szakállas férfi átvágott az úton. Feltételezve, hogy az idegen kérdezni szeretne valamit, Verity megállt.

– Keres valakit? – kérdezte.

Hirtelen, mielőtt bármit tehetett volna, a férfi megragadta a kezét, mire Verity elengedte a biciklit. Az idegen hátracsavarta a karját, és valami éles tárgyat bökött a hátába.

– Ha csak megnyikkansz, beléd döföm a kést. Csak beszélni szeretnék veled odébb az úton.

Abban a pillanatban, hogy megszólalt, Verity rájött, hogy Archie az. Az ijedtségtől majdnem bepisilt, s noha szóra nyitotta a száját, egy hang sem jött ki rajta. Hagyta, hogy a férfi a Downs és a függővasút felé tuszkolja. Csak abban reménykedett, hogy Wilby meglátja a biciklijét a járdán, kitalálja, hogy valami baj történt vele, és értesíti a rendőrséget. De a falkerítéssel a ház körül, hogy fog bármit is látni?

Bármikor máskor a függővasút körüli területen a kilátást csodáló emberek nyüzsögnének, de a zuhogó eső mindenkit hazazavart az otthonába. Amikor rájött, hogy Archie az Oddicombe-öbölhöz vezető keskeny, lefelé kanyargó hegyi ösvény

felé lökdösi, félelme megtízszereződött. Ott tényleg senki sem lesz, akitől segítséget kérhetne.

Az ösvény és a part, ahová vezetett, a háború kezdete óta tiltott terület volt, de valaki vagy átvágta, vagy félrelökte a szögesdrótot. Még jó időben is kihívást jelentett lesétálni rajta, de ilyen esőben kifejezetten veszélyes volt, amit csak egy bolond kockáztatna meg.

Archie erőteljesebben noszogatta hátulról. A penge áthatolt a több réteg ruhán, és megkarcolta a bőrét, amiből Verity megértette, a férfi képes volna leszúrni, ha ellenáll. Csúszkált az ösvényen már amúgy is átázott cipőjében, de a férfi vasmarokkal tartotta. Még ha elég biztonságos volna is az ösvény, hogy elfusson, Archie akkor sem adna rá esélyt.

A fák és a sűrű aljnövényzet az ösvény mindkét oldalán földszagot árasztottak. Verity mindig is szerette ezt az illatot, de Archie késével a hátában, dohos pinceszagként érzékelte, ahol a halál vár rá. Valahogy tudta, hogy ez a férfi szándéka; olyan elszántság érződött a mozdulataiban és abban a néhány szóban, amit odavetett neki. Veritynek semmi sem jutott az eszébe, amivel megváltoztathatta volna a szándékát.

– Majdnem ott vagyunk – mondta Archie, előrekényszerítve a keskeny ösvényen. – Ott majd elbeszélgetünk, igaz?

Elvette a kést a hátától egy pillanatra, és meglengette a lány arca előtt, hogy jobban ráijesszen. Nem volt nagy kés, csak egyike azoknak az összecsukható bicskáknak, amit a halászok is használtak, de nagyon élesnek tűnt. Archie a torkához szorította, megkarcolta a nyakát, közben a másik kezével még magasabbra rántotta a hátracsavart karját.

Ismerős volt a gonosz nézés, a férfi mindig is szerette megfélemlíteni. Valószínűleg ettől erősnek érezte magát. Teljesült az akarata, Verity rettegett, de átkozott legyen, ha ezt kimutatja előtte. Elhatározta, hogy nem kiált fel.

Archie gyomron vágta.

– Csak emlékeztetőül, hogy ne okoskodj velem – figyelmeztette. – Ezúttal senki sem fog megmenteni.

Az ütéstől elakadt a lélegzete, és nem kevés erőfeszítésébe került, hogy felegyenesedjen. De Archie ismét a hátába nyomta a kést, hogy mozgásra bírja, és előrelökte az ösvényen. Amikor félúton jártak a part felé, egy jól eldugott helyen, amelyet a szikláról nem lehetett látni, Archie megállt. A kést újra Verity torkához tartva a zsebébe nyúlt, és zsineget vett elő.

– Meg foglak ölni, Verity – mondta nyugodt, kimért hangon. A zsineget a lány elé tartotta, és Verity látta, hogy már hurokra kötötte. Fél kézzel a nyakára csúsztatta, aztán olyan szorosra húzta, hogy feszüljön Verity nyakán. A lány annyira félt, hogy bepisilt.

– Ne tedd ezt, Archie, kérlek! – könyörgött. – Semmi értelme megölnöd, felakasztanak érte. Ha pénzre van szükséged, megszerzem neked. Tudom, hogy nem vagy az igazi apám, de mindig úgy gondoltam rád, mint az apukámra, és szerettelek. Kicsit te is kedveltél, nem?

A férfi elvette a nyakától a kést, és zsebre tette. Aztán a hurkot fél kézzel tartva rávigyorgott. A tekintete jéghideg volt, a vigyora tébolyult, vicsorgott, mint a veszett kutya.

– Még hogy kedveltelek? Annyit sem jelentettél nekem, mint a kutyaszar az aszfalton.

– De ha igaz is, akkor sincs okod rá, hogy megölj! – kiáltott fel Verity.

– Minden okom megvan rá, és mielőtt megteszem, pontosan el is mondom, miért.

MILLER KISZÁLLT A TAXIBÓL, és kifizette a sofőrt. Aztán felemelte a járdán heverő biciklit, mivel útjában volt. A falhoz támasztotta, majd a bejárati ajtóhoz ment.

Idősebb hölgy nyitott ajtót abban a pillanatban, hogy bekopogott.

– Miller Grantham vagyok – mutatkozott be szélesen mosolyogva, és kezet nyújtott. – Nagyon örülök, hogy megismerhe-

tem, Mrs. Wilberforce. Verity már nagyon sokat mesélt magáról.

Wilby kezet fogott vele, és behívta.

– Rubyval együtt örülünk, hogy eljött, Miller, de attól tartok, kisebb pánikban vagyunk éppen, mert az imént olvastuk az újságban, hogy Verity mostohaapját két gyilkosságért is körözik. Addig nem tudunk megnyugodni, amíg Verity haza nem ér.

– Mikor lesz az? – kérdezte Miller. – Az állomáson várnom kellett, mire taxit kaptam, és azt hittem, Verity már itthon van, és az ő biciklije van odakint.

– Milyen bicikli? – kérdezte Ruby, aki közben kigurult a tolószékével az előszobába, mivel a bejárati ajtónál folyt a beszélgetés.

– Kint, közvetlenül a kapu előtt – mutatott Miller a kertkapu felé. – A földre dobva. A falhoz állítottam.

Wilby majdnem félrelökte, ahogy a kapuhoz rohant.

– Ő az, és elvitte Verityt! – sikoltott fel. – Ruby, hívd a rendőrséget!

Miller ledobta a táskáját az ajtónál, és visszasietett a kapuhoz, Wilby mellé.

– Mit gondol, merre vitte?

Wilby a Downs felé mutatott.

– Arra kellett mennie. Biztosan a függővasút melletti ösvényen akarja levinni.

Miller szó nélkül eliramodott az úton.

Wilby egy percig a kezét tördelve állt, az arca eltorzult az aggodalomtól, az eső végigpatakzott az arcán.

– Hívtad már a rendőrséget? – kiáltott hátra Rubynak.

Hallotta, amint Ruby visszakiált, hogy már úton vannak, és akkor ő is elrohant a szikla irányába.

Verity belenézett Archie szemébe, és nem ismerte fel benne azt az embert, akit valaha apunak hívott. Vad és mocs-

kos volt, sokkal, de sokkal rosszabb, mint azon a napon, amikor bezárta a Morrison-menedékbe. Bármennyire rettegett is, mivel meg volt győződve róla, hogy a férfi bármelyik pillanatban meghúzhatja a hurkot a nyaka körül, és azzal az életének vége, valahogy mégis tudta, hogy nem szabad kimutatnia a rettegését, mert a férfi épp ezt akarja látni.

– Szóval áruld el, miért akarsz megölni – kérte, kényszerítve magát, hogy nyugodt hangon beszéljen. – Azért, mert az anyám becsapott, és azt mondta, a te gyereked vagyok?

– Azt hiszed, érdekel, ki nemzett? – vicsorgott Archie, és a lány képébe tolta az arcát. – Sohasem jelentettél semmit nekem, a semminél is kevesebb voltál.

– Akkor miért akarsz megölni? – kérdezte. Az ösvény a talpa alatt sártól csúszós volt, és Verity félt, hogy elveszti az egyensúlyát, és elesik. Abban az esetben a hurok is megszorul. Az eső a felettük lévő sziklát verte, aztán vízesésszerűen alázuhogott. Ezen a sziklán mindig tucatnyi hasonló vízesés fakadt, még a legnagyobb nyárban is. Amikor Rubyval még kisebbek voltak, a forró napokon ilyen csobogóknál hűtötték az arcukat és a kezüket.

– Mert te ébresztetted fel bennem a rombolást – mondta a férfi. – Mindent elvettél tőlem.

– Hogyan tettem? – akarta tudni Verity.

– Attól, hogy az vagy, aki. Két nőt öltem meg, megfojtottam őket, és mindkétszer a te arcodat láttam bennük. Kitekertem a nyakukat, mint a csirkének.

Ez döbbenetes volt, ha igaz, de Verity nem igazán tudta elhinni.

– Úgy érted, rám emlékeztettek?

– Nem azt mondtam. – Szabad kezével pofon vágta, de a mozdulattól megszorult a hurok. – Bíráltak engem, ahogy te is mindig, még akkor is, amikor kicsi voltál.

– Engedj el, apu! – könyörgött Verity, remélve, hogy ezzel segít az ügyén. – Nem is akarsz igazából megölni. Te is tudod, hogy nem.

Azonnal rájött, hogy rosszat mondott. A férfi arca elsötétült, a tekintete veszedelmesen megvillant.

– Komolyan azt hiszed, hogy egészen idáig jöttem volna, ha nem azt akarnám? – üvöltötte a lány képébe, és a nyála csak úgy fröcsögött. – Te meg az átkozott anyád tönkretettétek az életem. Kőszívű ribanc volt, és te is az vagy!

Megfogta a hurkot, és ismét meghúzta. Verity önkéntelenül odakapott, hogy meglazítsa, de a férfi félrelökte a kezét, hátrarántotta, az arcuk szinte összeért. Verity nem látta, mi van mögötte, szikla vagy bokrok, de tudta, hogy nagyon meredek a part. Ha hátravetné magát, a férfi biztosan elvesztené az egyensúlyát, és vele zuhanna, de lehet, hogy egy pillanatra elengedné a hurkot. Úgy vélte, egy próbát megér.

– Akkor rajta, ölj meg! – rivallt rá. – Mindig is erőszakos alak voltál, ráadásul perverz is. Aztán csaló és tolvaj lett belőled. Azt mondod, megöltél két nőt, akkor ne fogd vissza magad, ölj meg engem is!

A férfi közelebb hajolt hozzá, talán újra meg akarta ütni, de Verity sípcsonton rúgta, aztán hirtelen hátramozdult, és elengedte magát.

Érezte, hogy a hurok meglazul, és ő belebukik a semmibe. Mintha kiáltást hallott volna. De az utolsó gondolata Ruby volt, és az, hogy újra meg kell tanulnia járni.

Miller elérte a sziklaösvényt, s noha nem látta a férfit vagy Verityt, férfihangot hallott. Úgy vélte, csakis Woodé lehet, és talán harminc vagy negyven méterre a szikla széle alatt.

Az ösvény lefelé kanyargott, követve a természet adta viszonyokat sziklák és fenyőfák közt. Az a fajta gyalogösvény volt, amelyet csak sportos és egészséges emberek használnak, de ők sem zuhogó esőben.

De Miller hozzászokott az ilyen terephez, és felbőszítette, hogy ez a férfi el tudta rabolni és megfélemlítette Verityt.

Óvatosan és csendben ereszkedett le az ösvényen, csak annyi időre állva meg, amíg egy kézbe illő kővel felfegyverkezett.

Hirtelen tisztán és hangosan felcsendült Verity hangja. Azt mondta: „Akkor rajta, ölj meg!", és még azt is, hogy Archie csaló és tolvaj. Utána ág reccsent, és valaki lezuhant. Miller felhagyott az óvatossággal, és rohanni kezdett. Mielőtt elérte volna azt a helyet, ahol a hangok alapján Veritynek lennie kellett, látta, mi történt. Verity hátrazuhant, és olyan tíz-tizenkét métert csúszott lefelé a hegyoldalon, mielőtt egy kiálló szikla megállította.

Wood láthatóan vele együtt bukott, de ő arccal előre, így láthatta, hová tart. Kitette a kezét, hogy fékezze a csúszást, amikor megállt, lassan térdre tornázta magát, hogy Verityhez kússzon.

Úgy közelített hozzá, ahogy a ragadozó cserkészi be a prédáját, és nyilvánvaló volt, hogy nem segítő szándék vezérli.

Miller gondolkodás nélkül lerohant a lejtőn, saját testi épségével mit sem törődve, ugrott és csúszott, amíg Woodhoz nem ért. A gallérjánál fogva kapta el, felrántotta, és fejbe verte a kővel. Wood arccal a földre rogyott, és nem mozdult többé.

Miller két hosszú lépéssel Verity mellett termett. Látta a hurkot a nyakán, és ujjait a zsineg alá dugva, ahol a lány bőrébe vágott, meglazította.

A lánynak volt pulzusa, de elájult az esés következtében. Miller óvatosan megfordította, és megpillantotta a fején a sérülést. Ekkor a karjába vette, és visszamászott az ösvényen, aztán tovább, fel a szikla tetejére.

Majdnem felért, amikor a rendőrség megérkezett.

– Ott van lent – intett a fejével valahová lefelé. – Leütöttem egy kővel.

Verity megmozdult a karjában, a kezét lassan a fejéhez emelte, és kinyitotta a szemét.

– Szervusz, édesem – üdvözölte Miller. – Most már biztonságban vagy, és hazaviszlek.

Harmincnegyedik fejezet

– Össze vagyok zavarodva, Wilby – panaszolta Verity. Érezte, hogy a fején kötés van, fájt is, akárcsak a torka. Emlékezett rá, hogy Archie-val volt a sziklaösvényen, de arra már nem, hogyan végződött a dolog, és ő hogyan került vissza az ágyába. – Őrültséget álmodtam, azt, hogy Miller ott volt.

– Nem őrültség az, tényleg ott volt – nevetett halkan Wilby. – Ő mentett meg és hozott vissza. Ő kötözte be a fejedet is.

– De nem értem. – Verity szeme kistányér méretűre tágult zavarában. – Hogy lehetett ott?

– Az hosszú és bonyolult történet, neked pedig most aludnod kell, vagy a sokktól kótyagos leszel – mondta Wilby. – A magyarázat várhat holnapig. Most legyen elég csak annyi, hogy Miller szeret.

– Tényleg? – kerekedett el ismét Verity szeme.

– Mondanék neked ilyet, ha nem volna igaz? Most pedig aludj, hogy gyógyulj! Nyugodj meg, ha felébredsz, itt leszek a melletted lévő ágyban. Csak szólj, ha szükséged van rám.

Wilby betakargatta Verityt, az éjjelilámpát égve hagyta, és visszament a konyhába, ahol Ruby, Emily, Colin és Brian az asztal körül ült és teázott.

Ruby felnézett.

– Csináltam a fiúknak sajtos pirítóst – mondta. – A nagy izgalomban el is felejtettük, hogy nem vacsoráztak.

– Verity jobban van már? – kérdezte Brian, barna szeme csupa aggodalom. – Mi történt a rossz emberrel? A rendőrség bezárta?

Wilby szeretettel megsimogatta a kisfiú haját.

– Igen, kedvesem, Verity sokkal jobban van, és egy-két nap alatt teljesen rendbe jön. Ami a rossz embert illeti, Miller igazi

hős volt, és megmentette tőle Verityt. A rendőrség elvitte, és a tárgyalásig bezárta. Nem fog visszajönni, hogy Verityt bántsa.

Egy pillanatra elhallgatott. Tudta, milyen borzasztó lehetett a két fiúnak látni, hogy Miller, egy férfi, akit még csak nem is ismernek, hozza a karjában a vérző fejű Verityt. Azt is nehéz lehetett felfogniuk, hogy bárki bántani akarhat valakit, akit szeretnek.

– De szeretnélek megdicsérni benneteket, milyen jól viselkedtetek ma este mind a ketten, igazi komoly és értelmes felnőtt módjára. Büszke vagyok rátok. Most azonban azt kérem, hogy halkan menjetek fel és feküdjetek le. Később betakarlak benneteket. Mára már elég izgalomban volt részünk.

Miután a fiúk felmentek, Wilby nehézkesen leült, és a tenyerébe hajtotta a fejét.

– Ó, istenem! – sóhajtott fel. – Hála az égnek, hogy jött, Miller. El sem merem képzelni, mi történhetett volna, ha nem rohan és menti meg Verityt.

Arra nem is talált szavakat, hogy mennyire lenyűgözte Miller. A férfi gyorsan, nyugodtan és bátran reagált az élet-halál helyzetre. Valódi hős volt, és igazán kár, hogy Verity nem volt magánál, hogy ezt értékelje. Az egyik rendőr, aki visszajött velük a házhoz, hogy a vallomásokat felvegye, megjegyezte, hogy elképzelni sem tudja, hogyan tudott felmászni Miller azon a meredélyen Verityvel a karjában. Egyetlen rossz lépés, és mindketten lezuhannak.

– Nem tudom, miért hiszi mindenki, hogy én mentettem meg – mondta Miller. – Abból, amit láttam, úgy tűnik, Verity sípcsonton rúgta Archie-t, aztán szándékosan hátraesett, magával rántva a férfit, így érve el, hogy az elengedje a hurkot a nyakán. Tette ezt abban a reményben, hogy így esélye lesz elkúszni. Ehhez hatalmas bátorság kellett, mert biztosan nagyon rémült volt.

– És az egészet újra át kell élnie holnap, amikor a rendőrség visszajön – jegyezte meg Ruby. – Biztos benne, hogy nem kellett volna hagynunk, hogy kórházba vigyék?

Miller megnyugtatón a karjára tette a kezét.

– Nyilván nagyon oda kell figyelnünk, nem tapasztalunk-e agyrázkódásra utaló jeleket… végül is elájult, de azért javasoltam, hogy maradjon inkább itt, mert szerintem gyorsabban helyrejön a családja körében, ahol biztonságban érzi magát. A kórházak személytelenek és kicsit ijesztőek. De nem akar nekünk valamit mondani?

Ruby értetlenül nézett rá.

– A függővasúttól visszafelé jövet Wilby elmesélte, hogy azért nem tudott velünk tartani, mert megsérült egy légitámadáskor, és nem tud járni. Mégis, amikor visszaértünk, az ajtóban állva fogadott, a tolószéke vagy a mankói nélkül. Gondolom, annyira izgatott volt, hogy mielőbb megtudjon valamit Verityről, hogy gondolkodás nélkül felállt.

Wilby levegő után kapkodott.

– Tényleg így volt, Miller! Nem fogja elhinni, még csak észre sem vettem, annyira Verityvel voltunk elfoglalva mindannyian.

Ruby elpirult, és zavartnak tűnt.

– Nagyon jó megfigyelő, Miller. Biztosan felálltam a tolókocsiból, és az ajtóhoz mentem, olyan ösztönösen, hogy fel sem tűnt, mert annyira ideges voltam Verity miatt. Amikor rájöttem, mi történt, nem tudtam rászánni magam, hogy szóljak: „Nézzétek, mi történt!" Olyan körülmények közt semmiképp. Mellesleg, majdnem hanyatt estem a döbbenettől!

– Ez csodálatos! – ragyogott Wilby. – Remélem, ez meggyőz, hogy semmi baja sincs a gerincednek és a lábadnak!

Ruby felállt, két bizonytalan lépést tett, majd összeszedte magát, és átsétált a konyhán az előszoba felé, majd megállt.

– Furcsa érzés, a lábam remeg és sajog, mert nem használtam, de hamarosan ez is rendbe jön, ha bottal járok egy ideig, hogy biztosabb legyek. Alig várom, hogy elmondhassam Luke-nak.

– A kedvese? – kérdezte Miller.

– Igen – mosolygott Ruby. – Csodálatos férfi. De nem akarja, hogy róla áradozzak. Sok mindent el kell mesélnem Verityről, hogy képben legyen. Úgy érzem, ismerem magát, Verity annyit mesélt nekünk magáról, bár azt hiszem, jó részük már nem helytálló. De egyáltalán nem ilyennek képzeltem.

Miller nevetett.

– Hanem milyennek? Nyámnyila kertésznek, aki még azt sem meri megmondani egy lánynak, hogy szereti? Olyan szánalmas, hogy még a hadseregnek sem kell?

– Be kell vallanom, tényleg kicsit gyengének képzeltem – ismerte el Ruby. A férfi karjára nézett, ahol az izmok mintha megfeszültek volna az ing alatt, határozott, szögletes állára, az arcára, amelyen látszódott, hogy sok időt tölt a szabadban. Olyan fajta férfinak tűnt, aki képes életben maradni egy lakatlan szigeten, házat építeni, élelmet szerezni magának, gyakorlatilag a semmiből hajót építeni, és hazavitorlázni, amikor úgy hozza kedve. – Hogyan tévedhettem ekkorát?

– Kicsit tényleg nyámnyila voltam, amikor megismerkedtem Verityvel – vallotta be Miller. – Az erdei munka megkeményíti az embert, de fogadni mernék, hogy sem maga, sem Verity nem ugyanaz, aki a háború előtt volt. Létezik egyáltalán valaki Angliában, aki ugyanolyan maradt?

Wilby arra gondolt, hogy Millernek igaza van. A háború valamilyen szinten mindenkit megváltoztatott. A gyerekeknek oly sok mindennel meg kellett birkózniuk: az apjuk távollétével, az ijesztő légitámadásokkal, és a nagyvárosokban élőknek gyakran azzal a traumával, hogy elveszítették az otthonukat, vagy a családtagjaikat. Nőknek, akik soha nem dolgoztak, hirtelen helyt kellett állniuk a gyárakban, mentőt vezetniük, vagy tehenet fejniük, miközben a férjük a fronton harcolt. Férfiaknak, akik közül sokan csak irodai munkát végeztek, kemény katonákká kellett válniuk. Még azoknak is fenekestül felfordult az életük, akik már túl voltak azon a koron, hogy katonai szolgálatot teljesítsenek, de önkéntes munkát vállaltak légoltalmi őrökként vagy a polgárvédelemnél.

Wilby nem érezte, hogy sokat kellett volna változnia, mert az evakuált gyerekek befogadása semmiben sem különbözött attól, amit a háború előtt csinált, hogy nevelt gyerekeket fogadott magához. Az igazi kihívást az élelmiszerjegy-rendszer jelentette. Wilby mindig is szeretett főzni, és sohasem takarékoskodott a hozzávalókkal. Most mindennek vége lett, mert nem tudott mindent beszerezni, így nem volt olyan változatos az étrend, mint amihez szokott. Kénytelen azokra a zöldségekre hagyatkozni, amelyeket maga termesztett, a csirkékre, amelyeket maga nevelt, és megtanulni kreatívan felhasználni azt, amije van.

Aznap este Wilby és Ruby behívták Millert a nappaliba, és mesélni kezdtek arról, mi mindenen ment keresztül Verity Archie mellett. Bár a körülmények hatására áttértek a bizalmasabb hangra, a rablásokról mégsem szóltak, mert úgy vélték, azt egyelőre jobb, ha megtartják maguknak. Különben is az olyasmi, amiről Veritynek kell beszámolnia, ha akar. Aztán arról a közös, babbacombe-i életükről meséltek neki.

Ruby úgy vélte, hogy Verity biztosan beszélt Millernek arról, hogyan és miért szakadt meg a barátságuk, még mielőtt a férfi felbukkant, ezért úgy érezte, meg kell magyaráznia.

– Biztos vagyok benne, hogy elmondta, hogyan idegenedtünk el egymástól, s hogy milyen borzasztóan viselkedtem vele – mondta, és bosszús arcot vágott. – Fogadok, azon tűnődtél, mit szeretett rajtam egyáltalán.

– Részleteket nem mondott, csak azt, hogy annyit írtál, hogy a számodra meghalt. Azt azonban tudom, hogy egyre ez járt az eszében, és hogy nagyon hiányoztál neki. De legyünk őszinték, Ruby, mind bűnösök vagyunk valamiben. Olyasmit mondunk dühünkben vagy sértettségünkben, amit később megbánunk, de nem tudjuk, hogyan hozhatnánk helyre. De azzal, hogy megmentetted Verityt attól a szörnyű alaktól, kitöröltél minden rosszat, ami előtte történt.

Ruby gyanította, hogy a férfi legalább egy részét ismeri a történteknek, és meghatotta, hogy nem ítéli el.

– És most hogyan tovább? Úgy értem, mi lesz veletek Verityvel?

Miller kisfiúsan elmosolyodott.

– Én a boldogító igenben reménykedem, de reálisan nézve a dolgokat, van előttünk néhány akadály, amelyet még le kell győznünk. Először is meg kell beszélnünk néhány dolgot, aztán vissza kell mennem Skóciába. Ott van még Wood tárgyalása. Remélhetőleg beismeri a gyilkosságokat, de ha nem, és tárgyalásra kerül a sor, Veritynek tanúskodnia kell, és az meg fogja viselni.

– Kár, hogy nem ölted meg – mondta Ruby komolyan. – Azzal rengeteg időt és energiát spóroltál volna meg a rendőrségnek és a bíróságnak, a börtönök dolgozóiról nem is beszélve.

– Egy rövid ideig azt hittem, megöltem – vallotta be Miller. – Meg sem moccant, amikor visszamásztam Verityvel. Még az is eszembe jutott, hogy bajba kerülhetek miatta. De aztán kiderült, hogy csak eszméletlen.

– Mind olvastunk a másik két gyilkosságról – mondta Wilby. – Ruby vette észre a mai újságban. Megrémültünk, amikor megtudtuk, hogy gyilkos is, és aggódtunk, hogy talán erre tart. De azt nem hittük volna, hogy már itt is van Babbacombe-ban.

– Veritynek nehéz lesz feldolgoznia, mit tett Archie – sóhajtott Miller gondterhelten. – Tudom, hogy nem az igazi apja, de sokáig azt hitte, hogy az.

Ruby egyetértőn bólintott.

– Tudom, milyen az, amikor azt hiszed, rossz vérből származol. Nem segít, hogy mások azt mondogatják, nem számít, ki volt az apád meg az anyád, és mit tett. Olyan, mint amikor féreg rág belülről, és egyre csak azt suttogja, hogy a rossz benned van.

– Fejezzétek be, mindketten! – szólt rájuk Wilby határozottan. – Verity okos lány, felül fog emelkedni rajta. Tudom, hogy

így lesz.

Másnap reggel Wilby arra ébredt, hogy Verity már fenn van, és a mennyezetet bámulja.

– Hogy vagy? – kérdezte. – Jól aludtál?

– Jobban érzem magam, mint vártam. – Verity vontatottan beszélt, mintha minden szón gondolkodnia kellene. – És igen, azt hiszem, jól aludtam, bár néhányszor felébredtem.

Wilby felkelt, Verityhez ment, és leült mellé az ágyra. Hátrasimította a haját a homlokából, látta, milyen élénkvörös nyomot hagyott a hurok a nyakán. De azon kívül, hogy nagyon sápadt volt, jól nézett ki. Miller levágott néhány tincset a tarkójánál, hogy rendesen el tudja látni a sebet. Azt mondta, nem kell összevarrni, mert csak egy csúnya horzsolás, és bekötözte.

– Szóval mi bánt?

– Úgy érzem, félresiklott minden – mondta halkan a lány. – Éltem az életem, élveztem a munkámat, aztán hirtelen jött ez! Archie azt mondta, mindig is gyűlölt, és azt hiszem, mostanra már túl kellene ezen lennem, különösen a legutóbbi támadása után. De komolyan, eszedbe jutna valaha is, hogy a férfi, akit az apádnak hittél, meg akar ölni?

– Nem, dehogy – helyeselt Wilby. – De Millernek hála, nem sikerült neki. Archie kegyetlen és veszélyes alak, aki megkapja a méltó büntetését. Egyetlen pillanatig sem szabad azt gondolnod, hogy ez valahogy a te hibád. Neked most az a dolgod, hogy a jövőbe nézz. Itt van Miller, és ég a vágytól, hogy veled beszélhessen.

– Nos, ez is hozzátartozik, Wilby. Többé nem tudom, hogyan érzek vele kapcsolatban. Elfogadtam, hogy talált valaki mást magának, bánkódtam miatta, túltettem magam rajta. Most, hogy felbukkant, és ismét engem akar, úgy érzem, a második helyre szorultam.

– Na, most hallgass meg, te lány – mondta Wilby határozottan. – Nem ismered a teljes történetet.

Azzal az asszony belekezdett az igazságba: hogyan manipulálta Archie Millert, azt írva neki, hogy Verity talált magának valaki mást.

– Rubyval gyanakodni kezdtünk, és vettük magunknak a bátorságot, hogy előkeressük a leveleidet, és a korábbiakat összehasonlítsuk az utolsóval. Feltűnt egy-két furcsaság, és úgy véltük, Archie keze van a dologban. Szóval, hogy rövidre fogjam, írtunk Millernek. Nincs neki másik barátnője, soha nem is volt, és az lett a vége, hogy ideutazott miattad. Sajnálom, hogy beleolvastunk a leveleidbe.

Verity halványan rámosolygott.

– Semmi baj, örülök, hogy kiderült az igazság. De nem vagyok abban biztos, hogy ettől másként éreznék iránta. Természetesen szeretnék találkozni vele, ha másért nem, azért, hogy megköszönjem, hogy megmentette az életem, de nem hiszem, hogy vissza tudnám forgatni az idő kerekét.

Wilby felállt az ágyról, és felvette a köntösét.

– Légy nyitott, Verity. Miller lenyűgöző fiatalember, és azt hiszem, nagyon másnak fogod találni, mint azt a férfit, akit valaha ismertél. Most lemegyek, és nekifogok a reggelinek, de szerintem jobb, ha te ágyban maradsz.

Verity és Miller csak ebédidőben találkoztak szemtől szemben. Miller korán kelt, sétált egyet a Downson, és épp a pirítósát ette, amikor egy rendőrőrmester érkezett, hogy felvegye a vallomását. Csend volt a házban, a fiúk iskolába mentek, Ruby, Wilby és Verity fent voltak az emeleten.

Miller a konyhába vitte az őrmestert, aki Meakinként mutatkozott be, és teával kínálta.

– Azt nagyon megköszönöm – mondta Meakin. Termetes, középkorú férfi volt, az arca ragyás, ami meglehetősen félelmetessé tette. – Wood az exeteri börtönkórházban van. Össze

kellett varrni a fejsebét, de ettől eltekintve túléli, csak azért, hogy felakasszák.

– Szóval már el is döntötte, mi lesz a büntetése? – vigyorgott Miller.

– Nos, kétség sem fér Wood bűnösségéhez. A jelentések szerint úton Exeterbe is egyre azt hajtogatta, hogy holtan akarja látni a mostohalányát. Az egyik kollégám a börtönben most veszi fel a vallomását. Rengeteg bizonyítékunk van ellene a másik két meggyilkolt nővel kapcsolatban. Még ha tagadja is, akkor is rá tudjuk verni.

Miller röviden elmagyarázta, milyen kapcsolat fűzi Verityhez, s hogy miért utazott ide Skóciából.

– Szerencsém volt, hogy alig néhány perccel azután érkeztem, hogy Wood elhurcolta a kapu elől. Nem álltam le gondolkodni, csak utánuk rohantam.

Elmondta, hogyan hallotta meg Verity hangját valahonnan lentebbről, noha látni nem látta őt.

– Felkaptam egy nagyobb követ, és óvatosan lejjebb mentem, de épp, amikor megláttam Archie-t, Verity sípcsonton rúgta, aztán hátravetette magát. Azt hiszem, azt remélte, hogy ily módon Archie elengedi a nyakára hurkolt kötelet. Így is történt, és a férfi is lebukott vele a szikláról.

– Szóval hozzávágta a követ Woodhoz?

– Nem, leütöttem vele. Merthogy elesett, de négykézlábra állt, és Verity felé mászott. Erre leugrottam hozzá, és fejbe vertem, nehogy bántani tudja.

– És aztán?

– A karomba vettem Verityt, és visszamásztam vele a sziklára.

– Megnézte, hogy Wood életben van-e?

– Nem. Nem érdekelt. Igazából azt hittem, hogy megöltem. Azt érdemelte volna.

– Nagyon igaz, Mr. Grantham. De azért jó, hogy nem ölte meg, mert könnyen bajba kerülhetett volna. Nem lenne helyes, ha a közemberek döntenék el, kit kell kivégezni.

Miller vállat vont. Mivel Meakin már mondta, hogy Archie lógni fog, furcsának tűnt, hogy olyasvalaki miatt akadékoskodik, aki már kétszer ölt, és harmadszor is megtette volna, ha ő nem állítja meg.

– Ennyi mostanra? – kérdezte.

– Igen, de szeretnék Miss Wooddal is beszélni, mielőtt elmegyek.

Wilby lekísérte Verityt, és Meakin az ebédlőben beszélt vele, ahol régebben Ruby aludt. Miller a nappaliban várakozott egyedül, azt kívánva, bárcsak hallaná, mit mondanak odaát. De a két helyiség közt ott volt a folyosó, mindkét ajtót becsukták, így semmi sem hallatszott át.

Aztán Wilby lépett be, és egy csésze teát hozott.

– Nem nagyon kedvelem azt a Meakin őrmestert – jegyezte meg, és a teát letette a férfi széke melletti kisasztalra. – Kicsit túlságosan el van telve önmagával. – Azzal leült a Millerrel szemközti székre.

Miller mosolygott. Kedvelte Wilbyt, és most már megértette, miért volt akkora hatással Verityre.

– Nem ilyen a legtöbb rendőr? – kérdezte. – De hogy van Verity? Alig várom, hogy lássam.

– Jól van, átaludta az éjszakát, semmi rémálom. De ne várj túl sokat tőle, Miller. Nem tudom, mennyire fogtad fel, de Rubyval mi ketten határoztuk el, hogy kapcsolatba lépünk veled. Verity semmit sem tudott róla. Biztos vagyok benne, hogy te is belátod, mekkora sokk lehetett neki, hogy te mentetted meg. Tegnap este azt hitte, csak álmodta, hogy ott vagy. Ma reggel persze elmondtam neki mindent, de ez akkor is sok egyszerre ahhoz, hogy meg tudja emészteni.

– Kicsit ijesztő is, gondolom. Talán jobb volna, ha átköltöznék egy panzióba – vélte Miller.

– Ez kedves ötlet, de várjuk meg, mi történik, miután az őrmester végzett vele. Mennyi szabadságot kaptál?

– Akár egy egész hetet maradhatok. Nálunk nem olyan, mint a hadseregben. Nem hiszem, hogy lőttek valaha agyon

erdészt dezertálásért.

Wilby nevetett, és Miller abban a pillanatban látta, milyen szép nő volt. Lehetett most kerekded és ráncos, de annyi érzelemgazdagság volt az arcán, annyi kedvesség a tekintetében, hogy még mindig vonzónak tűnt.

– Mit akarsz csinálni, ha a háború egyszer véget ér? – kérdezte Wilby.

– Azt terveztem, hogy Skóciában maradok, veszek magamnak egy kis majorságot, és továbbra is az erdészetben dolgozom. De most, hogy láttam Devont, el tudnék csábulni, hogy itt telepedjek le, még akkor is, ha itt nincsenek erdők.

– Ha a világ egyszer visszazökken a normális kerékvágásba, az embereknek újra szükségük lesz kertészekre és vadőrökre – mondta Wilby. – Itt, Devonban, és mindenhol máshol.

Verity mindent elmondott Meakin őrmesternek, ami előző nap történt, attól a pillanattól, hogy leugrott a biciklijéről, egészen az utolsó dologig, amire még emlékezett, amikor szándékosan hátravetette magát.

– Miért nem kiáltott segítségért, amikor elkapta? Vagy miért nem rúgta meg akkor?

– Kést tartott a hátamhoz. Biztos vagyok benne, hogy leszúrt volna, ha kiáltok. De amúgy sem volt senki a közelben, mivel zuhogott az eső. Miután a hurkot a nyakamba tette, már túlságos féltem bármit is tenni. Csak a sziklaösvényen szedtem össze a bátorságom, mert tudtam, ha nem csinálok valamit, meg fog ölni.

– Miért kutatta fel, hogy megölje?

Verity úgy vélte, ez ugyancsak furcsa kérdés, majdnem olyan, mintha Meakin őt okolná.

– Azt mondta, azért, mert kőszívű ribanc vagyok, mint az anyám. Annyira dühöngött, hogy megvadult őrültnek tűnt. Mondott valami olyasmit, hogy az én arcomat látta a meggyil-

kolt nők arcában. De semmit sem nyerhetett azzal, hogy megöl, csak rontott volna a saját dolgán.

– Szóval elmondta magának, hogy megölt két másik nőt?

– Igen, és nemcsak azt mondta, hogy az én arcomat látta az arcukban, hanem azt is, hogy kitekerte a nyakukat, mint a csirkének.

– És hogyan sikerült megszabadulnia tőle?

Verity vállat vont.

– Megrúgtam, aztán hátravetettem magam. Azt reméltem, hogy elengedi a zsineget. Gondolom, meg is tette, különben most nem mondhatnám el ezt magának. Semmi másra nem emlékszem.

Úgy tűnt, az őrmestert kielégíti ez a magyarázat, de tovább faggatózott. Az az időszak érdekelte, amikor Archie beköltözött a Weardale Roadra Verityhez.

– Tudta, hogy körözött alak, mégsem ment el a rendőrségre. Miért nem? – kérdezte.

– Ezt nehéz megmagyarázni. Halálra rémültem, amikor megláttam, és mondtam neki, hogy el kell mennie, de a nálam lakó lány felajánlotta, hogy ott maradhat éjszakára. Erre közöltem, hogy csak egy éjszakáról lehet szó. Mellesleg azt mondta, hogy a sikkasztásdolgot elrendezte. Hittem neki, mert lehetetlennek tűnt, hogy odajöjjön hozzám, ha egyszer tudja, hogy a rendőrség még mindig keresi. Azt hiszem, kicsit sajnáltam is, hiszen akkor még úgy tudtam, ő az igazi apám.

Verity elhallgatott, mert tudta, hogy elég sután hangzik a magyarázata.

– Folytassa! – noszogatta Meakin.

– Azt hiszem, családra vágytam. Elvesztettem az anyámat, nem sokkal korábban a nagynénémet is, kitört a háború, és én nagyon egyedül voltam. Nem igazán volt jó ötlet hagyni, hogy maradjon, mint később kiderült. De nem teszünk-e mindnyájan néha olyasmit, amit később megbánunk?

– Azt is megbánta, hogy segített neki házakat kirabolni?

Veritynek fájt a feje, gyenge volt még az előző napi megpróbáltatásoktól, de a rendőr kérdésére megpördült körülötte a szoba, s úgy érezte, menten elájul.

– Házakat kirabolni? – kérdezett vissza. – Ezt állította? Sohasem hallottam még ilyen nevetséges dolgot.

– Magam is így véltem – biccentett Meakin. – De meg kellett kérdeznem.

A rendőrőrmester ezután közölte, hogy legépelteti a lány vallomását, és elhozza majd, hogy Verity aláírhassa, aztán távozott.

Verity lefeküdt Ruby ágyára. Hányingere volt az ijedtségtől, de legalább nem tagadta le egyenesen, hogy segített Archienak a betöréseknél. Csak annyit mondott, hogy ez nevetséges.

Vajon megütheti emiatt a bokáját? Archie nyilvánvalóan azért mondta, mert úgy gondolta, ha már neki buknia kell, Verityt is magával rántja.

Wilby dugta be a fejét az ajtón. Elég volt egy pillantást vetnie az ágyon fekvő lányra, már sietett is hozzá.

– Nagyon sápadt vagy – tette a homlokára a kezét. – Az őrmester felzaklatott?

– Csak az, hogy újra fel kellett idéznem az egészet – hazudta Verity. – És fáj a fejem.

Nagyon szeretett volna mindent elmondani Wilbynek, de túl sok volt, túl borzasztó. Időre volt szüksége, hogy átgondolhassa.

– Gondolod, hogy tudnál most Millerrel beszélni? Magánkívül van, annyira szeretne már látni.

– Rendben, de ne várj túl sokat tőlem – felelte Verity.

Harmincötödik fejezet

– Végre! – ugrott fel Miller, amikor Verity belépett a nappaliba. – Már azt hittem, világgá szaladsz, hogy elkerülj.

– Ne beszélj ostobaságokat! – intette Verity, de megtorpant, mert ahogy Wilby is mondta, volt mit nézni a férfin.

Korábban is csinos volt kacsatojáskék szemével, markáns arcélével, rakoncátlan, szőke hajával, de akkoriban sovány és jelentéktelen volt. Azóta csupa izom lett, a karja, a combja, de még a nyaka is megvastagodott, az arca viharvertebbé vált.

– Hogy vagy most? – kérdezte a férfi ugyanolyan aggodalmaskodón, mint ahogy emlékezett rá.

– A fejem még fáj, kicsit bizonytalan vagyok, de hála neked, élek, aminek igazán örülök.

– Gyere, ülj le – nyújtotta felé a kezét Miller, egy karosszékhez vezette, aztán leült vele szemben.

Verity örült a kettejük közt lévő távolságnak. Félt, hogy a férfi megöleli, mielőtt neki esélye lenne kitalálni, mit akar, és mit nem.

– Wilby és Ruby elmondta, hogy ők írtak nekem – kezdte Miller. – És jól hiszem, neked is pontosan elmagyarázták, miért írtam azt a levelet neked?

Verity bólintott.

– Gondoltam rá akkor is, hogy kicsit furcsa az a levél, nem a te megszokott stílusod, de soha eszembe sem jutott, hogy Archie vett rá a megírására. Több munkatársnőm is kapott hasonlót a barátjától, miután beléptek a seregbe, szóval azt hittem, ez is hozzátartozik ahhoz, hogy háborúban áll az ország. Az is megfordult a fejemben, hogy én vagyok a hibás, mert nagyobb erőfeszítéseket kellett volna tennem, hogy meglátogassalak Skóciában.

– Mindketten tudjuk, milyen hatalmas vállalkozás volt vonattal eljutni bárhová a háború első évében. A kocsikat zsúfolásig megtöltötték a katonák, a járatok késtek, vagy akár ki is maradtak. – Miller rámosolygott. – Én is magamat hibáztatom, mert nem próbálkoztam erősebben, hogy láthassalak. De ne játsszunk ki a hibás játékot, Verity. Nem a távolság vetett véget a kapcsolatunknak, ugye? Most már mindketten tudjuk, hogy felültettek minket. Nehéz elhinni, hogy egy férfi ennyire megkeserítse egy lány életét, különösen úgy, hogy kiskorától nevelte. Jól tudom, hogy ő maga árulta el, hogy nem az édesapád?

– Igen, méghozzá a lehető legkellemetlenebb módon. Nem volt teljes meglepetés, mert Hazel néni már tett néhány célzást. Bárcsak mindent elmondott volna, akkor be sem engedem azt az alakot az ajtón. Most viszont nagyon örülök, hogy nem az igazi apám. Azt hiszem, nevet kell változtatnom, amint lehet. De hagyjuk ezt, inkább mesélj, milyen az élet Skóciában!

– Mindig ezt csináltad – nevetett Miller. – A gyerekkorodról vagy az anyádról beszéltünk, és te hirtelen abba akartad hagyni. Nem kényszerítelek, hogy olyasmiről beszélj, amiről nem akarsz, de lehet, hogy egy nap szükséges lesz.

– Lehetséges – hagyta jóvá Verity. – De nem ma. Még mindig egy jéghideg Nissen barakkban laksz?

– Nem, már én vagyok a főnök, és a főerdész házában lakom… az erdőben természetesen.

– Az olyan Jancsi és Juliska típusú házikó? – kérdezte Verity. – Mert nagyon annak tűnik.

– Nem igazán, valaha a kapus háza volt a földesúr birtokán, szóval kőből épült, erős, kicsit gótikus, két szoba, konyha és fürdőszoba is van benne. A bútor vele járt… koszos és megkopott pompa, és azt hiszem, a nagy házból vitték oda. De kényelmes, nagyon meleg, ha égve hagyom a tüzet a kandallóban, és van egy kiskertem is. Így aztán nem jövök ki a gyakor-

latból, igaz, most zöldségeket termesztek, nem virágot ültetek.

– Szóval te vagy a főnök? – mosolygott Verity. – Lenyűgöző.

– Azt hiszem, csak azért, mert minden érdekel, ami az erdővel összefügg; faültetés, fagondozás, annak eldöntése, melyikeket kell kivágni. Megtanultam róla mindent, amit lehetett, míg a többiek csak munkának tekintik, és örülnek, hogy megússzák a háborút. A legtöbbjük nem becsüli meg a természetet, a szarvasokat meg a többi állatot, pedig az mind része az erdeink fenntartásának és védelmének.

Verity mindig is szerette a férfiban a bölcselkedését, hogy olyan ember, aki törődik a természettel. Arra gondolt, milyen jó, hogy nem találták katonai szolgálatra alkalmasnak; el sem tudta képzelni, hogyan birkózna meg azzal, hogy másokra kell lőnie.

– Már vezetni is tudok – újságolta Miller. – Meg kellett tanulnom, hogy elszállíthassuk a fákat. Jó dolog Skócia más tájait is látni, bár többnyire csak Glasgow-ba megyek, meg a tynesidei hajógyárakba. Wilby tegnap este azt mondta, a háború mindnyájunkat megváltoztatott. Gondolod, hogy te is megváltoztál?

– Nem tudom. Szerinted?

– Én csak azt látom, hogy még szebb lettél. De Wilby és Ruby szerint magabiztosabb is vagy, mint régebben, merészebb. Azt mondják, telefonpóznákra mászol fel.

Verity nevetett.

– Abban semmi merészség nincs. Kivéve talán, ha erős szél fúj.

– Elég merész vagy ahhoz, hogy újra megpróbáld velem? – kérdezte Miller.

Verity széttárta a karját, jelezve, hogy nem tudja.

– Nagyon örülök, hogy akkor jöttél, amikor, mert megmentetted az életem. De annak borzalma, ami majdnem megtörtént, újra szemben állni azzal az őrülttel, arra késztet, hogy mindenben kételkedjem. Mintha elment volna az eszem. Meg

tudod ezt érteni? Ha azelőtt jössz, mielőtt ez történt, és amikor az elmém még tiszta volt, más lenne a helyzet.

Miller komolyan bólintott.

– Meg tudom érteni. Azt hiszem, bárkinek, aki ilyen traumán esett át, még gondolkodnia is nehéz volna, nemhogy olyan döntést hozzon, kell-e az életében egy férfi, vagy sem. Talán az lesz a legjobb, ha bejelentkezem a közeli panzióba. Mindennap átjövök, amíg itt tartózkodom. Elmehetnénk sétálni vagy moziba, mint a régi barátok. Hogy hangzik?

– Jól – felelte Verity, de egy kis hang odabent azt súgta, egyáltalán nem lesz így jó.

Miller lecsúszott a székről, és a lány elé térdelt, megfogta mindkét kezét, és mélyen a szemébe nézett.

– Úgy látom, félsz tőlem – mondta gyengéden. – Elfelejtetted, milyen jó barátok voltunk? Talán túl sok idő telt el ahhoz, hogy jegyesek legyünk, de a barátságunkat meg kell őriznünk.

– Ne haragudj, Miller – kérte Verity, és könnyek gyűltek a szemébe. – Eljöttél értem ilyen messzire, megmentetted az életem, de ennél többel most nem tudok megbirkózni.

– Semmi baj – nyugtatta meg a férfi. A tenyerébe fogta a lány fejét, és megcsókolta a homlokát. – Most elmegyek, de felhívom Wilbyt, és megmondom neki, hol szálltam meg. És ha egy vagy két nap múlva úgy találod, hogy látni akarsz, nekem úgy is jó.

Verity felugrott a székről, és kiszaladt a szobából. Nem bírta elviselni a bűntudatot, hogy csalódást kell okoznia a férfinak, sem a félelmet, hogy kiderülhet a betörő múltja. De attól még jobban rettegett, hogy valami baj van vele amiatt, amit tizenkét éves korában Archie tett vele karácsonykor, és azelőtt, hogy bezárta a Morrison-menedékbe.

Miller egy ideig még a nappaliban maradt, miután Verity kiszaladt. Nem bánta meg, hogy eljött… ha nem így tesz, a lány mostanra talán halott. Tudta, hogy szereti Verityt, felkészült arra, hogy várnia kell, de az ösztönei azt súgták, több van itt az előző napi ijesztő eseményeknél. Érezte, hogy valami,

amit a lány megpróbált eltemetni, a felszínre tört, és Verity kénytelen lesz vele szembenézni.

De ha Verity még azt sem képes elviselni, hogy fogja a kezét, nem fogja tudni kiszedni belőle.

Wilby a konyhában volt, amikor hallotta, hogy Verity felrohan a lépcsőn, de azt hitte, a mosdóba megy, vagy meg akar valamit mutatni Millernek, azért megy fel. Aztán nem sokkal később a férfi nagyon szomorúan bejött a konyhába, azt mondta, elmegy, de majd jelentkezik.

Wilby próbálta kifaggatni, mi sült el rosszul, de Miller csak annyit mondott:

– Azt hiszem, az eltemetett múlt szólt közbe.

Még egy csésze teára sem maradt, de azt mondta, másnap telefonál, hogy megtudja, hogy van Verity. Aztán megköszönte Wilbynek az éjszakai szállást, és elment.

Wilby felsietett a lépcsőn, egyenesen Verity szobájába. A lány arccal lefelé az ágyon feküdt, és sírt.

– Mi a baj? – kérdezte Wilby. Leült mellé, és megnyugtatón a hátára tette a kezét.

– Nem vagyok elég jó neki – zokogta Verity.

Wilby nem próbált többet megtudni tőle. Csak ült, a lány hátát simogatta, és várt. Az évek során sok gyerekkel volt dolga, akit a gondozására bíztak, és tapasztalatból tudta, hogy semmi értelme erővel kényszeríteni őket, hogy nyíljanak meg, árulják el, mitől keseredtek el. Még Rubynál is időbe került, míg felhagyott a gyanakvással, és elhitte, hogy semmitől sem kell tartania. De hosszú évekbe telt, mire mindent kiadott magából, ami bántotta. A problémája lényegében az volt, hogy egyszerre szerette és gyűlölte az anyját, és megvetette saját magát, amiért szereti.

Wilbynél megfordultak olyan gyerekek, akik vérfertőzés vagy kegyetlenség áldozatai voltak, és egyszer egy testvérpár, akik annyira alultápláltak voltak, hogy hónapokba telt, amíg

meggyógyultak. Emlékezett egy szegény fiúra, akinek a hátán égésnyomok voltak, az apja részegen rajta oltotta el a cigarettáját.

Egy dolgot azonban biztosan tudott, a gyógyulás csak akkor jöhet el, ha sikerül rávenni őket arra, hogy beszéljenek a múltról. Az volt a trükkje, hogy fel kell ismerni a pillanatot, amikor hajlandók megnyílni.

Verity egyelőre a közelében sem járt ennek az állapotnak. Nyilvánvaló, hogy az előző napi események felszínre hoztak benne valamit, amitől értéktelennek érzi magát.

S talán fél is valamitől. De mitől?

– Mi történt, Wilby? – kérdezte Ruby valamivel később. Az ebédlőben volt, és levelet írt, amikor Miller Verityvel beszélt, és amikor hallotta a bejárati ajtót csukódni, azt hitte, együtt mentek el.

Csak akkor tudatosult benne, hogy nincs minden rendben, amikor látta a feldúlt Wilbyt lefelé jönni a lépcsőn.

Wilby dióhéjban összefoglalta az eseményeket.

Ruby meglepetten a szája elé kapta a kezét.

– Azt hittem, meglesz a nagy, romantikus egymásra találás szívecskékkel meg virágokkal. Miért? Mi a baja Veritynek? Annyiszor mondta már, hogy még mindig szereti Millert. Akkor hogyan lehet most ilyen?

– Valami bántja – felelte Wilby. – Azt mondom, hogy a mostohaapjának lehet hozzá köze, nem Millerrel van baja. De nem akarom erőltetni. Majd elmondja, mi a baja, ha eljön az ideje.

– Rendben – bólintott Ruby. – De azt hiszem, ideje visszaköltöznöm egy szobába vele. Tudom, hogy szeretnéd visszakapni az ebédlődet, Wilby, és ha lassan járok, nem gond a lépcső sem. Lámpaoltás után mindig elmondtunk egymásnak minden fontosat, szóval lehetséges, hogy Verity elmondja nekem, mi a baj.

Harminchatodik fejezet

A KERTI PADON ÜLVE VERITY harmadszor olvasta el Miller levelének egy részletét, miközben könnyek patakzottak az arcán.

Megértem, hogy most képtelen vagy elkötelezni magad mellettem. De azt nem értem, miért merevedsz meg mindig, ha csak megfogom a kezed, vagy átölellek. Tudnod kell, hogy sohasem kényszerítenélek rá semmire. Korábban sokáig jó barátok voltunk, mielőtt egyáltalán megcsókoltalak.

Szóval, miután mindent alaposan megfontoltam, arra a következtetésre jutottam, hogy ha ennyire taszítalak, le kell mondanom rólad…

Nem hibáztatta a férfit, amiért ezt mondja. Miután Archie-tól megmentette, Miller egész héten a közelben maradt, és mindennap meglátogatta. Voltak együtt moziban, kocsmában, és isten a tanúja, ő mindent megtett, hogy ne fagyjon meg, amikor a férfi hozzáér, de akarata ellenére is megtörtént.

Szombat kora reggel volt, gyönyörű, meleg áprilisi nap. A levél akkor érkezett, amikor Verity feltette a teavizet. Azt tervezte, hogy ágyba viszi Rubynak és Wilbynek a teát, de ahogy a levél bepottyant az előszobaszőnyegre, megfeledkezett a teáról, és kiült ide, hogy elolvassa.

A levél többi része olyan volt, mint Miller mindegyik írása, hírekkel teli, meleg hangú és mókás, egészen addig, amíg a végéhez nem ért, és jött a szomorú rész. Úgy vélte, a férfi talán napokkal korábban kezdte el írni, aztán hirtelen ráébredt a helyzete reménytelenségére. Ki hibáztathatná azért, hogy kimondta az érzelmeit?

Ruby jött ki a kertbe egy szál hálóingben, a kezében egy csésze teával. Már majdnem rendesen járt újra, és a félelem, hogy

egész életét tolószékben kell tölteni, csak rossz álomnak tűnt csupán.

– Kinéztem az ablakon, és láttam, hogy sírsz, szóval gyanítom, nem szerelmes levelet kaptál – mondta, és a csészét Verity felé nyújtotta.

– Nem. – Verity könnyáztatta arcát barátnője felé fordította, és próbált mosolyogni, ahogy a teát elvette. – Elege lett abból, hogy hiába udvarol. Most biztos arra gondolsz, hogy igazi balek volt, amiért olyan türelmes volt velem egész héten, amíg itt volt.

– Miller nem balek – csóválta a fejét rosszallóan Ruby, és leült a barátnője mellé. – Kedves, rendes fiú. Bárcsak minden rendbe jött volna köztetek, és nemcsak én kívánom ezt, hanem Wilby és mindenki, aki találkozott Millerrel. De csak arra tudok gondolni, hogy mégsem ő a megfelelő férfi számodra, s talán ösztönösen ezt te is tudod. Arra célzok, hogy amikor nálad lakott a Weardale Roadon, miért nem történt köztetek semmi? Azok, akiket egymásnak teremtett a sors, általában nem tudják visszafogni magukat.

Verity nem szólt semmit. Sokszor felidézte életének ezen időszakát, s noha emlékezett a furcsa ábrándozásokra, amelyek tárgya Miller volt, nem állíthatta, hogy – ahogy Ruby szokta mondani – „kéjvágyat" érzett iránta. Viszont egész életében nem vágyakozott még senki után sem, szóval talán az az igazság, hogy frigid.

– Szóval? – noszogatta Ruby.

– Talán csak frigid vagyok – sóhajtott Verity. – Te mindig is a testiség embere voltál, már tizennégy éves korodban is érdekeltek a fiúk. Én sohasem voltam ilyen.

– Ezt nem hiszem. Wilby szerint te valahogy megfagytál, várod, hogy ez az egész Archie-ügy véget érjen. Ha egyszer felakasztják, te is megváltozol – mondta Ruby. – Már csak alig több mint egy hét, és soha többé nem kell rá gondolnod.

Archie-t először a két nő meggyilkolásával, és a Verity ellen elkövetett gyilkossági kísérlettel vádolták, de ő mindent taga-

dott. De aztán gyűltek a bizonyítékok ellene – a hadseregben történt lopás, a sikkasztás, tucatnyi becstelenség, és végül megtört. Tudta, hogy egy esküdtszék előtti tárgyalás során, Verityvel a koronatanú szerepében esélye sincs arra, hogy ártatlannak nyilvánítsák, ezért részletes beismerő vallomást tett.

Az egy héttel azelőtti tárgyaláson a bíró az összegzésében mélyen elítélendő emberként jellemezte Woodot, akinek „fogalma sincs a becsületről, és nőket ölt, hogy biztosítsa a hallgatásukat." Kötél általi halálra ítélte Archie-t, amelyet az exeteri börtönben, május 4-én, kedden fognak végrehajtani.

Közvetlenül a tárgyalás előtt Verity Woodról Ferrisre változtatta a nevét, amely anyja leánykori neve volt, így próbálva kizárni Archie-t az életéből és az emlékeiből. De igazából nem hitt benne, hogy ez valaha is sikerülni fog.

– Szeretnél Bevannel újra találkozni? – kérdezte Ruby. – Luke-kal együtt hamarosan áthelyezik őket Bristolba, és tudom, hogy Bevan szívesen találkozna veled.

Verity kétkedőnek tűnt. Ruby beszélt Luke-nak Archie támadásáról és Miller felbukkanásáról, és rábízta, hogy elmondja Bevannek is. Verity nehéz helyzetbe került; nagyon kedvelte a férfit, de úgy érezte, jelen állapotában senkinek nem válik hasznára. Bevan küldött neki virágot és egy jobbulást kívánó kártyát, de azóta sem jött Luke-kal Torquay-ba, és nem is telefonált.

– Nincs képem újra felpiszkálni – mondta Verity.

– Ennek alapján azt kell feltételeznem, hogy azt viszont nem bánnád, ha ő eljönne, és felpiszkálna téged – vihogott Ruby.

– Tudsz egyáltalán másra gondolni, mint hogy embereket összehozz? – kérdezte Verity. – Wilby mesélte, hogy szerinted az az öblös hangú légoltalmi őr illene hozzá.

– Úgy is van. Néhány évvel idősebb Wilbynél, nyugdíjas jogász, és gyönyörű kék szeme van. Mellesleg mindig Wilby után kérdezősködik, szóval tudom, hogy szereti.

– Mindenki szereti Wilbyt, és Wilby is kedveli őt, de ez nem azt jelenti, hogy románcra vágyik.

– De lehetséges – vágott vissza Ruby. – Mindenki arra vágyik.

– Én nem – tiltakozott Verity.

– Hazugság! Te is vágysz rá, és szükséged is van rá, sokkal nagyobb, mint bárkinek az ismerőseim közül. Csak nem engeded meg magadnak, hogy beismerd.

– Nem kell ma munkába menned? – kérdezte célzatosan Verity. – Ki tudja? Talán találsz valakit a munkatársaid közt, akit nyaggathatsz, és békén hagysz minket Wilbyvel.

– Jaj, tényleg, a munka! – szisszent fel Ruby. – El is felejtettem. Jobb, ha megyek, ég áldjon.

Verity mosolyogva nézett utána. Tudta, hogy barátnőjét jó szándék vezette, azt szeretné, ha mindenki olyan boldog volna, mint ő. De számára az a nap, amikor Archie meg akarta ölni a barátnőjét, egyben azt a napot is jelentette, hogy rájött, újra tud járni, ezért egészen más szemszögből látta az eseményeket, mint Verity.

Rubynak új recepciós állása volt az Imperial Hotelben. Amikor ez a szálloda megépült, azt mondták, ez a legszebb a londoniakat leszámítva, és sok híres vendég is megszállt itt. Ruby imádta, noha a munkája nem volt olyan változatos, mint valaha a Kastélyszállóban. Most a vendégek többsége szabadságon lévő tiszt volt, akik gyakran a feleségükkel érkeztek a katonai személyzet meglátogatására, és néhány sebesült tiszt, akik itt fejezték be a gyógyulásukat, mielőtt visszatértek az ezredükhöz. Verity csodálkozott, hogy Ruby milyen gyorsan visszatalált régi önmagához, miután újra járni kezdett. Szerette volna, ha ő is ugyanaz a lány lehetne, aki régen volt.

Előző este Ruby megmutatta Briannek és Colinnak, hogyan kell szvingelni. Az Imperialban, egy amerikai által vezetett tánctanfolyamon tanulta, és meglehetősen elkeserítette, hogy a tanfolyamon kívül nincs kivel gyakorolnia. Próbálta Verityt

is rávenni, hogy megtanulja, de mire ő hazaért a munkából, túl fáradt volt az ilyen energikus tánchoz.

A háború folytatódott.

Verity és Ruby minden szerdán este ott ült a moziban. A filmhíradó majdnem olyan népszerű volt, mint a film maga, bár sokan úgy vélték, eltorzítják a valóságot, hogy úgy tűnjön, mintha a szövetségesek állnának győzelemre.

Montgomery áttörte a Mareth-vonalat Észak-Afrikában, és azzal, hogy a szövetségesek egészen Tunéziáig nyomultak előre, tényleg úgy nézett ki, mintha a németek menekülnének. Úgy tűnt, a csendes-óceáni hadszíntéren is a csúcspontjához ért a háború, mert a japánok nem tudták kiűzni az erős létszámfölényben lévő amerikai csapatokat Guadalcanalból a Salamon-szigeteken.

Luke és Bevan Németország ipari központjára koncentrált bombatámadásokban vett részt, ami miatt Ruby aggódott is, de nagyon. Mint mondta, mindenki a pilóták bátorságát zengi, megfeledkezve arról, hogy a gépen lévő többi férfi, például akik a bombákat kioldották, mint Luke és Bevan, vagy a rádiósok és navigátorok is legalább olyan bátrak, mint a pilóták, és ha a gépet találat éri, valószínűleg ők is ugyanúgy meghalnak, mint a pilóta.

Verity kicsit még üldögélt a kertben. Az április gyönyörű hónap volt, a növényzet buja zöldje és az aranyfa meg a nárciszok sárgája arra emlékeztetett, hogy a tél ismét elvonult egy évre, és hamarosan itt lesznek a hosszú, forró nyári napok, amelyekre érdemes várni. A csirkék lelkesen csipogtak a gyümölcsfák alá tett ketrecükben, a körtefa virágai a szirmaikat bontogatták. Verity gondolatai visszatértek Millerhez, és ahhoz, hogyan végződött az utolsó együtt töltött estéjük. A férfi megcsókolta a kocsmából hazafelé jövet egy bolt ajtajánál, de a csók túl szenvedélyes volt Veritynek. A férfi teste szorosan hozzásimult, és ő megérezte az ágaskodó férfiasságát. A nyelve mintha egyenesen a torkába tolakodott volna, emlékeztetve arra, amit el akart felejteni.

Miller javára legyen mondva, azonnal leállt, amikor Verity tiltakozott, de mogorva maradt, és a lány tudta, hogy ez a kapcsolat sohasem fog működni. Igazából nem is azért volt szomorú, hogy Millert elvesztette, inkább attól félt, hogy most már mindig így lesz, mindig ott lesz benne ez a férfiak iránti ellenérzés. Attól is tartott, hogy vénlány életre lesz kárhoztatva, mint Hazel néni.

– Luke és Bevan egynapos eltávot kaptak május 27-re – szólt Ruby néhány nappal azután, hogy Verity megkapta Miller levelét. – Bristolból jönnek autóval.

– Bevan nem haragszik rám? – kérdezte kicsit izgatottan Verity.

– Nem. Szó szerint azt mondta: zavarba hozom őt a rémes szvingpróbálkozásaimmal.

Verity nevetett. El tudta képzelni, hogy a férfi ezt mondta. Nem igazán táncolt jól, de a tehetségét lelkesedéssel pótolta.

– Elmondtad Luke-nak, hogy Miller szakított velem?

– Nem egészen. – Ruby grimaszt vágott. – Nem akartam, hogy úgy nézzen ki a dolog, mintha elhagytak volna, ezért azt mondtam, hogy kialudt a tűz.

– Kezdjük azzal, hogy be sem gyulladt – borongott Verity. – Remélem, abban sem reménykedsz, hogy Bevannel majd tüzet fogunk.

– Nem szeretnék mást, csak hogy nevess végre, és érezd jól magad – mondta Ruby. – És segítened kell valami elragadó ruhát varrni abból a csíkos anyagból, amit Wilby ásott elő.

Május 4-én Verity reggel korán kelt, és sétálni ment. Nyolckor, Archie kivégzése időpontjában egy templomban imádkozott.

Egyáltalán nem tartotta magát vallásosnak, de a legtöbb vasárnap ő és Ruby elment a templomba Wilbyvel. Senkinek sem vallotta be, de attól tartott, hogy Archie-t sem tudják fel-

akasztani, mint ahogy John Lee-t sem tudták kivégezni sok évvel azelőtt.

Talán azért, mert Ruby annyi rémtörténetet mesélt John Lee-ről, arról, hogy a csapóajtó háromszor nem nyílt ki. Ugyanaz a börtön, ugyanaz a csapóajtó, talán még a hóhér is ugyanaz. Egyre az a furcsa érzés nyugtalanította, hogy egy napon, ha kinyitja az ajtót, vagy befordul a sarkon, Archie ott fog állni előtte.

Számomra meghaltál, mondta sokadszor is, amikor ezek a gondolatok előjöttek. Sohasem felejtette el, milyen erő van ebben a két szóban, amelyet Ruby írt neki, és félig-meddig egyfajta Archie ellen való amulettnek hitte, amit, ha kimond, nem történhetnek meg még egyszer azok a borzalmak. De ma úgy döntött, Isten segítségére van szüksége, azért jött, hogy megköszönje az Úrnak, amiért vigyáz rá, s hogy azért imádkozzon, hogy Archie valóban meghaljon az exeteri börtönben.

Amikor kijött a templomból, látta, hogy ragyogón süt a nap, és rengeteg kertben gyönyörűen virágzik a cseresznyefa, s hirtelen könnyebbnek érezte magát, mintha súlyos terhet vettek volna le a válláról. Valahogy megerősítés nélkül is tudta, hogy Archie már halott és őt is meg a történteket is félreteheti.

Új korszak kezdődik az életében.

– Annyival jobban van most, hogy tudja, hogy Archie halott – súgta oda aznap este Wilby Rubynak vacsorakészítés közben. – Majdnem olyan, mintha levedlette volna a régi bőrét. Van benne valami új könnyedség.

Ruby a folyosó felé pillantott. Brian és Colin valami zajos játékot játszottak a nappaliban, és Verity velük volt.

– Nagyon remélem, hogy jól érzi majd magát Bevannel a hónap végén. Nem számítok igaz szerelemre és semmi ilyesmire, de már az is csodálatos lenne, ha látnám Verityt felhőtlenül szórakozni.

– Nos, nem vagy egyedül a reményeddel. Attól féltem, hogy a szomszédok, a munkatársai meg mások pletykálni fognak az akasztásról, és az feldúlja. De amikor Verity hazajött, azt mondta, mindenki kedves volt hozzá, és csak a furcsa, együtt érző mosollyal érzékeltették, ha beszélni akar róla, ott vannak, meghallgatják. Feltételezem, hogy az újságok annyit írtak a férfiról, meg arról, milyen szörnyeteg volt, hogy a legtöbben örülnek, hogy vége.

Az akasztást követő szombaton este Ruby és Verity a torquay-i moziba ment, hogy megnézze az *Akiért a harang szól* című filmet. Könnyáztatta arccal jöttek ki, olyan szomorú volt a film vége. Ruby javaslatára továbbmentek az Imperialba, mert a lány ismerte ott a személyzetet.

Nagyon vidám este volt. Két amerikai tiszt ragaszkodott hozzá, hogy ők fizessék az italt, néhányszor táncoltak is, és mire a két lány hazaindult, mindketten kicsit spiccesek voltak.

Kart karba öltve, bizonytalanul lépkedtek, és a két amerikain vihorásztak, akik mindketten ötvenen felül voltak, kopaszodtak, és nagyra tartották magukat.

– Tetszett, ahogy folyton visszaterelted a szót a feleségükre meg a gyerekeikre – mondta Ruby. – Ezzel teljesen leállítottad a próbálkozásaikat.

– Nem hiszem, hogy ezek után bármikor is kedvem támadna Iowába menni, az elbeszélésük alapján borzasztó unalmas hely lehet – vihogott Verity. – Kíváncsi vagyok, minden amerikai ilyen-e. Folyton csak a saját gyönyörű országukkal kérkednek, és Anglia hiányosságaira mutogatnak.

– A legtöbbjük, akiket ismerek, ilyen. De én csak a tisztekkel találkoztam, biztos vagyok benne, hogy a közlegények sokkal izgalmasabbak.

Wilby már lefeküdt, és a házban sötét volt, mire hazaértek. Ruby mindkettőjüknek csinált egy csésze kakaót, és egy csepp

brandyt is tett bele.

– Mintha több italra lenne szükségünk – mondta Verity. – A lábamnak így is mintha önálló akarata volna.

Miután megitták a kakaót, behúzták a függönyt, lekapcsolták a lámpát, és lefeküdtek, Verity hirtelen Archie-ról kezdett beszélni.

– Gondolod, hogy félt a kivégzés előtt? – kérdezte.

– Remélem, hogy halálosan rettegett – felelte Ruby.

– Azt hiszem, a pap ilyenkor végig mellettük marad. Szeretném tudni, hogy a végén megbánta-e.

– Gondolom, igen, abban a reményben, hogy a papot a maga oldalára állítsa. De nem igazán hiszem, hogy Archie-nak lett volna lelkiismerete. Tette, amit akart, és nem törődött vele, kinek árt.

– Hány éves voltál, amikor először bántott bármilyen módon? – kérdezte Ruby.

– Azt hiszem, ötéves lehettem. Lehúzta a bugyimat, és a fenekemre ütött, amiért elvettem a pipáját, hogy szappanbuborékokat fújjak vele. Anyu meghallotta a sikításomat, jött, és elvett az öléből. Azt mondta, túl erősen ütött meg.

– Az igaz, hogy a férfiak sokkal erősebbet ütnek, mint a nők – mondta Ruby. – Csak nevettem azon, ha az anyu vert meg, mert sohasem fájt, még akkor sem, ha nagyon dühös volt rám. De előfordult, hogy a vele lévő férfiak valamelyike megütött, és istenem, az kegyetlenül fájt… és mindig ott maradt a nyoma is.

– A férfiak közül próbálkozott valamelyik mással is?

– Úgy érted, nyúlkálni, intim helyen megfogdosni?

– Igen. Próbálkoztak?

– Néha igen, de kitértem az útjukból. Ahogy idősebb lettem, ügyeltem rá, hogy sohase legyek bent, amikor anyám azt csinálta.

Ruby hirtelen rájött, hogy Verity próbál valamit elmondani. Az enyhe spicc ellazította, ami csakis jó lehet.

– Archie csinált valamit veled? – kérdezte halkan, és a lélegzetét is visszafojtotta a sötétben, attól félve, hogy Verity nem válaszol.

– Igen, és olyan gusztustalan volt… – Verity hirtelen elhallgatott. – Nem tudom elmondani.

– De el tudod – súgta Ruby. – Ne felejtsd el, olyan anya mellett nőttem fel, aki férfiakat hozott fel a szobánkba, hogy szexeljen velük. A fejemre húztam a takarót, hogy ne lássam, de a hangok alapján tudtam, mi zajlik.

Ruby zokogásszerű hangot hallott, és ösztönösen szeretett volna átfeküdni Verity mellé a másik ágyba, hogy megvigasztalja, de nem mert, mert félt, hogy akkor a barátnője nem folytatja.

– Megerőszakolt? – kérdezte suttogva.

Verity egy ideig nem válaszolt, de zihálva kapkodta a levegőt.

– Nem, nem azt csinálta – felelte végül.

– Arra kényszerített, hogy a szádba vedd a szerszámát?

Az elfojtott sírásból rögtön tudta, hogy eltalálta.

– Jaj, Verity, milyen borzasztó dolog történt veled! Átmehetek hozzád, hogy megöleljelek?

Megint csak sírás hangja. De Ruby felkelt, Verity mellé feküdt, és szorosan átölelte.

– Szörnyű, hogy ilyen kép él a fejedben! – mondta gyengéden. – De most, hogy elmesélted nekem, el fog halványulni.

– Öklendeznem kellett tőle. Azt hittem, megfulladok. És a szaga… ocsmány volt.

Verity már egész testében remegve zokogott.

– *Ő maga* volt ocsmány. De nem szabad hagynod, hogy az emlék, amit veled tett, elriasszon a többi férfitól. Rendes ember sohasem kényszerítene ilyesmire egy nőt az akarata ellenére.

– Mindig félni fogok, hogy újra megtörténik. Tizenkét éves voltam, amikor először csinálta, aztán megint közvetlenül az előtt, hogy bezárt a ketrecbe.

Ruby behunyta a szemét valami isteni útmutatásban reménykedve, hogy mit mondjon.

– Szóval ezért nem volt egész idő alatt kedvesed? – kérdezte. – És Millert is emiatt tartottad távol magadtól?

– Nem szándékosan csináltam, de azt hiszem, öntudatlanul valami pajzsot teremtettem magam köré, ami visszatartotta a férfiakat attól, hogy közeledjenek hozzám – vallotta be Verity. – Éreztem valamit Miller iránt, de egy búcsúcsók az állomáson nem igazi próba. Egyetlenegyszer jött el meglátogatni Skóciából, és akkor Amy már ott lakott velem, így esély sem volt arra, hogy valami történjen.

– Megcsókoltad Bevant, és utána nem akartál világgá szaladni, ugye?

– Nem, de nem is éreztem semmit. De ha próbált volna valami illetéktelen helyen megérinteni, valószínűleg sikítottam volna, és elfutok.

– Bevan igazi úriember. Tudta, hogy Archie bántott téged… persze azt nem, hogy így. A férfiak nagyon érzékenyek tudnak arra lenni, mit kíván egy nő. Nem mind erőszakos gazember.

– De képzeld el, ha megkedvelek egy férfit, még feleségül is megyek hozzá, és egyszer csak ezt akarja tőlem. Abba belepusztulnék.

Ruby ekkor rádöbbent, hogy noha barátnője tudja, hogyan lesz a gyerek, nincsenek ismeretei a szeretkezésről, vagy arról, hogyan érezhet közben a nő. Mivel kislányként ráijesztettek, elnyomta magában a természetes kíváncsiságot, és valószínűleg még a saját testét sem fedezte fel soha.

– A szeretkezés gyönyörű, különleges és gyengéd, amikor szereted a férfit – magyarázta Ruby, és szorosan ölelte barátnőjét, remélve, hogy nem zaklatja fel, amit mondani készül neki. – Néha a szerelmesek olyasmit is csinálnak, hogy pluszgyönyört szerezzenek egymásnak, amit mások undorítónak vagy perverznek találnak. De nem az, ha mindketten akarják. A férfiak szeretik csókolgatni és simogatni a mellünket, és ez

csodálatos érzés. Odalent is szeretnek simogatni, vagy az ujjukat bedugni, és gyakran megcsókolnak vagy megnyalnak ott.

Verity megmerevedett.

– Semmi szükség rá, hogy „deszkát" játssz, ezt tudnod kell – szólt rá élesen Ruby. – Amikor először találkoztunk, megmondtam, mit jelent az, hogy „bekapta a legyet", és beszéltem a zálogházakról, meg arról, hogy az anyu árulja magát. Tehát azt is el tudod viselni, ha valami olyat hallasz, amit tényleg tudnod kell. Szóval, azt akartam mondani, hogy amikor a férfi gyönyört ad nekünk, mi is viszonozni szeretnénk valamivel… és az, hogy a szánkba vesszük a péniszét, ezek közé tartozik.

– Nem! – tiltakozott Verity, és eszébe jutott, hogy Angie azt mondta, ha Ruby is azt tette volna, nem esik teherbe.

– De igen – mondta Ruby határozottan. – Nincs arra törvény, hogy meg kell tenned, és vannak nők, akik el sem tudnák képzelni. De esküszöm neked, ha egy férfi igazán szeret, sohasem lenne durva veled, s nem kényszerítene rá.

– Te már csináltad?

– Igen, és hidd el, nem gusztustalan, ha szereted a férfit. Rengeteg csodálatos dolog vár még ránk, Verity… férjhez menni, és gyereket szülni, hogy csak kettőt említsek! De ahhoz, hogy ez működjön, hogy boldog és elégedett légy, el kell fogadnod a szexet. Meg kell engedned magadnak a vágyat, és fel kell fedezned mindazt a csodás érzést, ami vele jár. Isten teremthetett volna minket olyannak, mint az állatok, hogy csak a szaporodás kedvéért párosodjunk, de nekünk ajándékozta a szerelmet, és a szeretkezéssel járó csodálatos érzékiséget, hogy még szorosabbra fűzze a férfi és a nő kapcsolatát. Tudta, mit csinál! Arra van tervezve, hogy együtt tartson minket, hogy együtt neveljük fel a gyermekeinket, hogy együtt vigyázzunk rájuk.

– Nem hiszem, hogy az anyám valaha is így látta volna – vélte Verity kételkedve.

– Szerintem az enyém sem. Számára a szex csak szolgáltatás volt, amiért pénzt kapott. Nem csoda, ha néha letértünk a he-

lyes útról! De nézzük Wilbyt, jó? Ő olyan, amilyennek egy igazi nőnek lennie kell. Szerető, odaadó, és fogadok, hogy a férjével szorgoskodtak, mint a nyulak.

– Nem hiszem, hogy tetszik ez a gondolat – morogta Verity. – Ezek után holnap képtelen leszek ránézni.

– Rá tudsz majd, és te is látni fogod, amit én. Ő a legjobb példakép mindkettőnk számára, akit csak kaphattunk.

– Igen, ebben igazad van. De most már aludjunk, különben reggel nem fogok tudni felkelni – mondta Verity, és megpuszilta Ruby arcát. – Köszönöm, hogy elmondtál pár alapigazságot.

Ruby elengedte a barátnőjét.

– Aludj jól az ágyban, amelyet előmelegítettem neked. Csak a legjobb barátnő tesz ilyet!

Harminchetedik fejezet

– HÉ, LÁNYOK, FANTASZTIKUSAN néztek ki! – kiáltott Luke, amikor kijött a kertbe, és meglátta a gin-tonikozó két lányt és Wilbyt.

Brian nyitott ajtót Luke-nak és Bevannek, és mindössze néhány másodperc alatt sikerült elújságolnia, hogy másnap sült bárány lesz ebédre, s hogy már tud szvingelni. Csak ezután kísérte ki őket a kertbe.

Ruby zöld-fehér csíkos ruhát viselt, amelyet Verity varrt neki a Wilby által korábban félretett anyagból. A zöld szalaggal a hajában igazán elbűvölően festett.

Verity rózsaszínű ruhát vett fel, amely már évek óta megvolt neki, de a nyakkivágás köré varrt fehér fodorral kissé átalakította.

Ruby felugrott, hogy csókkal üdvözölje Luke-ot, Verity szégyenlősen Bevanre mosolygott.

– Hogy vagy? – kérdezte Bevan. Egyenesen hozzá ment, és leguggolt elé. – Hiányoztál.

Veritynek nagyon tetszett, hogy a férfi el tudta érni, hogy akivel beszélt, úgy érezze, ő a legfontosabb a világon. A férfi karcsúbbnak tűnt, az arca sem volt olyan vörös és fényes, mint amikor először találkoztak.

– Most már nagyon jól – felelte Verity. – Az egész rémálomszerű volt, de már vége. Visszatértem a telefonpóznákhoz, és próbálok megtanulni szvingelni. Rubynak remekül megy, akárcsak Colinnak és Briannek, de ezt Brian biztosan elmondta. Én jócskán lemaradtam tőlük.

– Brian tényleg elmondta, meg a holnapi menüt is. De én is katasztrofálisan szvingelek – nevetett a férfi. – Keringőzhetnénk inkább helyette?

Wilby megkérdezte a fiúkat, hogy gin-tonikot vagy sört kérnek-e. A sört választották.

– Csodálatos az este – jegyezte meg Wilby, ahogy kihozta a söröket a konyhából. – Május végén általában nagyon hűvös az idő. Biztosan nem olyan, hogy este hét után kiülhetnénk a kertbe. Na és, hová mentek ma, fiatalok?

– Arra gondoltunk, hogy elvisszük a lányokat a művelődési házba táncolni. A Star Lights játszik, és ők igazán remek szvingbanda – mondta Luke.

Verity megbökte Bevant.

– Nézd csak Ruby arcát. Ha Luke azt mondta volna, hogy rozsdás szögesdróton fogunk üldögélni egész este, akkor is ilyen boldog lenne.

Bevan mosolygott.

– Nagyon hiányoznak egymásnak. Luke másról sem beszél, ha a bázison vagyunk, csak róla.

– Akárcsak Ruby – bólintott Verity. – Mindegy, beszéljünk másról. Hogy tetszik Bristol?

– Jobban szeretünk ott állomásozni, mint Kelet-Angliában. Ami Luke-ot illeti azért, mert közelebb van Rubyhoz. De az otthonom sincs messze, szóval minden második héten látom a családomat. Nagyon remélem, hogy itt maradhatunk.

Fél órával később elhagyták a házat, hogy elérjék a Torquayba tartó buszt. A buszon majdnem mindenki egyenruhás volt, és rengeteg tréfás ugratás hangzott el a különböző fegyvernem képviselői közt, aminek az lett a vége, hogy jól felbosszantották egymást.

Ruby és Verity roppant szórakoztatónak találta az egészet, és Verity hirtelen rádöbbent, hogy igazán boldog, és örül, hogy kimozdult otthonról.

Még mindig elpirult, ha eszébe jutott a Rubyval folytatott beszélgetés azon az éjszakán, amikor mindketten kicsit sokat ittak. El sem akarta hinni, hogy tényleg elmondta a barátnőjének, mit tett vele Archie. De örült, hogy megtette, mert így legyőzött egy szellemet, és azóta sokkal könnyebb volt a lelke.

De leginkább azon csodálkozott, mennyire várta, hogy ismét találkozzon Bevannel. A férfi megfogta a kezét, miközben a buszmegálló felé sétáltak, és jó érzés volt. Bevan mindig könnyed volt vele, gyors, mókás, és sohasem akart ráerőltetni semmit. Olyan jó volt, hogy nem érezte szükségét, hogy elmeneküljön, elbújjon!

Amikor a zenekar rázendített az aznap esti utolsó számra, Glenn Miller *That Old Black Magic*jére, és a fények elhalványultak, minden teremben lévő a táncparkettre sietett. Verity nem emlékezett rá, hogy érezte-e valaha ilyen jól magát. A zene remek volt, a hangulat fantasztikus, a partnere szórakoztató, aki folyton megnevettette, talán többször is, mint kellett volna. Amikor Bevan válla fölött átnézett, látta, hogy Ruby és Luke szorosan egymáshoz simul, és olyan boldognak tűntek, hogy attól ő is érzelgős hangulatba került.

De Bevan is szorosan ölelte őt, az arcuk összesimult, és ez is jó volt.

– Boldog vagy? – mormolta a férfi. – Csodás ez az este. Nem akarom, hogy véget érjen.

– Én sem – sóhajtott Verity. – De hosszú hazafelé az út, és ráadásul hegynek fel, szóval annak talán örülök, ha annak vége lesz.

– Valahogy más vagy ma este – mondta a férfi. – Nem tudnám pontosan megmondani, mi a különbség, de van valami.

Verity gyengéden a férfi arcára simította a kezét.

– Talán mert lassan megoldódnak a dolgok? Úgy érzem, hogy leráztam egy terhet. Magam sem tudom, mi a különbség, de tetszik, ahogy érzem magam.

– Egy nap majd leülünk, és részletesen megbeszéljük, mi mindenen mentél keresztül, mert szeretném teljesen megérteni. De ez nem olyan téma, ami illene a ma estéhez, akkor semmiképp, amikor égek a vágytól, hogy megcsókoljalak.

Ajka könnyedén súrolta a lány ajkát, mint a pillangó szárnya, és ez a finom gyengédség felgyújtott valamit Verityben. A férfi ajka meleg és puha volt, játékos, a nyelve hegye utat talált a szájába, és Verity hátán apró borzongás futott végig.

Korábban sohasem volt ilyen a csók vele, Verity mindig szerette volna megszakítani, és sohasem érezte ezt a furcsa, szorító érzést alul a hasában.

– Hmm – morogta Bevan, amikor a fények kigyulladtak, és a konferanszié figyelmeztette őket, hogy ideje hazaindulni. – Ennyit a jó öreg fekete mágiáról, amely nyomban elillan, amint felgyúlnak a fények.

– Azt nem tudom – mondta Verity, és ajkát a férfi arcához érintette. – Nekem még most is varázslatosnak tűnik.

Verity szombaton reggel korán ébredt, nagyot nyújtózott, és maga elé mosolygott, ahogy eszébe jutottak az előző este eseményei. Az ajka még kicsit érzékeny volt a sok csókolózástól, amit a hazafelé vezető úton véghezvittek, és izgatottan várta az ebédet, amelyre Luke és Bevan is hivatalos volt.

Az utolsó dolog, amit Ruby előző este mondott, mielőtt mindketten elaludtak, hogy Luke megkérte a kezét, szóval, ha Wilbynek is el akarják mondani, ünnepelni fognak.

– Ez finomnak tűnik – jegyezte meg Bevan, miközben Ruby és Verity behozta a zöldségestálakat az ebédlőbe.

– Az újkrumpli és a répa egyenesen a kertből származik – mondta Verity. – De arra gondoltunk, hogy szeretnétek egy kis sült krumplit is, és Wilbyé a legjobb.

Az asztal nagyon csinos volt Wilby legjobb poharaival és az ezüst étkészlettel, a halvány rózsaszín szalvétákkal, és a százszorszépekből és rózsaszín rózsabimbókból kötött, két virágdísszel.

Wilby kissé elpirult, hogy a sült krumpliját dicsérik, de ha szólnak érte, biztosan azt állította volna, hogy a sütő melege

festette pirosra az arcát, amikor kivette a bárányt, hogy felvágja.

– El sem hiszem, hogy tényleg egy egész báránylábat szereztél – ámuldozott Ruby. – Hogyan?

– Magas polcon ülő barátok – mondta Wilby, és az orrát megütögetve nevetett. – Az igazság az, hogy a barátom inkább alacsony polcon ül, és ez a bárány megsérült, ezért le kellett vágni.

– Hihetetlen történet – jegyezte meg Luke. – De ha azt állította volna, hogy ez a bárány berepült a kertjébe, és megkérte, hogy süsse meg, azt is elhittem volna, mert a háború kezdete óta nem láttam ennyi húst.

Wilby nekilátott a hús felszeletelésének, ekkor Luke felállt.

– Szeretnék bejelenteni valamit – kezdte. – Tegnap este megkértem Rubyt, hogy legyen a feleségem, és ő igent mondott. Remélem, nincs kifogása ellene, Wilby.

– Ó, Luke, ez csodálatos! – csapta össze a tenyerét Wilby, és meglepetést mímelt. – Egyáltalán nincs kifogásom ellene. – A férfi mellett ülő Rubyra ragyogott. – Javaslom, emeljük poharunkat a boldog párra!

A bor Wilby saját készítésű málnabora volt, meglehetősen erős, így kicsit fel kellett hígítani. De most az egyszer még Briannek és Colinnak is megengedtek egy kicsit, sok-sok limonádéval hígítva.

– Ezen a nyáron tartjátok az esküvőt? – kíváncsiskodott Brian. – Akkor pluszélelmiszerjegyet kapsz a tortára, azt hiszem.

Mindenki nevetett. Brian tortaimádata legendás volt.

– Remélem, hamarosan meglesz – mondta Wilby. – Nyári esküvő itt, a kertben tartott lagzival remek volna. Viselheted az én menyasszonyi ruhámat, Ruby, biztos vagyok benne, hogy Verity rád tudja igazítani.

Ruby úgy festett, mint aki menten sírva fakad a boldogságtól.

– Még nem tudjuk, mikor lesz. Attól függ, hogy Luke el tudja-e intézni, hogy elengedjék, s ha igen, mikor.

– Még ma este beszélek a parancsnokkal, amint visszaérünk a bázisra – mondta Luke. – Bevan, leszel a tanúm?

– Azt hittem, sohasem kérdezed meg.

Evés közben az esküvőről beszélgettek: kit hívnak meg, hol szállnak meg Luke szülei és testvérei. Ruby közölte, hogy elég neki egy koszorúslány, és az természetesen Verity lesz.

A háború idején tartott esküvő azt jelentette, hogy nincs semmiféle pazarlás, mivel az élelmiszerek többsége hiánycikk volt, vagy jegyre adták. A legtöbb menyasszonynak csak egy apró torta jutott, amelyet egy hamis, kartonból kivágott tetejére illesztettek. De Wilby megnyugtatta őket, hogy van némi dugikészlete, ami biztosítja majd a jó szórakozást.

A csodálatos ebéd után kimentek sétálni a Downsra, mielőtt a férfiaknak vissza kellett térniük Bristolba.

– Bárcsak ne kellene visszamennünk a bázisra! – mondta Bevan Veritynek.

– Majd legközelebb megismételjük – mosolygott Verity. – Remekül szórakoztam.

– Tudod, nekem mi volt a legjobb? – kérdezte Bevan, és a karjánál fogva maga felé fordította a lányt.

– Mi?

– Hogy sokszor láttalak nevetni, és hogy a boldogságod belülről jön. Remek volna, ha én lennék a kiváltója. De nem áltatom magam ezzel. Megjártad a poklot, és kijutottál a másik oldalon, ez teszi. Mostantól fogva minden rendben lesz.

– Kedves férfi vagy, Bevan – mondta Verity, és arcon csókolta.

– Te pedig elragadó, Verity – vigyorgott rá a férfi. – Most mennünk kell, de addig is, amíg újra találkozunk: mosolyogj!

Verity tényleg mosolygott, amikor búcsút intett a férfiaknak. Komolyan úgy érezte, már soha abba sem tudja hagyni a mosolygást.

Nem sokkal az után, hogy másnap Wilby és Ruby visszajött az istentiszteletről, csengettek.

Wilby épp a kabátját és a kalapját vitte fel az emeletre.

– Ki a csuda lehet az? – szólt le.

Verity otthon maradt aznap, hogy előkészítse az ebédet, és vigyázzon a két fiúra.

– Megnéznéd, ki az, Ruby? – kiáltott ki a konyhából. – Épp a mártást készítem.

Verity hallotta, hogy Ruby igent mond, aztán nyílt az ajtó, de nem érdekelte, mert azt hitte, csak valamelyik szomszéd az.

Hirtelen érzékelte, hogy valaki bejött a konyhába, ezért elfordult a mosogatótól, és Millert pillantotta meg.

– Jóságos isten! – kiáltott fel.

– Nem, csak én vagyok – mondta Miller. – Isten máshol van elfoglalva vasárnap délelőtt.

Verity megdöbbent. Azt hitte, soha többé nem látja a férfit, és nagyon rosszul érintette, hogy kettejük kapcsolata véget ért.

Ruby Miller mögött állt, és képeket vágott.

– Mi hozott ide? – kérdezte Verity. – Ruby, menj ki, kérlek!

– Megyek, megyek – indult vissza a lány a folyosó felé.

– Ne haragudj, néha olyan bohóc tud lenni. De te miért jöttél?

– Úgy döntöttem, harcolni fogok érted. Nos, a harcolni talán nem a legjobb szó, inkább azt kellett volna mondanom, hogy udvarolni fogok neked.

– De azt írtad, lemondasz rólam – emlékeztette Verity, s a hasában apró remegést érzett. A férfi nagyon elegáns, szürke öltönyt viselt. Verity sohasem látta még másban, mint kopott tweed- vagy kordbársony zakóban. Nagyon jól festett.

– Mindnyájan mondunk olyasmit, amit nem gondolunk komolyan. Illetve, amikor írtam, komolyan gondoltam, de aztán eszembe jutott, mi mindenen mentél keresztül Archie-val, és

elhatároztam, visszajövök, és megnézem, hogy vagy most. Nyugodtan küldj el, ha részedről semmi sem változott.

Wilby jött le a lépcsőn, és melegen üdvözölte Millert. Rögtön ott is marasztalta ebédre, és megkérdezte, hol szállt meg. Ruby csatlakozott hozzájuk, akárcsak Colin és Brian, akik szerették volna megmutatni a Hurricane repülőgépmodellt, amin éppen dolgoztak.

– Úgy tűnik, mindenki egyetért azzal, hogy maradj ebédre – mondta Verity.

Miller ránézett, és mosolygott, és Veritynek eszébe jutott, mennyire megragadta a férfi kacsatojáskék színű szeme, amikor először találkoztak.

Verity boldog volt, hogy nem hagyták őket kettesben. Nem mintha nem örült volna, hogy láthatja a férfit – nagyon is örült –, hanem mert nem tudta, miről beszélgessen vele. Ruby Luke-ról mesélt, s arról, hogy össze fognak házasodni, Brian és Colin a repülőgépmodellel nyaggatta, Wilby pedig ki-be szaladgált a konyha és az ebédlő közt, azzal foglalatoskodva, hogy megterítsen, ugyanakkor Verityre is ránézzen, hogy hogyan halad a pásztorpitével.

– Attól tartok, ma nincs sült hús ebédre – mondta Verity Millernek. – Azt tegnap ettünk, amikor Luke itt volt.

– Szeretem a pásztorpitét – nyugtatta meg a férfi, s noha mindenki jelen volt a beszélgetésnél, Verity mégis furcsa meghittséget érzett.

Ez az érzés az ebéd végső előkészületei során sem hagyta el, miközben Wilby továbbadta az istentisztelet után hallott pletykákat, a fiúk valami zavaros mesét adtak elő a cigarettakártyák csereberéjéről, és Ruby különböző skóciai vidékekről faggatta, ahová szívesen ment volna nászútra.

– Úgy tűnik, jól áll a dolog kettőtök közt – súgta oda Ruby Veritynek, mialatt Wilby megkérte Millert, nyissa ki az ebédlő ablakát, mert beszorult.

– Ne beszélj butaságokat, még semmit sem mondtunk vagy tettünk – vágott vissza Verity.

Az ebéd vidámra sikeredett, mivel mindenki a legjobb hangulatban volt, és Veritynek önkéntelenül is eszébe jutott, mennyit nevettek Millerrel az étkezések alatt a régi szép időkben.

Briannek és Colinnak korábban fel kellett állniuk az asztaltól, mert várt rájuk a vasárnapi iskola a St. Maryben, St. Marychurch közelében.

– Ugye nem mész el, mielőtt hazaérnénk? – kérdezte Brian Millert. – Mert tényleg segítségre volna szükségem a modellel. Verity és Ruby nem jók semmire, mert akárhová odaragasztják a gép darabjait.

Ezen mindenki jót nevetett, és Miller megnyugtatta a fiúkat, hogy itt lesz.

Ruby és Verity végzett a mosogatással, és Wilby kivitte Millert a kertbe, hogy a tanácsát kérje az almafával kapcsolatban, ami szerinte üszkösödött. Azt tervezték, hogy a kertben teáznak.

Hirtelen az ég megtelt repülőgépekkel. Megszólalt a légvédelmi sziréna, és vele egy időben hallották a légvédelmi ágyúk dörejét Babbacombe Downs és Walls Hill felől, amelyet nyomban utána a gépfegyverek zaja és a közelben lezuhanó bombák robbanása követett.

– A pincébe! – kiáltotta Verity, mivel ő volt legjobban hozzászokva a légitámadásokhoz.

Ahogy lefelé indultak, Wilbynek eszébe jutott, hogy Brian és Colin a vasárnapi iskolában van.

– Semmi bajuk sem lesz, a tanárok és a lelkész leviszik őket az óvóhelyre – nyugtatta meg Ruby. – Menj le!

A fenti lárma mintha sohasem akart volna szűnni. Némán ültek – Verity, Wilby és Miller –, és mindnyájan arra a napra gondoltak, amikor a németek a királyi légierő kórházát bombázták, s ebben a reménytelen helyzetben is abban bíztak, hogy ez a támadás nem hoz olyan szerencsétlenséget, mint az.

Amikor a sziréna lefújta a légiriadót, meglepve látták, hogy csak tíz perc telt el.

– Egy újabb gyors támadás azonnali visszavonulással – vélte Wilby, ahogy felfelé mentek. Több hasonló volt már az évben, de szerencsére csak kevés veszteséggel jártak. – Reménykedjünk, hogy a szántóföldre hulltak, vagy a tengerbe.

Verity ért ki először a kertbe. A távolban gomolygó füstre nézett, és úgy tippelte, valahonnan a St. Marychurch-i városháza környékéről száll fel. Londoni tapasztalatai alapján az ösztöne azt súgta, ez valami rosszat jelent.

– Megkeresem a fiúkat – mondta, és anélkül, hogy bárkire várt volna, kiszáguldott a kertkapun az utcára, és onnan tovább a Babbacombe Road felé.

– A templom találatot kapott! – hallotta valaki kiáltását.

Ahogy végigrohant a Fore Streeten, észrevette, hogy Miller ott fut közvetlenül mögötte.

Megdöbbenésére a St. Mary közvetlen találatot kapott, és a templom romokban hevert, a leomlott falak körül füst és por kavargott. Ez volt az egyik legborzasztóbb pusztítást elszenvedett helyszín, amit valaha látott. Elszörnyedve, a könnyektől szinte vakon bámulta a romokat, tudva, hogy harminc, vagy több gyerek és a tanáraik ott vannak alattuk. Köztük Brian és Colin.

A fiúk kedvességükkel és figyelmességükkel gyógyították, amikor a kórházból először idejött tele sérülésekkel. Megnevettették, társaságot tartottak neki, és úgy szerette őket, mintha a saját öccsei lennének. Elviselhetetlen volt a gondolat, hogy holtan vagy súlyos sebesülten fekszenek a romok alatt.

– Kiássuk onnan őket – mondta Miller, és megérintette a vállát, hogy emlékeztesse, ő is ott van, és már vette is le a zakóját a nyakkendőjét.

Mielőtt a polgári védelem emberei és a mentők megérkeztek volna, Verity és Miller csatlakozott az összegyűlt emberekhez, akik kezdték eltakarítani a romokat, gyerekeket keresve.

Verity meglátott egy kikandikáló lábat, és segítségért kiáltott. Miller két termetes férfival elmozdította a nehéz köveket,

és egy felborult templomi pad került elő. A kislány meg tudta mondani Veritynek, hogy Susan Wrightnak hívják, amikor kiemelték. Csak a jobb lábán volt egy csúnya vágás, így ő egyike volt a szerencséseknek.

Annyi ember érkezett, hogy a bombázás helyszíne hamarosan nyüzsgő hangyabolyra hasonlított, és a gyerekeket egyesével, egymás után hozták elő. Csodálatos módon egy-két vágást, karcolást leszámítva sokan sértetlenek maradtak, de a kis arcuk szürke volt a portól.

Furcsamód a megmentett gyerekek egyike sem sírt vagy sikoltozott. Lehet, hogy csak a sokk tette, de bármi volt is az ok, bátorságnak tűnt.

Az idősebbek, akik nem tudtak a romeltakarításban segíteni, teát és vizet hoztak a megmentőknek. Időnként mindenki megállt egy pillanatra, amikor egy kicsi holttestet hoztak elő.

Miller egy tizenegy év körüli kislányt ásott ki. Verity történetesen épp akkor fordult arra, amikor a férfi felemelte a kis testet, és kivitte az útra. A kislány kék kockás nyári ruhát viselt, és hosszú haját piros szalaggal kötötte lófarokba, amely majdnem Miller combjáig lógott. Verity tudta, hogy a gyerek halott, mert Miller arcán könnyek mostak tiszta csatornákat a vastag porrétegbe. A férfi fehér inge majdnem fekete volt a kosztól, a haja szürke a portól. Verity még sohasem látott ilyen megható dolgot.

Minden élve kihozott gyereknél visszafogott öröm hullámzott át az összegyűlteken, még a megmentett gyerekek szülei is igyekeztek nem látványosan kimutatni megkönnyebbülésüket és örömüket a közelükben aggódók és sírva gyászolók iránti tiszteletből.

De Colinnak és Briannek továbbra sem volt nyoma. Amint a megmentett gyerekek képesek voltak felállni és beszélni, Verity odament hozzájuk, és megkérdezte, látták-e a két fiút.

Senki sem látta őket.

Wilby és Ruby is megérkezett. Azért késtek, mert több helyen is bombáztak Torquay környékén, és a légoltalmi őrök rá-

juk parancsoltak, hogy egy ideig maradjanak otthon. Wilby kétségbe volt esve, hogy a fiúkat nem találják, a kezét tördelte, az arca eltorzult a félelemtől.

Verity újabb sértetlen kislányt segített ki a romok alól. Tizenhárom éves volt, és Pauline-nak hívták. Elmondta Verity-nek, hogy hallották az alacsonyan szálló gépeket, és az egyik tanáruk rájuk kiáltott, hogy bújjanak a padok alá.

– Nem tudtam behúzni a bal lábamat – mesélte –, és féltem, hogy le fogják vágni.

Verity megölelte, és azt mondta, nagyon örül, hogy nem ez történt.

– Azt szeretném kérdezni, láttad-e Colin és Brian Waycottot? Ismered őket egyáltalán?

– Igen, ismerem őket – felelte a kislány, és hagyta, hogy Verity letörölje az arcát egy nedves ruhával. – Mókás fiúk, és szeretnek táncolni. De nem hiszem, hogy ma itt voltak. Mindig odaintenek nekem, és általában mellém is ülnek. Nem, ma biztosan nem voltak a templomban, amikor ideértem.

Verity odament Wilbyhez.

– Nem hiszem, hogy jöttek ma iskolába – mondta.

– Dehogynem jöttek – erősködött Wilby. – Jó fiúk ők.

Miller is odalépett hozzájuk, és a párbeszéd végét meghallva beismerte, hogy néha ő is lógott a vasárnapi iskolából.

– Fogadni mernék, hogy a lövegállásokat mentek megnézni – mondta. – Azok mágnesként vonzzák a kisfiúkat, és hallottam, amikor az egyik tanár azt mondta, feltűnően kevés fiú volt ma a vasárnapi iskolában. Ha körülnézel, láthatod, hogy szinte csak lányokat mentettünk ki. Szerintem a fiúk katonásdit játszanak.

– Walls Hill! – kiáltott fel Verity. – Brian említette tegnap. Odamegyek, és megnézem.

– Veled megyek – jelentette ki Miller. Megfogta Wilby kezét, és egyenesen a könnyes szemébe nézett. – Tartson ki, Wilby. Azonnal visszajövünk, ha nincsenek ott. De az ösztöneim azt súgják, hogy ott megtaláljuk őket.

Körülbelül húsz percet gyalogoltak, mire Walls Hillbe értek A sziklatetőn lévő sík területet gyér fű nőtte be a krikettpálya vonalain kívül, és ideális hely volt a légvédelmi fegyverek számára, mivel Torquay-tól Teignmouthig az egész vidéket be lehetett látni.

– Nem láttak erre két kisfiút lebzselni? – kérdezte Miller a két őrtől. – Barna haj, szeplős arc, szürke rövidnadrág és tengerészkék mellény. Valószínűleg folyton kérdezősködtek.

– De, láttuk őket – felelte az egyik férfi. – Lelőttünk egy gépet, és el voltak ragadtatva tőle. De mondtuk nekik, hogy itt nem biztonságos, és menjenek haza. Tizenötnél is több bombázó jött, Torquay ma igazán kifogta.

– De még mennyire, a St. Mary-templomot telibe találták, amikor tele volt vasárnapi iskolás gyerekekkel – mondta Miller. – A fiúknak is ott kellett volna lenniük.

– Jaj, istenem, ne! – kiáltott az idős ember. – Nos, talán jobb is, hogy ma lógtak az iskolából. Ha újra látom őket, jól leszidom, aztán hazaküldöm mindkettőt.

– Most hová? – kérdezte Miller Verityt még gondterheltebben. – Lehetséges, hogy hallottak a templomról, és most nem mernek Wilby szeme elé kerülni.

– Te igazán jól megérted a gyerekeket – mondta Verity elismerően. – Azt hiszem, tudom, hol lehetnek. Egy vagy két hete mesélték, hogy tábort építenek. Itt van a közelben, lefelé az úton, a Babbacombe-öbölbe menet.

Ő ment elöl az erdőbe vezető ösvényen, és körülbelül négyszáz méter után hangokat hallott.

– Azt hiszem, Brian az – mondta. A fiúkat nem lehetett látni a fáktól és bokroktól.

– Gyertek ide, fiúk, Verity vagyok – emelte meg a hangját Verity.

Hirtelen csend támadt, ami ugyan csak néhány másodpercig tartott, de hosszabbnak tűnt. Végül a két fiú előjött, de rettentő ijedtnek tűnt.

– Ó, hála istennek! – kiáltott fel Verity. – Semmi baj, fiúk, nem vagytok pácban. Szerencse, hogy ma nem mentetek a templomba, mert bombatalálatot kapott.

– Egy férfi elmondta, és nem mertünk hazamenni – mondta Brian. – Attól féltünk, Wilby visszaküld minket Bristolba. Arra gondoltunk, hogy éjszakára itt maradunk a táborunkban.

Verity hevesen magához ölelte a fiúkat.

– Komolyan azt hittétek, haragudni fogunk rátok, amiért biztonságban vagytok? Mind azt gondoltuk, hogy a romok maguk alá temettek benneteket.

– A táborhelyetek túl közel van a szikla széléhez, hogy biztonságosan játszhassatok – mondta Miller szigorúan. – De ma szerencsétek van. Ruby, Verity és Wilby annyira megijedt, hogy meghaltatok, hogy a legsúlyosabb büntetés, amire számíthattok, túl sok ölelés és puszi. Most viszont indulás haza, hogy Wilby is megnyugodhasson végre.

Ahogy visszafelé siettek, maguk előtt a fiúkkal, Miller megfogta Verity kezét. Ahogy a lányé is, a bőre durva és koszos volt a kövek cipelésétől. De amikor a két koszos kéz egymásba kulcsolódott, Verity úgy érezte, soha semmi rossz nem történhet vele, amíg Miller mellette van.

Wilby és Ruby sírt örömében, hogy a fiúk élve és egészségesen előkerültek.

– Haragudnom kellene rátok, amiért ellógtatok az iskolából – mondta Wilby, miközben megölelte a fiúkat –, de most az egyszer megússzátok a szidást.

A lányok és Wilby hazavitték a két fiút, míg Miller ott maradt, hogy tovább segítsen a mentésben.

Aznap jóval később megtudták, hogy huszonegy gyerek és három tanár esett áldozatul a bombázásnak. A lelkész becsapta a halált, mert a tanítás előtt hazaszaladt a szemüvegéért, és a bomba akkor hullott a templomra, amikor otthon volt.

– Fogalmam sincs, hogyan fog ebből St. Marychurch felépülni – mondta Wilby megtörten. A konyhában ült, a fejét a kezébe hajtva. – Annyira összetartó közösség, a gyerekek folyton ki-be járnak egymáshoz, így a tragédia mindenkit érint. A gyerekek közt van olyan, akiket korrepetáltam olvasásból, együtt nevettem az anyjukkal a jótékonysági vásárokon és összejöveteleken, és megbeszéltük a gyerekeik apró problémáit. Nem tudom, mi vigasztalót mondhatnék nekik.

Ruby és Verity tehetetlenül nézett egymásra. Egyikük sem tudta elhinni, hogy ilyen szörnyűség történhet közel az otthonukhoz, és ártatlan gyermekek halnak meg. Tudták, Wilbynek igaza van, ez nem olyasmi, amit félre lehet söpörni, vagy el lehet felejteni. Sem a gyerekek családjának, sem a szomszédaiknak, sem a mentőcsapat tagjainak, senkinek, akinek szíve van.

– Meg fogod találni a szavakat – mondta végül Ruby. – Az itteniek pedig azt fogják csinálni, amit eddig is a bajban, segítik egymást.

– Hála istennek, hogy Brian és Colin ma a csintalanságot választotta, és így becsapta a halált – sóhajtott Wilby. – De mivé lesz ez a világ, ha templomokat bombáznak és gyerekeket ölnek?

Ruby és Verity nem sok mindent tudott tenni, hogy megvigasztalja. Olyan megdöbbentő tragédia volt ez, amire nincsenek enyhítő vagy megnyugtató szavak.

Később ágyba dugták egy bögre forró punccsal, hogy könnyebben elaludjon, de amikor Verity jóéjtpuszit adott neki, Wilby megfogta a kezét.

– Ezúttal ne engedd el Millert – mondta. – Figyeltem őt, milyen veled az ebéd alatt, aztán figyeltem a templomnál is romeltakarítás közben, és valami különleges dolgot láttam… és valakit, aki tökéletes számodra.

– Én is valami számomra különlegest és tökéletest láttam – felelte Verity, és arcon csókolta az idős asszonyt. – Most pedig aludj, gyötrelmes napunk volt.

Miller nem jött vissza, és csak másnap tudták meg, hogy azok közt volt, akik egész éjjel fáklyák fénye mellett dolgoztak, köveket hordtak, hogy túlélőket és további kis testeket keressenek.

Reggelikor érkezett vissza a Higher Downs Road-i házhoz.

– Koszos vagyok – kezdte már a küszöbön, amikor Ruby ajtót nyitott neki. – Azon töprengek, Wilbynek nincs-e valami régi ruhája, amit kölcsönkérhetnék. Így nem mehetek vissza a panzióba, ahol megszálltam.

A koszos közel sem jellemezte a külsejét. Vastag rétegben tapadt rá a téglapor, a vakolat és a sár. Valaha fényesen csillogó cipője tönkrement. A zakója, amelyet a karjára terítve hozott, majdnem olyan rossz állapotban volt, mint a nadrágja.

– Azt hiszem, jobb lesz, ha slaggal mosunk le a kertben – nevetett Ruby. – Rosszabbul festesz, mint egy kéményseprő.

– Kifejezetten arra az alkalomra vettem ezt az öltönyt, hogy idejövök – mondta Miller, és ő is nevetett. – De már csak a kukába lesz jó.

Wilby átvette az irányítást. Lehozott egy öreg köntöst, és ráparancsolt a férfira, hogy vetkőzzön le, és vegye fel, mielőtt megfürdik.

– Maradt néhány holmim a néhai férjemtől, és tudom, hogy tetszene neki, hogy olyan férfi viseli a ruháját, aki egész éjjel olyan emberek megmentésén dolgozott, akiket még csak nem is ismer.

Rubynak és Veritynek munkába kellett mennie, a fiúknak iskolába, bár Wilby azt mondta, szerinte az igazgató haza fogja őket küldeni az áldozatul esett gyerekek iránti tiszteletből.

Miller a fürdőszobában volt, amikor a lányok elmentek, és úgy kellett bekiabálniuk, hogy estére várják vissza vacsorára.

– Nem akarok munkába menni – morogta Verity a kapunál, ahogy kihajtottak a biciklijükkel.

– Én sem – értett vele egyet Ruby. – De muszáj. Viszont mielőtt elindulunk, áruld el, hogyan érzel most Millerrel kapcsolatban.

Verity mosolygott.

– Annak fényében, ami a templomnál történt, szinte szégyellem, hogy izgalmasnak találom. Mélyen megérintett, hogy azonnal belevetette magát a mentőmunkálatokba, és nagyon szeretném ismét tisztának látni. Ennyi elég mostanra?

Ruby szeme csillogott.

– Elég. Este találkozunk.

Verity számára végtelennek tűnt a nap, zsúfoltnak is, mivel a St. Marychurchre ledobott bomba csak egyike volt a Torquay körül ledobott többinek, amelyek nagyon sok telefonvezetéket megrongáltak. Mások is meghaltak, mégis a templom elleni támadás volt a legnagyobb, és mindenki arról beszélt a gyerekek miatt.

Nehéz volt emlékeztetnie magát, hogy a szörnyű tragédia miatt szomorúságon kívül mást nem volna szabad éreznie. Szomorú is volt a halottak és a családjaik miatt, a szíve mégis szeretett volna dalra fakadni, mert Miller azért jött vissza, hogy udvaroljon neki.

Végül elérkezett a fél hat, és indulhatott haza. Nem igazán tudta, mit fog mondani Millernek, de abban biztos volt, hogy nem fogja ismét elküldeni.

Úgy érezte, illene zavarban lennie, mert Bevan is mindenféle érzelmet ébresztett benne, de egyáltalán nem volt zavarban. Nagyon kedvelte Bevant, de Miller egészen más kategóriába tartozott. Amit a Hither Green állomáson érzett iránta, kezdete volt annak, amit most érez. Túl korai lenne szerelemnek hívni?

Sietett haza a biciklijén, beletaposva a pedálba a hegyen, erejét megfeszítve, hogy mielőbb Millerhez érjen.

Amikor átszáguldott a kapun, a biciklit a földre dobta, és sietett megkerülni a házat.

A férfi a kertben ült egy nyugágyon, és Wilbyvel beszélgetett. Miller felnézett, ahogy meghallotta, felpattant, és mo-

solygott.

– Hosszú volt a nap, arra várva, hogy hazagyere – mondta, és megfogta Verity kezét.

Wilby felállt, és motyogott valamit a vacsorakészítésről.

Elég volt Miller kezének érintése, hogy Verity úgy érezze, nincs szükség magyarázatokra, ígéretekre vagy bármi másra. Az a kacsatojáskék szempár úgy csillogott, mint a Weardale Roadon még a háború előtt. Az érzéki, puha ajkak csak csókra vártak, és most Verity mozdult először.

Soha semmi sem volt ilyen édes vagy tökéletes. Egy csók, amely arról szólt, hogy a múltnak immáron vége, és minden fájdalmat, sérelmet elsöpört. Most már előttük állt az egész élet.

Verity testestől-lelkestől akarta a férfit.

– Szeretlek, Verity – suttogta Miller, amikor elszakadt egymástól a szájuk, hogy levegőt vegyenek. – Azt hiszem, attól a pillanattól szeretlek, hogy azt az almát adtad nekem, amikor találkoztunk, mert elájultam.

– Úgy érted, a látványomtól ájultál el? – évődött Verity a férfival.

Miller nevetett.

– Hosszú, kacskaringós út volt, ugye? Talán ha akkor, ott megcsókollak, lerövidíthettük volna.

– Talán, de nem hiszem, hogy akkor is olyan biztos lennék magamban, mint most. Egyszer azt mondtad, a kert, amelyet a Lee Parkban megalkottál, a láthatóvá tett szeretet volt. Látni, hogyan ástál tegnap a templom romjai közt, és azt, ahogyan a fiúkkal bántál, amikor megtaláltuk őket, számomra az volt a láthatóvá tett szeretet. Szeretlek, Miller, és azt hiszem, én is mindig szerettelek.

– De ez itt a mi időnk? – kérdezte a férfi.

Verity bólintott.

– Azt hiszem, igen. Még túl kell élnünk a háborút, amelyről senki sem tudja hogyan, mikor ér véget, vagy hogy milyen

élet jön utána. De ez feleannyira sem ijesztő, ha megígéred, hogy itt leszel velem.

– Még ha testben nem is tudok állandóan melletted lenni, ígérem, hogy lélekben mindig itt leszek, és közösen tervezzük meg a jövőnket, amikor örökre együtt leszünk.

Verity a férfi szemébe nézett, és teljes őszinteséget látott benne. Hosszú, kanyargós út volt, de minden métere megérte, mert végre megtalálta az igazi boldogságot és békességet.

Megjegyzések

[← 1]
Dilatáció és kürettázs: (méhszáj)tágítás és kaparás

[←2]

Miller jelentése molnár.